Cu o sută de ani înainte de URZEALA TRONURILOR,
doi eroi neobișnuiți bântuiau prin Westeros...

GEORGE R.R. MARTIN

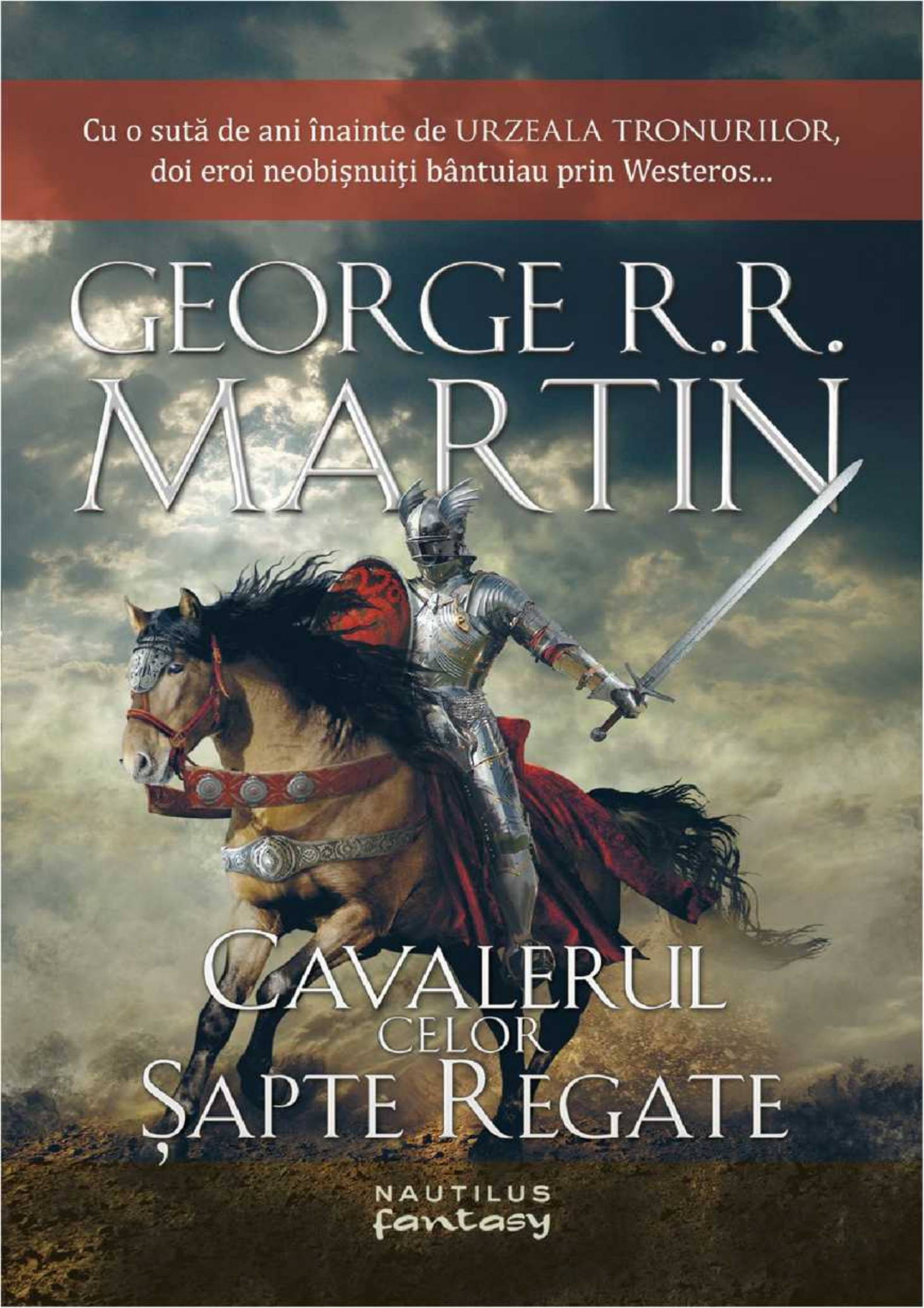

CAVALERUL CELOR ȘAPTE REGATE

NAUTILUS
fantasy

GEORGE R.R. MARTIN

Cavalerul Celor Șapte Regate

Cuprins

DESPRE AUTOR
CAVALERUL RĂTĂCITOR
SABIA JURATĂ
CAVALERUL MISTERIOS

DESPRE AUTOR

George R.R. Martin s-a născut în 1948 la New Jersey și a absolvit jurnalismul cu summa cum laude la Northwestern University, Illinois. În anii ’70 a scris o serie de nuvele, printre care și *Regii nisipurilor* (1979), pentru care i-au fost decernate premiile Hugo și Nebula, apoi a continuat cu romane SF, fantasy și horror. În anii ’80 a fost producător și scenarist de televiziune, editor al seriei *Twilight Zone* la CBS Television și producător al filmului *Frumoasa și Bestia.* Una dintre nuvelele sale a fost ecranizată cu titlul *Zburătorii nopții.* În 1996, Martin a început să scrie seria fantasy CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC, alcătuită din șapte romane, dintre care cinci au și fost publicate *(Urzeala tronurilor,* 1996 – Editura Nemira, 2007, 2011, 2013; *Încleștarea regilor,* 1999 – Editura Nemira, 2008, 2011, 2013; *Iureșul săbiilor,* 2000 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Festinul ciorilor,* 2005 – Editura Nemira, 2009, 2011, 2013; *Dansul dragonilor,* 2011 – Editura Nemira, 2011, 2012), iar două se află încă în stadiul de proiect (*The Winds of Winter* și *A Dream of Spring).* Saga CÂNTEC DE GHEAȚĂ ȘI FOC este considerată o capodoperă a genului, alături de trilogia Stăpânul inelelor de J.R.R. Tolkien, fiind până în prezent tradusă în peste treizeci de limbi, cu peste 2200000 de exemplare vândute numai în Statele Unite. Drepturile cinematografice au fost achiziționate de HBO, care a difuzat deja primele cinci sezoane ale serialului. Primul volum al seriei, *Urzeala tronurilor,* a obținut Premiul Locus în 1997, a fost finalist al premiilor Nebula și World Fantasy, iar nuvela *Sângele dragonului,* care face parte din

roman, a obținut Premiul Hugo în 1997. Romanul *Încleștarea regilor* a câștigat, de asemenea, Premiul Locus în 1999 și a fost finalist al Premiului Nebula, în timp ce *Iureșul săbiilor* a fost recompensat cu premiile Locus și Geffen în 2001, respectiv 2002, fiind finalist al premiilor Hugo și Nebula. Al patrulea volum al seriei, *Festinul ciorilor,* a fost finalist al premiilor Hugo și Locus. *Dansul Dragonilor* a fost recompensat cu Premiul Locus în 2012, fiind finalist al Premiului Hugo în 2012.

CAVALERUL RĂTĂCITOR

Traducere din limba engleză
Oana Chițu

Ploile de primăvară înmuiaseră pământul, așa că Dunk nu avea niciun fel de problemă cu săpatul mormântului. Alesese pentru bărbatul căruia îi plăcuse întotdeauna să privească apusul un loc pe coasta dinspre vest a unui deal jos.

— S-a mai dus o zi, obișnuia el să spună oftând, și cine știe ce ne vor aduce zorile, nu-i așa, Dunk?

Ei bine, una dintre acele dimineți îi întâmpinase cu ploi ce le pătrunseseră până la oase, cea de după îi așteptase cu rafale de vânt, îmbibate de ploaie, iar următoarea le adusese frigul. Până într-a patra zi, bătrânul era prea slăbit ca să mai poată călări. Iar acum murise. Cu doar câteva zile în urmă cântase, în timp ce băteau cărările, vechea melodie despre călătoria spre Gulltown, în căutarea unei domnițe frumoase, numai că în loc de Gulltown el spunea Ashford. *Hai la Ashford să vedem prințesa, haili-hailo,* își zicea Dunk cu tristețe, pe când săpa.

Când groapa a fost suficient de adâncă, a ridicat trupul bătrânului pe brațe și l-a cărat până acolo. Fusese un om mărunt și subțiratic; fără tunica din zale, coif și teaca sabiei părea să nu fie mai greu decât un sac de frunze. Dunk era neobișnuit de înalt pentru vârsta lui. Un băiat de șaisprezece sau șaptesprezece ani (nimeni nu știa exact), greoi și păros, cu o construcție masivă, ce se apropia de doi metri; și doar ce începuse să se dezvolte. Bătrânul îi lăudase adesea forța, fiind mereu generos cu aprecierile la adresa lui. Doar atât avea de oferit.

Băiatul a culcat trupul pe fundul mormântului și a rămas un timp deasupra lui. Mirosul ploii se simțea din nou în aer și el știa că trebuie să umple groapa înainte să se pornească apele, dar îi venea pur și simplu prea greu să arunce pământ pe chipul acela trecut și obosit. *Trebuia să fi fost un septon pe aici, să-i spună niște rugăciuni, dar nu mă are decât pe mine.* Moșneagul îl învățase pe Dunk tot ce știa despre săbii, scuturi și lănci, dar nu se pricepuse niciodată la a-l deprinde cuvintele.

— Ți-aș lăsa sabia, dar o să ruginească în țărână, a zis el la final, cu părere de rău. Cred că o să-ți dea zeii una nouă. Mi-aș dori să nu fii murit, ser.

Tânărul a făcut o pauză, neștiind ce-ar mai fi putut spune. Nu cunoștea nicio rugăciune, nu pe de-a-ntregul; de altfel, bătrânul nu se prea ruga.

— Ai fost un cavaler adevărat și nu m-ai bătut niciodată pe nedrept, a reușit să îngaime în cele din urmă. Mai puțin atunci, la Iazul Fecioarei. Feciorul mâncase plăcinta văduvei, nu eu; doar ți-am zis. Dar nu mai contează acum. Zeii să te aibă-n pază, ser.

Băiatul a împins cu piciorul pământ în groapă, apoi a început să o umple metodic, fără să mai privească lucrul ce zăcea în ea. *A avut o viață lungă,* s-a gândit Dunk. *Trebuie să se fi apropiat de șaizeci de ani, și câți oameni se pot lăuda cu asta?* Cel puțin trăise suficient cât să mai prindă încă o primăvară.

Soarele apunea pe când băiatul hrănea caii. Erau trei: mârțoaga lui deșelată, buiestrașul bătrânului și Tunet, calul său de luptă, folosit doar în turniruri și bătălii. Armăsarul mare și brun nu mai era la fel de rapid sau puternic cum fusese odată, dar avea încă reflexe bune și spiritul sălbatic și valora mai mult decât orice avusese Dunk vreodată. *Dacă îi vând pe Tunet și pe Castană și șeile și căpestrele, mi-ar rămâne suficient argint ca să…* Dunk s-a încruntat. Singura viață despre care avea habar era cea de cavaler rătăcitor, călărind de la o cetate la alta, slujind unui domn sau altuia, luptând în bătăliile lor și mâncând în sălile lor, până când se sfârșea războiul, apoi mergea mai departe. Din când în când se organizau și turniruri, deși mult mai rar, iar el știa că unii cavaleri rătăcitori deveneau tâlhari în timpul iernilor grele, deși bătrânul nu o făcuse niciodată.

Aș putea găsi alt cavaler rătăcitor în căutare de scutier, să-i văd de animale și să-i curăț armura, și-a zis el, *sau poate m-aș putea duce în vreun*

oraș, în Lannisport sau la Debarcaderul Regelui, și să mă alătur Pazei Orașului. Altfel...

Așezase lucrurile bătrânului laolaltă, sub un stejar. Traista din cârpă conținea trei cerbi de argint, nouăsprezece bănuți de aramă și un granat ciupit; cum se întâmpla cu majoritatea cavalerilor rătăcitori, marea parte a averii lui lumești consta din cai și arme. Dunk deținea acum o cămașă din zale, de pe care înlăturase rugina de mii de ori. Un coif fără vizieră, din fier, cu o apărătoare lată pentru nas și o îndoitură la tâmpla stângă. O centură pentru sabie, din piele maro, crăpată, și o spadă lungă, vârâtă într-o teacă din lemn și piele. Un pumnal, un brici, o tocilă. Armură pentru picioare, apărătoare pentru gât, o lance de doi metri și jumătate, din frasin cioplit, cu un ascuțiș din fier la vârf și un scut din lemn de stejar, înconjurat de un inel zgâriat, din fier, purtând sigiliul lui Ser Arlan de Pennytree: un pocal înaripat, argintiu, pe fond maro.

Dunk s-a uitat la scut, a luat centura pentru sabie și și-a aruncat iar privirea la scut. Cureaua era făcută pentru șoldurile subțiratice ale bătrânului. Nu i-ar fi venit niciodată, nu mai mult decât i s-ar fi potrivit tunica de zale. A legat teaca de o sfoară de cânepă, a înnodat-o în jurul taliei și a tras spada lungă.

Lama luneca dreaptă și grea, din oțel bine forjat în fierăriile de la castel, plăseaua din lemn era înfășurată în piele fină, iar ornamentul din capul mânerului fusese făurit dintr-o piatră neagră, lucioasă. Deși simplă, sabia îi ședea bine în mână lui Dunk, iar băiatul știa cât de ascuțită este, căci nopți de-a rândul trecuse asupra ei tocila și pânza uleiată, înainte de a merge la culcare. *Mi se potrivește în strânsoarea pumnului la fel de bine cum i s-a potrivit lui,* și-a zis băiatul, *iar pe Pajiștea Ashford are loc un turnir*.

Picioruș avea pasul mai ușor decât bătrânul Castană, dar Dunk se simțea încă întristat și obosit

când a zărit hanul ce îi apăruse în față, o clădire înaltă din chirpici și lemn, aflată pe malul unui izvor. Lumina caldă și galbenă ce se scurgea prin ferestrele ei era atât de ademenitoare, că tânărul pur și simplu n-a putut trece mai departe. *Am trei arginți*, și-a făcut el socoteala, *destui pentru o cină bună și bere câtă pot bea*.

În timp ce descăleca, un băiat dezbrăcat a ieșit din izvor șiroind de apă și a început să se usuce cu o manta aspră, maro.

— Tu ești grăjdarul? l-a întrebat Dunk.

Feciorul nu părea să aibă mai mult de opt-nouă ani. O ființă cu un chip păstos și sfrijit și picioarele înnămolite până la glezne. Părul era cel mai bizar în sensul că lipsea cu desăvârșire.

— Mi-aș vrea buiestrașul periat. Și ovăz pentru toți trei. Poți să vezi de ei?

Băiatul s-a uitat la el cu obrăznicie.

— Aș putea. Dacă aș vrea.

Dunk s-a încruntat.

— Nu vreau s-aud. Sunt cavaler, dacă vrei să știi.

— Nu pari.

— Oare toți cavalerii arată la fel?

— Nu, dar nici ca tine nu arată. Centura sabiei e făcută din frânghie.

— Atât timp cât îmi ține teaca, e numai bună. Acum vezi de cai. Îți dau un bănuț de aramă dacă te descurci bine și o scatoalcă dacă nu.

Dunk n-a mai așteptat să vadă cum îi primise grăjdarul vorbele, ci a întors spatele și și-a făcut loc cu umărul pe ușă.

Se așteptase ca hanul să fie aglomerat la acea oră, dar sala mare era aproape pustie. Un tânăr lord, învești mântat într-o manta fină din damasc, ațipise la o masă și sforăia ușurel, cu nasul într-o baltă de vin. În afară de el, nu mai era nimeni acolo. Dunk s-a uitat pierdut în jur, până când o femeie masivă, scundă și palidă, a ieșit din bucătărie:

— Șezi unde poftești, i-a spus ea. Vrei bere sau mâncare?

— Din amândouă.

Dunk a ocupat un scaun de la fereastră, cât mai departe de clientul adormit.

— Avem un miel bun, fript și frecat cu mirodenii și câteva rațe pe care le-a vânat fiul meu. Ce dorești?

Nu mai mâncase la un han de o jumătate de an, dacă nu chiar mai bine.

— Din amândouă.

Femeia s-a pus pe râs.

— Ei bine, ești destul de mare să încapă toate.

Gazda a umplut o halbă cu bere și i-a adus-o lui Dunk la masă.

— Vrei și o cameră pentru la noapte?

— Nu.

Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult flăcăului decât o saltea moale de paie și un acoperiș deasupra capului, dar trebuia să fie chibzuit cu banii. Pământul avea să-i fie suficient.

— Niște hrană, bere și spre Ashford mi-e drumul. Cât e până acolo?

— O zi de călărit. Ia-o spre nord, la răscrucea de la moara arsă. Vede băiatul meu de caii tăi sau și-a luat iar câmpii?

— Nu, e acolo, a răspuns Dunk. Nu pari a avea clienți.

— Jumătate de oraș e plecată să vadă turnirul. Copiii mei s-ar fi dus și ei, dacă le-aș fi permis. Hanul ăsta o să fie al lor, când eu nu voi mai fi, dar băiatul mai degrabă se dă țanțoș printre soldați, iar fata e toată un oftat și un chicotit când trece vreun cavaler. Îți jur că nu știu de ce. Cavalerii sunt și ei ca oricare alți oameni și n-am auzit să fi schimbat mare brânză vreun turnir.

Femeia l-a măsurat curioasă pe Dunk cu privirea. Spada și scutul îi spuneau una, dar funia de la brâu și tunica scorțoasă cu totul altceva.

— La turnir mergi și dumneata?

Tânărul a sorbit o dată din bere, înainte de a răspunde. Lichidul era maroniu, precum nucile, iar pe limbă i se scurgea densă, așa cum îi plăcea lui.

— Chiar așa, a zis el. Vreau să devin campion.

— Nu mai spune, a făcut hangița, destul de politicos.

În cealaltă parte a camerei, puiul de lord își ridicase capul din balta de vin. Chipul lui avea o culoare pământie, deloc sănătoasă, ascuns sub părul nisipiu, ca un cuib de șoareci. Tuleie blonde îi acopereau barba. Omul și-a frecat buzele și a clipit către Dunk, spunând.

— Te-am visat. Mâna îi tremura, pe când a împins un deget acuzator înainte. Să stai departe de mine, m-auzi? Cât mai departe.

Dunk s-a holbat la el, neînțelegând nimic.

— Lordul meu?

Hangița s-a aplecat mai mult spre flăcău.

— Nu-l băga în seamă, ser. Nu face decât să bea și să bălmăjească despre visele lui. Mă ocup de mâncare, a spus ea, ieșind în grabă.

— Mâncare?

Din gura lui, cuvântul sunase obscen. Omul s-a clătinat pe picioare, proptit cu o mână de masă, ca să nu cadă.

— O să mi se facă rău, a anunțat el.

Pieptul tunicii lui era scorțos și roșu de la petele vechi de vin.

— Am vrut o curvă, dar nu e niciuna prin părțile astea. S-au dus toate pe Pajiștea Ashford. Fie-vă milă, zeilor, ce mare nevoie am de un vinișor.

Omul a ieșit din sala comună balansându-se incert pe picioare, iar Dunk l-a auzit urcând niște trepte și cântând în șoaptă.

O ființă tare tristă, s-a gândit el. *Dar de ce a crezut oare că mă cunoaște?* Flăcăul a cântărit o vreme întrebarea, cu nasul deasupra berii.

Mielul era la fel de gustos ca oricare altul pe care îl mai mâncase, iar rața încă și mai bună, gătită cu cireșe și lămâi și nici pe departe la fel de

grasă ca altele. Hangița a adus, de asemenea, și mazăre dreasă cu unt și pâine din ovăz, încă fierbinte, de la cuptor. *Asta înseamnă să fii cavaler*, și-a zis flăcăul, pe când sugea ultima fărâmă de carne de pe os. *Masă îndestulată și bere când îmi poftește inima și nimeni care să mă bată la cap*. A mai golit o halbă de bere cu restul de mâncare. Cu a treia și-a uns gâtlejul, iar pe a patra a luat-o doar pentru că nu mai era nimeni care să-i spună să nu o facă. Când a terminat, i-a dat femeii un cerb de argint și tot a mai primit înapoi, ca rest, un pumn de mărunțiș de aramă.

Până să iasă Dunk, afară se întunecase de-a binelea. Stomacul îi era plin, iar punga nițel mai ușoară, dar se simțea bine, pe când se îndrepta spre grajduri. Drept înainte a răsunat un nechezat de cal: „Ușor, băiatu'!“, a auzit el rostind vocea unui fecior. Dunk a mărit pasul, încruntat.

L-a găsit pe grăjdar călare pe Tunet și îmbrăcat în armura bătrânului. Cămașa de zale îi era lungă, iar coiful trebuise să și-l încline pe ceafa cheală, căci altfel i-ar fi acoperit ochii. Părea cu totul absorbit de ceea ce făcea și de-a dreptul absurd. Dunk s-a oprit în prag și a izbucnit în râs.

Băiatul și-a ridicat privirea, a roșit și a sărit de pe cal.

— Stăpâne, n-am vrut să…

— Hoțule, a făcut Dunk, încercând să pară sever. Scoate armura și bucură-te că nu ți-a tras Tunet o copită în capul ăla prostănac. E cal de luptă, nu ponei pentru băiețandri.

Copilul și-a scos coiful și i-a făcut vânt în paie.

— L-aș putea călări la fel de bine ca tine, a răspuns el, îndrăzneț.

— Tacă-ți fleanca. Să nu mai aud asemenea obrăznicii. Scoate și cămașa. Ce-aveai impresia că faci?

— Cum să-ți zic cu gura închisă?

Băiatul s-a luptat să iasă din cămașa de zale și a lăsat-o să cadă la pământ.

— O poți deschide să răspunzi, a zis Dunk. Acum ridică de jos cămașa, curăț-o de mizerie și pune-o de unde ai luat-o. Și coiful la fel. Ai hrănit caii cum ți-am cerut? L-ai țesălat pe Picioruș?

— Da, a îngânat băiatul, pe când scutura paiele de pe zale. Mergi la Ashford, nu-i așa? Ia-mă cu tine, ser.

Hangița îl avertizase că așa avea să se întâmple.

— Și ce-ar spune maică-ta de una ca asta?

— Mama? Băiatul a făcut o grimasă. Mama-i moartă. N-ar zice nimic.

Dunk era surprins. Oare nu era hangița mama flăcăului? Poate doar îi fusese dat în grijă. Mintea-i era puțin încețoșată de la bere.

— Ești orfan? a întrebat el, cam nesigur.

— Da' tu ești? a replicat grăjdarul.

— Am fost odată, a recunoscut Dunk. *Până m-a luat bătrânul sub ocrotirea lui.*

— Dacă mă iei cu tine, ți-aș putea fi scutier, a continuat flăcăul.

— N-am nevoie, a răspuns celălalt.

— Oricărui cavaler îi trebuie un scutier, l-a contrazis băiatul. Pari să ai nevoie de unul mai mult decât orice altceva.

Dunk a ridicat o mână, amenințător.

— Iar tu, pare-mi-se, arăți de parcă ceri o scatoalcă peste ureche. Umple-mi un sac cu ovăz. Plec spre Ashford. Singur.

Dacă băiatul se speriase cumva, își ascunsese teama foarte bine. Pentru o clipă, a rămas acolo sfidător, cu brațele încrucișate, dar tocmai pe când Dunk era gata să cedeze, tânărul s-a răsucit pe călcâie și s-a dus după ovăz.

Dunk se simțea ușurat. *Păcat că n-am putut…, dar are o viață bună aici, la han*, *mai bună decât ar avea făcând pe scutierul pentru un cavaler rătăcitor. Ar fi crud să-l iau cu mine*.

Putea încă să mai simtă, totuși, dezamăgirea băiatului. În timp ce încăleca pe Picioruș și lua

frâiele lui Tunet, Dunk s-a decis că un bănuț de aramă l-ar înveseli pe copil.

— Uite, băiete, pentru ajutorul tău.

Tânărul a aruncat zâmbind moneda spre el, dar grăjdarul nici nu s-a clintit s-o prindă. Banul a căzut pe jos, între picioarele lui, și acolo l-a lăsat.

O s-o ridice de îndată ce voi fi plecat, și-a zis Dunk. A întors calul în loc și s-a îndepărtat de han, ducându-i de hățuri pe ceilalți doi. Copacii străluceau în lumina lunii, iar cerul era senin și presărat cu stele. Și totuși, pe când mergea călare la drum, putea să simtă în spate privirea posomorâtă și mută a grăjdarului.

Umbrele se lungeau în lumina amiezii când Dunk a oprit caii la marginea întinsei Pajiști Ashford. Trei pavilioane de competiție se și ridicaseră pe câmpul înțesat de iarbă. Unele erau mici, altele mai mari; unele pătrate, altele rotunde; unele din pânză de vele, altele din in, iar altele din mătase; dar toate se răsfirau multicolore, cu drapele lungi izvorând dinspre stâlpii centrali, mai strălucitoare decât un câmp de flori, în nuanțe bogate de roșu și galben radios, o mulțime de variante de verde și albastru, negru profund, cenușiu și violet.

Bătrânul călărise alături de unii dintre acești cavaleri; pe alții, Dunk îi cunoștea din povești spuse în sălile comune și la focurile de tabără. Deși nu deprinsese niciodată magia cititului sau a scrisului, bătrânul insistase să-l învețe heraldica, verificându-l adesea, pe când călătoreau. Privighetorile aparțineau Lordului Caron de la Cântecul Nopții, ce era la fel de priceput cu harpa, pe cât era cu lancea. Cerbul încoronat era pentru Ser Lyonel Baratheon, Uraganul Râzător. Dunk a recunoscut vânătorul celor din familia Tarly, fulgerul violet al Casei Dondarrion, mărul roșu al celor din Casa Fossoway. Pe un fond sângeriu răgea leul Lannisterilor, iar pe un câmp ca

smaraldul înota broasca-țestoasă de mare, de un verde întunecat, a familiei Estermont. Cortul maro de sub armăsarul roșu nu putea fi decât al lui Ser Otho Bracken, numit și Bruta din Bracken, de când îl ucisese pe Lordul Quentyn Blackwood, în urmă cu trei ani, în timpul unui turnir de la Debarcaderul Regelui. Dunk auzise că Ser Otho lovise cu securea tocită, cu coadă lungă, atât de tare, că făcuse o gaură în coiful și în chipul ce se ascundea sub el. A văzut și câteva flamuri ale familiei Blackwood, la marginea dinspre apus a pajiștii, pe cât se putea mai îndepărtate de cele ale lui Ser Otho. Marbrand, Mallister, Cargyll, Westerling, Swann, Mullendore, Hightower, Florent, Frey, Penrose, Stokeworth, Darry, Parren, Wylde; se părea că fiecare casă nobilă din vest și din sud își trimisese un cavaler sau trei la Ashford pentru a o vedea pe preafrumoasa prințesă și pentru a înfrunta arenele în onoarea ei.

Totuși, oricât ar fi fost de frumoase pavilioanele lor, Dunk știa că locul lui nu era acolo. O pelerină deșirată din lână avea să-i fie singurul adăpost în acea noapte. În timp ce lorzii și marii cavaleri chefuiau cu claponi și purcei, cina lui Dunk urma să fie doar o bucată tare și ațoasă de carne de vită sărată. Știa prea bine că dacă-și ridica tabăra pe acel câmp fastuos avea să îndure atât mustrările mute, câte și batjocura fățișă. Doar câțiva aveau, poate, să-l trateze cu amabilitate, deși într-un fel ce-ar fi părut încă și mai jignitor.

Un cavaler rătăcitor trebuia să-și apere cu îndârjire mândria. Fără ea, nu era decât un mercenar. *Trebuie să-mi câștig locul printre ei. Dacă lupt cu pricepere, un lord m-ar putea lua sub ocrotirea lui. Atunci aș călări într-o companie onorabilă și aș avea carne proaspătă la fiecare cină, în sala vreunui castel, și mi-aș ridica propria mea flamură la turniruri. Dar mai întâi trebuie să mă descurc bine*. A întors în silă spatele spre

terenul pregătit pentru competiție și și-a mânat caii printre copaci.

La marginea vastei pajiști, la vreun kilometru de oraș și de castel, a găsit un loc unde, la cotitura unui izvor, se formase un bazin adânc de apă. Trestiile creșteau dese în jurul lui, iar un ulm înalt și frunzos domina peisajul. Iarba fragedă a primăverii crescuse acolo la fel de verde ca drapelul oricărui alt cavaler și moale la atingere. Era un loc potrivit și încă nu și-l însușise nimeni. *Acesta va fi pavilionul meu*, s-a gândit Dunk, *un pavilion acoperit cu frunze, mai verzi chiar decât flamura Tyrellilor și a Casei Estermont*.

Caii lui au ajuns primii. După ce a avut grijă să aibă ce le trebuie, flăcăul s-a scufundat în băltoacă, să-și spele praful de pe trup. „Un adevărat cavaler e curat, dar și cucernic“, spunea mereu bătrânul, insistând să se curețe mereu din cap până-n picioare, de fiecare dată când răsărea luna, fie că miroseau sau nu a nădușeală. Acum, că era cavaler, Dunk jurase că avea să facă la fel.

A rămas dezbrăcat sub ulm, pe când aștepta să se usuce, bucurându-se de căldura aerului primăvăratic ce-i mângâia pielea și privind zborul leneș al unei libelule printre trestii. *De ce i-o fi zicând așa*[1]*?* s-a întrebat el. *Nu seamănă deloc*. Nu că Dunk ar fi văzut vreodată un dragon. Bătrânul, însă, văzuse. Dunk ascultase povestea de vreo cincizeci de ori. Ser Arlan nu era decât un copilaș, când bunicul lui îl luase cu el la Debarcaderul Regelui, iar acolo văzuseră ultimul dragon, cu un an înainte să piară. Era o femelă verzuie, mică și pipernicită, cu aripile sfrijite. Niciunul dintre ouăle ei nu dăduse rod. „Unii spun că Regele Aegon a otrăvit-o“, obișnuia să explice bătrânul. „Al treilea Aegon care a urcat pe tron, nu tatăl Regelui Daeron, ci acela pe care-l numeau Aegon Dragonul sau Aegon cel Ghinionist. Îi era teamă de dragoni, căci văzuse bestia unchiului său devorându-i propria mamă. Verile au fost mai scurte de când a

murit ultimul dragon, iar iernile mai lungi și mai grele.“

Aerul se răcorea pe când soarele începea să se pitească în spatele vârfurilor copacilor. Când Dunk a simțit că pielea i se face ca de găină pe brațe, și-a scuturat tunica și pantalonii de trunchiul ulmului, ca să le curețe, și le-a îmbrăcat din nou. Dimineața putea să-l caute pe maestrul de ceremonii și să se înscrie în competiții, dar în acea seară avea cu totul alte probleme de rezolvat, dacă voia să aibă măcar șansa de a participa la jocuri.

Nu era nevoie să-și studieze reflexia din apă ca să-și dea seama că nu arăta deloc ca un cavaler, așa că și-a aruncat peste umăr scutul lui Ser Arlan, astfel încât să se vadă blazonul. Punând piedici cailor, Dunk i-a lăsat să pască iarba grasă și verde de sub ulm, în timp ce el s-a îndreptat pe jos spre zona unde se desfășurau jocurile.

În mod normal, pajiștea servea drept spațiu comun pentru locuitorii orașului Ashford, de peste râu, dar acum fusese transformată. Un al doilea orășel răsărise peste noapte; o așezare din mătase, și nu de piatră, mai mare și mai frumoasă decât sora ei mai vârstnică. Zeci de negustori își întinseseră tarabele la marginea pajiștii, vânzând postavuri și fructe, curele și ghete, piei și ulii, oale din lut, pietre prețioase, podoabe de cositor, mirodenii, pene și o grămadă de alte mărfuri. Jongleri, păpușari și magicieni se preumblau prin mulțime demonstrându-și meșteșugul. Ca și târfele și hoții de buzunare. Dunk își ținea prevăzător mâna pe sacul cu monede.

Gura i-a lăsat apă când a prins în aer mirosul cârnaților ce sfârâiau deasupra unui foc învârtoșat. A cumpărat unul cu un bănuț de cupru, din buzunar, și un corn de bere, ca să alunece mai bine. În timp ce mânca, a privit scena de luptă dintre un cavaler pictat, din lemn, și un dragon, tot din lemn. Păpușarul ce mânuia bestia era și el la

fel de plăcut de privit: o femeie înaltă, cu pielea măslinie și părul negru ca al celor din Dorne. Era subțirică precum o lance, cu sâni mici, dar lui Dunk îi plăceau chipul ei și felul în care degetele făceau dragonul să muște și să se unduiască la capătul sforilor. I-ar fi aruncat fetei o monedă dacă ar fi avut una în plus, dar în acel moment îi trebuia fiecare bănuț.

Așa cum sperase, printre negustori se aflau și armurieri. Un Tyroshi, cu o barbă albăstruie, despicată, vindea coifuri ornamentate, lucruri minunate, fantastice, fasonate în formă de păsări și bestii și suflate în aur și argint. În altă parte, a găsit un făuritor de spade, ce vindea săbii ieftine, și pe un altul, ale cărui lucrături erau mult mai fine. Dar nu arma îi lipsea lui.

Omul de care avea nevoie se afla tocmai la capătul rândului, având pe taraba din fața lui o cămașă delicată din zale și o pereche de mănuși din oțel, cu plăci de metal încălecate. Dunk a studiat obiectele îndeaproape.

— Faci lucruri frumoase, a zis el.

— Nu găsești mai bune.

Bondoc, fierarul nu era mai înalt de un metru și jumătate, deși la fel de lat în piept și brațe ca Dunk. Avea o barbă neagră, mâini uriașe și nici urmă de modestie.

— Am nevoie de armură pentru turnir, i-a spus Dunk. Un costum din material bun, cu protecție pentru gât, picioare și un coif întreg.

Coiful fără pavăză al bătrânului i s-ar fi potrivit pe cap, însă își dorea ceva mai multă protecție pentru chip decât îi oferea singura bară lată ce-i acoperea nasul.

Armurierul l-a măsurat cu privirea din cap până-n picioare.

— Ești un flăcău bine făcut, dar am îmbrăcat alții și mai mari decât tine.

Omul a ieșit din spatele tejghelei.

— Îngenunchează, vreau să-ți măsor umerii. Da, și grumazul ăla gros al tău.

Dunk s-a lăsat în genunchi. Bărbatul i-a întins de-a lungul umerilor o fâșie de piele tăbăcită și înnodată, a mormăit, i-a trecut-o peste gât și a mormăit iar.

— Ridică brațul. Nu, pe dreptul.

Bărbatul a mârâit pentru a treia oară.

— Acum poți să te ridici.

Măsurarea interiorului piciorului, a grosimii pulpei și a taliei s-a lăsat cu alte mormăituri.

— Am niște piese în căruță care ți-ar veni bine, a zis omul, după ce a terminat. Nimic împodobit cu aur sau argint, să știi, doar oțel din cel mai bun, rezistent și simplu. Eu fac coifuri care arată a coifuri, nu porci înaripați și fructe exotice, dar al meu îți va fi mai de ajutor dacă încasezi o lance în față.

— E tot ce am nevoie, a replicat Dunk. Cât costă?

— Opt sute de cerbi, pentru că mă simt darnic.

— *Opt sute?*

Era mai mult decât se așteptase.

— Eu… ți-aș putea da la schimb o armură veche, făcută pentru un om mai mărunt. Un coif fără pavăză, o cămașă de zale.

— Cap de Oțel nu-și vinde decât marfa lui, a declarat omul, dar aș putea folosi metalul. Dacă nu-i prea ruginit, îl iau și te îmbrac în armură pentru șase sute.

Dunk l-ar fi putut ruga pe Cap de Oțel să-i dea armura pe încredere, dar știa ce fel de răspuns ar fi primit la o asemenea cerere. Călătorise suficient de mult cu bătrânul ca să știe că negustorii nu aveau încredere în cavalerii rătăcitori, dintre care unii erau doar puțin mai răsăriți decât tâlharii.

— Îți dau doi arginți acum, iar armura și restul de bani mâine dimineață.

Armurierul l-a studiat o clipă.

— Pentru doi arginți ți-o las o zi. După aceea îmi vând marfa altuia.

Dunk a cules cerbii din pungă și i-a pus în palma bătucită a meșterului.

— O să-i primești pe toți. Vreau să fiu campion aici.

— Zău?

Cap de Oțel a mușcat una dintre monede.

— Iar ăștia, restul, au venit să te susțină, presupun?

Luna se ridicase mult pe cer până când Dunk a luat iar drumul înapoi spre ulm. În spatele lui, Pajiștea Ashford era luminată de torțe ca ziua. Sunetul cântecelor și al râsetelor se rostogolea deasupra ierbii, dar tânărul nu se simțea defel înveselit. Nu exista decât o singură modalitate de a obține banii necesari pentru achiziționarea armurii. Iar dacă avea să fie învins… „Doar de o victorie am nevoie", a bombănit el tare. „Nu cer prea mult."

Chiar și așa, bătrânul nu ar fi sperat niciodată la o reușită. Ser Arlan nu se mai întrecuse în lupta cu lancea de când fusese aruncat de pe cal de prințul de Piatra Dragonului, într-un turnir la Capătul Furtunii, cu mulți ani în urmă. „Nu oricine se poate lăuda că a rupt șapte lănci în lupta cu cel mai bun cavaler din Cele Șapte Regate", zicea el. „N-aș putea spera să mă descurc mai bine, așa că de ce să mai încerc?"

Dunk bănuia că vârsta lui Ser Arlan era mai degrabă motivul decât prințul de Piatra Dragonului, dar nu îndrăznise niciodată să spună așa ceva. Bătrânul avusese mândria lui, chiar și în ultimele clipe. *Sunt iute și puternic, așa zicea mereu, ce trebuie să fi fost adevărat pentru el nu-i nevoie să fie la fel și pentru mine*, își spunea încăpățânat.

Dunk păși printr-un petic întesat de ierburi, cântărindu-și șansele, când a observat printre tufe

lucirea unui foc. *Ce-i asta?* Flăcăul nu s-a oprit să se gândească. Dintr-odată, sabia îi era în mână, iar el a pornit furtunos prin iarbă.

A ieșit la lumină răcnind și blestemând, doar ca să se oprească brusc, văzând că în fața lui nu se afla decât un băiețandru, așezat lângă un foc de tabără.

— Tu!

Dunk și-a coborât sabia.

— Ce faci aici?

— Frig un pește, a răspuns băiatul chel. Vrei și tu?

— Am vrut să zic, cum ai ajuns aici? Ai furat vreun cal?

— M-am urcat în spatele unei căruțe, cu un om care aducea niște miei la castel, pentru masa Lordului Ashford.

— Păi, ai face bine să vezi dacă nu cumva a plecat deja sau să găsești altă căruță. Nu te țin aici.

— Nu mă poți izgoni, a răspuns băiatul, insolent. M-am săturat de hanul ăla.

— Să nu mai aud altă obrăznicie, l-a avertizat Dunk. Ar trebui să te pun chiar acum pe cal și să te duc acasă.

— Ar trebui să călărești tocmai până la Debarcaderul Regelui, a replicat băiatul. Ai pierde turnirul.

Debarcaderul Regelui. Pentru o clipă, Dunk s-a întrebat dacă nu cumva băiețandrul își bătea joc de el, dar copilul n-avea de unde să știe că și el se născuse acolo. *Alt prăpădit din Fundătura Puricilor, fără doar și poate, și cine l-ar putea acuza că vrea să plece din locul ăla*?

Se simțea ridicol cum stătea așa cu sabia în mână, îndreptată spre un orfan de opt ani. A strecurat lama în teacă, încruntându-se, ca să-i dea astfel de înțeles copilului că nu era de joacă. *Trebuie măcar să-i dau o bătaie sănătoasă*, s-a gândit el, dar băiatul părea atât de amărât că nu-i venea deloc să-l lovească. Dunk și-a rotit privirea

asupra taberei. Focul ardea vesel în interiorul unui cerc ordonat din pietre. Caii fuseseră țesălați, iar hainele erau atârnate de ulm, uscându-se deasupra flăcărilor.

— Ce caută alea acolo?

— Le-am spălat, a replicat băiatul. Și am îngrijit caii, am aprins focul și am prins peștele ăsta. Ți-aș fi ridicat și pavilionul, dar nu am găsit niciunul.

— Acela-i.

Dunk i-a trecut o mână pe deasupra capului, arătând crengile ulmului înalt, ce se răsfirau, dominându-i.

— Ăla-i un copac, a replicat băiatul, deloc impresionat.

— E singurul pavilion de care are nevoie un cavaler. Mai degrabă aș dormi sub cerul liber decât într-un cort afumat.

— Și dacă plouă?

— Copacul mă va adăposti.

— De pe copaci se scurge apa.

Dunk a râs.

— Adevărat. Ei bine, dacă e să fiu sincer, nu am bani pentru pavilion. Și-ai face bine să întorci peștele ăla, că altfel se arde dedesubt și rămâne crud deasupra. N-ai fi bun la bucătărie.

— Ba aș fi, dacă aș vrea, a replicat băiatul, întorcând totuși peștele.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? l-a întrebat Dunk.

— Stăpânii mi l-au ras.

Parcă devenind dintr-odată conștient de propriul trup, copilul a tras gluga pelerinei maro-închis, acoperindu-și capul.

Dunk mai auzise că uneori se făcea așa, pentru a scăpa de păduchi și de viermii de rădăcini sau de unele boli.

— Ești bolnav?

— Nu, a răspuns băiatul. Cum te cheamă?

— Dunk, a zis el.

Copilul a izbucnit în râs, de parcă acela era cel mai amuzant lucru pe care-l auzise vreodată.

— *Dunk?* a făcut el. Ser Dunk? Nu-i un nume demn de un cavaler. Vine de la Duncan?

Oare? Bătrânul îi spusese doar Dunk, de când își aducea aminte, iar despre perioada de dinainte de asta nu prea mai știa mare lucru.

— De la Duncan, da, a zis el. Ser Duncan de…

Dunk nu mai avea un alt nume sau o casă; Ser Arlan îl găsise trăind la voia sorții prin bordelurile și ulițele din Fundătura Puricilor. Nu-și cunoscuse niciodată mama sau tatăl. Ce era să zică? „Ser Duncan din Fundătura Puricilor“ nu suna foarte onorabil. Putea să împrumute numele de Pennytree, dar dacă îl întrebau unde era locul acela? Dunk nu fusese niciodată în Pennytree, și nici bătrânul nu-i vorbise prea mult despre asta. Flăcăul s-a încruntat un moment, apoi a exclamat, fără să se mai gândească.

— Ser Duncan Vlăjganul.

Chiar era înalt, nimeni n-ar fi putut să-l contrazică, și suna și impresionant.

Deși micul ștrengar nu părea să fie de aceeași părere.

— N-am auzit niciodată de vreun Ser Dunk Vlăjganul.

— Vrei să spui că tu cunoști toți cavalerii din Cele Șapte Regate?

Băiatul s-a uitat la el cu îndrăzneală.

— Pe cei buni.

— Sunt la fel de bun ca oricare altul. După turnir, vor ști asta. Tu ai un nume, hoțomanule?

Copilul a ezitat.

— Egg[2], a replicat.

Dunk nu a râs. *Capul lui chiar arată ca un ou. Băieții pot fi cruzi, la fel ca și oamenii mari.*

— Egg, a zis el, ar trebui să-ți dau o bătaie soră cu moartea și să te trimit de aici, dar adevărul e că nu am pavilion și nici scutier. Dacă juri să nu-mi ieși din cuvânt, te las să intri în slujba mea pe

timpul turnirului. După aceea, ei bine, mai vedem. Dacă am să socotesc că meriți, am să-ți dau haine să pui pe trup și mâncare de pus în burtă. Hainele s-ar putea să fie din pânză aspră, iar mâncarea să fie doar carne de vită sărată și pește sărat, și poate niște căprioară din când în când, acolo unde nu sunt pădurari, dar nu vei flămânzi. Și-ți promit să nu te bat decât dacă meriți.

Egg a zâmbit.

— Da, lordul meu.

— Ser, l-a corectat Dunk. Nu sunt decât un cavaler rătăcitor.

Se întreba dacă bătrânul îl privea de undeva de sus. *Am să-l învăț meșteșugul luptei, așa cum m-ai învățat pe mine, ser. Pare un tânăr destoinic, poate că într-o zi va ajunge cavaler*.

Când l-au mâncat, peștele era încă puțin crud înăuntru, iar băiatul nu scosese toate oasele, dar tot avea un gust de o mie de ori mai bun decât carnea sărată de vită.

Egg a adormit în curând lângă focul ce se stingea. Dunk s-a întins pe spate în apropierea lui, cu mâinile mari așezate sub cap, privind cerul nopții. Putea să audă muzica îndepărtată ce venea dinspre terenurile de joc, aflate la un kilometru depărtare. Stelele împânzeau bolta, mii și mii. Una a căzut, pe când se uita la spațiul de deasupra lui. O fulgerare verzuie a străbătut imensitatea neagră și apoi a dispărut.

O stea căzătoare aduce noroc celui ce o vede, s-a gândit Dunk. *Dar toți ceilalți sunt de acum în pavilioanele lor, privind un strat de mătase, și nu cerul*. *Așa că norocul e doar al meu*.

Dimineața, flăcăul s-a trezit la cucurigatul unui cocoș. Egg se afla încă acolo, încolăcit sub cea de-a doua pelerină bună a bătrânului. *Ei bine, băiatul nu a fugit în timpul nopții*; *ăsta e un început bun*. Dunk l-a împins pe copil cu piciorul, ca să-l trezească.

— În picioare. E treabă de făcut.

Băiatul s-a ridicat destul de repede, frecându-se la ochi.

— Ajută-mă să-l înșeuez pe Picioruș, i-a zis Dunk.

— Dar micul dejun?

— E vită sărată. *După* ce terminăm.

— Mai bine mănânc calul, a spus Egg. Ser.

— Ai să-mi înghiți pumnul dacă nu faci cum îți spun. Adu periile. Sunt în buzunarul șeii. Da, ăla.

Au periat împreună blana roșcovană a bidiviului, au pus pe spatele lui cea mai bună șa a lui Ser Arlan și au strâns-o bine. Dunk și-a dat seama că Egg era foarte priceput, dacă își dădea silința.

— Cred că am să fiu plecat aproape toată ziua, i-a spus el băiatului, pe când încăleca. Tu să stai aici și să aranjezi tabăra. Ai grijă să nu-și mai bage nasul niciun *alt* hoțoman.

— Poți să-mi dai o sabie ca să-i sperii? a întrebat Egg.

Dunk a observat că băiatul avea ochii albaștri, foarte închis, aproape indigo. Cumva, țeasta lui cheală îi făcea să pară uriași.

— Nu, a răspuns Dunk. Un cuțit îți ajunge. Și-ar fi bine să te găsesc aici când mă întorc, mă auzi? Dacă mă furi și-ți iei tălpășița, am să te vânez ca pe un animal. Îți jur că așa o să fac. Cu dulăii.

— N-ai niciun câine, a remarcat Egg.

— O să fac rost, a replicat Dunk. Special pentru tine.

Flăcăul i-a întors lui Picioruș capul spre câmpie și a pornit la trap sprințar, sperând că amenințarea era suficientă să-l cumințească pe băiat. În afară de hainele de pe el, armura din sac și calul de sub pulpele lui, tot ce deținea în această viață se afla în tabără. *Sunt un mare prost să am atâta încredere într-un copil, dar nu fac decât ce a făcut și bătrânul pentru mine*, a reflectat el. *Mama*

probabil l-a trimis la mine, ca să-mi pot plăti datoria.

În timp ce traversa câmpul, Dunk a auzit clinchetul ciocanelor de pe malul râului, acolo unde tâmplarii băteau în cuie barierele pentru proba cu lancea și ridicau o estradă impresionantă, pentru spectatori. Se înălțau de asemenea și câteva pavilioane noi, în timp ce cavalerii veniți mai târziu se refăceau după banchetele din timpul nopții sau se pregăteau să ia micul dejun. Dunk simțea mirosul de lemn ars și de șuncă.

La nord de pajiște curgea râul Cockleswent, afluent al marelui Mandar. Dincolo de vadul scund se aflau orașul și castelul. Dunk văzuse multe târguri în timpul peregrinărilor sale cu bătrânul. Acesta era mai frumușel decât majoritatea; casele văruite, cu acoperișurile lor din paie, păreau îmbietoare. Când era mai mic, obișnuia să se întrebe cum ar fi fost să locuiască într-un asemenea loc, să doarmă în fiecare noapte cu un acoperiș deasupra capului și să se trezească în fiece dimineață înconjurat de aceiași pereți. *Poate că în curând voi ști cum e. Da, și Egg la fel*. Era posibil. Lucruri încă și mai stranii se petreceau în fiecare zi.

Castelul Ashford era o structură din piatră, construit în formă de triunghi, cu turnuri rotunde, înalte de zece metri, la fiecare vârf, și ziduri groase și crenelate ce le uneau. Pe parapeții lui fluturau steaguri portocalii, afișând dungile și soarele alb ale stăpânului casei. Soldați înveșmântați în livrele portocalii cu alb stăteau în fața porților, cu halebarde, urmărind oamenii ce intrau și ieșeau, aparent mai interesați să facă glume cu o lăptăreasă frumușică, decât să-i țină pe toți afară. Dunk a oprit calul în fața bărbatului scund și bărbos pe care-l luase drept căpetenia lor și a întrebat de maestrul jocurilor.

— Pe Plummer îl cauți. Este ispravnic aici. Îți arăt drumul.

În interiorul curții, un grăjdar i l-a luat pe Picioruș. Dunk și-a aruncat pe un umăr scutul lovit al lui Ser Arlan și l-a urmat pe căpitanul gărzilor la grajduri, către o turelă construită perpendicular pe zidul de protecție. Trepte abrupte de piatră duceau spre metereze.

— Ai venit să înscrii numele lordului tău? a întrebat căpitanul, pe când urcau.

— Ba numele meu îl voi înscrie.

— Nu zău?

Oare omul rânjea la el? Dunk nu era sigur.

— Ușa de colo. Te las aici și mă întorc la postul meu.

Când Dunk a împins ușa, ispravnicul ședea la o masă așezată pe postament, scrijelind o bucată de pergament cu o pană. Avea părul grizonant și subțire și un chip îngust și uscățiv.

— Da? a zis el, ridicându-și privirea. Ce vrei, omule?

Dunk a tras ușa după el.

— Ești Plummer, ispravnicul? Am venit pentru turneu. Să mă înscriu.

Plummer și-a țuguiat buzele.

— Turnirul stăpânului meu este pentru cavaleri. Ești cavaler?

Flăcăul a dat din cap, întrebându-se dacă nu cumva i se înroșiseră urechile.

— Poate cavalerul are și un nume?

— Dunk.

Oare de ce spusese așa ceva?

— Ser Duncan. Vlăjganul.

— Și din ce parte a lume ai veni tu, Ser Duncan Vlăjganul?

— De peste tot. Am fost scutier al lui Ser Arlan de Pennytree de când aveam cinci sau șase ani. Acesta-i scutul lui.

Dunk i-a arătat obiectul ispravnicului.

— Se îndrepta încoace, dar s-a îmbolnăvit de friguri și a murit, așa că am venit în locul lui. M-a

făcut cavaler cu propria lui sabie, înainte să se ducă.

Dunk a tras din teacă spada lungă și a așezat-o între ei, pe masa zgâriată, din lemn.

Maestrul nu a aruncat decât o privire fugară lamei.

— Este, cu adevărat, o spadă. Totuși, nu am auzit niciodată de acest Ser Arlan de Pennytree. Zici că îi erai scutier?

— Mi-a spus mereu că voia ca eu să devin cavaler, așa cum a fost și el. Pe patul de moarte, a cerut spada și m-a pus să îngenunchez. M-a atins o dată pe umărul drept și o dată pe cel stâng și a rostit niște cuvinte și, când m-am ridicat, a zis că mă făcuse cavaler.

— Hm.

Plummer și-a frecat nasul.

— E adevărat că orice cavaler poate face la rândul lui pe altul cavaler, deși se obișnuiește să stai de veghe și să fii uns de un septon înainte să rostești jurămintele. A asistat cineva la învestirea ta?

— Doar un sturz, sus într-un arbust țepos. L-am auzit în timp ce bătrânul rostea vorbele. Mi-a cerut să fiu un cavaler bun și onest, să-i cinstesc pe Cei Șapte, să-i apăr pe cei slabi și pe cei inocenți, să-mi servesc cu credință stăpânul și să protejez regatul cu toată puterea mea și am jurat că voi face întocmai.

— Fără îndoială.

Dunk a remarcat că Plummer nu se obosise să-l numească *ser*.

— Va trebui să mă consult cu Lordul Ashford. Te cunoaște pe tine sau pe defunctul tău stăpân vreunul dintre bunii cavaleri adunați aici?

Dunk s-a gândit o clipă.

— Era un pavilion cu flamura Casei Dondarrion. Fulgerul negru cu violet?

— Este Ser Manfred.

— Ser Arlan a slujit tatălui domniei sale în Dorne, în urmă cu trei ani. Ser Manfred s-ar putea să-și amintească de mine.

— Te sfătuiesc să vorbești cu el. Dacă va garanta pentru tine, adu-l aici mâine dimineață, la aceeași oră.

— Voi face întocmai, domnul meu, a zis Dunk, îndreptându-se spre ieșire.

— Ser Duncan, a strigat ispravnicul în urma lui.

Tânărul s-a întors.

— Știi prea bine, a spus omul, că cei înfrânți în turnir își cedează armele, armurile și calul câștigătorilor și trebuie să plătească pentru a și le recupera?

— Știu.

— Și ai bani pentru răscumpărare?

Acum era sigur că i se înroșiseră urechile.

— Nu voi avea nevoie de bani, a răspuns, rugându-se să nu se înșele.

Nu-mi trebuie decât o victorie. Dacă voi câștiga la prima întrecere cu lancea, iau armura și calul învinsului, sau aurul, și atunci îmi pot permite să pierd o dată.

Dunk a coborât încet pe scări, neștiind prea bine ce trebuia să facă în continuare. În curte, l-a oprit pe unul dintre grăjdari.

— Trebuie să vorbesc cu șeful grăjdarilor Lordului Ashford.

— Îl găsesc eu.

În grajduri era răcoare și puțină lumină. Un armăsar nărăvaș, cenușiu, s-a burzuluit la el pe când trecea, dar Picioruș doar a nechezat ușor și i-a adulmecat mâna când Dunk i-a dus-o la bot.

— Ești o fată cuminte, nu-i așa? a șoptit flăcăul.

Bătrânul spunea mereu că un cavaler nu trebuie să-și iubească niciodată calul, căci mulți au să-i moară sub pulpe. Dar de cele mai multe ori nu-și asculta propriul său sfat. Dunk îl văzuse de multe ori cheltuindu-și și ultimul ban pe un măr pentru Castană sau niște grâne pentru Picioruș și Tunet.

Buiestrașul fusese iapa de călărie a lui Ser Arlan, iar ea îl purtase neobosită de-a lungul a mii de kilometri, în susul și în josul Celor Șapte Regate. Dunk se simțea ca și cum își trăda un vechi prieten, dar ce alte opțiuni mai avea? Castană era prea bătrân să valoreze ceva, iar Tunet trebuia să-l ducă în arenă.

A trecut un timp până când șeful grăjdarilor a catadicsit să-și facă apariția. În timp ce aștepta, Dunk a auzit venind de pe ziduri trâmbițarea goarnelor și o voce ce a răsunat în curte. Curios, l-a mânat pe Picioruș la ușa grajdului, să vadă ce se întâmplă. Un grup mare de cavaleri și arcași călare se revărsau pe porțile castelului. Erau pe puțin o sută de oameni, toți suiți pe cei mai frumoși cai pe care Dunk îi văzuse vreodată. *A venit vreun mare lord*. Tânărul l-a prins pe grăjdar de braț, în timp ce omul trecea în grabă pe lângă el.

— Cine sunt?

Băiatul s-a uitat ciudat la el.

— Nu vezi flamurile? a zis el eliberându-și mâna și plecând zorit.

Flamurile… În timp ce Dunk își întorcea capul, o rafală de vânt a ridicat steagul negru, din mătase, din vârful lăncii lungi, iar dragonul aprig cu trei capete, al Casei Targaryen, a părut să-și întindă aripile, suflând foc înroșit. Purtătorul de steag era un cavaler înalt, îmbrăcat într-o armură albă cu solzi, gravată cu aur și o pelerină de un alb imaculat ce îi curgea de pe umeri. Doi dintre ceilalți călăreți erau, de asemenea, înveșmântați în alb, din cap până-n picioare. *Cavalerii Gărzii Regelui cu flamura suveranului.* Deloc surprinzător, Lordul Ashford și fiii săi s-au grăbit să ajungă la porțile cetății. Se afla acolo și prințesa, o tânără scundă cu părul gălbui și o fețișoară rotundă și roz. *Nu mi se pare așa frumoasă*, s-a gândit Dunk. Fata care mânuia marionetele era mult mai atrăgătoare.

— Băiete, lasă mârțoaga aia și vezi de calul meu.

Unul dintre însoțitori descălecase în fața grajdurilor. *Vorbește cu mine*, și-a dat seama Dunk.

— Nu sunt grăjdar, lordul meu.

— Dar nici prea deștept!

Cel care i se adresase purta o pelerină neagră, tivită cu satin roșu, dar, pe dedesubt, veșmintele îi erau toate de culori aprinse ca focul: roșii, galbene și aurii. Subțire și drept ca un pumnal, deși de o înălțime medie, omul era aproape de aceeași vârstă cu Dunk. Cârlionți argintiu-aurii îi încadrau chipul sculptat și trufaș. Avea o frunte înaltă și pomeți ascuțiți, un nas drept, iar pielea albă și fină, fără pată. Ochii îi erau de un violet profund.

— Dacă nu ești în stare să ai grijă de un cal, adu-mi niște vin și o muierușcă arătoasă.

— Eu să mă scuze domnia ta, dar nu sunt nici servitor. Am onoarea să fiu cavaler.

— Cavalerismul cunoaște vremuri triste, a zis prințișorul.

Atunci, unul dintre grăjdari a venit în fugă, iar el s-a întors să-i dea hățurile armăsarului său, un murg roșcat, splendid. De Dunk s-a uitat pentru o clipă. Ușurat, băiatul s-a furișat înapoi în grajd, să-l aștepte pe șef. Se simțea suficient de stingher printre lorzii din pavilioane; nu avea nevoie să pălăvrăgească și cu prinții.

Că adolescentul chipeș era un prinț, nici nu mai încăpea îndoială. Targaryenii se trăgeau din îndepărtata Valyria, cea de peste mări, iar părul lor argintiu-auriu și ochii violeți îi deosebeau de orice alt om obișnuit. Dunk știa că Prințul Baelor era mai în vârstă, dar tânărul putea la fel de bine să fie unul dintre fiii lui: Valarr, supranumit adesea „tânărul prinț”, pentru a-l deosebi de tatăl lui sau de Matarys, „prințișorul”, așa cum îl numise odată bufonul bătrânului Lord Swann. Se aflau acolo și alte vlăstare regești, veri ai lui Valarr și Matarys. Bunul Rege Daeron avea patru fii mari, dintre care

trei aveau la rândul lor urmași. Neamul regilor-dragoni aproape că se stinsese în zilele tatălui său, dar se credea că Daeron al II-lea și copiii lui asiguraseră continuitatea pentru multă vreme.

— Tu. Omule. Ai întrebat de mine.

Șeful grăjdarilor Lordului Ashford avea fața roșie, ce părea acum încă și mai îmbujorată de livreaua portocalie, și un ton răstit.

— Ce-i? N-am timp de…

— Vreau să vând căluțul ăsta.

Dunk a continuat repede, înainte ca bărbatul s-apuce să-l alunge.

— E o iapă bună, cu pasul sigur.

— N-am timp, ți-am zis.

Omul nu i-a aruncat lui Picioruș decât o privire fugară.

— Lordul Ashford n-are nevoie de așa ceva. Du-o în oraș. Poate îți dă Henly un argint sau trei.

Terminând repede de vorbit, a dat să se întoarcă.

— Mulțumesc, domnule, a zis Dunk, înainte ca omul să plece. Domnule, regele a venit?

Bărbatul i-a râs în nas.

— Nu, slavă zeilor. Epidemia asta de prinți e destulă pagubă. Unde am să găsesc eu atâtea boxe în grajduri pentru toate animalele? Și nutreț?

Omul s-a îndepărtat, țipând la grăjdari.

Până ce Dunk s-a hotărât să plece de acolo, Lordul Ashford își condusese deja musafirii princiari în sală, dar doi dintre cavalerii Gărzii Regelui, îmbrăcați în armura lor albă și pelerinele ca neaua, pierdeau încă vremea în curte, vorbind cu mai-marele lor. Dunk s-a oprit în fața lor.

— Domniile voastre, eu sunt Ser Duncan Vlăjganul.

— Bine te-am găsit, Ser Duncan, a răspuns cel mai masiv dintre cavalerii în alb. Eu sunt Ser Roland Crakehall, iar acesta este fratele meu de cruce, Ser Donnel din Duskendale.

Cei șapte campioni ai Gărzii Regelui erau cei mai viteji războinici din Cele Șapte Regate, cu

excepția, poate, doar a prințului-regent, Baelor Sfarmă-Lance, în persoană.

— Ați venit să intrați în arene? a întrebat Dunk cu nerăbdare.

— Nu s-ar cuveni să concurăm împotriva celor pe care am jurat să-i apărăm, a răspuns Ser Donnel.

El avea părul și barba roșcate.

— Prințul Valarr are onoarea de a fi unul dintre campionii prințesei Ashford, a explicat Ser Roland, iar doi dintre verii lui intenționează să concureze. Noi ceilalți am venit doar să privim.

Ușurat, Dunk le-a mulțumit cavalerilor în alb pentru amabilitate și a călărit spre porțile castelului, înainte ca vreunui alt prinț să-i vină ideea să-l întrebe ceva. *Trei prinților,* s-a gândit el, în timp ce întorcea calul spre străzile orașului. Valarr era cel mai mare fiu al Prințului Baelor, al doilea la succesiunea Tronului de Fier, dar Dunk nu știa cât moștenise din fabuloasa iscusință cu lancea și spada a tatălui său. Despre ceilalți prinți Targaryen cunoștea încă și mai puține. *Ce mă fac dacă trebuie să mă întrec cu un prinț? Oare o să mă lase chiar să concurez cu cineva de un rang atât de înalt?* Habar nu avea. Bătrânul spunea adesea că e lat ca un zid de cetate, iar acum băiatul se simțea exact așa.

Lui Henly i-a plăcut destul de mult cum arăta Picioruș, asta până când l-a auzit pe Dunk că ar vrea să o vândă. Atunci grăjdarul i-a găsit cusururi. I-a oferit trei sute de arginți. Dunk a răspuns că are nevoie de trei mii. După multe discuții și înjurături, au căzut de acord la șapte sute cincizeci de cerbi de argint. Era o sumă mai apropiată de prețul propus inițial de Henly, decât de cel al lui Dunk, ceea ce îl făcea pe flăcău să se simtă un ratat, dar grăjdarul nu voia în ruptul capului să-i dea mai mult, așa că, în cele din urmă, s-a văzut nevoit să accepte. O a doua dispută a început când

Dunk a declarat că prețul nu includea și șaua, iar Henly l-a contrazis.

În final, s-a aranjat totul. În timp ce Henly a plecat să ia banii, Dunk a mângâiat coama lui Picioruș și i-a urat să fie curajoasă.

— Dacă învinge, mă întorc și te răscumpăr. Promit.

N-avea nicio îndoială că în zilele următoare, toate defectele căluțului aveau să dispară și că urma să valoreze de două ori mai mult decât primise pe el.

Grăjdarul i-a dat trei monede de aur și restul în argint. Dunk a mușcat una dintre plăcuțele de aur și a surâs. Nu mai simțise până atunci gustul aurului și nici nu atinsese metalul.

— Dragoni, a numit omul banii, din moment ce aveau ștanțat pe una dintre fețe dragonul cu trei capete al Casei Targaryen.

Cealaltă față purta efigia regelui. Două dintre monedele pe care i le dăduse Henly aveau chipul Regelui Daeron; a treia era mai veche și mai roasă și arăta un alt bărbat. Numele îi era scris acolo, sub cap, dar Dunk nu știa să citească. Aurul fusese, de asemenea, răzuit pe margini. Flăcăul l-a atenționat, în gura mare, pe Henly. Grăjdarul a bombănit, dar i-a dat în schimb alte câteva piese de argint și un pumn de mărunțiș din aramă, ca să egaleze greutatea. Dunk i-a înapoiat omului câțiva bănuți și a făcut semn cu capul spre cal.

— Ăștia-s pentru ea, a zis Dunk. Ai grijă să mănânce niște ovăz în noaptea asta. Mda. Și un măr.

Cu scutul pe braț și sacul ce conținea vechea armură atârnat peste umăr, Dunk a bătut la picior străzile însorite ale orașului Ashford. Greutatea tuturor acelor monede din buzunar îl făcea să se simtă bizar, aproape fericit, pe de o parte, și neliniștit pe de alta. Bătrânul nu-i încredințase niciodată mai mult de o monedă sau două o dată. Putea să trăiască un an întreg cu banii aceia. *Și ce*

să fac când se termină! Să-l vând pe Tunet? Calea aleasă nu-l putea duce decât spre cerșetorie sau spre jaful la drumul mare. *Nu mă mai întâlnesc cu norocul ăsta*. *Trebuie să risc tot*.

Până ce a ajuns înapoi pe malul dinspre sud al râului Cockleswent, scăldându-și picioarele prin vad, dimineața se apropia deja de sfârșit, iar locul în care urma să se desfășoare turnirul prinsese din nou viață. Negustorii de vin și cârnățarii își lăudau marfa cu mare însuflețire, un urs dansator își mișca labele în ritmul melodiei stăpânului, în timp ce un cântăreț intona „Ursul și frumoasa fecioară“, jonglerii făceau tot felul de giumbușlucuri, iar păpușarii tocmai ce terminau o altă bătălie.

Dunk s-a oprit să vadă cum e ucis dragonul din lemn. Când cavalerul-marionetă i-a tăiat capul, iar rumegușul roșu s-a împrăștiat prin iarbă, el a râs în gura mare și i-a aruncat fetei două monede de aramă.

— Una pentru seara trecută, a strigat el.

Fata a prins în aer bănuții și i-a răspuns cu un zâmbet mai dulce decât îi fusese lui Dunk dat să vadă vreodată.

Oare la mine râde, ori la monede? Dunk nu mai fusese niciodată cu o fată, iar apropierea uneia îl neliniștea. Odată, în urmă cu trei ani, când punga bătrânului era plină după ce servise timp de șase luni Lordului Florent cel Orb, cavalerul îi spusese lui Dunk că venise timpul să-l ducă la bordel și să facă din el bărbat. Omul se îmbătase însă, iar când și-a revenit nu și-a mai amintit nimic. Flăcăului îi fusese rușine să-l atenționeze că nu-și respectase promisiunea. Oricum, nici nu era sigur că voia o curvă. Dacă nu putea să aibă pe cineva de rang înalt, ca un cavaler adevărat, atunci măcar să fi fost o persoană care să-l placă pe el mai mult decât arginții lui.

— Vrei să bei un corn cu bere? a întrebat-o el pe fată, în timp ce ea aduna sângele din rumeguș al dragonului. Cu mine, vreau să zic. Sau poate ți-e

foame. Vrei să mănânci un cârnat? Eu am mâncat unul aseară și a fost bun. Cred că sunt făcuți din carne de porc.

— Îți mulțumesc, domnul meu, dar avem încă un spectacol.

Fata s-a ridicat și a fugit spre femeia mătăhăloasă și aprigă din Dorne, care mânuia marioneta-cavaler, în timp ce Dunk a rămas acolo, jenat. I-a plăcut felul în care a fugit, totuși. *O fată drăguță. Și înaltă. N-ar trebui să îngenunchez să o sărut*. Știa cum să sărute. Îi arătase o cârciumăreasă, într-o noapte, la Lannisport, cu un an în urmă, dar femeia era atât de scundă, că trebuise să se suie pe masă, ca să-i atingă buzele. Amintirea îi făcea urechile să se înroșească de rușine. Ce bleg era. La turnir ar fi trebuit să-i stea gândul, nu la sărutat.

Tâmplarii Lordului Ashford văruiau barierele de lemn, înalte până la brâu, care aveau să-i separe pe concurenții la proba de lance. Dunk i-a privit un timp cum lucrau. Erau acolo cinci culoare, înșirate de la nord la sud, astfel încât niciunul dintre participanți să nu călărească având soarele în față. O tribună cu trei niveluri fusese ridicată la est de arene, acoperită cu un umbrar portocaliu pentru a-i feri pe lorzi și pe doamne de ploaie și de soare. Majoritatea aveau să stea pe bănci, dar patru jilțuri fuseseră așezate în centrul platformei, pentru Lordul Ashford, preafrumoasa prințesă și prinții veniți la castel.

La marginea dinspre vest a pajiștii se ridicase o țintă și vreo doisprezece cavaleri încercau să balanseze cu lăncile lor obiectul agățat în vârful stâlpului, făcând celălalt braț al prăjinii să se învârtă de fiecare dată când loveau scutul făcut țăndări ce era suspendat în partea opusă. Dunk i-a privit pe Bruta din Bracken, apoi pe Lordul Caron de la Cântecul Nopții. *Eu nu am o postură atât de*

bună ca a niciunuia dintre ei, și-a zis flăcăul rușinat.

În altă parte, niște bărbați se antrenau, duelându-se cu săbii din lemn, în timp ce scutierii lor stăteau în apropiere strigând tot felul de măscări. Dunk l-a văzut pe un tânăr îndesat încercând să oprească un cavaler musculos, ce părea agil și rapid ca o pisică de munte. Ambii aveau mărul roșu al Casei Fossoway pictat pe scuturi, dar însemnul celui mai tânăr a fost foarte repede despicat și făcut bucățele.

— Iată un măr ce nu-i copt încă, a spus bărbatul mai în vârstă, în timp e trăgea o palmă în coiful rivalului.

Reprezentatul junior la Casei Fossoway era zgâriat și însângerat când s-a recunoscut învins, dar adversarul lui abia dacă respira mai greu. Omul și-a ridicat pavăza, a privit în jur, l-a văzut pe Dunk și a spus.

— Tu, de colo. Da, tu, uriașule. Cavaler al pocalului înaripat. Aia pe care o porți e o sabie lungă?

— E a mea de drept, a răspuns Dunk defensiv. Eu sunt Ser Duncan Vlăjganul.

— Iar eu Ser Steffon Fossoway. Ai vrea să ne întrecem, Ser Duncan Vlăjganul? Mi-ar plăcea să-mi încrucișez sabia cu un alt luptător. Vărul meu nu e încă pregătit, după cum ai văzut.

— Fă-o, Ser Duncan, l-a îmboldit învinsul, pe când își scotea coiful. Noi fi eu copt, dar bunul meu văr e putred până la inimă. Scutură-l bine de gărgăuni.

Dunk a dat din cap. De ce îl implicau acei prințișori în gâlceava lor? Nu voia să aibă de-a face cu ei.

— Vă mulțumesc, lordul meu, dar am alte treburi.

Se simțea inconfortabil să care cu el atâta bănet. Cu cât îl plătea mai repede pe Cap de Oțel și își lua armura, cu atât avea să fie mai bucuros.

Ser Stefan s-a uitat la el batjocoritor.

— Cavalerul rătăcitor are alte treburi.

Omul și-a aruncat privirea în jur și a găsit un alt oponent ce-și pierdea vremea prin apropiere.

— Ser Grance, bine te-am găsit. Vino și încearcă-ți puterile cu mine. Cunosc fiecare truc de doi lei al vărului meu, și se pare că Ser Duncan trebuie să se întoarcă la boschetele lui. Hai, vino!

Dunk și-a luat tălpășița, cu fața arzându-i de rușine. El nu cunoștea multe trucuri, ieftine sau nu, și nu voia să-l vadă nimeni luptând înainte de turneu. Bătrânul spunea întotdeauna că pe cât îți cunoști mai bine inamicul, pe atât de multe șanse ai să-l întreci mai ușor. Dunk era puternic și rapid, iar greutatea și agilitatea acționau în favoarea lui, dar nu credea nici în ruptul capului că abilitățile sale le egalau cumva pe ale celorlalți. Ser Arlan îl înstruise cum putuse el mai bine, dar bătrânul nu se numărase niciodată nici măcar în tinerețe printre cei mai vestiți cavaleri. Marii luptători nu trăiau în tufișuri și nu mureau pe marginea unui drum noroios. *Așa ceva nu mi se va întâmpla mie*, și-a jurat Dunk. *Le voi arăta că pot fi mai mult decât un cavaler rătăcitor*.

— Ser Duncan.

Cel mai tânăr dintre nobilii Fossoway se grăbea să-l ajungă din urmă.

— N-ar fi trebuit să-ți cer să te întreci cu vărul meu. Mă înfuriase aroganța lui, iar tu ești atât de masiv; m-am gândit… ei bine, am greșit. Tu nu porți armură. Dacă ar fi putut, ți-ar fi rupt un braț sau un genunchi. Îi place să bată oameni pe terenul de antrenament, astfel încât să fie loviți și vulnerabili mai târziu, în caz că îi întâlnește în arenă.

— Pe tine nu te-a rănit.

— Nu, dar suntem de același neam, deși el face parte din ramura seniorilor în arborele familiei noastre, așa cum insistă să-mi tot aducă aminte. Eu sunt Raymun Fossoway.

— Bine te-am găsit. Veți concura în această dimineață?

— El cu siguranță. Cât despre mine, aș face-o dacă s-ar putea. Deocamdată sunt doar scutier. Vărul meu mi-a promis că mă face cavaler, dar îmi tot spune că nu sunt copt încă.

Raymun avea un chip pătrățos și un nas cârn și păr scurt, ca lâna, dar zâmbetul îi era cald.

— Mi se pare, după chip, că ai vrea să provoci pe cineva. Al cui scut vrei să-l faci bucăți?

— Nu contează, a răspuns Dunk.

Asta se presupunea că trebuie să răspundă întrebării, deși schimba total situația.

— Nu voi intra în arenă până în cea de-a treia zi.

— Iar până atunci, unii campioni trebuie să fi căzut deja, da, a continuat Raymun. Ei bine, fie ca Războinicul să-ți surâdă, ser.

— Și ție.

Dacă el e doar scutier, cum pot eu să mă consider cavaler? Unul dintre noi e nerod. Arginții din buzunarul lui Dunk sunau la fiecare pas, dar știa prea bine că îi putea pierde într-o clipă. Până și regulile turnirului erau împotriva lui, fiind improbabil ca el să întâlnească un oponent slab sau un novice.

Existau zeci de feluri în care se putea organiza un turnir, în funcție de capriciul lordului care îl găzduia. Unele erau bătălii de divertisment între grupuri de cavaleri, altele lupte colective, unde câștigătorul era ultimul rămas în picioare. Unde primau înfruntările individuale, perechile erau uneori stabilite prin tragere la sorți, iar alteori de maeștrii jocurilor.

Lordul Ashford prezida turnirul în cinstea celei de-a treisprezecea onomastici a fiicei lui. Preafrumoasa prințesă ședea lângă tatăl ei ca Regină Încoronată a Iubirii și a Frumuseții. Cinci campioni purtându-i favorurile aveau să o apere. Toți ceilalți erau obligați să îi provoace la luptă, dar oricine reușea să învingă un campion avea să-i

ia locul, până ce un altul îl înfrângea. La finalul a trei zile de întreceri cu lancea, cei cinci rămași aveau să decidă dacă prințesa putea purta în continuare coroana Iubirii și a Frumuseții sau se găsea o alta demnă de ea.

Dunk privea fix arenele acoperite de iarbă și locurile goale din tribună, cântărindu-și șansele de reușită. Doar de o victorie avea nevoie, apoi se putea autointitula unul dintre campionii de pe Pajiștea Ashford, chiar și numai pentru o oră. Bătrânul nu experimentase o asemenea bucurie în șaizeci de ani și nu fusese niciodată campion. *Nu cer prea mult, așa să mă ajute zeii*. Și-a adus aminte de toate cântecele pe care le auzise, melodii ale orbului Symeon Ochi-din-Stele și ale nobilului Serwyin cel cu Scutul-ca- Oglinda, ale prințului Aemon Cavalerul-Dragon, Ser Ryam Redywne și Florian Naivul. Ei toți câștigaseră în fața inamicilor lupte mult mai teribile decât oricare ar fi urmat el să o ducă. *Dar ei erau mari eroi, bărbați curajoși de spiță nobilă, cu excepția lui Florian. Iar eu ce sunt? Dunk din Fundătura Puricilor? Sau Ser Duncan Vlăjganul?*

Presupunea că avea să afle adevărul destul de curând. A ridicat sacul cu armura și s-a îndreptat spre tarabele negustorilor, în căutarea lui Cap de Oțel.

Egg lucrase cu spor în tabără. Dunk era mulțumit; se temuse că scutierul lui avea să fugă din nou.

— Ai luat un preț bun pe iapă? a întrebat băiatul.

— Cum ai știut că voiam să o vând?

— Ai plecat călare și ai venit pe jos, iar dacă ți-ar fi furat-o tâlharii, ai fi fost mult mai furios decât ești acum.

— Am primit destul pentru asta.

Dunk și-a scos noua armură, pentru a i-o arăta băiatului.

— Dacă devii vreodată cavaler, va trebui să știi să deosebești oțelul bun de cel prost. Uită-te aici,

asta-i lucrătură fină. Cămașa e făcută din lanț dublat, fiecare za e legată de alte două, vezi? Te protejează mai bine decât una cu împletitură simplă. Iar coifului, Cap de Oțel i-a rotunjit calota. Vezi cum se curbează? Spada sau toporul va aluneca, în timp ce într-un coif cu o calotă plată ar intra ca în brânză.

Dunk și-a coborât coiful peste cap.

— Cum arată?

— Nu ai vizor, a observat Egg.

— Sunt găuri pentru aer. Vizorul este un punct vulnerabil.

Cap de Oțel nu-i spusese decât atât: „Dacă ai ști câți cavaleri au încasat o săgeată în ochi pe când își ridicau viziera pentru o gură de aer, nu ți-ai dori niciodată unul.“

— Nu are nici panaș, a mai spus Egg. E simplu.

Dunk și-a scos coiful.

— Celor ca mine li se potrivește ce-i modest. Vezi cât de lucitor e oțelul? Tu va trebui să-l păstrezi așa. Știi cum să cureți zalele?

— Într-un butoi cu nisip, a răspuns băiatul. Dar tu nu ai un butoi. Ai cumpărat un pavilion, ser?

— Nu am primit chiar atât de mulți bani.

Băiatul e prea îndrăzneț pentru binele lui. Va trebui să-i scot asta din cap cu ciomagul. Dar știa că nu avea să o facă. Îi plăcea obrăznicia copilului. Și el trebuia să fie mai îndrăzneț. *Scutierul meu are mai mult curaj decât mine și e mult mai isteț*.

— Ai făcut treabă bună aici, Egg, i-a spus Dunk. De dimineață vii cu mine să vezi arenele de luptă. Vom cumpăra niște ovăz pentru cai și pâine proaspătă pentru noi. Poate și puțină brânză. Se vindea brânză foarte bună la una dintre tarabe.

— Nu va trebui să intru în castel, nu?

— De ce nu? Într-o zi vreau să trăiesc într-un castel. Sper să ies din mizeria asta înainte să-mi închei socotelile cu viața.

Băiatul nu a răspuns. *Poate se teme să intre în apartamentele unui lord*, s-a gândit Dunk. *Nici nu*

mă puteam aștepta la altceva. Cu timpul o să-i treacă. Dunk a început din nou să-și admire armura și să se întrebe câtă vreme îi era dat să o poarte.

Ser Manfred era un bărbat mărunt, cu o expresie acră. Purta o tunică neagră, despicată de fulgerul violet al Casei Dondarrion, dar Dunk și-l amintea oricum după coama sălbatică de păr roșcat-auriu.

— Ser Arlan i-a servit tatălui înălțimii voastre pe când el și Lordul Caron l-au ars pe Regele Vultur în Munții Roșii, ser, a rostit Dunk, sprijinindu-se într-un genunchi. Eram doar un copilandru pe atunci, dar îi eram scutier. Ser Arlan de Pennytree.

Ser Manfred s-a încruntat.

— Nu-l cunosc. Și nici pe tine nu te știu, băiete.

Dunk i-a arătat omului scutul bătrânului.

— Acesta-i era blazonul, pocalul înaripat.

— Tatăl meu a luat cu el în munți opt sute de cavaleri și aproape patru sute de pedestrași. Doar nu te aștepți să mi-i amintesc pe fiecare dintre ei sau scuturile lor. Poate ai fost cu noi, dar...

Ser Manfred a ridicat din umeri.

Dunk a rămas pentru o clipă fără cuvinte. *Bătrânul a fost rănit servind tatălui tău; cum să-l fi uitat*?

— Nu-mi vor da voie să concurez dacă nu garantează pentru mine un lord sau un cavaler.

— Și ce are asta de-a face cu mine? a zis Ser Manfred. Ți-am acordat destul din timpul meu, ser.

Dacă se întorcea la castel fără Ser Manfred, totul ar fi fost pierdut. Dunk și-a fixat privirea pe fulgerul violet brodat de-a lungul lânii negre a tunicii nobilului și a zis.

— Mi-l amintesc pe tatăl înălțimii voastre spunându-le celor din oștire cum și-a căpătat Casa blazonul. Într-o noapte furtunoasă, pe când primul vostru predecesor purta un mesaj de-a lungul Mlaștinilor Dorne, o săgeată i-a ucis calul și l-a aruncat la pământ. Doi locuitori ai ținutului au ieșit din beznă, înveșmântați în cămăși de zale și

purtând coifuri cu creastă. Sabia se rupsese sub trupul lui, când căzuse. Când a văzut una ca asta, s-a gândit că îi sunase ceasul. Dar pe când oamenii s-au apropiat de el, să-l taie, un fulger a spintecat cerurile. O flacără ce ardea într-un violet luminos. Iar flacăra s-a despicat, lovind oțelul dușmanilor și omorându-i pe amândoi, acolo unde îi găsise. Mesajul îl înștiința pe Regele Furtunii de victoria asupra neamului Dorne, iar, ca mulțumire, el l-a ridicat pe antecesorul vostru la rang de lord. El a fost primul Lord Dondarrion, așa că și-a ales ca însemn pentru armele lui un fulger violet, despicat, pe un câmp negru, presărat cu stele.

Dacă Dunk se gândise cumva că povestea avea să-l impresioneze pe Ser Manfred, nici că putea să se fi înșelat mai mult.

— Orice slugă și rândaș care au servit tatălui meu aud povestea mai devreme sau mai târziu. Faptul că o cunoști nu te face cavaler. Vezi-ți de drum, ser.

Dunk s-a întors la Castelul Ashford cu inima grea, întrebându-se ce avea să spună, pentru ca Plummer să-i acorde dreptul de a concura. Oricum, ispravnicul nu se afla în camera din turelă. Un gardian i-a zis că putea să-l găsească în sala mare.

— Să aștept aici? a întrebat Dunk. Cât o să întârzie?

— De unde să știu eu? Fă ce vrei.

Sala mare nu era chiar atât de mare, cum se întâmpla, de altfel, peste tot, dar Ashford era un castel mic. Dunk a intrat printr-o ușă laterală și l-a zărit imediat pe ispravnic. Stătea alături de Lordul Ashford și de alți doisprezece bărbați într-un capăt al încăperii. Flăcăul s-a îndreptat spre ei, pe sub un perete pe care erau atârnate tapiserii din lână cu fructe și flori.

— ... mai îngrijorat dacă ar fi fiii *tăi*, aș zice, rostea furios unul dintre bărbați, pe când Dunk se apropia de ei.

Părul lui lins și barba tunsă pe linia maxilarului erau atât de blonde că păreau albe în semiîntunericul sălii, dar pe când se apropia, Dunk a văzut că ele erau de fapt argintii, înspicate cu fire ca de aur.

— Daeron a mai făcut asta înainte, a replicat un altul.

Plummer stătea astfel încât Dunk nu vedea cine vorbește.

— Nu ar fi trebuit să-i ordoni să intre în arenă. Locul lui nu e pe teren, așa cum nu e nici al lui Aerys sau Rhaegel.

— Adică mai degrabă ar încăleca o târfă decât un armăsar, a intervenit primul bărbat.

Bine făcut și puternic, prințul – Dunk era sigur că era prinț – purta pe sub pelerina grea și neagră, tivită cu hermină, o armură flexibilă din piele, acoperită de ținte din argint. Urme de vărsat-de-vânt îi punctau obrajii, acoperiți doar parțial de barba argintie.

— Nu-i nevoie să mi se amintească de eșecurile fiului meu, frate. Nu are decât optsprezece ani. Se poate schimba. Se va schimba, pe toți zeii, sau jur că am să-l omor.

— Nu fi naiv. Daeron e așa cum e, dar prin venele lui curge același sânge cu al nostru. N-am nicio îndoială că Ser Roland îi va bate măr și pe el, și pe Aegon.

— Poate la finalul turnirului.

— Aerion este aici. În orice caz, este un aruncător cu lancea mai bun decât Daeron, dacă turnirul te îngrijorează.

Dunk îl putea vedea acum pe vorbitor. Omul ședea într-un jilț. Într-o mână ținea un mănunchi de pergamente. Era cu un cap mai înalt decât ceilalți, judecând după picioarele lungi și drepte pe care și le întinsese în față. Părul tuns scurt era închis la culoare și străbătut de firicele cenușii. Maxilarul puternic era curat. Nasul părea să-i fi fost spart de mai multe ori. Deși era îmbrăcat

foarte simplu, într-o jiletcă verde, mantie maro și cizme tocite, înfățișarea lui te apăsa. Pe chip se citeau forța și siguranța.

Dunk și-a dat atunci seama că nimerise în toiul unei discuții pe care nu ar fi trebuit să o audă. *Mai bine plec și mă întorc după ce termină,* a decis el. Dar era deja prea târziu. Prințul cu barba argintie l-a observat brusc.

— Cine ești și cum îndrăznești să dai așa buzna peste noi? l-a întrebat el.

— El e cavalerul pe care îl aștepta bunul nostru ispravnic, a răspunsul omul așezat pe jilț, zâmbindu-i lui Dunk într-un mod ce sugera că știuse mereu că se aflase acolo. Noi doi suntem intrușii aici, frate. Apropie-te, ser.

Dunk a pășit ușurel înainte, nesigur de ce anume se aștepta de la el. L-a privit pe Plummer, dar nu a găsit ajutor acolo. Ispravnicul cu fața ciupită, ce fusese atât de categoric cu o zi înainte, stătea acum mut, scotocind cu privirea dalele de piatră ale podelei.

— Lorzii mei, a zis el, l-am rugat pe Ser Manfred să garanteze pentru mine, ca să pot intra în arenă, dar m-a refuzat. Zice că nu mă cunoaște. Dar Ser Arlan i-a servit înălțimii sale, vă jur. Am sabia și scutul său, eu…

— O sabie și un scut nu te fac cavaler, a spus Lordul Ashford, un bărbat mare, chel, cu o față rotundă și roșie. Plummer mi-a vorbit despre tine. Chiar dacă acceptăm că armele îi aparțin lui Ser Arlan de Pennytree, s-ar putea la fel de bine ca tu să-l fi găsit mort și să-i fi furat bunurile. Doar dacă nu cumva ai o altă dovadă mai bună a ceea ce afirmi, vreo scrisoare sau...

— Mi-l amintesc pe Ser Arlan de Pennytree, a zis încetișor bărbatul din jilț. Din câte știu, nu a câștigat niciun turnir, dar nici nu s-a făcut de rușine. Acum șaisprezece ani, la Debarcaderul Regelui, i-a pus la pământ, în busculadă, pe Lordul Stokeworth și pe Bastardul de Harrenhall. Și cu

mulți ani înainte de asta, la Lannisport, l-a aruncat de pe cal chiar pe Leul Cenușiu. Leul nu era chiar așa de cărunt pe atunci, fiți siguri de asta.

— Mi-a povestit acea întâmplare de multe ori, a zis Dunk.

Omul cel înalt l-a măsurat cu privirea.

— Atunci sunt sigur că îți amintești adevăratul nume al Leului Cenușiu.

Pentru o clipă, mintea lui Dunk s-a golit cu desăvârșire. *De o mie de ori mi-a zis bătrânul istoria, de o mie de ori, leul, leul, numele lui, numele lui…* Era pe punctul de a atinge disperarea, când și-a adus brusc aminte.

— Ser Damon Lannister! a strigat. Leul Cenușiu! El este lord de Casterly Rock acum.

— Așa e, a confirmat mulțumit omul cel înalt. Și intră în arenă dimineață.

Bărbatul a foșnit în mână mănunchiul de pergamente.

— Cum e posibil să îți amintești un cavaler rătăcitor insignifiant, care s-a întâmplat să-l arunce de pe cal pe Damon Lannister acum șaisprezece ani? a întrebat prințul cu barba argintie, încruntându-se.

— E un obicei al meu, să învăț tot ce se poate despre inamici.

— De ce te-ai înjosi să concurezi cu un cavaler rătăcitor?

— S-a întâmplat în urmă cu nouă ani, la Capătul Furtunii. Lordul Baratheon a organizat o serbare în cinstea nașterii nepotului său. Sorții au decis să mi-l dea pe Ser Arlan ca oponent la prima întrecere. Am rupt patru lănci înainte să-l arunc de pe cal.

— *Șapte,* l-a corectat Dunk, iar asta s-a întâmplat în lupta cu prințul de Piatra Dragonului!

Nici nu a terminat de pronunțat cuvintele că și-a dorit imediat să nu le fi rostit nicicând. *Dunk Nătărăul, prost de dă în gropi*, îl auzea pe bătrân dojenindu-l.

— Așa a fost.

Prințul cu nasul spart de prea multe ori a zâmbit blând.

— Poveștile se nasc odată cu spunerea lor, din câte știu. Să nu-l disprețuiești pe bătrânul tău stăpân, dar mi-e teamă că n-au fost decât patru lănci.

Dunk se simțea recunoscător că sala era întunecată; știa că avea urechile roșii.

— Lordul meu.

Nu, și asta e greșit.

— Înălțimea ta.

Dunk a îngenuncheat și și-a plecat capul.

— Precum zici, patru, n-am vrut să... niciodată... Bătrânul, Ser Arlan, obișnuia să spună că sunt masiv ca zidul unui castel și încet ca un zimbru.

— Și la fel de puternic, după cum arăți, a zis Baelor Sfarmă-Lance. N-ai făcut nimic rău, ser. În picioare.

Dunk s-a ridicat, întrebându-se dacă s-ar fi cuvenit să-și țină capul plecat sau dacă îi era permis să privească un prinț. *Vorbesc cu Baelor Targaryen, prințul de Piatra Dragonului, Mâna Regelui și moștenitorul direct al Tronului de Fier al lui Aegon Cuceritorul.* Ce-ar fi putut îndrăzni un cavaler rătăcitor să spună unei astfel de persoane?

— I-ai dat calul și armura înapoi și nu ai cerut plată, așa îmi amintesc, s-a bâlbâit el. Bătrâ… Ser Arlan mi-a povestit că ești sufletul cavalerismului și că într-o zi Cele Șapte Regate vor fi în siguranță sub oblăduirea ta.

— Mă rog să se întâmple doar după mulți ani de aici încolo, a zis Prințul Baelor.

— Nu, a spus Dunk, înspăimântat, fiind cât pe ce să adauge că nu-și dorise să dea de înțeles că regele ar trebui să moară. Îmi pare rău, lordul meu. Adică înălțimea ta.

Doar mai târziu și-a adus aminte că bărbatul masiv cu barba argintie i se adresase Prințului Baelor cu „frate“. *Fir-aș! Și el are sânge de*

*dragon. N*u putea fi altul decât Prințul Maekar, cel mai tânăr dintre cei patru fii ai Regelui Daeron. Prințul Aerys era studios, iar Rhaegel smintit, sfios și bolnăvicios. Pe niciunul dintre ei nu l-ar fi văzut în stare să traverseze regatul pentru a lua parte la un turnir. Dar despre Maekar se spunea că era un războinic redutabil, deși pus mereu în umbră de frații lui.

— Dorești să intri în arenă, nu-i așa? l-a întrebat Prințul Baelor. Decizia aceasta îi aparține maestrului de jocuri, dar nu văd niciun motiv să te refuze.

Ispravnicul și-a înclinat capul.

— Precum spui, lordul meu.

Dunk a încercat să bălmăjească niște mulțumiri, dar Prințul Maekar l-a oprit.

— Prea bine, ser, ești recunoscător. Acum du-te în treaba ta.

— Trebuie să-l scuzi pe nobilul meu frate, ser, a spus Prințul Baelor. Doi dintre fiii lui s-au rătăcit în drum spre aceste locuri și se teme pentru soarta lor.

— Ploile de primăvară au umflat multe izvoare, a zis Dunk. Poate că prinții doar întârzie.

— Nu am venit aici să ascult părerea unui cavaler rătăcitor, i s-a adresat Prințul Maekar fratelui său.

— Poți pleca, ser, i-a ordonat aspru Prințul Baelor lui Dunk.

— Da, lordul meu.

Flăcăul s-a înclinat și s-a întors.

Dar înainte de a pleca, prințul a strigat în urma lui.

— Ser. Încă un lucru. Nu ești din neamul lui Ser Arlan?

— Da, lordul meu. Adică nu. Nu sunt.

Prințul a dat din cap spre scutul lovit pe care-l ducea Dunk și pocalul înaripat de pe fața lui.

— Prin lege, doar un fiu legitim are dreptul să moștenească armele unui cavaler. Trebuie să-ți

găsești propriul însemn, ser, propriul sigiliu.

— Voi face întocmai, a încuviințat Dunk. Mulțumesc din nou, înălțimea ta. Voi lupta cu vitejie, vei vedea.

La fel de vitejește ca Baelor Sfarmă-Lance, cum spunea adesea bătrânul.

Negustorii de vin și cârnățarii făceau mare tărăboi lăudându-și marfa, iar târfele se plimbau dezinvolte printre tarabe și pavilioane. Unele erau destul de drăguțe, mai ales o fată roșcată. Dunk nu se putea abține să se holbeze la sânii ei, la felul în care se mișcau sub cămașa largă, când a trecut pe lângă el. S-a gândit atunci la arginții din buzunarul lui. *Aș putea să o am, dacă aș vrea. I-ar plăcea destul de mult sunetul bănuților mei. Aș putea să o duc în tabără și să o posed chiar toată noaptea, dacă am chef.* Nu se culcase niciodată cu o femeie și se putea prea bine să moară încă de la prima încercare. Turnirurile se dovedeau primejdioase uneori… dar și târfele erau periculoase, doar așa îl avertizase bătrânul. *M-ar putea jefui în somn și ce m-aș face atunci?* Când roșcata l-a privit, peste umăr, Dunk a scuturat din cap și s-a îndepărtat.

L-a găsit pe Egg la spectacolul de păpuși, stând turcește pe jos, cu gluga pelerinei trasă de tot peste cap, ca să-și ascundă țeasta goală. Băiatul se temuse să intre în castel, fapt pe care Dunk îl pusese parțial pe seama timidității și a rușinii. *Nu se consideră demn să se amestece cu lorzii și cu doamnele, dar mai ales cu prinții*. La fel i se întâmplase și lui în copilărie. Lumea de dincolo de Fundătura Puricilor i se păruse deopotrivă înspăimântătoare și palpitantă. *Egg are nevoie de timp, atâta tot.* Pentru moment, i se părea mai frumos să-i ofere băiatului câțiva bănuți de aramă și să-l lase să se bucure printre tarabe, decât să-l târască după el, fără voie, la castel.

În acea dimineață, păpușarii puneau în scenă povestea lui Florian și a lui Jonquil. Femeia cea

grasă din Dorne îl mânuia pe Florian, îmbrăcat în armura lui fistichie, iar fata cea înaltă ținea sforile lui Jonquil.

— Tu nu ești cavaler, rostea ea, în timp ce gura păpușii se mișca în sus și în jos. Te cunosc. Tu ești Florian Naivul.

— Eu sunt, doamna mea, a răspuns cealaltă marionetă, îngenunchind. Mai credul decât mine n-a fost nimeni, dar nici cavaler mai viteaz.

— Prostănac și cavaler? a zis Jonquil. N-am mai auzit așa o grozăvie.

— Scumpă doamnă, a spus Florian, toți bărbații sunt naivi și toți sunt cavaleri, acolo unde sunt domnițe la mijloc.

Era un spectacol bun, dulce-amărui, cu un duel zburdalnic la final și un uriaș frumos pictat. Când s-a terminat, femeia cea grasă a mers prin mulțime și a strâns monedele, iar fata a așezat păpușile la locul lor.

Dunk l-a luat pe Egg lângă el și s-a îndreptat spre tânără.

— Domnule? a făcut ea, uitându-se dintr-o parte și zâmbind pe jumătate.

Fata era cu un cap mai scundă decât el, dar tot mai înaltă decât orice altă tânără pe care Dunk o văzuse până atunci.

— A fost frumos, a izbucnit Egg, entuziasmat. Îmi place cum le faci să se miște; pe Jonquil și pe dragon și pe ceilalți. Am văzut un spectacol de păpuși anul trecut, dar marionetele parcă se cutremurau. Ale tale lunecă.

— Îți mulțumesc, i-a răspuns ea politicos băiatului.

— Și figurinele sunt bine cioplite. Mai ales dragonul. O bestie înfricoșătoare. Tu le faci? a întrebat Dunk.

Fata a dat din cap.

— Unchiul meu le sculptează. Eu le vopsesc.

— Ai putea picta ceva pentru mine? Am bani să plătesc.

Dunk și-a tras scutul de după umăr și l-a întors spre fată.

— Am nevoie să pictezi ceva peste pocal.

Fata și-a aruncat privirea la scut, apoi la tânăr.

— Ce-ai vrea să fie?

Dunk nu se gândise la asta. Dacă nu avea să fie pocalul înaripat al bătrânului, atunci ce altceva? N-avea nicio idee. *Dunk Nătărăul, prost de dă în gropi.*

— Eu nu... nu sunt sigur.

Și-a dat seama, jenat, că urechile începeau să i se înroșească.

— Prrobabil că mă crezi un mare idiot.

Fata a zâmbit.

— Toți bărbații sunt naivi, și toți sunt cavaleri.

— Ce vopseluri ai? a întrebat flăcăul sperând ca asta avea să-i dea vreo idee.

— Pot să le amestec și să fac ce culori vrei.

Maroul bătrânului i se păruse mereu monoton lui Dunk.

— Fundalul ar trebui să fie de culoarea soarelui la apus, a spus el deodată. Bătrânului îi plăceau apusurile. Iar însemnul...

— Un ulm, a intervenit Egg. Un ulm mare, precum cel de lângă helești, cu un trunchi maro și ramuri verzi.

— Da, a aprobat Dunk. Ar fi potrivit. Un ulm. Dar cu o stea căzătoare deasupra. Ai putea face asta?

Fata a încuviințat din cap.

— Dă-mi scutul. Îl pictez chiar în noaptea asta și îl ai înapoi mâine dimineață.

Dunk i-a întins fetei scutul.

— Mi se spune Ser Duncan Vlăjganul.

— Eu sunt Tanselle, a râs ea. Tanselle Lungana, cum obișnuiau să mă strige băieții.

— Nu ești prea înaltă, a zis Dunk fără să se gândească ce spune. Ești potrivită pentru...

Flăcăul și-a dat seama într-o clipă ce era pe cale să rostească și a roșit ca para.

— Pentru...? a vrut Tanselle să știe, împingându-și capul înainte, curioasă.

— Marionete, a terminat el propoziția cu stângăcie.

Zorii primei zile a turnirului au răsărit luminoși și senini. Dunk a cumpărat un săculeț cu merinde, astfel că puteau mânca la micul dejun ouă de gâscă, pâine prăjită și șuncă. Însă când mâncarea a fost gata, flăcăul a realizat că-i pierise pofta. Stomacul îi era tare ca o stâncă, deși știa că nu avea să călărească în acea zi. Dreptul primei întreceri le revenea cavalerilor de rang înalt și de renume, lorzilor și fiilor acestora și campionilor din alte turniruri.

Lui Egg nu i-a tăcut gura în timpul mesei, vorbind încontinuu despre unul și despre altul și despre cum aveau să se descurce. *Nu își bătea joc de mine când mi-a spus că știe fiecare cavaler din Cele Șapte Regate*, s-a gândit Dunk cu tristețe. I se părea umilitor să asculte cu asemenea atenție cuvintele unui orfan jerpelit, dar cunoștințele lui Egg i-ar fi prins bine dacă avea să se întreacă în luptă cu vreunul dintre acei bărbați.

Pajiștea mișuna de oameni, fiecare încercând să-și croiască drum spre un loc cu o vedere mai bună. Dunk se descurca la fel de bine ca oricare la dat coate, și era mai mare ca majoritatea. S-a strecurat înainte, spre un povârniș ce se ridica la cinci metri depărtare de gard. Când Egg s-a plâns că tot ce putea vedea erau fundurile spectatorilor, Dunk l-a așezat pe băiat pe umerii lui. În cealaltă parte a pajiștii, tribuna se umplea de lorzi de rang înalt și de doamne, câțiva orășeni bogați și un grup de vreo douăzeci de cavaleri, care se deciseseră să nu concureze în acea zi. Dunk nu l-a zărit pe Prințul Maekar, dar l-a recunoscut pe Prințul Baelor, stând alături de Lordul Ashford. Lumina soarelui se reflecta aurie de pe clema de la umăr, care-i prindea pelerina, și de pe cununa subțire din jurul

tâmplelor. Altfel, bărbatul era mult mai simplu îmbrăcat decât majoritatea celorlalți lorzi aflați acolo. *Cu părul ăla negru, nu arată cu adevărat ca un Targaryen*, i-a zis Dunk lui Egg.

— Se spune că seamănă cu mama lui, i-a amintit băiatul. A fost o prințesă din Dorne.

Cei cinci campioni își ridicaseră pavilioanele la capătul din nord al arenelor, unde râul curgea în spatele lor. Cel mai mic dintre ele era portocaliu, iar scuturile atârnate în fața intrărilor arătau semnul alb al soarelui împletit cu galoane. Aceia erau fiii Lordului Ashford, Androw și Robert, frații preafrumoasei prințese. Dunk nu mai auzise vreun alt cavaler vorbind despre iscusința lor, ceea ce însemna că probabil erau primii ce aveau să fie învinși.

În afara pavilioanelor portocalii, se afla acolo unul verde-închis, mult mai mare. Trandafirul auriu de Highgarden fâlfâia deasupra lui și același însemn era zugrăvit și pe marele scut verde din fața ușii.

— Acela-i Leo Tyrell, lordul de Highgarden, l-a informat Egg.

— Știam, a replicat Dunk, iritat. Bătrânul a servit în Highgarden înainte să te fi născut tu.

De-abia își amintea anul, dar Ser Arlan îi vorbise adesea despre Leo Ghimpe-Lung, așa cum i se spunea uneori: un aruncător cu lancea de neegalat, în ciuda firelor argintii din părul lui.

— Acela de lângă cort trebuie să fie Lordul Leo. Omul subțiratic, cu barba cenușie, îmbrăcat în verde și auriu.

— Da, a confirmat Egg. L-am văzut o dată la Debarcaderul Regelui. N-ai vrea să-l provoci, ser.

— Băiete, nu am nevoie să-mi spui pe cine ar trebui să provoc și pe cine nu.

Al patrulea pavilion era cusut din bucăți de pânză în formă de diamant, roșii și albe. Dunk nu recunoștea culorile, dar Egg l-a informat că

aparțineau unui cavaler din Valea lui Arryn, pe nume Humfrey Hardyng.

— A câștigat o mare bătălie la Iazul Fecioarei, anul trecut, ser, și i-a doborât în arenă pe Ser Donnel de Duskendale și pe lorzii Arryn și Royce.

Ultimul pavilion era al Prințului Valarr. Din mătase neagră, cu un șir de flamuri ascuțite, atârnând din acoperiș ca o linie de flăcărui alungite și roșii. Scutul era de un negru lucitor, pictat cu dragonul cu trei capete al Casei Targaryen. Unul dintre cavalerii Gărzii Regelui stătea alături de el, îmbrăcat în armura albă, strălucind pe fundalul negru al pânzei de cort. Văzându-l acolo, Dunk s-a întrebat dacă vreunul dintre concurenți va îndrăzni să atingă scutul cu dragon. Până la urmă, Valarr era nepotul regelui și fiul lui Baelor Sfarmă-Lance.

N-avea de ce să-și facă griji. Când goarnele au răsunat pentru a strânge participanții, toți cei cinci campioni ai prințesei au fost chemați pentru a o apăra. Dunk putea auzi murmurul de entuziasm al mulțimii, pe când oponenții apăreau rând pe rând din capătul dinspre sud al arenelor. Heralzii strigau numele fiecărui cavaler în parte. Se opreau în fața tribunei, plecându-și lăncile în semn de salut pentru Lordul Ashford, Prințul Baelor și preafrumoasa prințesă, apoi dădeau ocol spre partea dinspre nord a pajiștii, pentru a-și alege adversarului din arenă. Leul Cenușiu din Casterly Rock a lovit scutul Lordului Tyrell, în timp ce moștenitorul său cu păr auriu, Ser Tybolt Lannister, l-a provocat pe fiul mai mare al Lordului Ashford. Lordul Tully de Riverrun a lovit scutul cu model în diamant al lui Ser Humfrey Hardyng, Ser Abelar Hightower l-a ales pe al lui Valarr, iar cel mai tânăr din neamul Ashford a fost chemat la luptă de Ser Lyonel Baratheon, cavalerul căruia i se spunea Uraganul Râzător.

Competitorii s-au întors la trap înapoi spre capătul de sud al arenelor pentru a-și aștepta

adversarii: Ser Abelar purta argint și culori întunecate, iar pe scut avea un turn de veghe din piatră, înconjurat de o cunună de foc. Cei doi Lannisteri ardeau amândoi în roșu aprins, ducând cu ei leul auriu al cetății Casterly Rock. Uraganul Râzător strălucea în veșmântul țesut cu fir de aur, cerbul negru brodat pe piept și scut și o pereche de coarne din oțel pe coif. Lordul Tully se ținea mândru într-o pelerină dungată în albastru și roșu, prinsă cu câte o agrafă din argint pe fiecare umăr. Și-au îndreptat cu toții spre cer lăncile lungi de aproape patru metri, iar rafalele de vânt au agitat și au smucit flamurile.

La capătul dinspre nord al pajiștii, scutierii țineau în frâu caii de război gătiți în armuri lucitoare, pregătiți să fie încălecați de cavaleri. Stăpânii animalelor și-au pus coifurile, au prins lăncile și scuturile, la fel de minunați în înfățișare ca adversarii lor: mătăsurile portocalii, umflate de vânt, ale celor din Casa Ashford, diamantele roș-alburii ale lui Ser Humfrey, Lordul Leo călare pe calul său de cavalerie, acoperit cu un valtrap de satin pictat cu trandafiri aurii, și, bineînțeles, Valarr Targaryen. Calul tânărului prinț era negru ca noaptea, pentru a se asorta cu armura, lancea, scutul și podoabele. Deasupra coifului se vedea un dragon lucitor, cu trei capete, cu aripile întinse, vopsit într-un roșu focos; geamănul său era pictat pe suprafața lucioasă, neagră, a scutului. Fiecare dintre apărătorii prințesei avea o banderolă din mătase portocalie înnodată în jurul brațului, în semn de favor oferit de preafrumoasă.

În timp ce campionii își ocupau la trap pozițiile, Pajiștea Ashford a devenit din ce în ce mai neclintită. Apoi a sunat un corn, și, cât ai clipi o dată, nemișcarea s-a preschimbat în tumult. Zece perechi de pinteni poleiți cu aur au pătruns în coastele a zece cai minunați de luptă, o mie de voci au început să strige și să țipe, patruzeci de copite îmbrăcate în fier au călcat și au smuls iarba,

zece lănci s-au coborât și au rămas înțepenite, câmpul părea că tremură, iar campionii și adversarii lor s-au ciocnit sfâșiind și lovind în jurul lor lemnul și oțelul. Într-o clipă, călăreții au trecut unul pe lângă celălalt, întorcând pe loc pentru o nouă tură. Lordul Tully s-a clătinat în șa, dar a reușit să-și păstreze echilibrul. Când mulțimea și-a dat seama că toate cele zece lănci se rupseseră, s-a ridicat un mare vuiet de aprobare. Era un semn grozav pentru reușita turnirului și o dovadă a priceperii participanților.

Scutierii le-au dat alte lănci jucătorilor, pentru a le înlocui pe cele frânte, pe care le aruncaseră deoparte. Pintenii au pătruns încă o dată adânc în carne. Dunk simțea pământul tremurându-i sub călcâie. Pe umerii săi, Egg striga fericit și-și vântura brațele ca fusele. Tânărul prinț a trecut cel mai aproape de ei. Dunk a zărit vârful lăncii lui sărutând turnul de pe scutul adversarului său și alunecând într-o parte pentru a i se izbi în piept, chiar în timp ce lancea lui Ser Abelar a explodat într-o mie de așchii, la impactul cu platoșa lui Valarr. Armăsarul cenușiu cu podoabe argintii și întunecate s-a dat în spate din pricina forței izbiturii, iar Ser Abelar Hightower a fost ridicat din scări și aruncat violent la pământ.

Lordul Tully era și el jos, trântit de pe cal, dezarmat de Ser Humfrey Hardyng, dar s-a ridicat ca pe arcuri și și-a scos sabia lungă, iar oponentul său și-a aruncat într-o parte lancea – rămasă întreagă – și a descălecat pentru a continua lupta. Ser Abelar nu a reacționat la fel de repede. Scutierul lui a fugit, i-a lărgit coiful și a strigat după ajutor. Doi servitori l-au ridicat de brațe pe cavalerul aproape inconștient, pentru a-l conduce înapoi la pavilion. În altă parte, pe câmp, cei șase cavaleri rămași călare goneau spre a treia lor cursă. S-au spart și mai multe lănci, iar de această dată, Lordul Leo Tyrell și-a îndreptat vârful atât de iscusit că i-a smuls dintr-odată coiful de pe cap

Leului Cenușiu. Cu fața neprotejată, lordul din Casterly Rock și- a ridicat mâinile în semn de salut și a descălecat, renunțând. În acest timp, Ser Humfrey îl determinase pe Lordul Tully să se predea, arătându-se la fel de talentat cu sabia, precum era cu lancea.

Tybolt Lannister și Androw Ashford au călărit unul împotriva celuilalt de încă trei ori înainte ca Ser Androw să-și piardă în cele din urmă scutul, echilibrul și jocul. Mezinul Ashford a rezistat încă și mai mult, rupând nu mai puțin de nouă lănci împotriva lui Ser Lyonel Baratheon, Uraganul Râzător. Și campionul și adversarul său au căzut de pe cai la a zecea cursă, pentru a se ridica împreună și a continua lupta cu sabia și ghioaga. În final, Ser Robert Ashford, zdruncinat, s-a recunoscut învins; însă în tribună, tatăl său nu părea deloc dezamăgit. Era adevărat că ambii fii ai Lordului Ashford fuseseră eliminați din rândurile campionilor, dar luptaseră cu vitejie împotriva a doi dintre cei mai buni cavaleri din Cele Șapte Regate.

Totuși, trebuie să mă descurc și mai bine de atât, s-a gândit Dunk, urmărindu-i pe învingători și învinși cum se îmbrățișau și părăseau împreună pajiștea. *Nu e suficient să lupt bine și să pierd. Trebuie să câștig cel puțin prima întrecere sau voi pierde tot*.

Ser Tybolt Lannister și Uraganul Râzător își ocupau locurile printre campioni, înlocuindu-i pe învinși. Pavilioanele portocalii coborau deja. La câțiva metri mai încolo, tânărul prinț ședea comod într-un scaun înalt, de călătorie, în fața cortului său negru. Coiful nu-i era pe cap. Avea părul negru, ca tatăl lui, dar prin el i se lățea o dungă mai deschisă la culoare. Un servitor i-a adus un pocal din argint și omul a sorbit o dată. *Bea apă, dacă e destul de înțelept*, s-a gândit Dunk, *iar vin dacă nu-i*. Flăcăul s-a pomenit întrebându-se dacă nu cumva

Valarr moștenise o parte din iscusința tatălui său sau dacă își alesese doar cel mai slab oponent.

Surle și trâmbițe au anunțat că alți trei oponenți se înscriseseră la turnir. Heralzii le-au strigat numele: „Ser Pearse din Casa Caron, lord de Cântecul Nopții.“ Bărbatul avea o harpă argintie pictată pe scut, deși pelerina lui era brodată cu privighetori. „Ser Joseth din Casa Mallister, din Seagard.“ Ser Joseth etala un coif înaripat; pe scut se vedea un vultur, pe cerul indigo. „Ser Gawen din Casa Swann, lord de Stonehelm la Capul Mâniei.“ O pereche de lebede, una neagră și una albă, se luptau furioase pe brațele lui. Armura, pelerina și gătelile calului Lordului Gawen erau și ele o simfonie de negru și alb. Contrastul mergea până la dungile de pe teaca și lancea lui.

Lordul Caron, harpist, cântăreț și cavaler renumit, a atins cu vârful lăncii trandafirul Lordului Tyrell. Ser Joseth a pocnit în scutul cu diamante al lui Ser Humfrey Hardyng. Iar cavalerul în alb și negru, Lordul Gawen Swann, l-a provocat pe prințul negru cu gardianul în alb. Dunk și-a frecat bărbia. Lordul Gawen era și mai în vârstă decât bătrânul, când murise.

— Egg, cine-i cel mai puțin amenințător dintre adversarii ăștia? l-a întrebat el pe băiatul de pe umerii lui, care părea să știe foarte multe despre cavaleri.

— Lordul Gawen, a răspuns imediat copilul. Dușmanul lui Valarr.

— Prințul Valarr, l-a corectat Dunk. Un scutier trebuie să-și păstreze manierele, băiete.

Cei trei concurenți și-au ocupat locurile, în timp ce campionii au încălecat. Oamenii făceau pariuri peste tot prin jur și strigau cuvinte de încurajare preferatului, dar Dunk nu avea ochi decât pentru prinț. La prima cursă, el a atins scutul Lordului Gawen cu o lovitură oblică. Vârful tocit al lăncii a alunecat într-o parte, așa cum se întâmplase și cu Ser Abelar Hightower, numai că de această dată a

ricoșat în cealaltă latură, în gol. Lancea Lordului Gawen s-a frânt, izbindu-se de pieptul prințului, iar Valarr a părut pentru o secundă că stă să cadă, înainte să-și redobândească echilibrul.

Pentru a doua oară în arenă, Valarr și-a legănat lancea spre stânga, țintind pieptul dușmanului, dar nimerind, în schimb, umărul. Chiar și așa, lovitura a fost suficientă pentru a-l face pe bătrânul cavaler să-și piardă arma. Un braț s-a agitat căutând echilibru, iar Lordul Gawen a căzut. Tânărul prinț s-a aruncat din șa și a tras sabia, dar cel de jos i-a făcut semn cu mâna să se îndepărteze și și-a ridicat viziera.

— Mă predau, lordul meu, a strigat el. Ai luptat bine.

Lorzii din tribună i-au repetat cuvintele, strigând: *Bine luptat! Bine luptat!* pe când Valarr a îngenuncheat pentru a-l ajuta pe nobilul cu păr cărunt, de la picioarele lui.

— Ba n-a luptat, s-a plâns Egg.

— Taci sau te poți întoarce în tabără.

Mai departe, Ser Joseth Mallister era scos inconștient de pe câmp, pe când harpistul și lordul cu însemnul trandafirului se repezeau unul la celălalt cu sete, cu securi cu coada lungă și tocite, spre deliciul mulțimii în delir. Dunk era atât de concentrat asupra lui Valarr că abia îi zărea pe restul. *Este un cavaler decent, dar doar atât*, s-a pomenit el gândind. *Aș avea o șansă împotriva lui. Dacă zeii sunt binevoitori, l-aș putea chiar da jos de pe cal, și odată ce e jos, greutatea mea și forța își vor spune cuvântul*.

— Pe el! a strigat Egg vesel, foindu-se entuziasmat pe umerii lui Dunk. Pe el! Lovește-l! Așa! E chiar acolo, e fix acolo!

Lordul Caron era cel pe care se părea că-l sprijină. Harpistul cânta o altfel de muzică acum, împingându-l tot mai în spate pe Lordul Leo, în timp ce oțelul își interpreta aria. Publicul părea să-i favorizeze în mod egal pe amândoi, așa că

încurajările și blestemele se amestecau în aerul dimineții. Din scutul Lordului Leo săreau așchii de lemn și vopsea, pe când securea Lordului Pearse reteza, una câte una, petalele trandafirului său auriu, până ce scutul s-a spulberat în cele din urmă. Chiar atunci însă, lama toporului s-a agățat pentru o clipă în lemn. Iar securea Lordului Leo a căzut pe mânerul armei adversarului, tăind-o la nici treizeci de centimetri de mâna lui. Și-a aruncat într-o parte scutul distrus și brusc el a devenit atacatorul. Peste câteva momente, cavalerul harpist se afla într-un genunchi, cântându-și retragerea.

Pentru restul dimineții și o mare parte a după-amiezii lucrurile s-au desfășurat mai mult sau mai puțin la fel. Concurenții ocupau câmpul câte doi sau trei sau uneori chiar cinci. Trompetele au răsunat, heralzii au strigat numele, caii de luptă au pornit la galop, mulțimea a urlat înnebunită, lăncile s-au frânt precum crengile, iar săbiile au sunat metalic, lovindu-se de coifuri și zale. A fost, așa cum aveau să spună și nobili, și oameni simpli, o minunată zi de întreceri. Ser Humfrey Hardyng și Ser Humfrey Beesbury, un tânăr cavaler chel, îmbrăcat în dungi galbene și negre, cu trei albine pictate pe scut, au frânt nu mai puțin de douăsprezece lănci fiecare, într-o luptă memorabilă, pe care poporul avea curând să o numească „Bătălia lui Humfrey“. Ser Tybolt Lannister a fost aruncat de pe cal de Ser Jon Penrose și și-a rupt sabia în cădere, dar a ripostat, având doar scutul, luptând să câștige și să rămână printre campioni. Ser Robyn Rhysling, cel cu un singur ochi, un cavaler bătrân și grizonant, cu o bărbiță cenușie, și-a pierdut coiful în fața lăncii Lordului Leo de la prima cursă, dar a refuzat să renunțe. De trei ori s-au întrecut. Vântul îi biciuia părul lui Ser Robyn, pe când așchii de lance zburau în jurul feței lui descoperite, ca niște cuțite din lemn. Lucru pe care Dunk l-a găsit cu atât mai impresionant, când Egg i-a povestit că Ser Robyn

își pierduse ochiul cu cinci ani înainte tot din cauza unui fragment de lance. Leo Tyrell ținea prea mult la cavalerism ca să îndrepte o altă lovitură spre capul neprotejat al lui Ser Robyn, dar chiar și așa, curajul încăpățânat (sau stupiditatea?) lui Rhysling l-a lăsat pe Dunk cu gura căscată. În cele din urmă, lordul de Highgarden a lovit platoșa lui Ser Robyn cu un pocnet dur, chiar deasupra inimii, și și-a trimis inamicul rostogolindu-se la pământ.

Ser Lyonel Baratheon a făcut, de asemenea, câteva meciuri bune. Împotriva dușmanilor mai slabi el izbucnea într-un hohot răsunător de fiecare dată când ei îi atingeau scutul și râdea mai tot timpul, pe calul său, atacându-și și doborându-și adversarii de pe scări. Dacă cei care-l provocaseră purtau vreo creastă la coif, Ser Lyonel obișnuia să o reteze și să o arunce spre public. Crestele erau ornamente, făcute din lemn cioplit sau piele modelată și uneori aurite sau lăcuite sau chiar turnate în argint pur. Astfel, bărbații care-i picau victimă cavalerului nu apreciau foarte mult obiceiul lui, deși îl făcea pe Ser Lyonel unul dintre favoriți. Foarte curând, doar bărbați ce aveau coifuri fără creste îl alegeau drept oponent. Totuși, pe cât de des râdea Ser Lyonel, înfrângându-și câte un inamic, Dunk credea că onorurile pentru acea zi aveau să meargă la Ser Humfrey Hardyng, care umilise paisprezece cavaleri, fiecare dintre ei un luptător formidabil.

Între timp, tânărul prinț ședea în fața pavilionului său negru, bând din pocalul lui de argint și ridicându-se din când în când pentru a-și încăleca animalul de luptă și a distruge încă un dușman obscur. Câștigase de nouă ori, dar lui Dunk i se părea că victoriile fuseseră seci. *Înfrânge bărbați în vârstă și scutieri ajunși mai mari și câțiva lorzi de rang înalt și cu talent puțin. Cei cu adevărat periculoși trec pe lângă scutul lui, de parcă nici nu l-ar vedea.*

Mai târziu, în cursul acelei zile, o fanafară gălăgioasă a anunțat intrarea unui nou concurent în arenă. Călărea un armăsar mare, roșcat, a cărui armură neagră era despicată astfel încât să se vadă bucățile de galben, roșcat și portocaliu de dedesubt. În timp ce se apropia de tribună să salute, Dunk i-a zărit chipul în spatele vizierei și l-a recunoscut pe prințul pe care-l întâlnise la grajdurile Lordului Ashford.

Picioarele lui Egg s-au strâns în jurul gâtului său.

— Oprește-te, a răbufnit Dunk, dându-le brusc la o parte. Vrei să mă sufoci?

Prințul Aerion Flacără Strălucitoare, a strigat un herald, *din Fortăreața Roșie de la Debarcaderul Regelui, fiu al lui Maekar, prinț de Castelul Verii din Casa Targaryen, nepot al lui Daeron cel Bun, Al Doilea pe Numele său, Rege al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni și Stăpân al Celor Șapte Regate.*

Aerion purta pe scut un dragon cu trei capete, dar era vopsit în culori mult mai vii decât al lui Valarr; unul dintre capete era portocaliu, altul galben și celălalt roșu, iar flăcările pe care le scuipau aveau strălucirea unor frunze de aur. Pelerina lui era parcă împletită din fum și foc, iar pe coiful înnegrit trona o creastă întruchipând niște flăcări roșii, lăcuite.

După un moment de pauză, în care și-a plecat lancea către Prințul Baelor – pauză atât de scurtă încât abia a fost remarcată – el a pornit la galop spre capătul de nord al pajiștii, trecând de pavilioanele lui Ser Leo și al Uraganului Râzător, încetinind doar când s-a apropiat de cortul Prințului Valarr. Tânărul prinț s-a ridicat și a rămas înțepenit lângă scutul lui, iar pentru o clipă, Dunk a fost sigur că Aerion voia să-l lovească. Dar apoi cavalerul a râs, a pornit mai departe și și-a izbit tare vârful lăncii de scutul în diamante al lui Ser Humfrey Hardyng.

— Hai la joacă, micule cavaler, a rostit el cu o voce limpede. E timpul să dai piept cu dragonul.

Ser Humfrey și-a înclinat țeapăn capul în fața adversarului său, pe când armăsarul lui era scos afară, și apoi nu l-a mai băgat în seamă cât timp a încălecat, și-a prins coiful și și-a luat lancea și scutul. Spectatorii au amuțit pe când cei doi luptători și-au ocupat locurile. Dunk a auzitul pocnetul făcut de viziera Prințului Aerion. Cornul a prins să sune.

Ser Humfrey a pornit încet, prinzând treptat viteză. Dar adversarul lui și-a îmboldit armăsarul bine cu pintenii, venind tare. Picioarele lui Egg s-au încleștat din nou.

— Omoară-l! a strigat el deodată. Omoară-l, e chiar acolo, ucide-l, ucide-l, ucide-l!

Dunk nu-și dădea seama spre care dintre cavaleri striga.

Lancea Prințului Aerion, cu vârful înmuiat în aur și pictată în dungi roșii, portocalii și galbene, s-a plecat deasupra barierei. *Jos, prea jos*, s-a gândit Dunk în momentul în care a văzut scena. *O să-l rateze pe călăreț și va lovi, în loc, armăsarul lui Ser Humfrey. Trebuie să o ridice.* Apoi, flăcăul a început să suspecteze, cuprins de oroare, că Aerion nu intenționa așa ceva. *Nu se poate chiar să vrea să…*

În ultima clipă, armăsarul lui Ser Humfrey s-a dat din calea ascuțișului ce se apropia, cu ochii lărgiți de groază. Însă fusese mult prea târziu. Lancea lui Aerion a înjunghiat animalul chiar deasupra armurii ce îi proteja osul pieptului și a ieșit furtunoasă prin spatele gâtului său, odată cu un izvoraș de sânge roșu. Nechezând, calul s-a prăbușit într-o parte, făcând bucăți, în cădere, bariera de lemn. Ser Humfrey a încercat să sară, dar un picior s-a prins într-una dintre scări și toată lumea i-a auzit țipătul, pe când membrul i-a fost zdrobit între gardul făcut fărâme și animalul căzut.

Pajiștea Ashford era cuprinsă de vuiet. Unii bărbați au alergat pe terenul de joc, pentru a-l elibera pe Ser Humfrey, dar armăsarul, în agonie, arunca din copite spre ei, pe când încercau să se apropie. Aerion, care înconjurase victorios locul carnagiului, spre capătul culoarului de curse, și-a întors calul și a venit, galopând, înapoi. Și el striga ceva, deși Dunk nu reușea să distingă cuvintele din marea de zgomote făcute de oameni și calul muribund. Sărind din șa, Aerion și-a tras sabia și a înaintat spre inamicul căzut. Propriii lui scutieri și unul al lui Ser Humfrey au trebuit să-l țină deoparte. Egg s-a fâțâit pe umerii lui Dunk.

— Dă-mă jos, a zis băiatul. Săracul cal. *Pune-mă jos.*

Și lui Dunk îi era rău. *Ce m-aș face dacă o astfel de soartă s-ar abate asupra lui Tunet?* Un soldat ce ducea o halebardă a ucis calul lui Ser Humfrey, punând capăt țipetelor îngrozitoare. Dunk s-a întors și și-a făcut loc prin mulțime. Când a ajuns într-un loc liber, l-a dat jos pe Egg de pe umerii lui. Gluga copilului căzuse, iar ochii lui erau roșii.

— Da, o priveliște îngrozitoare, i-a spus el băiatului, dar un scutier trebuie să fie puternic. Mi-e teamă că ai să vezi lucruri și mai oribile la alte turnee.

— Nu a fost o întâmplare nefericită, a replicat Egg, cu gura tremurândă. Aerion a vrut să o facă. Ai văzut.

Dunk s-a încruntat. Și el credea asta, dar îi venea greu să accepte că un cavaler putea fi atât de nedemn, și cu atât mai puțin unul prin ale cărui vene curgea sânge de dragon.

— Am văzut un cavaler proaspăt ca o zi de vară pierzând controlul asupra lăncii, a insistat el, încăpățânat. Și nu mai vreau să aud un cuvânt. Cred că întrecerile s-au terminat pe ziua de azi. Hai, băiete.

Dunk avusese dreptate în legătură cu finalul concursurilor. Până ce haosul s-a stins, soarele se lăsase deja mult spre vest, iar Lordul Ashford ceruse o pauză.

În timp ce umbra serii se lățea pe câmpie, o sută de torțe s-au aprins de-a lungul aleii negustorilor. Dunk a cumpărat un corn de bere pentru el și jumătate pentru băiat, pentru a-l înveseli. S-au plimbat pentru un timp, ascultând o melodie veselă la fluier și tobe și urmărind un spectacol de păpuși despre Nymeria, regina războinică, cu o mie de corăbii. Păpușarii nu aveau decât două vapoare, dar au reușit să ilustreze oricum o bătălie pe mare. Dunk voia să o întrebe pe Tanselle dacă terminase de pictat scutul, dar și-a dat seama că era ocupată. *Voi aștepta până termină treaba în seara asta*, a decis el. *Poate o să-i fie sete atunci.*

— Ser Duncan, s-a auzit o voce strigând în spatele lui.

Și apoi din nou.

— Ser Duncan.

Brusc, Dunk a realizat că cel strigat era el.

— Te-am văzut printre cei din popor azi, cu băiatul ăsta pe umeri, a zis Raymun Fossoway, în timp ce se îndrepta spre el, zâmbind. Într- adevăr, erați greu de ratat.

— Băiatul e scutierul meu. Egg, acesta este Raymun Fossoway.

Dunk a trebuit să-l tragă pe băiat în față, și chiar și atunci Egg și-a plecat capul și și-a fixat privirea pe cizmele lui Raymun, în timp ce a mormăit un salut.

— Îmi pare bine, tinere, a zis Raymun relaxat. Ser Duncan, de ce nu urmărești spectacolul din tribună? Toți cavalerii sunt binevenițiacolo.

Dunk se simțea în largul lui printre oamenii simpli și servitori; ideea de a pretinde un loc printre lorzi, doamne și cavaleri înnobilați îl incomoda.

— Nu mi-aș fi dorit să văd mai de aproape acea ultimă cursă.

Chipul lui Raymun s-a schimonosit.

— Nici eu. Lordul Ashford l-a declarat victorios pe Ser Humfrey și i-a dat ca premiu calul Prințului Aerion. Dar chiar și așa, nu va putea continua. Piciorul i-a fost rupt în două locuri. Prințul Baelor și-a trimis propriul medic să-l îngrijească.

— Va fi un alt campion în locul lui Ser Humfrey?

— Lordul Ashford se gândea să-i dea locul Lordului Caron sau poate celuilalt Ser Humfrey, cel care a făcut un meci absolut splendid cu Hardyng, dar Prințul Baelor i-a spus că nu ar fi indicat să elimine scutul și pavilionul lui Ser Humfrey, date fiind împrejurările. Cred că vor continua cu patru campioni, în loc de cinci.

Patru campioni, și-a spus Dunk. *Leo Tyrell, Lyonel Baratheon, Tybolt Lannister și Prințul Valarr.* Văzuse suficiente în acea primă zi pentru a-și da seama ce șanse slabe avea în fața primilor trei. Ceea ce însemna că singurul rămas era...

Un cavaler rătăcitor nu poate să provoace un prinț. Valarr e al doilea în succesiunea la Tronul de Fier. Este fiul lui Baelor Sfarmă-Lance, iar sângele lui e sângele lui Aegon Cuceritorul și al Tânărului Dragon și al Prințului Aegon Cavalerul Dragon, iar eu sunt doar un băiat pe care bătrânul l-a găsit în spatele unei tarabe de oale, în Fundătura Puricilor.

Îl apuca durerea de cap doar gândindu-se.

— Pe cine intenționează să provoace vărul tău? l-a întrebat el pe Raymun.

— Pe Ser Tybolt, fiind o situație echitabilă. Se potrivesc. Totuși, vărul meu studiază îndeaproape fiecare întrecere. Dacă vreun om este rănit în arenă sau dă semne de oboseală sau de slăbiciune, Steffon se va repezi să-i doboare scutul; pe asta poți pune rămășag. Nimeni nu l-a acuzat vreodată de exces de cavalerism.

Omul a prins a râde, ca pentru a-și îndulci cuvintele.

— Ser Duncan, vrei să mi te alături la un pahar de vin?

— Am o treabă de rezolvat, a zis Dunk, neplăcându-i ideea de a accepta ospitalitatea pe care nu ar fi avut cum să o întoarcă.

— Aș putea aștepta aici și să îți aduc scutul când se termină spectacolul de păpuși, ser, a zis Egg. O să joace Symeon Ochi-din- Stele mai târziu și o să facă, de asemenea, dragonul să lupte.

— Iată, vezi, treburile îți vor fi rezolvate, iar vinul ne așteaptă, a spus Raymun. E vorba de un Arbor vechi. Cum mă poți refuza?

Negăsind alte scuze, Dunk s-a văzut nevoit să dea curs invitației, lăsându-l pe Egg la spectacolul de marionete. Mărul Casei Fossoway fâlfâia deasupra pavilionului auriu, unde Raymun își vizita vărul. În spatele lui, servitorii ungeau o capră cu miere și ierburi, deasupra unui foc mic, de gătit.

— E și mâncare, dacă ți-e foame, a zis Raymun într-o doară, pe când ținea ridicată clapa cortului, pentru Dunk.

O tipsie plină de cărbuni lumina interiorul și făcea aerul cald și plăcut. Raymun a umplut două cupe cu vin.

— Se spune că Aerion ar fi furios pe Lordul Ashford pentru că i-a dat armăsarul lui Ser Humfrey, a comentat el, pe când turna. Dar pun pariu că ideea i-a aparținut unchiului.

Raymun i-a dat lui Dunk băutura.

— Prințul Baelor e un om onorabil.

— Și Prințul Strălucitor nu e? a râs Raymun. Nu mai fi atât de speriat, Ser Duncan, nu e nimeni aici, în afară de noi. Nu e niciun secret că Aerion e un om de nimic. Mulțumesc zeilor că e abia la coada liniei de succesiune.

— Chiar crezi că a vrut să omoare calul?

— Mai există îndoială? Dacă ar fi fost acolo Prințul Maekar, lucrurile ar fi stat cu totul altfel, îți spun eu. Aerion e tot un zâmbet și cavalerism atât timp cât îl vede taică-său, dacă e să mă iau după ce se povestește. Dar când nu e...

— Am observat că scaunul Prințului Maekar era gol.

— A plecat din Ashford, să-și caute fiii, împreună cu Roland Crakehall din Garda Regelui. Se spun istorii năstrușnice despre cavaleri-tâlhari ce umblă brambura, dar aș paria că prințul doar rătăcește beat pe undeva, din nou.

Vinul era atât de bun și de savuros. Cea mai bună băutură din care Dunk gustase vreodată. Tânărul a plimbat lichidul în gură, a înghițit și a rostit.

— Despre ce prinț este vorba?

— Moștenitorul lui Maekar. Daeron. Poartă numele regelui. I se spune Daeron Bețivul, deși nu de față cu tatăl lui. Mezinul îl însoțea. Au plecat din Castelul Verii împreună, dar nu au ajuns în Ashford.

Raymun și-a golit cupa și a pus-o deoparte.

— Sărmanul Maekar.

— Sărmanul? a făcut Dunk, debusolat. Fiul regelui?

— Cel de-al *patrulea* fiu al regelui, l-a corectat Raymun. Nu tocmai la fel de îndrăzneț precum Prințul Baelor, nici isteț ca Prințul Aerys, nici blând ca Prințul Rhaegel. Iar acum trebuie să îndure rușinea de a-și vedea propriii copii aruncați în umbra nepoților. Daeron e alcoolic, Aerion e înfumurat și crud, al treilea fiu era dintr-o plămadă așa de proastă că a trebuit să-l dea la Citadelă pentru a face maester din el, iar cel mai tânăr...

— *Ser! Ser Duncan!* s-a auzit deodată vocea lui Egg, ce tocmai dădea buzna, gâfâind.

Gluga îi căzuse pe spate, iar lumina din tipsie strălucea în ochii lui mari și întunecați.

— Trebuie să te grăbești, îi face rău!

Dunk s-a ridicat clătinându-se pe picioare.

— Îi face rău? Cine?

— *Aerion!* a strigat băiatul. Îi face rău fetei. Fata cu marionetele. *Grăbește-te*.

Întorcându-se pe călcâie, băiatul a pornit înapoi în noapte, ca săgeata.

Dunk a dat să-l urmeze, dar Raymun l-a prins de braț.

— Ser Duncan. Aerion, a zis băiatul. Un prinț. Ai grijă.

Flăcăul știa că e un sfat bun. Bătrânul ar fi spus la fel. Dar el nu putea să asculte. S-a eliberat din încleștarea lui Raymun și și-a făcut loc cu umărul afară din pavilion. Auzea strigăte din direcția aleii negustorilor. Egg aproape că nu se mai vedea. Dunk a alergat după el. Picioarele lui erau lungi, iar ale băiatului scurte; a recuperat rapid distanța.

Un zid de privitori se adunase în jurul păpușarilor. Dunk și-a croit drum printre ei, ignorându-le înjurăturile. Un soldat în livrea regală a ieșit înainte să-l oprească. Dunk și-a pus o mână uriașă în pieptul lui și a împins, aruncându-l pe bărbat înapoi în fund, în noroi.

Standul păpușarilor fusese dărâmat într-o parte. Femeia cea grasă din Dorne ședea pe jos, jelind. Un soldat bălăngănea în mâini păpușile lui Florian și a lui Jonquil, pe când un altul le dădea foc cu o torță. Alți trei bărbați deschideau cufere, aruncând pe jos și mai multe marionete și călcând pe ele. Păpușa-dragon fuse împrăștiată peste tot: o aripă ruptă aici, un cap colo, coada îi era frântă în trei. Iar în mijlocul haosului stătea Prințul Aerion, arătând superb într-o tunică roșie, cu mâneci lungi, crăpate, sucind cu ambele mâini brațul lui Tanselle. Fata stătea în genunchi, implorându-l. Aerion o ignora. A forțat-o să deschidă pumnul și i-a prins unul dintre degete. Dunk a rămas acolo ca trăsnit, nevenindu-i să creadă ce vedea. Apoi a auzit un trosnet, iar Tanselle a scos un țipăt.

Unul dintre oamenii lui Aerion a încercat să-l prindă și s-a pomenit zburând cât colo. Din trei pași lungi, Dunk a apucat umărul prințului și l-a întors spre el cu putere. Uitase de sabie și de pumnal, dar și de toate învățămintele bătrânului. Pumnul lui l-a doborât pe Aerion din picioare, iar vârful cizmei s-a oprit izbind în burta nobilului. Când Aerion a dat să-și apuce cuțitul, Dunk l-a călcat pe încheietură și apoi l-a lovit încă o dată cu piciorul, direct în gură. Se simțea în stare să dea în el până îl omora, chiar acolo, pe loc, dar l-au înconjurat oamenii prințișorului. Avea câte un inamic de fiecare braț, iar un altul îl lovea din spate. Nici nu se elibera bine de unul dintre ei, că alți doi se și repezeau asupra lui.

În cele din urmă, l-au făcut grămadă și l-au imobilizat. Aerion era din nou în picioare. Gura prințului era plină de sânge. Nobilul și-a vârât un deget printre buze.

— Mi-ai slăbit unul dintre dinți, s-a plâns el, așa că voi începe prin a ți-i sparge pe toți ai tăi.

Prințul și-a dat părul de pe față.

— Îmi pari cunoscut.

Aerion a zâmbit cu gura-i roșie.

— Îmi amintesc. Ai refuzat să-mi iei calul. De ce ți-ai irosit viața? Pentru curva asta?

Tanselle era ghemuită la pământ, legănându-și în poală mâna mutilată. Bărbatul a împins-o cu vârful cizmei.

— Nu merită. O trădătoare. Dragonul nu pierde niciodată.

E furios, s-a gândit Dunk, *dar tot fiu de prinț este, și vrea să mă omoare*. S-ar fi putut ruga atunci, dacă ar fi știut vreo rugăciune pe de-a-ntregul, dar nu mai avea timp. De-abia îi mai rămăsese o clipă să-i fie frică.

— Nu mai ai nimic de zis? a spus Aerion. Mă plictisești, ser.

Bărbatul și-a pipăit iar gura.

— Adu un ciocan și scoate-i toți dinții, Wate, a ordonat el. Și apoi hai să-l spintecăm și să-i arătăm ce culoare are pe dinăuntru.

— *Nu!* s-a auzit o voce de copil. Nu-i face rău!

Zeilor, aveți milă; băiatul, sărmanul băiat curajos, s-a gândit Dunk. Flăcăul s-a luptat cu brațele care-l țintuiau, dar nu ajuta cu nimic.

— Ține-ți gura, idiotule. Fugi. Te vor răni!

— Ba n-o vor face.

Egg s-a apropiat.

— Dacă se ating de mine vor răspunde în fața tatălui meu. Și a unchiului, deopotrivă. Dați-i drumul, am zis. Wate, Yorkel, mă cunoașteți. Faceți cum vă spun.

Mâinile care țineau brațul stâng au dispărut, apoi și celelalte. Dunk nu pricepea ce se întâmpla. Soldații se dădeau înapoi. Unul a și îngenuncheat. Apoi mulțimea s-a dat la o parte din fața lui Raymun Fossoway. Își pusese cămașa de zale și coiful, iar mâna îi era pregătită pe sabie. Vărul lui, Ser Steffon, îl urma îndeaproape, cu tăișul deja scos, iar împreună cu ei mai veneau vreo șase soldați cu însemnul mărului roșu cusut în piept.

Prințul Aerion i-a ignorat.

— Nerușinat amărât, i-a zis el lui Egg, scuipând o gură plină de sânge pe piciorul băiatului. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

— L-am tuns, frate, a răspuns Egg. N-am vrut să arăt ca tine.

A doua zi de turnir a fost înnorată, iar din vest a bătut un vânt furios. *Ar trebui să fie mai puțin public într-o zi ca asta,* și-a spus Dunk. Le-ar fi venit mai ușor să aibă un loc lângă gard, pentru a vedea întrecerile de aproape. *Egg ar fi putut sta pe balustradă, iar eu în spatele lui.*

În loc de asta, Egg avea să primească un loc la tribună, îmbrăcat în mătăsuri și blană, pe când priveliștea lui Dunk urma să se limiteze la cei patru pereți ai celulei în care-l aruncase Lordul

Ashford. Camera avea o fereastră, dar era îndreptată în direcția greșită. Chiar și așa, Dunk s-a strecurat spre pervaz, pe când răsărea soarele, și și-a fixat încruntat privirea peste oraș, câmp și pădure. Îi luaseră centura din funie, pentru sabie, și împreună cu ea și spada și pumnalul și îl mai lăsaseră și fără arginți. Spera ca Egg sau Raymun să-și aducă aminte de Castană sau de Tunet.

— Egg, a murmurat el încet.

Scutierul lui, un biet băiat cules de pe străzile din Debarcaderul Regelui. Oare se mai făcuse vreodată un cavaler atât de tare de râs? *Dunk Nătărăul, mare cât un zid și încet ca un zimbru.*

Nu i se permisese să-l vadă pe Egg după ce soldații Lordului Ashford îi adunaseră pe toți, de la spectacolul cu păpuși. Nici pe Raymun, nici pe Tanselle; pe nimeni, nici măcar pe Lordul Ashford. Se întreba dacă avea să-i mai întâlnească vreodată. Se putea la fel de bine ca ei să vrea să-l țină închis în acea cămăruță până își dădea duhul. *Oare ce am crezut că o să se întâmple?* s-a întrebat, cu amărăciune. *L-am doborât pe fiul unui prinț și l-am lovit în față.*

Sub cerul plumburiu, dantelăria văluroasă a nobilimii și a marilor campioni nu avea să mai pară la fel de splendidă cum fusese cu o zi înainte. Soarele, blocat de nori, nu le mai mângâia coifurile cu strălucirea lui, și nici nu le mai făcea podoabele aurii sau argintii să scânteieze și să fulgere, dar, chiar și așa, Dunk își dorea să fi fost în mulțime, pentru a urmări întrecerea. Ar fi fost o zi bună pentru cavalerii rătăcitori, pentru bărbații înveșmântați în zale simple și călare pe armăsari fără armură.

Cel puțin îi putea auzi. Goarnele heralzilor duceau sunetul departe, iar din când în când, câte un vuiet al mulțimii îi spunea că cineva căzuse sau se ridicase sau făcuse ceva deosebit de îndrăzneț. Auzea până și ropote înfundate de copite, iar din când în când, la foarte mult timp, zăngănitul

săbiilor sau trosnetul lăncilor. Dunk se crispa de fiecare dată când îl auzea pe ultimul. Îi amintea de sunetul scos de degetul lui Tanselle, când îi fusese rupt de Aerion. Mai distingea și alte zgomote, mai apropiate: pași pe holul din fața ușii sale, tropăitul cailor în curtea de dedesubt, strigăte și voci din incinta castelului. Uneori ele acopereau tumultul luptei. „Cavalerul rătăcitor este cel mai adevărat cavaler, Dunk“, îi spusese bătrânul, cu mult, mult timp în urmă. „Alți cavaleri servesc lorzilor care-i țin pe lângă ei sau care le dau pământuri, dar noi slujim unde ne e voia, oamenilor și cauzelor în care ne încredem. Fiecare cavaler jură să-i apere pe cei slabi și inocenți, dar cred că noi ne ținem promisiunea cel mai bine.“

Ciudat cât de proaspătă i se părea amintirea. Dunk putea spune că aproape uitase acele cuvinte. Și poate că și bătrânul le uitase, la rândul lui, spre finalul vieții.

Dimineața s-a prefăcut în amiază. Sunetele depărtate ale turnirului au început să scadă și să se stingă. Apusul a prins a se scurge în celulă, dar Dunk ședea tot pe pervaz, uitându-se la bezna ce se aduna și încercând să-și ignore stomacul gol.

Apoi a auzit pași și un zăngănit de chei. S-a îndreptat și s-a ridicat în picioare, chiar în timp ce se deschidea ușa. Au intrat doi paznici.

Unul dintre ei ținea o lampă cu ulei. În spatele lor venea un servitor cu o tavă de mâncare, iar la urmă, Egg.

— Lăsați lampa și mâncarea, le-a ordonat băiatul.

Ei s-au conformat, deși Dunk a observat că lăsaseră ușa grea din lemn întredeschisă. Mirosul mâncării l-a făcut să-și dea seama cât de înfometat era. Avea acolo pâine caldă și miere, un castron de terci din mazăre, o frigăruie cu ceapă și carne bine făcută. Dunk s-a așezat lângă tavă, a rupt pâinea și și-a îndesat câteva bucăți în gură.

— Nu e niciun cuțit, a remarcat el. S-au gândit că te voi înjunghia, băiete?

— Nu mi-au spus la ce s-au gândit.

Egg purta o tunică strâmtă, din lână neagră, bufantă la talie și cu mâneci lungi, cu satin roșu. Pe piept avea cusut dragonul cu trei capete al Casei Targaryen.

— Unchiul meu zice că trebuie să-ți cer iertare pentru faptul că te-am indus în eroare.

— Unchiul tău, a spus Dunk. Adică Prințul Baelor.

Băiatul arăta îngrozitor.

— Nu am vrut să mint.

— Dar asta ai făcut. Cu totul. Începând cu numele. Nu am auzit în viața mea de un Prinț Egg.

— E prescurtarea de la Aegon. Fratele meu Aemon mi-a zis Egg. E plecat la Citadelă acum; învață să fie maester. Iar Daeron îmi zice și el câteodată Egg, la fel ca surorile mele.

Dunk a ridicat frigăruia și a mușcat dintr-o bucată de carne. Capră, asezonată cu o mirodenie nobilă, pe care nu o mai gustase până atunci. Grăsimea i se scurgea pe bărbie.

— Aegon, a repetat el. Bineîntes că Aegon. Precum Aegon Dragonul. Câți Aegoni au fost regi?

— Patru, a răspuns băiatul. Patru Aegoni.

Dunk a mestecat, a înghițit și a mai rupt niște pâine.

— De ce ai făcut-o? A fost vreo poantă ca să-ți bați joc de un biet cavaler rătăcitor?

— Nu.

Ochii băiatului s-au umplut de lacrimi, dar a rămas acolo, bărbătește.

— Trebuia să-i fiu scutier lui Daeron. El e fratele meu mai mare. Am învățat tot ce a trebuit ca să fiu un scutier bun, dar Daeron nu e un cavaler grozav. Nu a vrut să călărească la turnir, așa că după ce am plecat din Castelul Verii, ne-am furișat de lângă escorta noastră, numai că în loc să ne întoarcem, am pornit direct spre Ashford,

crezând că astfel nu o să ne caute nimeni. El m-a ras în cap. Știa că tata va trimite oameni să ne prindă. Daeron are părul de o culoare obișnuită, un fel de castaniu-deschis, dar al meu e ca al lui Aerion și ca al tatei.

— Sângele dragonului, a zis Dunk. Păr auriu-argintiu și ochi violeți, toată lumea știe asta.

Mare și prost de dă-n gropi, Dunk.

— Da. Așa că Daeron l-a ras. A vrut să ne ascundem până se termina turnirul. Doar că atunci m-ai luat drept grăjdar și...

Băiatul și-a plecat privirea.

— Nu-mi păsa dacă Daeron lupta sau nu, dar eu voiam să fiu scutierul *cuiva*. Îmi pare rău, ser. Regret sincer.

Dunk s-a uitat la el gânditor. Știa cum e să-ți dorești ceva așa de tare că ai fi în stare să spui o minciună monstruoasă doar pentru a te apropia de visul tău.

— Am crezut că ești ca mine, a spus el. Poate că totuși ești. Doar că nu așa cum am crezut.

— Venim amândoi de la Debarcaderul Regelui, a replicat băiatul, plin de speranță.

Dunk a izbucnit în râs.

— Da, tu de pe coama Dealului lui Aegon, iar eu de la poalele lui.

— Nu e așa departe, ser.

Dunk a mușcat dintr-o ceapă.

— Trebuie să-ți spun *lordul meu* sau *înălțimea ta* sau altfel?

— La curte, a admis băiatul, dar altfel poți să mă numești Egg în continuare, dacă îți place. Ser.

— Ce-o să se întâmple cu mine, Egg?

— Unchiul vrea să te vadă. După ce termini masa, ser.

Dunk a împins farfuria deoparte și s-a ridicat.

— Am terminat. Deja am lovit un prinț în gură, nu vreau să-l fac pe un altul să mă aștepte.

Lordul Ashford își cedase propriile camere Prințului Baelor pe durata ședерii lui, astfel încât Egg – nu, *Aegon;* trebuia să se obișnuiască – l-a condus pe Dunk spre solarul lordului, nu al celuilalt. Baelor stătea așezat, citind la o lumânare din ceară. Dunk a îngenuncheat în fața lui.

— Ridică-te, a zis prințul. Ți-ar plăcea niște vin?

— Cum îți e voia, lordul meu.

— Toarnă-i lui Ser Duncan o cupă de vin roșu, dulce, de Dorne, Aegon, a ordonat prințul. Încearcă să nu-l verși pe el; i-ai pricinuit deja destule necazuri.

— Băiatul n-o să-l verse, lordul meu, a spus Dunk. E un tânăr de ispravă. Un bun scutier. Și știu că nu a vrut să mă rănească.

— Nu e nevoie de intenție ca răul să fie făcut. Aegon ar fi trebuit să vină la mine când a văzut ce le făcea fratele lui femeilor acelora cu marionetele. În schimb a dat fuga la tine. Asta nu-i bunătate. Ce ai făcut tu, ser... ei bine, e posibil să fi făcut la fel în locul tău, dar eu sunt prinț al regatului, nu un cavaler rătăcitor. Nu e niciodată înțelept să-l lovești la furie pe nepotul regelui, indiferent de motiv.

Dunk a dat din cap sumbru. Egg i-a oferit un pocal din argint, plin- ochi cu vin. Flăcăul l-a acceptat și a luat o înghițitură mare.

— Îl *urăsc* pe Aerion, a zis Egg cu patos. Și, unchiule, am fost nevoit să merg la Ser Duncan; castelul e prea departe.

— Aerion e fratele tău, a replicat prințul scurt, iar septonii spun că trebuie să ne iubim frații. Lasă-ne acum, Aegon. Vreau să vorbesc cu Ser Duncan între patru ochi.

Băiatul a pus jos carafa de vin și s-a înclinat rigid.

— Cum dorești, lordul meu.

Egg s-a îndreptat spre ușa solarului și a închis-o ușurel în urma lui.

Baelor Sfarmă-Lance a studiat pentru o clipă ochii lui Dunk.

— Ser Duncan, dă-mi voie să-ți pun o întrebare: Cât de bun cavaler ești tu de fapt? Cât de priceput la arme?

Dunk nu știa ce să răspundă.

— Ser Arlan m-a învățat să mânuiesc sabia și scutul și cum să arunc la cercuri și la ținte.

Prințul Baelor părea preocupat de răspuns.

— Fratele meu, Maekar, s-a întors la castel acum câteva ore. Și-a găsit moștenitorul beat într-un han dinspre sud, după o zi de călărit. Maekar n-ar recunoaște niciodată, dar cred că în secret spera ca fiii lui să-i eclipseze pe ai mei în turneu. În schimb, l-au făcut amândoi de rușine, dar ce poate face? Sunt sânge din sângele lui. Maekar este furios și are nevoie de o țintă pentru mânia lui. Te-a ales pe tine.

— Pe mine? a zis Dunk, pe un ton plin de amărăciune.

— Aerion i-a împuiat deja urechile tatălui său. Și nici Daeron nu prea ți-a venit în ajutor. Ca să-și ascundă propria lașitate, el i-a spus fratelui meu că un cavaler uriaș, rătăcitor, tâlhar, întâlnit pe drum, a fugit cu Aegon. Mi-e teamă că ai fost pus în rolul acestui cavaler tâlhar, ser. În povestea lui Daeron, a fost toate aceste zile pe urmele tale, pentru a-și salva fratele.

— Dar Egg îi va spune adevărul. Aegon, vreau să zic.

— Egg îi va spune, într-adevăr, a recunoscut Prințul Baelor, dar și băiatul e cunoscut ca un mincinos, așa cum poate ai vrea să-ți amintești. Pe care dintre fiii lui îl va crede fratele meu? Și în ce le privește pe femeile cu marionetele, până ce Aerion va fi terminat de răstălmăcit povestea, totul se va transforma într-un caz de trădare. Dragonul e blazonul Casei Regale. Să portretizezi unul ucis, cu rumeguș roșu țâșnindu-i din gât.. ei bine, a fost, fără îndoială, ceva nevinovat, dar departe de a fi

înțelept. Aerion consideră asta ca fiind un atac subtil la adresa Casei Targaryen, o incitare la revoltă. Maekar va fi, cel mai probabil, de acord. Fratele meu are o fire irascibilă și și-a pus toate speranțele în Aerion, din moment ce Daeron l-a dezamăgit atât de mult.

Prințul a sorbit o dată din vin, apoi a pus pocalul deoparte.

— Orice ar crede sau nu fratele meu, un adevăr rămâne de netăgăduit. Ai atins sângele dragonului. Pentru o asemenea ofensă, trebuie să fii pus la încercare, judecat și pedepsit.

— Pedepsit?

Lui Dunk nu-i plăcea ce auzea.

— Aerion și-ar dori capul tău, cu sau fără dinți. Îți promit că nu se va întâmpla așa ceva, dar nu-i pot nega dreptul la judecată. Din moment ce nobilul meu tată e la sute de leghe depărtare, fratele meu și cu mine trebuie să-ți fim judecători, împreună cu Lordul Ashford, pe ale cărui domenii ne aflăm, și Lordul Tyrell de Highgarden, lord suzeran. Ultima oară când un om a fost găsit vinovat de a fi lovit un membru al Casei Regale, s-a hotărât că ar trebui să-și piardă mâna vinovată.

— Mâna *mea?* a făcut Dunk, panicat.

— Și piciorul. L-ai lovit și cu piciorul, nu-i așa?

Dunk nu mai putea vorbi.

— Te asigur că am să încerc să-i conving pe ceilalți judecători să fie miloși. Eu sunt Mâna Regelui și moștenitorul tronului, cuvântul meu are ceva greutate. Dar la fel este și al fratelui meu. Riscul există.

— Eu, a început Dunk, eu... Înălțimea ta, eu...

Nu a fost un act de trădare, ci doar un dragon din lemn, nu un prinț, ar fi vrut el să spună, însă cuvintele îl părăsiseră o dată pentru totdeauna. Nu se pricepuse niciodată la vorbe.

— Mai ai o opțiune, totuși, a adăugat repede Prințul Baelor. Nu pot spune că este o variantă mai bună sau mai rea, dar vreau să-ți amintesc că orice

cavaler acuzat de crimă are dreptul de a-și cere judecata prin luptă. Așa că te întreb din nou, Ser Duncan Vlăjganul, cât de bun cavaler ești? Cu adevărat?

— Judecată prin luptă, a zis Prințul Aerion, zâmbind. Ăsta, cred, e dreptul *meu*.

Prințul Baelor a bătut darabana în masă și s-a încruntat. La stânga lui, Lordul Ashford dădea ușurel din cap a aprobare.

— De ce? a vrut să știe Prințul Maekar, aplecându-se înainte spre fiul lui.

— Ți-e teamă să-l înfrunți singur pe cavalerul ăsta rătăcitor și să-i lași pe zei să hotărască adevărul acuzațiilor tale?

— Teamă? a spus Aerion. De unul ca el? Nu fi absurd, tată. Gândul mi-e la bunul meu frate. Duncan i-a greșit și lui Daeron, iar el are primul dreptul să ceară satisfacție. Un proces în arenă ne va permite amândurora să-l înfruntăm.

— Nu-mi face favoruri, frate, a bombănit Daeron Targaryen.

Fiul mai mare al Prințului Maekar arăta încă și mai rău decât atunci când îl văzuse Dunk prima oară, la han. De data aceasta părea să fie treaz, cu tunica roșie și neagră nepătată de vin. Dar ochii îi erau injectați, iar fruntea-i era acoperită de o peliculă lucioasă de sudoare.

— Mă mulțumesc să îți cânt în strună de pe margine, pe când îl măcelărești pe vagabond.

— Ești prea generos, dragă frate, a replicat Prințul Aerion, tot un zâmbet, dar ar fi egoist din partea mea să-ți neg dreptul de a-ți demonstra adevărul vorbelor, punându-ți trupul rămășag. Insist pentru duelul judiciar de șapte.

Dunk era pierdut.

— Înălțimea ta, lorzii mei, a zis el, grăind către estradă. Nu înțeleg. Ce-i acest duel de șapte?

Prințul Baelor s-a foit, jenat, în scaun.

— E o altă formă de judecată prin luptă. Antică și rareori folosită. A venit la noi de peste Marea Îngustă, de la Andali și cei șapte zei ai lor. În orice proces prin luptă, acuzatorul și acuzatul cer zeilor să rezolve problema dintre ei. Andalii credeau că dacă cei șapte campioni luptau de fiecare parte, zeii, fiind astfel onorați, s-ar fi simțit mai înclinați să intervină și să aibă grijă ca rezultatul să fie unul drept.

— Sau poate le plăcea doar să mânuiască spadele, a zis Lordul Leo Tyrell, cu un zâmbet cinic, întins pe buze. În orice caz, Ser Aerion are dreptul lui. O judecată a celor șapte este ceea ce vom face.

— Trebuie, atunci, să mă lupt cu șapte bărbați? a întrebat Dunk, fără speranță.

— Nu singur, ser, a replicat Prințul Maekar nerăbdător. Nu face pe prostul, căci nu te va ajuta. Trebuie să fie șapte contra șapte. Trebuie să găsești alți șase cavaleri care să lupte alături de tine.

Șase cavaleri, și-a zis Dunk. Puteau la fel de bine să-i fi spus să găsească șase sute. Nu avea frați, veri, foști tovarăși care să-i stea alături în luptă. De ce și-ar fi riscat șase străini viețile pentru a apăra un cavaler rătăcitor în fața a doi prințișori?

— Înălțimea ta, lorzii mei, a zis el, dacă nu mi se alătură nimeni?

Maekar Targaryen l-a privit de sus, cu răceală.

— Dacă o cauză este dreaptă, oamenii buni vor lupta pentru ea. Dacă nu vei găsi campioni, ser, va fi pentru că ești vinovat. Se poate ceva mai simplu de atât?

Dunk nu se simțise niciodată atât de singur pe cât o făcuse atunci când a ieșit pe porțile Castelului Ashford și a auzit bariera trântindu- se în urma lui. Cădea o ploaie ușoară, fină ca roua, pe pielea lui, și cu toate astea, Dunk s-a cutremurat la atingerea ei. Peste râu, inele colorate înconjurau cele câteva pavilioane împrăștiate unde mai ardeau

încă focuri. Noaptea era deja pe jumătate dusă, i se părea lui.

Zorile aveau să se reverse asupra lui în câteva ore. *Iar cu zorile vine și moartea*.

Îi dăduseră înapoi sabia și arginții, însă pe când trecea vadul spre tabără, gândurile îi erau înnegurate. Se întreba dacă se așteptau de la el să pună șaua pe un cal și să fugă. Ar fi putut, dacă și-ar fi pus în cap. Cu siguranță că acela ar fi fost finalul poveștii lui de cavaler; n-ar fi fost altceva decât un fugar, până în ziua în care l-ar fi găsit un lord și i-ar fi zburat capul. *Mai bine să mor cavaler, decât să trăiesc așa,* și-a zis, cu încăpățânare. Ud până la genunchi, a înaintat cu greu de-a lungul pistelor pustii. Majoritatea pavilioanelor erau întunecate. Proprietarii lor dormeau de mult, dar din loc în loc, încă ardeau câteva lumânări. Dunk a auzit gemete ușoare și țipete de plăcere venind dinspre unul dintre ele. Asta l-a făcut să se întrebe dacă nu cumva avea să moară fără să fi cunoscut vreodată o femeie.

Apoi a auzit pufăitul unui cal, un pufăit pe care îl cunoștea cumva ca fiind al lui Tunet. Și-a întors pașii și a luat-o la goană. În cele din urmă l-a găsit, legat împreună cu fratele lui, Castană, în fața unui pavilion rotund, luminat dinăuntru de o lucire vagă, aurie. Pe stâlpul central, flamura atârna udă, dar Dunk tot mai putea distinge curbura întunecată a mărului Casei Fossoway. Părea că-i surâde o rază de speranță.

— O judecată prin luptă, a rostit greu Raymun. Zeii să aibă milă, Duncan, asta înseamnă lănci de război, buzdugane, topoare de luptă… săbiile nu vor fi tocite; pricepi toate asta?

— Raymun Reticentul, a făcut batjocoritor vărul lui, Ser Steffon.

Un măr din aur și granate îi încheia pelerina din lână aurie.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, vere; este o luptă cavalerească. Din moment ce tu nu ești cavaler, nu riști nimic. Ser Duncan, te poți baza pe cel puțin un Fossoway. Pe cel mai copt. Am văzut ce l-a făcut Aerion femeilor ălora. Sunt de partea ta.

— Și eu, s-a repezit Raymun, cu furie. Am vrut doar să spun că…

Vărul lui i-a tăiat vorba.

— Cine mai luptă cu noi, Ser Duncan?

Dunk și-a deschis brațele, descurajat.

— Nu cunosc pe nimeni. Ei bine, cu excepția lui Ser Manfred Dondarrion. El n-a vrut nici măcar să garanteze că sunt cavaler; nu și-ar risca niciodată viața pentru mine.

Ser Steffon nu părea deloc deranjat.

— Atunci mai avem nevoie de cinci bărbați viteji. Din fericire, am mai mult de cinci prieteni. Leo Ghimpe-Lung, Uraganul Râzător, Lordul Caron, Lannisterii, Ser Otho Bracken. Da, și cei din Casa Blackwood, deși n-ai să-i prinzi pe Blackwood și pe Bracken de aceeași parte a baricadei. Voi discuta cu unii dintre ei.

— Nu se vor bucura să fie treziți, a obiectat vărul lui.

— Excelent, a încheiat Ser Steffon. Dacă sunt furioși, vor lupta cu și mai multă îndârjire. Poți să te bazezi pe mine, Ser Duncan. Vere, dacă nu mă întorc până la ziuă, ia-mi armura și vezi ca Furie să fie înșeuat și gătit. Ne întâlnim la padocul concurenților. Bărbatul a râs. Cred că asta va fi o zi de care-și va aminti toată lumea.

Când s-a depărtat de cort părea aproape fericit.

Nu același lucru se putea spune despre Raymun.

— Cinci cavaleri, a zis el cu un aer posomorât, după plecarea vărului lui. Dunk, urăsc să-ți spulber speranțele, dar…

— Dacă vărul tău poate aduce oamenii despre care a vorbit.

— Leo Ghimpe-Lung? Bruta din Bracken? Uraganul Râzător?

Raymun s-a ridicat în picioare.

— Nu mă îndoiesc că îi cunoaște pe toți, dar n-aș fi atât de sigur că *ei* îl cunosc pe el. Steffon vede asta ca pe o șansă la glorie, dar în joc este viața ta. Ar trebui să-ți găsești propriii tăi oameni. Te voi ajuta. Mai bine mai mulți campioni, decât prea puțini.

Un zgomot de afară l-a făcut pe Raymun să-și întoarcă privirea.

— Cine-i acolo? a întrebat el, pe când un băiat se strecura prin deschizătura cortului, urmat de un bărbat slab într-o pelerină neagră, îmbibată de apă.

— Egg? Dunk s-a ridicat. Ce faci aici?

— Sunt scutierul tău, a răspuns băiatul. Vei avea nevoie de cineva care să te pregătească, ser.

— Nobilul tău tată știe că ai părăsit castelul?

— Sper că nu, cu voia zeilor.

Daeron Targaryen și-a desfăcut agrafa pelerinei și a lăsat-o să-i alunece de pe umerii slăbănogi.

— *Tu?* Ești nebun, să vii aici?

Dunk și-a tras cuțitul din teacă.

— Ar trebui să-ți înfig ăsta în pântece.

— Probabil, a recunoscut Prințul Daeron. Deși aș prefera să-mi torni o cupă de vin. Uită-te la mâinile mele.

Bărbatul și-a întins una dintre palme și i-a lăsat pe toți să vadă cum tremura.

Dunk a pășit spre el, privindu-l furios.

— Nu-mi pasă de mâinile tale. Ai spus minciuni despre mine.

— A trebuit să spun *ceva* când m-a întrebat tata unde a fost frățiorul meu, a replicat prințul.

Bărbatul a luat loc, nemaiașteptând să fie invitat, ignorându-l pe Dunk și cuțitul lui.

— Dacă e să grăim adevărul, nici măcar nu mi-am dat seama că Egg lipsește. Nu se afla pe fundul cănii cu vin, iar în altă parte nu mă mai uitasem, așa că...

Prințul a oftat.

— Ser, tata are de gând să se alăture celor șapte acuzatori, a izbucnit Egg. L-am implorat să nu o facă, dar nu a vrut să asculte. A spus că e singura cale de a repara onoarea lui Daeron și a lui Aerion.

— Nu că aș fi cerut vreodată să-mi fie reparată onoarea, a intervenit Prințul Daeron, cu acreală în glas. În ce mă privește, oricine ar avea-o, poate să o țină sănătos. Și totuși, ne aflăm aici. Ser Duncan, dacă te ajută cu ceva, să știi că n-ai de ce te teme din partea mea. Singurul lucru care îmi displace mai mult decât caii sunt săbiile. Grele obiecte, și ascuțite de moarte. Voi face tot posibilul să par viteaz în prima cursă, dar după aceea… ei bine, poate îmi dai o lovitură frumușică de o parte a coifului. Să-l faci să sune, dar nu *prea* tare, dacă înțelegi ce vreau să spun. Frații mei mă întrec la luptă, dans, gândire, citit cărți, dar niciunul nu este nici pe jumătate la fel de priceput ca mine la zăcut fără suflare în nămol.

Dunk nu putea decât să se holbeze la el, întrebându-se dacă nu cumva vlăstarul princiar încerca să-l ia peste picior.

— De ce ai venit?

— Să te avertizez de ce te așteaptă, a zis Daeron. Tatăl meu le-a ordonat membrilor Gărzii să lupte pentru el.

— Garda Regelui? a făcut Dunk, înspăimântat.

— Ei bine, cei trei care se află aici. Mulțumește zeilor că unchiul Baelor i-a lăsat pe ceilalți patru la Debarcaderul Regelui, cu bunicul nostru.

Egg i-a spus numele lor.

— Ser Roland Crakehall, Ser Donnel de Duskendale și Ser Willem Wylde.

— Nu prea au de ales în situația noastră, a zis Daeron. Au jurat să apere viețile regelui și ale familiei regale, iar eu și frații mei avem sânge de dragon, așa să ne ajute zeii.

Dunk a numărat pe degete.

— Cu ei sunt șase. Cine este al șaptelea?

Prințul Daeron a ridicat din umeri.

— Aerion va găsi pe cineva. Dacă va fi nevoie, va cumpăra un campion. Nu duce lipsă de aur.

— Tu pe cine ai? a întrebat Egg.

— Vărul lui Raymun, Ser Steffon.

Daeron a tresărit.

— Doar unul?

— Ser Steffon s-a dus să vorbească cu câțiva dintre prietenii lui.

— Pot să aduc oameni, a spus Egg. Cavaleri. Chiar pot.

— Egg, a rostit Dunk, mă voi lupta cu propriii tăi frați.

— Totuși, nu-l vei răni pe Daeron, a replicat băiatul. Ți-a explicat că va cădea. Iar Aerion... îmi amintesc că atunci când eram mic obișnuia să intre noaptea în dormitorul meu și să-și pună cuțitul între picioarele mele. Avea prea mulți frați, așa zicea, iar într-o noapte poate că avea să mă transforme într-o surioară, și apoi să mă ia de soție. Ba mi-a aruncat și pisica în fântână. El zice că nu, dar minte.

Prințul Daeron a ridicat plictisit din umeri.

— Egg spune adevărul. Aerion e un monstru. Știi, el crede că e un dragon în corp omenesc. De asta s-a înfuriat la spectacolul cu păpuși. Păcat că nu s-a născut Fossoway; atunci s-ar fi crezut măr și am fi fost cu toții mai în siguranță, dar ce să-i faci?

Aplecându-se, și-a cules de pe jos pelerina căzută și a scuturat apa de pe ea.

— Trebuie să mă strecor înapoi în castel, până nu începe tata să se întrebe de ce durează atât de mult să-mi ascut sabia. Dar înainte să plec, mi-aș dori să vorbim între patru ochi, Ser Duncan. Vii cu mine?

Dunk s-a uitat o clipă suspicios la prinț.

— Cum dorești, lordul meu.

Tânărul și-a strecurat cuțitul în teacă.

— Trebuie să-mi iau și scutul.

— Egg și cu mine vom căuta cavaleri, a promis Raymun.

Prințul Daeron și-a înnodat pelerina în jurul gâtului și și-a tras gluga. Dunk l-a urmat prin ploaia ușoară. Au început să pășească spre căruțele negustorilor.

— Te-am visat, a început prințul.

— Așa ai spus și la han.

— Serios? Ei bine, așa a fost. Visele mele nu sunt ca ale tale, Ser Duncan. Ale mele se adeveresc. Mă sperie. *Tu* mă sperii. Vezi tu, te-am visat pe tine și un dragon mort. O bestie uriașă, cu aripi atât de întinse că puteau să acopere câmpia. Căzuse peste tine, dar erai încă viu, iar dragonul mort.

— L-am omorât?

— Asta n-aș putea să o spun, dar te aflai acolo, și dragonul la fel. Noi, Targaryenii, am fost odată maeștrii bestiilor. Acum au dispărut cu totul, dar neamul nostru dăinuie. Nu-mi pasă dacă mor azi. Doar zeii știu de ce, eu nu. Așa că fă-mi o favoare și asigură-te că fratele meu, Aerion, va fi cel pe care-l vei doborî.

— Nici mie nu-mi pasă dacă mă duc, a răspuns Dunk.

— Ei bine, nu te voi omorî, ser. Îmi voi retrage și acuzația, dar nu va fi de niciun folos dacă Aerion nu și-o retrage pe a lui. Prințul a oftat. Se prea poate să te fi ucis cu minciuna mea. Dacă-i așa, regret. Sunt condamnat la vreun soi de iad, știu asta. Cel mai probabil unul unde nu există vin.

Daeron s-a cutremurat și așa s-au despărțit acolo, în ploaia rece și măruntă.

Negustorii își trăseseră căruțele pe marginea dinspre vest a pajiștii, sub un acoperământ de mesteceni și frasini. Dunk s-a așezat sub copaci și s-a uitat deznădăjduit spre locul unde fusese standul păpușarilor. *Plecați.* Se temuse că așa avea să se întâmple. *Aș fugi și eu, dacă n-aș fi mare ca un zid de castel.* Se întreba ce avea să facă acum în lipsa unui scut. Bănuia că mai avea suficienți

arginți să cumpere unul, dacă reușea să găsească unul de vânzare.

— Ser Duncan, a strigat o voce, din întuneric.

Dunk s-a întors și l-a văzut pe Cap de Oțel stând în picioare în spatele lui, ținând în mână un felinar din fier. Sub o pelerină scurtă din piele, armurierul era gol de la brâu în sus, iar pieptul lat și brațele groase îi erau acoperite de un păr aspru și negru.

— Dacă ai venit după scut, să știi că fata mi l-a lăsat mie.

Bărbatul l-a măsurat pe Dunk din cap până-n picioare.

— Văd că ai încă două mâini și două picioare. Atunci trebuie să fie judecată prin luptă, nu-i așa?

— Judecata celor șapte. Cum de ai știut?

— Păi, te puteau pupa și face lord, dar nu prea îmi venea a crede, iar dacă nu era în felul cestălalt, atunci trebuie să-ți fi lipsit niște părticele din trup. Acum, urmează-mă.

Căruța lui era ușor de recunoscut după sabia și nicovala pictate pe o latură. Dunk l-a urmat pe bărbat înăuntru. Armurierul a agățat felinarul într-un cârlig, și-a scuturat de umeri pelerina udă și și-a tras peste cap o tunică din pânză de sac. O scândură prinsă în balamale sa desprins de pe perete, formând o masă.

— Stai jos, a zis el, împingând spre Dunk un scăunel jos.

Dunk s-a conformat.

— Unde a plecat fata?

— Se îndreaptă spre Dorne. Unchiul ei e înțelept. Ochii care nu se văd se uită. Stai și arată-te și cel mai probabil dragonul își va aminti de tine. În plus, omul a crezut că nu trebuie să te vadă murind.

Cap de Oțel s-a îndreptat către capătul căruței, a scotocit un moment în umbră și s-a întors cu scutul.

— Scutul tău era din oțel ieftin și vechi, fragil și ruginit, a zis el. Ți-am făcut unul nou, de două ori

mai gros, și i-am pus niște fâșii în cruce, pe spate. Va fi mai greu acum, dar și mai rezistent. Fata l-a vopsit.

Se descurcase mult mai bine decât ar fi sperat Dunk vreodată. Chiar și la lumina felinarului, culorile apusului erau bogate și luminoase, copacul se profila înalt, puternic și nobil. Steaua căzătoare era o crestătură strălucitoare de vopsea, deasupra cerului de stejar. Cu toate acestea, acum că Dunk îl ținea în mâini, i se părea greșit. Steaua *cădea*. Ce fel de însemn mai era și acela? Oare avea și el să se prăbușească la fel de repede? Iar apusul anunță noaptea.

— Trebuia să fi păstrat cupa, a zis el, nefericit. Măcar avea aripi, ca să zboare, iar Ser Arlan spunea că pocalul e plin de credință, tovărășie și lucruri bune de băut. Scutul ăsta parcă poartă fața morții.

— Ulmul e viu, l-a atenționat armurierul. Vezi cât de verzi sunt frunzele? Frunze de vară, cu siguranță. Și am văzut scuturi pictate cu hârci și lupi și corbi, ba chiar spânzurați și oameni însângerați. Au fost de folos, și așa va fi și al tău. Știi poezia vechiului scut? *Stejar și fier, fiți al meu scut…*

— *... astfel pier și în iad mă duc,* a încheiat Dunk.

Nu se mai gândise la acele versuri de ani buni. Bătrânul îl învățase cu mult timp în urmă.

— Cât vrei pentru cadrul nou și toate celelalte? l-a întrebat flăcăul pe armurier.

— De la tine? Meșterul s-a scărpinat în barbă. Un bănuț de aramă.

Ploaia aproape se oprise când primul semn palid de lumină a inundat cerul la est, dar umezeala își făcuse deja treaba. Oamenii Lordului Ashford îndepărtaseră barierele, iar câmpul era acum o mlaștină de nămol maro-cenușiu și iarbă ruptă. Brațele fantomatice ale ceții se încolăceau deasupra pământului ca niște șerpi albi pe când

Dunk își croia cale înapoi spre arene. Cap de Oțel era cu el.

Tribuna începuse deja să se umple de lorzi și doamne care-și strângeau pelerinele pe trupuri, protejându-se de răcoarea dimineții. Oamenii din popor se deplasau de asemenea spre câmp, iar sute dintre ei se aliniaseră deja de-a lungul gardului. *Au venit atât de mulți să mă vadă murind,* s-a gândit Dunk cu amărăciune. Însă greșea. Câțiva pași mai departe, o femeie i-a strigat.

— Noroc!

Un moșneag s-a apropiat de el să-i ia mâna și i-a spus.

— Fie ca zeii să-ți dea putere, ser.

Un frate-întru-puțin, îmbrăcat într-o robă maro zdrențuită i-a binecuvântat sabia, iar o fecioară l-a sărutat pe obraz.

Sunt aici pentru mine.

— De ce? l-a întrebat pe meșter. Ce sunt eu pentru ei?

— Un cavaler care nu și-a uitat jurămintele, a răspuns fierarul.

L-au găsit pe Raymun în fața padocului concurenților, la sud de arene, așteptând împreună cu armăsarul vărului său și cu al lui Dunk. Tunet se scutura neliniștit sub greutatea armurii și a acoperitorii din zale. Cap de Oțel a controlat armura și a decis că era o lucrătură bună, deși o făurise altcineva. Oricare ar fi fost armurierul, Dunk îi era recunoscător.

Apoi i-a văzut pe ceilalți: omul chior cu o barbă cenușie, tânărul cavaler cu tunica în dungi galbene și negre, cu faguri pe scut. *Robyn Rhysling și Humfrey Beesbury*, și-a zis, uimit. *Și Ser Humfrey Hardyng*. Hardyng era călare pe armăsarul roșcat al lui Aerion, acum gătit în diamantele lui roș-albe.

Dunk s-a îndreptat către ei.

— Vă sunt îndatorat.

— Datoria e a lui Aerion, a răspuns Ser Humfrey Hardyng, iar noi vrem să o recuperăm.

— Am auzit că ți-ai fi rupt piciorul.

— Este adevărul, a confirmat Hardyng. Nu pot merge. Dar atât timp cât stau pe cal, pot lupta.

Raymun l-a tras pe Dunk deoparte.

— Am sperat că Hardyng va dori să-și ia revanșa în fața lui Aerion și am avut dreptate. După cum stau lucrurile, celălalt Humfrey este fratele lui prin căsătorie. Egg răspunde de Ser Robyn, pe care-l cunoaște din alte turniruri. Deci sunteți cinci.

— Șase, a spus Dunk, mirat, arătându-i.

Un cavaler tocmai intra în padoc, iar scutierul lui îi mâna armăsarul de căpăstru, în spatele lui.

Uraganul Râzător.

Cu un cap peste Ser Raymun și aproape la fel de înalt ca Dunk, Ser Lyonel purta o tunică țesută cu aur, având ca însemn cerbul Casei Baratheon, iar sub braț își ducea coiful încornorat. Dunk s-a întins să-i atingă mâna.

— Ser Lyonel, nu îți pot mulțumi suficient că ai venit, și nici lui Ser Steffon că te-a adus aici.

— Ser Steffon?

Ser Lyonel l-a privit nedumerit.

— Scutierul tău a venit după mine. Băiatul, Aegon. Propriul meu fecior a încercat să-l alunge, dar i s-a strecurat printre picioare și mi-a turnat o carafă de vin în cap.

Bărbatul a râs.

— Nu s-a mai ținut o judecată a celor șapte de mai bine de o sută de ani, știai asta? Doar nu era să pierd ocazia de a lupta împotriva cavalerilor din Garda Regelui și să-i ajustez nasul Prințului Maekar cu ocazia asta.

— Șase, a zis Dunk plin de speranță, către Raymun Fossoway, pe când Ser Lyonel li se alătura celorlalți.

— Vărul tău îl va aduce pe ultimul, fără îndoială.

Un urlet s-a auzit dinspre mulțime. La capătul de nord al pajiștii, o coloană de cavaleri veneau în

galop, ieșind din ceața râului. Cei trei cavaleri ai Gărzii Regelui deschideau coloana ca niște strigoi, înveșmântați în armura lor strălucitoare și albă și pelerinele imaculate ce fâlfâiau în urma lor. Până și scuturile le erau albe, curate ca un câmp acoperit de zăpadă nouă. În spatele lor veneau Prințul Maekar și fiii lui. Aerion încălecase pe un amăsar sur, iar printre crestăturile de pe ambele părți ale harnașamentului răzbătea o lucire portocalie și roșie. Calul de luptă al fratelui său era un murg mai mic, acoperit în solzi negri și aurii. Din coiful lui Daeron se ițea o pană verde, ca mătasea. Totuși, tatăl lor părea cel mai înspăimântător. Pe deasupra umerilor, a crestei coifului și pe spate i se iteau colți curbați de dragon, iar ghioaga uriașă, cu țepi, prinsă la șa era la fel de amenințătoare ca orice altă armă pe care o mai văzuse Dunk.

— Șase, a exclamat Raymun deodată. Sunt doar șase.

Dunk a văzut că așa era. *Trei cavaleri negri și trei albi. Și lor le lipsește un om*. Era oare posibil ca Aerion să nu fi fost în stare să găsească un al șaptelea luptător? Ce însemna asta? Aveau să se lupte șase contra șase, dacă niciunul nu-și rezolva problema?

Egg i s-a strecurat pe la spate, în timp ce flăcăul încerca să pună totul cap la cap.

— Ser, e timpul să-ți îmbraci armura.

— Mulțumesc, scutierule. Dacă ești așa de bun.

Cap de Oțel i-a dat tânărului o mână de ajutor. Tunica din zale și grumăjerul, armura pentru picioare și mănușile, coiful și suspensorul; l-au preschimbat în oțel, verificând fiecare cataramă și clemă de trei ori. Ser Lyonel ședea ascuțindu-și spada de o piatră, iar Ser Humfrey turuia, Ser Robyn se ruga, iar Raymun Fossoway se plimba de colo-colo, întrebându-se unde dispăruse vărul lui.

Până când, într-un târziu, Ser Steffon și-a făcut apariția, Dunk era complet echipat.

— Raymun, a strigat el, cămașa de zale, dacă ești bun.

Se schimbase într-o tunică bufantă pentru a o purta pe sub oțel.

— Ser Steffon, a zis Dunk. Unde sunt prietenii tăi? Mai avem nevoie de un luptător pentru a fi șapte.

— Mi-e teamă că ai nevoie de doi, a răspuns Ser Steffon.

Raymun a prins în șireturi cămașa.

— Cum? a făcut Dunk, neînțelegând. Doi?

Ser Steffon a luat o mănușă din plăci de oțel și și-a strecurat mâna stângă în ea, îndoindu-și degetele.

— Văd cinci acolo, a spus el, pe când Raymun îi încheia centura sabiei. Beesbury, Rhysling, Hardyng, Baratheon și cu tine.

— Și tu, a completat Dunk. Tu ești al șaselea.

— Eu sunt al șaptelea, a replicat Ser Steffon, zâmbind, dar de partea cealaltă. Lupt cu Prințul Aerion și cu acuzatorii.

Raymun se pregătea să-i dea coiful vărului său. S-a oprit, ca trăsnit.

— Nu.

— Ba da, a ridicat Ser Steffon din umeri. Sunt sigur că Ser Duncan va înțelege. Am o datorie față de prințul meu.

— I-ai spus să se bazeze pe tine, a zis Raymun, care se albise la față.

— Așa am făcut?

Bărbatul a luat coiful din mâna vărului său.

— Cu siguranță că am fost sincer atunci. Adu-mi calul.

— Ia-ți-l singur, a răspuns Raymun, furios. Dacă ai impresia că vreau să iau parte la asta în vreun fel, înseamnă că ești la fel de netot, pe cât ești de rău.

— Rău? a zis Ser Steffon, plescăind apoi din limbă. Măsoară-ți cuvintele, Raymun. Suntem

amândoi mere, din același pom. Iar tu ești scutierul meu. Sau ți-ai uitat jurămintele?

— Nu. Dar tu ți le-ai uitat pe ale tale? Ai jurat să fii cavaler.

— Voi fi mai mult decât atât până la sfârșitul acestei zile. *Lord* Fossoway. Îmi place cum sună.

Zâmbind, și-a tras cealaltă mănușă, s-a întors cu spatele și a traversat padocul către armăsarul lui. Deși ceilalți apărători se uitau la el cu dezgust, nimeni nu a încercat să-l oprească.

Dunk l-a privit pe Ser Steffon mânându-și calul înapoi pe câmp. Mâinile lui s-au strâns în pumni, dar gâtul îi era prea uscat să vorbească. *Oricum, nicio vorbă nu l-ar face să se răzgândească.*

— Fă-mă cavaler, a zis Raymun, punându-și o palmă pe umărul lui Dunk și întorcându-și fața către el. O să iau locul vărului meu. Ser Duncan, fă-mă cavaler.

Raymun s-a așezat într-un genunchi.

Încruntat, Dunk și-a îndreptat o mână către mânerul sabiei lui, apoi a ezitat.

— Raymun, eu… nu s-ar cuveni.

— Trebuie. Fără mine sunteți doar cinci.

— Tânărul are dreptate, a intervenit Ser Lyonel Baratheon. Fă-o, Ser Duncan. Orice cavaler poate învesti pe un altul.

— Pui la îndoială curajul meu? a întrebat Raymun.

— Nu, a replicat Dunk. Nu-i asta, dar...

Tot mai ezita.

Un cor de trâmbițe a pătruns aerul difuz al dimineții. Egg a venit alergând la el.

— Ser, te cheamă Lordul Ashford.

Uraganul Râzător a dat nerăbdător din cap.

— Mergi la el, Ser Duncan. Am să-l fac eu pe scutierul Raymun cavaler.

Bărbatul și-a scos sabia și l-a împins deoparte pe Dunk cu umărul.

— Raymun din Casa Fossoway, a început el pe un ton solemn, atingând tăișul sabiei de umărul

drept al scutierului, în numele Războinicului îți ordon să fii curajos.

Sabia s-a mutat de la dreapta la stânga.

— În numele Tatălui, îți ordon să fii drept.

Înapoi la umărul drept.

— În numele Mamei, îți ordon să-i aperi pe cei inocenți.

Stângul.

— În numele Fecioarei, îți ordon să protejezi toate femeile.

Dunk i-a lăsat acolo, simțindu-se pe atât de ușurat pe cât de vinovat se credea. *Tot ne mai lipsește unul*, s-a gândit flăcăul, pe când Egg îl ținea pe Tunet, pentru ca el să încalce. *Unde mai găsesc un luptător?* A întors calul și a pornit la trap ușor spre tribună, acolo unde Lordul Ashford îl aștepta în picioare. De la capătul de nord al arenelor, Prințul Aerion înainta spre el.

— Ser Duncan, a zis el vesel, s-ar părea că ai doar cinci campioni.

— Șase, a replicat Dunk. Ser Lyonel îl investește cavaler pe Raymun Fossoway. Ne vom bate noi șase contra șapte.

Știa că se câștigase și în situații mai defavorabile.

Dar Lordul Ashford a scuturat din cap.

— Imposibil, ser. Dacă nu poți găsi un alt cavaler de partea ta, trebuie să te declari vinovat de fărădelegile de care ești acuzat.

Vinovat, s-a gândit Dunk. *Vinovat că am slăbit un dinte; iar pentru asta trebuie să mor.*

— Înălțimea ta, te implor, doar un moment.

— Îl ai.

Dunk a călărit încet de-a lungul gardului. Tribuna era ticsită de cavaleri.

— Lorzii mei, a strigat el, nu-și mai aduce niciunul dintre voi aminte de Ser Arlan de Pennytree? Eu i-am fost scutier. Am servit multora dintre voi. Am adus bere la mese și am dormit în sălile voastre.

Printre ei l-a zărit pe Manfred Dondarrion, așezat în cel mai înalt jilț.

— Ser Arlan a fost rănit în slujba tatălui înălțimii tale.

Cavalerul i-a spus ceva doamnei de lângă el, neacordându-i atenție lui Dunk.

— Lord Lannister, Ser Arlan te-a dat jos de pe cal odată, în turnir.

Leul Cenușiu își studia cu atenție mâinile acoperite de mănuși, refuzând să-și ridice privirea.

— A fost un om bun și m-a învățat să fiu cavaler. Nu doar cu sabia și lancea, ci să am și onoare. Spunea că un cavaler îi apără pe cei nevinovați. Asta e tot ce am făcut. Mai am nevoie doar de un cavaler să lupte alături de mine. Unul, doar atât. Lord Caron? Lord Swann?

Lordul Swann a râs ușor, în timp ce Lordul Caron i-a șoptit ceva la ureche.

Dunk și-a oprit calul în fața lui Ser Otho Bracken, coborându-și glasul.

— Ser Otho, toți te cunosc ca pe un mare campion. Te implor, vino cu noi. În numele zeilor celor vechi și al celor noi. Cauza mea e dreaptă.

— S-ar putea să fie, a zis Bruta din Bracken, care a arătat cel puțin curtoazia de a răspunde, dar e cauza ta, nu a mea. Nu te cunosc, băiete.

Mâhnit, Dunk l-a întors în loc pe Tunet și a pornit în galop înainte și înapoi, prin fața rândurilor suprapuse de oameni glaciali și palizi. Disperarea l-a făcut să strige.

— NU SE AFLĂ PRINTRE VOI NICIUN CAVALER ADEVĂRAT?

Ca răspuns nu a primit decât liniștea profundă.

Din colțul celălalt al pajiștii a răsunat râsetul Prințului Aerion.

— Dragonul nu e batjocorit, a strigat el.

Apoi s-a auzit o voce.

— Iau eu partea lui Ser Duncan.

Un armăsar negru a ieșit din ceața râului, iar pe spatele lui se afla un cavaler înveșmântat în negru.

Dunk a observat scutul cu dragon și creasta roșie, lăcuită, de pe coiful lui, cu cele trei capete urlătoare. *Tânărul prinț. Zei, aveți milă, oare chiar el să fie?*

Lordul Ashford a făcut și el aceeași greșeală.

— Prințe Valarr?

— Nu.

Cavalerul cel negru și-a ridicat viziera.

— Nu m-am gândit să mă înscriu în turnir, domnul meu, așa că nu mi-am adus o armură. Fiul meu s-a arătat generos să mi-o împrumute pe a lui.

Prințul Baelor a zâmbit aproape trist.

Dunk a remarcat că acuzatorii erau debusolați. Prințul Maekar și-a îmboldit armăsarul mai în față.

— Frate, ți-ai ieșit din minți? a spus, arătând cu degetul spre Dunk. Acest om mi-a atacat fiul.

— Acest om i-a apărat pe cei neajutorați, așa cum e de datoria fiecărui cavaler, a replicat Prințul Baelor. Lasă zeii să hotărască dacă a avut dreptate sau nu.

A smucit de frâie, a întors armăsarul enorm și negru al lui Valarr și a plecat la trap spre capătul de sud al pajiștii.

Dunk l-a dus pe Tunet lângă calul prințului, iar ceilalți apărători s-au strâns în jurul lor; Robyn Rhysling și Ser Lyonel, cei din familia Humfrey. *Toți sunt oameni buni, dar oare suficient de pricepuți?*

— Unde-i Raymun?

— *Ser* Raymun, te rog, a spus el, pe când se apropia în galop ușor, cu un zâmbet sumbru ce-i lumina fața de sub coiful dichisit cu pană. Iertare, ser. Am simțit nevoia să aduc o mică schimbare blazonului meu, ca să nu fiu confundat cu ingratul meu văr.

Tânărul le-a arătat tuturor noul scut. Fundalul lucios, auriu, rămăsese același, și la fel și mărul Fossoway, dar fructul acesta era verde, și nu roșu.

— Mi-e teamă că tot nu m-am copt. Dar mai bine verde decât viermănos, nu?

Ser Lyonel a izbucnit în râs, iar Dunk a rânjit în ciuda voinței lui. Chiar și Prințul Baelor părea să aprobe gestul.

Septonul Lordului Ashford înaintase în fața tribunei și-și ridicase cristalul pentru a chema mulțimea la rugăciune.

— Ascultați cu toții la mine, a spus Baelor, în șoaptă. La primul atac, acuzatorii vor fi înarmați cu lănci grele de război. Lănci din frasin, lungi de doi metri și jumătate, întărite să nu se rupă și la vârf cu cioc de oțel, suficient de ascuțit cât să intre prin platoșă, având în spate greutatea unui armăsar de luptă.

— Vom folosi și noi aceleași arme, atunci, a zis Ser Humfrey Beesbury.

În spatele lui, septonul îi invoca pe Cei Șapte să-i privească, să judece disputa și să acorde victoria celor a căror cauză era dreaptă.

— Nu, a replicat Baelor. Noi ne vom înarma cu lănci de turnir.

— Lăncile de turnir sunt făcute să se rupă, a obiectat Raymun.

— Dar au și aproape patru metri. Dacă vârfurile noastre își ating ținta, ale lor nu au cum să ne ajungă. Țintiți coiful sau pieptul. Într-un turnir, e galant să-ți rupi lancea de scutul inamicului, dar aici ne jucăm cu moartea. Dacă îi putem da jos de pe cai și să ne păstrăm echilibrul, atunci suntem în avantaj.

Baelor i-a aruncat o privire lui Dunk.

— Dacă Ser Duncan e ucis, se va spune că zeii l-au considerat vinovat, iar concursul se încheie. Dacă ambii săi acuzatori sunt omorâți sau își retrag plângerile, se întâmplă la fel. Altfel, toți cei șapte de o parte ori alta trebuie să moară sau să renunțe, pentru ca procesul să ia sfârșit.

— Prințul Daeron nu va lupta, a zis Dunk.

— Nu va lupta bine, în orice caz, a râs Ser Lyonel. Cu toate astea, avem trei Săbii Albe cărora să le purtăm de grijă.

Baelor a primit cu răceala remarca.

— Fratele meu a greșit când a cerut ca membrii Gărzii Regelui să lupte pentru fiul lui. Jurământul le interzice să rănească un prinț de sânge regal. Din fericire, eu sunt un asemenea prinț.

Le-a zâmbit tuturor.

— Țineți-i pe ceilalți departe de mine suficient timp și voi avea eu grijă de Garda Regelui.

— Prințul meu, dar este un gest cavaleresc? a întrebat Ser Lyonel Baratheon, pe când septonul își termina cuvântarea.

— Zeii ne vor da de știre, a răspuns Baelor Sfarmă-Lance.

O liniște apăsătoare, ce striga a așteptare, s-a așternut peste Pajiștea Ashford.

Șaptezeci de metri mai departe, armăsarul sur al lui Aerion necheza de nerăbdare și bătătorea solul mâlos. Tunet era, prin comparație, extrem de liniștit; era un cal mai bătrân, veteran din mai mult de cincizeci de bătălii, și știa ce se aștepta de la el. Egg i-a dat lui Dunk scutul.

— Zeii fie cu tine, ser, i-a urat băiatul.

Flăcăul s-a îmbărbătat văzând imaginea ulmului și a stelei căzătoare. Dunk și-a strecurat brațul stâng prin cataramă și și-a strâns degetele în jurul mânerului. *Stejar și fier, fiți al meu scut, altfel eu pier și în iad mă duc*. Cap de Oțel i-a adus lancea, dar Egg a insistat că el trebuia să fie cel care i-o dă cavalerului.

De fiecare parte, tovarășii se înarmau cu propriile lor lănci și se așezau într-o linie lungă. Prințul Baelor se afla la dreapta lui, iar Ser Lyonel la stânga, dar deschizătura îngustă a coifului îl împiedica pe Dunk să vadă ce se afla în fața lui. Tribuna era goală și nici lângă gard nu se mai vedeau oameni; nu mai rămăseseră decât câmpul mocirlos, ceața ce sufla palidă, râul, castelul către nord și prințul pe armăsarul sur, cu flăcări pe coif și un dragon pe scut. Dunk l-a privit pe scutierul

Prințului Aerion dându-i acestuia o lance de război, lungă de doi metri și jumătate și neagră ca noaptea. *Dacă va putea, îmi va străpunge inima*.

S-a auzit un corn.

Pentru o secundă, Dunk a rămas neclintit ca o muscă prinsă în chihlimbar, deși toți caii se mișcau. A simțit un fior de panică. *Am uitat,* s-a gândit el, înnebunit*, am uitat tot, mă voi face de rușine, voi pierde tot*.

Tunet l-a salvat. Armăsarul mare și murg știa ce are de făcut, chiar dacă stăpânul lui se pierduse cu firea. Calul a pornit în mers ușor. Cunoștințele i-au revenit atunci lui Dunk. A îmboldit animalul cu pintenii și și-a coborât lancea. În același timp, și-a așezat scutul, până ce i-a acoperit aproape în totalitate partea stângă a corpului. A ținut apărătoarea înclinată, pentru a para loviturile. *Stejar și fier, fiți al meu scut, altfel eu pier și în iad mă duc.*

Zgomotul mulțimii nu era mai tare decât sunetul valurilor îndepărtate, ce se sparg de mal. Tunet a trecut la galop. Dinții lui Dunk s-au încleștat în ritmul sălbatic. Flăcăul și-a apăsat călcâiele, strângându-și picioarele cu toată forța și lăsându-și trupul să devină una cu mișcarea calului de sub el. *Eu sunt Tunet și Tunet este eu, suntem o singură bestie, suntem uniți, suntem unul.* Aerul dinăuntrul coifului era deja atât de încins că abia mai putea respira.

Într-o întrecere cu lancea, inamicul i-ar fi fost la stânga, de partea cealaltă a barierei, și ar fi trebuit să-și legene arma peste gâtul lui Tunet. Unghiul făcea mult mai probabil ca lemnul să se rupă la atingerea cu celălalt. Dar ceea ce jucau acum era un joc mult mai periculos. Fără bariere care să-i separe, armăsarii goneau direct unul spre celălalt. Calul uriaș și negru al Prințului Baelor era mult mai rapid decât Tunet, iar Dunk l-a surprins tropăind în față printr-un colț al vizierei. Mai mult

îi simțea, decât să-i vadă pe ceilalți. *Ei nu contează, ci doar Aerion, doar el.*

Dunk l-a văzut venind pe dragon. Stropi de noroi săreau în urma copitelor armăsarului sur al Prințului Aerion, iar Dunk zărea nările dilatate ale calului. Lancea neagră era încă îndreptată în sus. Bătrânul îi spusese că un cavaler ce-și ține lancea sus și o coboară în ultimul moment riscă întotdeauna să o așeze prea târziu în poziție. Dunk și-a îndreptat propriul lui vârf spre centrul pieptului prințului. *Lancea-mi e parte din braț*, și-a zis el. *E degetul meu, un deget de lemn. Tot ce trebuie să fac este să-l ating cu degetul meu lung din lemn.*

A încercat să nu se uite cum vârful ascuțit, din oțel, de la capătul armei lui Aerion devenea din ce în ce mai mare cu fiecare fuleu. *Dragonul, iată dragonul*, s-a gândit el. Marea bestie cu trei capete acoperea scutul prințului cu aripile-i roșii și respirația de foc auriu. *Nu, uită-te doar unde trebuie să lovești*, și-a amintit el deodată. Însă lancea începuse deja să-i alunece de pe linie. Dunk a încercat să-i corecteze poziția, dar era prea târziu. Și-a văzut vârful lovind scutul lui Aerion, împungând dragonul între două dintre capete, dăltuind o scobitură într-o flăcăruie pictată. La auzul trosnetului înfundat, l-a simțit pe Tunet tresărind sub el, tremurând din cauza impactului, iar o clipă mai târziu, ceva s-a izbit de scutul lui cu o forță incredibilă. Caii s-au ciocnit violent, armura a scârțâit și a zăngănit, pe când Tunet s-a împiedicat, iar lancea i-a căzut lui Dunk din mână. Apoi a trecut de adversar, ținându-se de șa, într-un efort disperat de a-și păstra echilibrul. Tunet s-a împleticit în nămol, iar Dunk i-a simțit picioarele din spate fugindu-i înapoi. Au alunecat, s-au învârtit și apoi picioarele animalului s-au prăbușit cu o bufnitură la pământ. *Sus!* a urlat Dunk, împingându-și pintenii. *Sus, Tunet!* Și cumva, calul de luptă s-a ridicat.

Dunk simțea o durere ascuțită sub coastă, iar brațul stâng îi era greu. Aerion își trecuse lancea prin stejar, lână și oțel; dintr-o parte a trupului se ițea o bucată de aproape un metru de frasin, cu un vârf de oțel în capăt. Dunk a încercat să apuce obiectul cu mâna stângă, a prins lancea chiar sub capăt, a strâns din dinți și a tras-o din el cu o smucitură sălbatică. Sângele a început să curgă, strecurându-se printre zalele cămășii și înroșindu-i tunica. Lumea a părut că îi fuge de sub picioare și aproape că a căzut. Vag, ca prin ceață, auzea voci strigându-i numele. Scutul lui meșterit nu-i mai era de folos. A aruncat într-o parte ulmul, steaua căzătoare, lancea ruptă și tot restul și și-a tras sabia, însă l-a durut atât de tare că nu credea că mai e în stare să o rotească.

Întorcându-l din scurt pe Tunet, a încercat să vadă ce se întâmpla în jurul lui. Ser Humfrey Hardyng se agățase de gâtul calului său, în mod evident rănit. Celălalt Humfrey zăcea nemișcat într-un lac de nămol însângerat. Din pântece îi ieșea o lance ruptă. L-a văzut pe Prințul Baelor trecând în goană, cu lancea încă intactă, și aruncând-o din șa pe una dintre Gărzile Regelui. Un altul dintre cavalerii albi era deja la pământ, iar Maekar fusese și el aruncat din șa. Al treilea soldat din Garda Regelui se apăra de atacurile lui Ser Robyn Rhysling.

Aerion, unde este Aerion? Ropotele din spatele lui l-au făcut pe Dunk să-și întoarcă brusc privirea. Tunet a nechezat și s-a ridicat în două picioare, aruncând în zadar din copite, pe când armăsarul lui Aerion gonea spre el cu toată viteza.

De această dată nu mai exista nicio speranță ca lucrurile să se îndrepte. Sabia i-a zburat rotindu-se din încleștare, iar pământul a părut că vine să-l întâmpine. A aterizat violent, iar lovitura i-a smuls carnea de pe oase. Durerea l-a împus prin tot corpul atât de ascuțită că tânărul a suspinat. Timp de un moment nu a putut face altceva decât să zacă

acolo. Gustul sângelui i-a umplut gura. *Dunk Nătărăul a crezut că poate să fie cavaler*. Știa că trebuie să se ridice, altfel ar fi fost mort. Gemând, s-a forțat să se salte în palme și pe genunchi. Nu putea să respire sau să vadă. Fanta vizierei era astupată de nămol. S-a ridicat împleticindu-se și a îndepărtat noroiul cu degetul înmănușat în oțel. *Gata, asta e*.

Printre degete a surprins cu privirea un dragon zburând și un buzdugan cu țepi, ce se rotea la capătul unui lanț. Apoi capul a părut că îi explodează în bucăți.

Când a deschis ochii, se afla din nou pe pământ, întins pe spate. Noroiul îi fusese spulberat de pe coif, dar acum unul dintre ochi rămăsese închis din cauza sângelui. Deasupra nu mai era nimic decât cerul plumburiu. Fața îi pulsa și putea simți metalul rece și umed zdrobindu-i pieptul și tâmpla. *Mi-a spart capul și sunt pe moarte*. Mai rău era că și ceilalți aveau să moară împreună cu el, Raymun și Prințul Baelor și restul. *I-am dezamăgit. Nu sunt un campion*. *Nici măcar un cavaler rătăcitor nu sunt. Sunt un nimic*. Și-a adus aminte de Prințul Daeron care se lăudase că nimeni nu poate să rămână nemișcat în noroi atât de mult timp ca el. *Nu l-a văzut, însă, pe Dunk Nătărăul, nu?* Rușinea era mai cumplită decât durerea.

Dragonul a apărut deasupra lui.

Avea trei capete și aripi luminoase precum focul, roșii, galbene și portocalii. Hohotea.

— Încă nu ai murit, vagabondule? l-a întrebat. Cere îndurare și recunoaște-ți vina. Poate așa nu voi cere decât o mână sau un picior. Ah, și dinții ăia, dar ce înseamnă câțiva dinți? Cineva ca tine poate trăi ani la rândul mâncând terci de mazăre.

Dragonul a râs din nou.

— Nu? Atunci mănâncă *asta*.

Bila cu țepi s-a rotit o dată și încă o dată în văzduh și a căzut asupra capului său la fel de repede ca o cometă.

Dunk s-a rostogolit.

Nu știa de unde mai avusese putere, dar a găsit forță. S-a rostogolit spre picioarele lui Aerion, și-a aruncat un braț îmbrăcat în oțel în jurul coapsei lui, l-a trântit blestemând în nămol și s-a urcat deasupra adversarului său. *Să mai rotească buzduganul acum*. Prințul a încercat să-și împingă buza scutului spre capul lui Dunk, dar coiful lui uzat a preluat forța impactului. Aerion era puternic, dar Dunk îl întrecea și în mărime și greutate. Dunk a apucat scutul cu ambele mâini și l-a învârtit până s-au rupt curelele. Apoi l-a coborât asupra creștetului prințului. O dată și încă o dată și apoi iar, zdrobind flăcările lăcuite de pe creastă. Scutul era mai gros decât fusese al lui Dunk, din stejar solid, întărit cu fier. Una dintre flăcări s-a spart. Apoi cealaltă. Prințul a rămas fără podoabe cu mult înainte ca Dunk să se sature de lovit.

Aerion a dat în cele din urmă drumul buzduganului inutil și s-a căznit să-și ia pumnalul de la șold. L-a scos din teacă, dar când Dunk i-a lovit mâna cu scutul, cuțitul a zburat cât colo, în noroi.

Poate să-l distrugă pe Ser Duncan Vlăjganul, dar nu pe Dunk din Fundătura Puricilor. Bătrânul îl învățase să se descurce cu lancea și cu sabia, dar acel soi de luptă îl deprinsese mai devreme, pe străduțele întunecate și aleile întortocheate din spatele bodegilor orașului.

Dunk a aruncat deoparte scutul zdrobit și a ridicat viziera lui Aerion.

Flăcăul și-a adus atunci aminte de vorbele lui Cap de Oțel: „Vizorul este un punct sensibil.“ Prințul aproape că încetase să mai lupte. Ochii îi erau violeți și plini de teroare. Lui Dunk i-a venit deodată o poftă nebună de a se repezi asupra unuia dintre ei și să-l spargă între degetele înmănușate în oțel ca pe o boabă de strugure. Dar așa ceva nu ar fi fost cavaleresc.

— PREDĂ-TE! a urlat el.

— Mă predau, a șoptit dragonul, cu buzele albite ce abia se mai mișcau.

Dunk a strâns din ochi. Pentru o clipă nu a putut crede ce-i auzeau urechile. *Atunci, s-a terminat?* Tânărul a întors capul, încercând să vadă. Vizorul îi era parțial acoperit de lovitura care-i zdrobise partea stângă a feței. L-a zărit pe Prințul Maekar, cu buzduganul în mână, încercând să-și croiască drum, venind în ajutorul fiului său. Baelor Sfarmă-Lance îi zădărnicea eforturile.

Dunk s-a ridicat clătinându-se în picioare și l-a tras pe Prințul Aerion după el. Dibuind încheietorile coifului, flăcăul și l-a smuls de pe cap și l-a aruncat. Vederea și zgomotele i-au inundat deodată conștiința; gemete și blesteme, țipetele mulțimii, un armăsar ce necheza, în timp ce un altul gonea fără de călăreț pe câmp. De peste tot se auzea zăngănitul oțelului. Raymun și vărul lui se repezeau cu săbiile unul la celălalt în fața tribunei, ambii fără cai. Scuturile lor erau țăndări; mărul verde și cel roșu deveniseră o masă de rumeguș. Unul dintre cavalerii Gărzii Regelui scotea un camarad rănit de pe pajiște. Parcă erau niște gemeni în armura lor albă și pelerinele ca neaua. Al treilea cavaler alb zăcea la pământ, iar Uraganul Râzător i se alăturase Prințului Baelor împotriva lui Maekar. Buzdugane, securi de luptă și paloșe zăngăneau și se ciocneau, sunând pe când se loveau de coifuri și scuturi. Maekar încasa câte trei lovituri pentru fiecare aplicată de el, iar Dunk își dădea seama că avea să se termine curând. *Trebuie să-i pun capăt până nu mor mai mulți dintre noi.*

Prințul Aerion s-a aplecat deodată după buzduganul lui. Dunk l-a lovit cu piciorul în spate și l-a doborât cu fața la pământ, apoi l-a apucat de unul dintre picioare și l-a târât după el pe câmp. Până să ajungă la tribună, acolo unde se afla Lordul Ashford, Prințul Strălucitor devenise maro

ca o latrină. Dunk l-a smucit, astfel încât să stea în picioare, și l-a scuturat, împroșcând nămol spre Lordul Ashford și preafrumoasa prințesă.

— Spune-i!

Aerion Flacără Strălucitoare a scuipat iarbă și noroi.

— Îmi retrag acuzațiile.

După aceea, Dunk n-ar fi putut să spună dacă a ieșit singur de pe câmp sau a avut nevoie de ajutor. Avea dureri peste tot, iar unele locuri îl chinuiau mai tare decât altele. *Sunt acum, cu adevărat, un cavaler?* își aducea el aminte că se întreba. *Sunt un campion?*

Egg, chiar și Raymun și Cap de Oțel l-au ajutat să-și scoată apărătorile pentru picioare și grumăjerul. Era mult prea amețit ca să-i deosebească. Nu deslușea decât degete și voci. Dunk și-a dat seama că Oțeliul era cel care se plângea.

— Uite ce i-a făcut armurii mele, zicea el. E toată ciobită, lovită și zgâriată. Da, te întreb, de ce mă interesează? Mi-e teamă că va trebui să-i tai cămașa aia de pe el.

— Raymun, a spus Dunk cu panică în glas, apucând mâinile prietenului său. Ceilalți. Cum au scăpat?

Trebuia să știe.

— Au murit cu toții?

— Beesbury, a răspuns Raymun. A fost ucis de Donnel de Duskendale în prima cursă. Ser Humfrey este și el grav rănit. Ceilalți suntem loviți și însângerați, atâta tot. Mai puțin tu.

— Și ei? Acuzatorii?

— Ser Willem Wylde din Garda Regelui a fost scos, inconștient, de pe câmp, iar eu cred că i-am rupt câteva coaste vărului meu. Cel puțin așa sper.

— Și Prințul Daeron? a cerut Dunk să știe. A supraviețuit?

— Odată ce l-a doborât Ser Robyn, a rămas nemișcat unde a căzut. S-ar putea să aibă un picior rupt. Propriul lui armăsar l-a călcat, pe când alerga liber pe câmp.

Amețit și confuz cum era, Dunk a simțit cum i se ușurează sufletul.

— Visul lui nu a fost adevărat, atunci. Dragonul mort. Doar dacă nu cumva a murit Aerion. Totuși, n-a fost așa, nu?

— Nu, a răspuns Egg. L-ai cruțat. Nu-ți amintești?

— Presupun.

Amintirile lui erau deja începețoșate și vagi.

— Acum mă simt ca beat, acum mă doare așa de tare că parcă știu că o să mor.

L-au făcut să se întindă pe spate și au continuat să vorbească în timp ce Dunk se holba în neștire la cerul ca de cenușă de deasupra. I se părea că e încă dimineață. Se întreba cât durase lupta.

— Zeii să aibă milă, vârful lăncii i-a împins zalele adânc în carne, l-a auzit el spunând pe Raymun. O să putrezească dacă nu...

— Îmbată-l și toarnă ulei încins înăuntru, a sugerat cineva. Așa fac maesterii.

— Vin.

Vocea avea un ton metalic, spart.

— Nu ulei. Îl va omorî. Vin fiert. Îl voi trimite pe Maesterul Yormell să vadă de el, după ce termină cu fratele meu.

Deasupra lui stătea un cavaler înalt, în armură neagră, ciobită și zgâriată de numeroasele lovituri în coaste. *Prințul Baelor*. Dragonul roșu de pe coiful lui își pierduse un cap, ambele aripi și mare parte din coadă.

— Înălțimea ta, a zis Dunk. Sunt omul tău. Te rog. Omul tău.

— Omul meu.

Prințul și-a așezat o mână pe umărul lui Raymun, ca să se sprijine.

— Am nevoie de oameni pricepuți, Ser Duncan. Regatul…

Vocea îi suna ciudat de bolborositoare. Probabil că-și mușcase limba.

Dunk era îngrozitor de obosit. Îi venea greu să mai stea treaz.

— Omul tău, a murmurat el încă o dată.

Prințul și-a mișcat capul încet, dintr-o parte în alta.

— Ser Raymun. Coiful meu, dacă ești bun. Viziera... viziera e crăpată, iar degetele... Degetele parcă-mi sunt din lemn...

— Imediat, înălțimea ta.

Raymun a cuprins coiful prințului cu ambele mâini și a mârâit.

— La dracu', Cap de Oțel, ajută-mă.

Armurierul a tras lângă el un scăunel pentru încălecat.

— E zdrobit la spate, înălțimea ta, spre stânga. Unit cu grumăjerul. Un oțel foarte bun, de a oprit o asemenea lovitură.

— Buzduganul fraților, fără îndoială, a zis Baelor cu vocea îngreunată. E tare.

Bărbatul a tresărit.

— Simt ceva... Ciudat, eu...

— Gata, iese.

Armurierul a scos coiful lovit.

— Zei, îndurare. Zeilor, vai, zeilor, aveți grijă...

Dunk a văzut ceva roșu și umed căzând din coif. Cineva țipa ascuțit, a oroare. Pe bolta cenușie se legăna un cavaler înalt, înveșmântat în negru, ce nu mai avea decât jumătate de țeastă. Putea să vadă sângele roșu și albul osului de dedesubt și mai era acolo și altceva, ceva gri-albăstrui și cărnos. O umbră bizară i-a trecut Prințului Baelor peste chip, ca un nor ce acoperă soarele. Și-a ridicat mâna și și-a atins ceafa cu două degete, cu infinită delicatețe. Apoi s-a prăbușit.

Dunk l-a prins.

— Sus, i s-a spus mai târziu că ar fi zis, exact așa cum îl îndemnase și pe Tunet, în timpul luptei. Sus, sus.

Însă el nu și-a mai adus aminte după aceea, iar prințul nu s-a mai ridicat.

Baelor din Casa Targaryen, prinț de Piatra Dragonului, Mână a Regelui, Apărător al Ținutului și aparent moștenitor al Tronului de Fier al Celor Șapte Regate Westeros, s-a dus spre focul din curtea Castelului Ashford, pe malul nordic al râului Cockleswent. Poate că la alte case mari morții se îngroapă în pământul negru sau se azvârl în marea verde și rece, dar cei din neamul Targaryen au fost sângele dragonului și moartea le stă scrisă în foc.

Fusese cel mai bun cavaler dintre cei de vârsta lui și unii ziceau că ar fi trebuit să înfrunte bezna în armură, cu sabia în mână. Însă dorința tatălui său regesc a învins în cele din urmă și Daeron al II-lea era o fire pașnică. Când Dunk a trecut pe lângă catafalcul lui Baelor, prințul era într-o tunică din catifea neagră, având cusut la piept cu fir stacojiu un dragon cu trei capete. La gât avea un lanț gros, de aur. Purta sabie și un coif de aur, subțire, cu o deschizătură care-i lăsa fața la vedere.

Valarr, Tânărul Prinț, stătea de veghe lângă catafalcul pe care era trupul neînsuflețit al tatălui său. Era mai scund, mai slab, mai arătos decât părintele său, fără nasul acela spart de două ori care-l făcuse pe Baelor să pară mai degrabă om decât rege. Valarr era brunet, însă părul-i era presărat cu fire aurii-argintii. Ele îi aminteau lui Dunk de Aerion, dar știa că nu e drept. Lui Egg îi creștea iar părul, strălucitor ca al fratelui său și, pentru un prinț, băiatul era îndeajuns de cumsecade.

Când s-a oprit să-și exprime cu stângăcie condoleanțele, însoțite de mulțumiri din belșug, Prințul Valarr a clipit spre el din ochii lui albaștri și reci, spunând:

— Tata nu avea decât treizeci și nouă de ani. S-a născut să fie un mare rege, cel mai mare după Aegon Dragonul. De ce l-au luat zeii, iar pe tine te-au lăsat? A clătinat din cap. Ia-ți tălpășița, Ser Duncan! Ia-ți tălpășița!

Rămas fără grai, Dunk a plecat de la castel șchiopătând, îndreptându-se spre tabăra de la balta verde. N-avea niciun răspuns pentru Valarr. Și n-avea răspuns nici la întrebările pe care și le punea lui însuși. Maesterii și vinul fiert își făcuseră treaba, iar rana i se vindeca, deși avea să se aleagă cu o cicatrice adâncă între brațul stâng și sfârc. Ori de câte ori o vedea nu putea să nu se gândească la Baelor. *O dată m-a salvat cu sabia lui, o dată cu un cuvânt, chiar dacă era un om mort.* Lumea n-avea nicio noimă când un mare prinț își pierdea viața pentru ca un cavaler rătăcitor să trăiască. Dunk s-a așezat sub ulm, holbându-se posomorât la propriul lui picior.

Când, într-o zi, patru gărzi în livrea regală au apărut în tabăra lui, a știut că veniseră să-l omoare. Prea slăbit și obosit pentru a ajunge la sabie, și-a sprijinit spatele de ulm, așteptând.

— Prințul nostru cere să-i acorzi favoarea unei discuții între patru ochi.

— Care prinț? a întrebat Dunk, extenuat.

— Acest prinț, a zis o voce răstită, înaintea căpitanului.

Maekar Targaryen a ieșit din spatele ulmului.

Dunk s-a ridicat încet în picioare. *Ce-o mai vrea acum de la mine?*

Maekar a făcut un semn, iar gărzile au dispărut la fel de subit precum își făcuseră apariția. Prințul l-a măsurat pentru o clipă, apoi s-a întors cu spatele și s-a îndepărtat de el, oprindu-se lângă iaz, unde și-a fixat privirea pe reflexia lui din apă.

— L-am trimis pe Aerion la Lys, a anunțat el brusc. Câțiva ani în Orașele Libere ar trebui să-l schimbe în bine.

Dunk nu vizitase niciodată Orașele Libere, așa că nu știa ce să răspundă. Era mulțumit că Aerion plecase din Cele Șapte Regate și spera să nu se mai întoarcă niciodată, dar acesta nu era un lucru pe care să-l spui unui părinte despre fiul lui. Dunk a rămas tăcut.

Prințul Maekar și-a întors fața spre el.

— Unii oameni vor spune că am vrut să-mi omor fratele. Zeii știu că e o minciună, dar voi auzi asemenea lucruri până în ziua morții. Și nu mă îndoiesc că buzduganul meu a fost acela care a dat lovitura fatală. Singurii dușmani pe care i-a mai înfruntat în bătălie au fost cei trei cavaleri din Garda Regelui, ale căror jurăminte le interzic să facă mai mult decât să se apere. Așa că eu am fost. Ciudat, însă nu-mi amintesc lovitura care i-a spart țeasta. E oare milă divină sau un blestem? Poate puțin din amândouă.

După cum se uita la Dunk, s-ar fi părut că prințul aștepta un răspuns.

— N-aș putea spune, înălțimea ta.

Poate că ar fi trebuit să-l urască pe Maekar. În schimb, nu simțea pentru el decât un soi de compasiune bizară.

— Ai rotit buzduganul, lordul meu, dar pentru mine a murit Prințul Baelor. Așa că suntem amândoi la fel de vinovați.

— Da, a recunoscut prințul. Și tu îi vei auzi șoptind. Regele e bătrân. Când va muri, Valarr va urca pe Tronul de Fier în locul tatălui său. De fiecare dată când se va pierde o bătălie sau o recoltă, proștii vor spune: „Baelor n-ar fi permis ca asta să se întâmple, dar vagabonul l-a ucis.“

Dunk vedea adevărul din spatele cuvintelor lui.

— Dacă nu aș fi luptat, mi-ai fi tăiat mâna. Și piciorul. Uneori stau sub copacul de colo și îmi privesc picioarele și mă întreb dacă nu m-aș fi putut lipsi de unul. Cum ar putea un picior să valoreze mai mult decât viața unui prinț? Și ceilalți

doi la fel, familia Humfrey. Și ei au fost oameni buni.

Ser Humfrey Hardyng fusese doborât de răni cu doar o noapte înainte.

— Și ce răspuns îți dă copacul tău?

— Niciunul pe care să-l pot auzi. Dar bătrânul, Ser Arlan, de fiecare dată la lăsarea serii zicea așa: „Mă întreb ce ne va aduce dimineața.“ Nu știa niciodată, așa cum nu știm nici noi. Ei bine, va veni oare o zi când voi avea nevoie de acel picior? Când regatul va avea mai multă nevoie de acel picior decât de viața unui prinț?

Maekar a stat pe gânduri o clipă, cu gura încleștată, încadrată de barba argintie, ce-i făcea chipul să pară atât de pătrățos.

— Nu-i nici pe departe posibil așa ceva, a zis el, pe un ton aspru. Regatul are o grămadă de cavaleri rătăcitori, toți cu ambele picioare.

— Dacă înălțimea ta are un răspuns mai bun, mi-ar plăcea să-l aud.

Maekar s-a încruntat.

— S-ar putea ca zeilor să le placă glumele crude. Sau poate că nu există niciun zeu. Poate nimic din toate astea nu a avut vreun sens. L-aș întreba pe Marele Septon, dar ultima dată când am mers la el mi-a zis că niciun om nu poate pricepe cu adevărat lucrările zeilor. Poate ar trebui să doarmă sub un copac.

Maekar s-a strâmbat.

— Cel mai tânăr fiu al meu pare să te fi îndrăgit, ser. A venit timpul să fie scutier, dar insistă că nu vrea să slujească unui alt cavaler, în afară de tine. E un băiat îndrăzneț, așa cum poate ți-ai dat seama. Îl primești?

— Eu?

Gura lui Dunk s-a deschis și s-a închis, apoi s-a deschis din nou.

— Egg... Aegon, vreau să zic... e un tânăr pe cinste, dar, înălțimea ta, știu că îmi faci o onoare, dar... eu sunt doar un cavaler rătăcitor.

— Asta se poate schimba, a replicat Maekar. Aegon se va întoarce la castelul meu din Castelul Verii. Ai și tu un loc acolo, dacă vrei. Cavaler al familiei mele. Îmi vei jura credință, iar Aegon va putea să te slujească. Cât îl antrenezi pe el, căpitanul meu va desăvârși pregătirea ta. Prințul i-a aruncat o privire răutăcioasă. Ser Arlan al tău a făcut tot ce a putut pentru tine, n-am nicio îndoială, dar mai ai multe de învățat.

— Știu, lordul meu.

Dunk a trecut cu privirea peste chipul prințului. A văzut iarba verde și trestiile, ulmul cel înalt, undele ce dansau la suprafața iazului luminat de soare. O altă libelulă a zburat pe deasupra apei; ori poate că era aceeași. *Ce-o să faci, Dunk?* s-a întrebat el. *Libelule sau dragoni?* În urmă cu câteva zile ar fi răspuns fără să stea pe gânduri. Era tot ce visase vreodată, dar acum, că speranțele erau gata să prindă contur, viitorul îl speria.

— Chiar înainte ca Prințul Baelor să moară, am jurat să fiu omul lui.

— Îndrăzneț din partea ta, a replicat Maekar. Ce-a răspuns?

— Că regatul are nevoie de oameni buni.

— E destul de adevărat. Și ce-i cu asta?

— Îl voi primi ca scutier pe fiul tău, dar nu la Castelul Verii. Nu pentru un an sau doi. Aș zice că a cunoscut suficient viața la castel. Îl iau doar dacă mă însoțește în drumurile mele.

Dunk a arătat spre bătrânul Castană.

— O să călărească armăsarul meu, îmi va purta pelerina veche și-mi va păstra sabia ascuțită și cămașa curată. Vom dormi în hanuri și grajduri și din când în când în sălile vreunui cavaler cu pământ sau alt lord de rang mai mic, sau poate chiar sub copaci, de va fi nevoie.

Prințul Maekar l-a privit ca și cum nu-i venea a crede ce auzea.

— Oare lupta ți-a sucit mințile, omule? Aegon e prinț al regatului. Are sânge de dragon. Prinții nu

sunt făcuți să doarmă în canale și să mănânce carne tare și sărată de vită.

Bărbatul a observat că Dunk ezita.

— Ce ți-e teamă să-mi mărturisești? Spune ce gândești, ser.

— Aș pune rămășag că Daeron nu a dormit nicicând într-un canal, a răspuns Dunk, foarte încet, dar toată carnea de vită pe care a mâncat-o Aerion era groasă și în sânge.

Maekar Targaryen, prinț de Castelul Verii, l-a privit pe Dunk din Fundătura Puricilor pentru multă vreme. Maxilarul lui tremura sub barba argintie. În cele din urmă s-a întors și a început să se îndepărteze, fără să mai spună vreun cuvânt. Dunk l-a auzit plecând călare, însoțit de oamenii lui. Când nu s-au mai văzut, liniștea s-a așternut deplină, cu excepția ropotului vag al aripilor libelulei ce ștergea fața apei.

Băiatul a venit a doua zi, chiar când răsărea soarele. Purta niște cizme vechi, pantaloni maro, o tunică maro, din lână, și o pelerină veche, de călătorie.

— Tatăl meu spune că am să-ți slujesc.

— Am să te slujesc, ser, i-a amintit Dunk. Poți începe prin a înșeua caii. Castană e al tău, poartă-te cu blândețe cu el. Nu vreau să te prind călare pe Tunet, dacă nu te-am pus eu acolo.

Egg s-a dus să ia șeile.

— Unde mergem, ser?

Dunk s-a gândit un moment.

— N-am trecut niciodată Munții Roșii. Ai vrea să vizitezi ținutul Dorne?

Egg a zâmbit larg.

— Am auzit că se organizează spectacole frumoase de marionete acolo, a replicat el.

SABIA JURATĂ

Traducere din limba engleză
Oana Chițu

Într-o cușcă de fier, la răspântie, doi morți putrezeau în soarele verii.

Egg se opri dedesubt, să-i privească.

— Cine crezi c-au fost, ser?

Catârul său, Maester, recunoscător pentru popas, începu să pască iarba-dracului, uscată și maronie, de la marginea drumului, fără să se sinchisească de cele două butoaie imense cu vin pe care le purta în spinare.

— Tâlhari, răspunse Dunk. Cocoțat în spinarea lui Tunet, era mult mai aproape de cei doi morți. Violatori. Criminali.

Două cercuri întunecate îi pătau vechea tunică verde, sub brațe.

Cerul era senin, soarele ardea fierbinte și Dunk vărsase valuri de sudoare de când porniseră la drum, în zori.

Egg își scoase pălăria pleoștită de pai, cu boruri largi. Dedesubt, țeasta îi strălucea pleșuvă. Folosi pălăria ca să alunge muștele. Mișunau cu sutele pe cadavre și încă și mai multe pluteau lenețe în aerul fierbinte, neclintit.

— Trebuie să fi făcut ceva rău, de-au fost lăsați să moară într-o colivie pentru ciori.

Egg era uneori înțelept ca un maester, dar alteori era doar un băiețel de zece ani.

— Există lorzi și lorzi, punctă Dunk. Unora nu le trebuie prea multe motive ca să condamne un om la moarte.

Colivia de fier abia dacă ajungea pentru un singur om și totuși înăuntru fuseseră înghesuiți doi. Stăteau față în față, cu brațele și picioarele de-a valma și spinările lipite de zăbrelele negre și fierbinți de fier. Unul încercase să-l mănânce pe celălalt, mușcându-l de gât și de umăr. Ciorile îi vizitaseră pe amândoi. Când Dunk și Egg își făcuseră apariția pe după deal, păsările se ridicaseră ca un nor negru, atât de gros, încât Maester se speriase.

— Oricine-au fost, se pare c-au flămânzit, spuse Dunk. *Schelete cu pielea verde și putredă.* Or fi furat niște pâine sau or fi vânat o căprioară în pădurea vreunui lord.

Era al doilea an de secetă și cei mai mulți dintre lorzi deveniseră mai puțin îngăduitori cu braconierii – și nu se dovediseră foarte îngăduitori niciodată.

— Poate c-au făcut parte din cine știe ce grup de haiduci.

La Dosk, auziseră un harpist cântând „Ziua când l-au spânzurat pe Robin cel Negru“. De atunci, Egg începuse să vadă haiduci viteji după fiecare tufiș.

Dunk întâlnise câțiva proscriși pe când era scutierul bătrânului. Nu era dornic să mai întâlnească și alții. Niciunul dintre cei pe care-i cunoscuse nu era deosebit de viteaz. Își amintea de unul care se mândrea că fură inele, spânzurat cu sprijinul lui Ser Arlan. Tăia degetele bărbaților, ca să le ia inelele, dar pe ale femeilor prefera să le muște. Dunk nu auzise niciun cântec despre el. *Haiduci sau braconieri, totuna. Morții nu sunt o companie plăcută.*

Își conduse calul încetișor în jurul coliviei. Ochii goi păreau să-l urmărească. Unul dintre cadavre avea capul aplecat și gura căscată. *N-are limbă,* remarcă Dunk, presupunând că i-o mâncaseră ciorile. Ciorile încep întotdeauna prin a ciuguli ochii, așa auzise, dar poate că limba fusese următoarea. *Sau poate că vreun lord a poruncit să-i fie smulsă, pentru ceva ce-a spus.*

Dunk își trecu degetele prin claia de păr cu șuvițe decolorate de soare. Pe morți nu putea să-i ajute și aveau de dus butoaiele cu vin la Standfast.

— Pe unde-am venit? întrebă el, uitându-se de la un drum la altul. M-am zăpăcit.

— Standfast e în direcția aceea, ser, îi arătă Egg.

— Pe-acolo ne e drumul, așadar. Am putea ajunge înapoi până la căderea nopții, dar nu și dacă

stăm aici toată ziua să numărăm muște.

Dunk dădu pinteni lui Tunet, întorcându-și voinicul cal de luptă spre bifurcația din stânga. Egg își puse la loc pe cap pălăria pleoștită și smuci de căpăstrul lui Maester. Catârul se opri din păscut și îl urmă, fără să se împotrivească, de data asta. *Îi e cald și lui,* gândi Dunk, *și butoaiele alea trebuie să fie grele.*

Încins de soarele verii, drumul era tare ca o cărămidă. Dunk avea grijă să țină calul în zona mai înaltă dintre făgașele adânci în care risca să-și rupă picioarele. Își sucise și el glezna, când au plecat de la Dosk, pornind la drum în toiul nopții, cât mai era răcoare. „Un cavaler trebuie să se învețe cu durerea și suferința", obișnuia să spună bătrânul. *Da, băiete, și cu oasele rupte și cu cicatricile. Fac parte din viața de cavaler la fel ca sabia și scutul.* Dar dacă Tunet își rupea un picior… ei, bine, un cavaler fără cal nu mai e cavaler.

Egg venea în spate, la cinci metri, cu Maester și butoaiele de vin. Băiatul înainta desculț, cu un picior într-un făgaș, cu celălalt afară, astfel încât se ridica și cobora la fiecare pas. Pumnalul i se odihnea pe șold, în teacă, cizmele îi atârnau pe raniță, iar tunica zdrențuită și-o purta înfășurată și înnodată la brâu. Sub pălăria de pai cu boruri largi, avea fața mânjită și ochii mari și negri. Avea zece ani și ceva mai puțin de un metru și jumătate înălțime. Crescuse repede, în ultimul timp, dar mai avea mult până să-l ajungă pe Dunk. Arăta întocmai ca micul grăjdar care nu era și nu-și trăda în niciun fel adevărata identitate.

Morții dispărură curând în spatele lor, dar Dunk se pomeni gândindu-se la ei. Regatul era plin de nelegiuiți, în ultima vreme. Seceta nu dădea semne că se va sfârși, așa că oamenii din popor luaseră calea pribegiei cu miile, căutând un loc unde încă mai ploua. Corbul Sângelui le poruncise să se întoarcă la casele și la stăpânii lor, dar puțini se supuneau. Mulți îi învinuiau pentru secetă pe

Corbul Sângelui și pe Regele Aerys. Era o pedeapsă a zeilor, spuneau, căci fratricidul e blestemat. Cei înțelepți, însă, n-o spuneau în gura mare. *Câți ochi are Corbul Sângelui?* suna ghicitoarea pe care o auzise Egg în Orașul Vechi. *O mie și unul.*

Dunk îl văzuse în carne și oase, cu șase ani în urmă, la Debarcaderul Regelui, înaintând pe Strada Oțelului pe calul său alb, urmat de cincizeci de Dinți ai săi. Asta se întâmpla înainte ca Aerys să urce pe Tronul de Fier și să-l facă Mână a Regelui, dar, chiar și așa, Corbul Sângelui era o apariție uluitoare, înveșmântat în fumuriu și stacojiu, cu Sora Întunecată pe șold. Pielea-i palidă și părul alb ca neaua îi dădeau înfățișarea unui cadavru viu. Peste obraji și bărbie i se lăbărța un semn din naștere, ca o pată de vin, care pasămite semăna cu un corb roșu, deși Dunk nu văzuse decât un petic de piele decolorată. Atât de intens s-a holbat la el încât acesta i-a simțit privirea. Vrăjitorul regelui s-a întors să-l cerceteze, în timp ce trecea. Avea un singur ochi, și acela roșu. Celălalt era o orbită goală, darul primit de la Oțelul Înverșunat pe Câmpul Ierbii Roșii. Totuși, Dunk se simțise sfredelit de ambii ochi, până în adâncul sufletului.

În ciuda căldurii dogoritoare, amintirea îl făcu să tremure.

— Ser? îl strigă Egg. Ți-e rău?

— Nu. Sunt înfierbântat și însetat ca ei, răspunse Dunk, arătând spre câmpul de dincolo de drum, unde șiruri de pepeni se uscau pe vrejuri.

Pe margini, colții-babei și smocuri de iarba-dracului se luptau să supraviețuiască, dar recoltele n-o duceau nici pe departe la fel de bine. Dunk știa exact cum se simțeau pepenii. Ser Arlan spunea că un cavaler rătăcitor nu trebuie să sufere niciodată de sete. „Câtă vreme are un coif în care să adune ploaia. Apa de ploaie e cea mai bună băutură din lume, băiete.“ Ce-i drept, bătrânul nu trăise niciodată o vară ca aceasta. Dunk își lăsase coiful

la Standfast. Era prea încins și prea greu de purtat, și plouase extrem de puțin, ca să aibă ce aduna în el. *Ce să facă un cavaler rătăcitor, când până și tufișurile se usucă și mor?*

Avea să facă o baie, poate, când ajungeau la pârâu. Zâmbi, gândindu-se cât de plăcut ar fi să sară direct în el și să iasă ud și voios, cu apa șiroind pe obraji și prin părul-i încâlcit și cu tunica udă leoarcă, lipită de piele. Poate c-ar vrea și Egg să se scalde, deși băiatul părea mai degrabă prăfuit decât încălzit și asudat. Nu transpira mult niciodată. Îl plăcea căldura. În Dorne, se plimba cu pieptul dezgolit și s-a bronzat ca un dornishean. *Are sânge de dragon,* își spuse Dunk. *Cine-a auzit de un dragon nădușit?* Și-ar fi scos și el bucuros tunica, dar nu se cuvenea. Un cavaler rătăcitor putea să umble gol-pușcă, dacă voia: n-avea de cine să se rușineze, în afară de sine. Dar altfel stăteau lucrurile cu un cavaler jurat.

„Când accepți carnea și miedul unui stăpân, tot ce faci se răsfrânge asupra lui, spunea Ser Arlan. Fă întotdeauna mai mult decât așteaptă de la tine, niciodată mai puțin. Nu te da înapoi de la nicio sarcină ori greutate. Și, mai presus de toate, nu-l face niciodată de rușine pe stăpânul pe care-l slujești.“

La Standfast, „carne și mied“ însemnau pui și bere, dar Ser Eustace mânca și el aceeași hrană simplă.

Dunk își păstra tunica pe el și nădușea.

Ser Bennis, Scutul Brun, aștepta la vechiul pod de scânduri.

— V-ați întors, așadar! strigă el. Ați zăbovit atât de mult încât credeam c-ați fugit cu argintul bătrânului.

Bennis ședea călare pe un cal mic și lățos, molfăind un șomoiog de frunze acrișoare ce-i făceau gura să pară plină de sânge.

— A trebuit să batem drumul tocmai până la Dosk, ca să găsim niște vin, îi explică Dunk.

Krakenii au prăduit Micul Dosk. Au dus cu ei avutul și femeile și au pârjolit jumătate din tot ce n-au luat.

— Dagon Greyjoy ăla ar trebui spânzurat, făcu Bennis. Da, dar cine să-l spânzure? Pe bătrânul Pate Dos-Ciupit l-ați văzut?

— Am auzit c-a murit. L-au ucis oamenii de fier când s-a împotrivit să-i ia fiica.

— Șapte iaduri! Bennis întoarse capul și scuipă. I-am văzut fiica o dată. Nu merită să-ți dai viața pentru ea, dacă mă-ntrebi. Neghiobul de Pate îmi datora jumătate de argint.

Cavalerul brun arăta exact ca ultima oară când îl văzuseră. Dar cel mai rău era că și mirosea la fel. Purta aceleași haine în fiecare zi: pantaloni maro, o tunică aspră și lălâie, cizme de călărie. Când își punea armura, îmbrăca o bluză largă, maro, peste cămașa de zale ruginită. Centura sabiei sale era o fâșie de piele fiartă, iar fața-i ridată părea făcută din același material. *Capul lui arată ca unul dintre pepenii ăia zbârciți pe lângă care am trecut.* Până și dinții îi erau maro, sub petele roșii lăsate de frunzele acrișoare pe care îi plăcea atât de mult să le mestece. Cu atâta maro împrejur, ochii îi ieșeau în evidență: erau de un verde-deschis, mici, înguști și apropiați, și străluceau de răutate.

— Doar două butoaie? remarcă el. Ser Parazitul voia patru.

— Noroc că am găsit și două, răspunse Dunk. Seceta a ajuns și la Arbor. Am auzit că strugurii se stafidesc pe butucii de viță, iar oamenii de fier jefuiesc…

— Ser? îl întrerupse Egg. A dispărut apa.

Dunk fusese atât de absorbit de Bennis încât nu observase. Sub scândurile strâmbe de lemn ale podului, mai rămăseseră doar pietre și nisip. *Ciudat. Când am plecat, apa râului era mică, dar curgea.*

Bennis râse. Avea două feluri de râs. Uneori cotcodăcea ca o găină, alteori necheza mai

zgomotos decât catârul lui Egg. Acesta era râsul lui de găină.

— A secat cât ați fost plecați, pasămite. Așa-i cu seceta.

Dunk era consternat. *Ei, bine, acum n-o să mă mai scald.* Sări jos de pe cal. *Ce-o să se întâmple cu recoltele?* Jumătate dintre fântânile din Reach secaseră și toate râurile se micșorau, până și Apa Neagră și mărețul Mander.

— Urâtă licoare, apa, spuse Bennis. Am băut nițică odată și m-am îmbolnăvit ca un câine. Vinu-i mai bun.

— Nu și pentru ovăz. Nu și pentru orz. Nu și pentru morcovi, ceapă, varză. Chiar și strugurii au nevoie de apă. Dunk clătină din cap: Cum a putut seca atât de repede? Am lipsit doar șase zile.

— N-a fost prea multă apă acolo de la bun început, Dunk. Pe vremuri, când îmi goleam bășica, șuvoiul meu era mai mare decât pârâiașul ăsta.

— Nu *Dunk,* ți-am mai spus, îl corectă Dunk, întrebându-se de ce se mai sinchisea. Bennis era un om spurcat la gură și îi plăcea să facă bășcălie. Mi se spune Ser Duncan Vlăjganul.

— Cine-ți spune așa? Cățelușul tău fără blană? Bennis se uită la Egg și râse cu râsul lui de găină. Ești mai înalt decât atunci când îl slujeai pe Pennytree, dar în ochii mei tot *Dunk* ai rămas.

Dunk se scărpină la ceafă, holbându-se la pietre.

— Ce-i de făcut?

— Duceți vinul acasă și spuneți-i lui Ser Parazitul că i-a secat pârâul. Fântâna de la Standfast mai are apă, n-o să moară de sete.

— Nu-i mai spune Parazitul! protestă Dunk, care ținea la bătrânul cavaler. Dormi sub acoperișul lui, acordă-i puțin respect.

— Lasă că-l respecți tu pentru amândoi, Dunk, i-o întoarse Bennis. Îi zic cum vreau.

Scândurile cenușii pârâiră când Dunk păși pe pod și se uită încruntat la nisipul și la pietrele de

dedesubt. Câteva bălțoace maro luceau printre pietre, niciuna mai mare decât palma lui.

— Pești morți, acolo și acolo, vezi?

Mirosul lor îi amintea de cadavrele de la răscruce.

— Îi văd, ser, spuse Egg.

Dunk sări jos în albia râului, se ghemui și întoarse o piatră. *Uscată și caldă deasupra, umedă și noroioasă dedesubt.*

— Apa n-a secat de multă vreme. Ridicându-se în picioare, azvârli piatra pe mal, unde stârni un nor de praf brun, uscat, când spulberă în cădere o limbă de pământ sfărâmicios. Solul e crăpat de-a lungul țărmului, dar moale și mocirlos la mijloc. Ieri peștii ăia erau vii.

— Dunk Nătărăul, așa îți zicea Pennytree. Îmi amintesc. Ser Bennis scuipă pe pietre un cocoloș de frunze acrișoare, care sclipi roșu și lipicios în lumina soarelui. Nătărăii n-ar trebui să încerce să gândească, sunt prea grei de cap pentru așa ceva.

Dunk Nătărăul, prost de dă-n gropi. Venite de la Ser Arlan, cuvintele fuseseră ca un alint. Bătrânul fusese un om binevoitor, chiar și când îl dojenea. În gura lui Ser Bennis Scutul Brun, sunau altfel.

— Ser Arlan e mort de doi ani, răspunse Dunk, iar mie mi se spune Ser Duncan Vlăjganul.

Îl ardeau degetele să-i dea un pumn în față cavalerului brun și să-i facă țăndări dinții ăia roșii și stricați. Putea fi Bennis Scutul Brun o brută de om, dar Dunk îl depășea cu aproape jumătate de metru în înălțime și cu douăzeci și cinci de kilograme în greutate. Era el nătărău, dar era voinic. Ai fi zis că a dat cu capul de pragul de sus al mai tuturor ușilor din Westeros, ca să nu mai pomenim de fiecare grindă din fiecare han, de la Dorne până la Gât. Fratele lui Egg, Aemon, îl măsurase în Orașul Vechi și constatase că avea aproape doi metri și zece centimetri, dar asta se întâmplase cu un an în urmă. Era posibil să mai fi crescut de-atunci. „Să crești este singurul lucru la

care te pricepi de minune“, obișnuia să spună bătrânul.

Dunk se întoarse la Tunet și încălecă.

— Egg, du-te la Standfast cu vinul. Eu merg să văd ce s-a întâmplat cu apa.

— Izvoarele seacă tot timpul, îi aminti Bennis.

— Vreau doar să arunc o privire…

— Cum te-ai uitat sub piatra aia? N-ar trebui să-ți faci un obicei din asta, nătărăule. Nu se știe niciodată ce-ar putea să iasă de sub pietre. Avem saltele bune de paie la Standfast. Sunt ouă aproape în fiecare zi și n-avem mai nimic de făcut, decât să-l ascultăm pe Ser Parazitul turuind despre măreția lui de odinioară. Eu zic s-o lași baltă. Pârâul a secat, atâta tot.

Dunk era, înainte de toate, un încăpățânat.

— Ser Eustace își așteaptă vinul, îi zise el lui Egg. Spune-i unde m-am dus.

— Așa voi face, ser.

Băiatul smuci de căpăstrul lui Maester. Catârul dădu din urechi, dar porni numaidecât la drum. *Vrea să scape de butoaiele alea.* Dunk nu-l putea învinui.

Pârâul curgea spre nord-est, asta când curgea, așa că Dunk porni călare spre sud-vest. Nici nu străbătu zece metri, că Bennis îl ajunse din urmă.

— Mai bine vin cu tine, să nu te spânzure cumva, spuse el, vârându-și altă frunză acrișoară în gură. După pâlcul ăla de sălcii, tot malul drept e ținutul păianjenilor.

— O să rămân pe malul nostru.

Dunk nu voia să aibă necazuri cu Lady de Coldmoat. La Standfast se auzeau lucruri rele despre ea. *Văduva Roșie,* așa-i ziceau, căci își băgase soții în mormânt. Sam Gârbovul spunea că e vrăjitoare, că folosește otrăvuri și chiar mai rău de-atât. Cu doi ani în urmă, femeia își trimisese cavalerii dincolo de pârâu, să pună mâna pe un om de-al lui Osgrey fiindcă furase o oaie.

— Când stăpânul s-a dus la Coldmoat să-și revendice omul, i-au spus să-l caute pe fundul șanțului cu apă, povestise Sam. Văduva Roșie îl legase pe bietul Dake într-un sac cu bolovani și-l înecase. După întâmplarea asta l-a luat Ser Eustace pe Ser Bennis în slujba lui, ca să țină păianjenii la distanță.

Tunet înainta cu pas domol, măsurat, sub soarele dogoritor. Cerul era albastru și strălucitor, fără urmă de nor cât vedeai cu ochii. Râul șerpuia pe după movile stâncoase și sălcii oropsite, printre dealuri sterpe și câmpuri de grâne veștejite. La o oră de mers în amonte de pod, se pomeniră înaintând la marginea micii păduri a Casei Osgrey, numită Pădurea lui Wat. Văzut din depărtare, frunzișul era ademenitor și mintea lui Dunk zbură la vâlcele umbroase și susur de izvoare, dar, când ajunseră lângă copaci, îi găsiră firavi și strâmbi, cu crengile pleoștite. Unii dintre falnicii stejari își lepădau frunzele și jumătate dintre pini deveniseră la fel de maro ca Ser Bennis, cu salbe de ace moarte în jurul trunchiurilor. *Din ce în ce mai rău,* gândi Dunk. *O singură scânteie și toată pădurea o să se aprindă ca iasca.*

Deocamdată, însă, de-a lungul Râului Bălțat se întindea un desiș încâlcit de mărăcini, urzici, măceși sălbatici și sălcii tinere. Decât să-și croiască drum prin acest tufăriș, traversară albia uscată pe malul domeniului Coldmoat, unde terenul fusese defrișat și transformat în pășune. Printre ierburile uscate și florile de câmp ofilite, păștea câteva oi cu boturile negre.

— N-am pomenit animal mai prost ca oaia, comentă Ser Bennis. Crezi că-s rude cu tine, nătărăule?

Cum Dunk nu răspunse, Ser Bennis râse iarăși cu râsul lui de găină.

La vreo doi kilometri spre nord, dădură de stăvilar.

Nu era mare ca altele, dar părea rezistent. Două stăvilare robuste din lemn fuseseră așezate de-a curmezișul râului, de la un mal la altul. Erau făcute din trunchiuri de copaci, cu scoarță cu tot. Spațiul dintre ele fusese umplut cu pământ și pietre, bătucite bine. Dincolo de baraj, râul se strecura în susul malurilor, revărsându-se într-un șanț săpat în câmpurile doamnei Webber. Dunk se ridică în scări, să vadă mai bine. Sclipirea soarelui pe apă îi dezvălui vreo douăzeci de canale mai mici care curgeau în toate direcțiile, ca o pânză de păianjen. *Ne fură pârâul.* Imaginea îl umplu de indignare, mai ales când își dădu seama că pomii trebuie să fi fost luați din Pădurea lui Wat.

— Vezi ce-ai făcut, nătărăule? spuse Bennis. N-ai putut accepta că râul a secat, nu! Poate că povestea asta începe cu apă, dar o să se termine cu sânge. Al tău și-al meu, cel mai probabil. Cavalerul brun scoase sabia: Ei, acum nu mai avem ce face. Uite-ți acolo săpătorii blestemați. Hai să-i băgăm nițel în sperieți.

Bennis dădu pinteni calului și porni la galop prin iarbă.

Dunk n-avu de ales decât să-l urmeze. Sabia lungă a lui Ser Arlan îi atârna la șold, o armă strașnică de oțel. *Dacă săpătorii ăștia au un strop de minte, o să fugă.* Copitele lui Tunet stârneau bulgări de pământ.

Un om își aruncă lopata, la vederea celor doi cavaleri care se apropiau, dar atâta tot. Erau mai mult de douăzeci de săpători, tineri și bătrâni, scunzi și înalți, toți arși de soare. Când Bennis încetini pasul, se aranjară într-un șir dezlânat, strângându-și în mâini lopețile și cazmalele.

— Asta-i moșia Coldmoat! strigă unul.

— Iar ăla-i un râu Osgrey, răspunse Bennis, arătând cu sabia lungă. Cine-a ridicat stăvilarul ăla afurisit?

— Maester Cerrick l-a construit, răspunse un tânăr.

— Nu, îl contrazise un bărbat mai în vârstă. Puștanul ne-a zis să facem asta și asta, dar noi l-am făcut.

— Atunci puteți la fel de bine să-l desfaceți.

Ochii săpătorilor erau ursuzi și sfidători. Unul își șterse sudoarea de pe frunte cu dosul palmei. Nimeni nu scoase o vorbă.

— Voi n-auziți prea bine, zise Bennis. Trebuie să tai o ureche sau două? Cine-i primul?

— Ăsta-i pământul Casei Webber, spuse un bătrân sfrijit, gârbovit și îndărătnic. N-aveți ce căuta aici. N-ai decât să tai niște urechi și stăpâna o să te înece legat într-un sac.

Bennis se apropie.

— Nu văd nicio stăpână pe-aici, doar niște țărănoi guralivi.

Bennis lipi vârful sabiei pe pieptul gol și ars de soare al săpătorului, apăsând atât cât să smulgă o picătură de sânge.

Merge prea departe.

— Lasă jos sabia, îl preveni Dunk. Nu-i el de vină. Maesterul le-a cerut să facă asta.

— E pentru recolte, ser, vorbi un săpător cu urechile clăpăuge. Maesterul zicea că moare grâul. Și perii.

— Ei, poate că mor perii sau poate tu.

— Vorbele tale nu ne sperie, zise bătrânul.

— Nu? Sabia lui Bennis șuieră, tăindu-i obrazul, de la ureche la bărbie. Am spus, mor perii sau mori tu.

Sângele șiroia roșu pe obrazul bărbatului.

N-ar fi trebuit să facă asta. Dunk trebuia să-și înăbușe furia. Bennis era tovarășul lui.

— Plecați de-aici! le strigă Dunk săpătorilor. Întoarceți-vă la castelul stăpânei voastre.

— *Fugiți!* îi îndemnă Bennis.

Trei dintre ei își abandonară uneltele și o luară la sănătoasa prin iarbă. Dar un altul, musculos și ars de soare, ridică un hârleț și spuse.

— Nu-s decât doi.

— Să lupți cu lopețile împotriva săbiilor e o nebunie, Jorgen, replică bătrânul, ținându-se cu mâna de obraz. Sângele i se strecura printre degete. N-o să se termine aici. Să nu credeți asta.

— Încă o vorbă și s-ar putea să termin eu cu tine.

— N-am avut de gând să vă facem niciun rău, îi spuse Dunk bătrânului cu fața însângerată. Tot ce vrem e apa noastră. Așa să-i spuneți stăpânei.

— O, îi spunem, ser, promise bărbatul cel vânjos, continuând să strângă hârletul în mână. Așa o să facem.

Pe drumul spre casă, trecură prin inima Pădurii lui Wat, recunoscători pentru puțina umbră pe care le-o ofereau copacii. Chiar și așa, se coceau. Ar fi trebuit să fie căprioare prin pădure, dar nu vedeau decât muște. Bâzâiau în preajma feței lui Dunk și se strecurau pe lângă ochii lui Tunet, enervându-l peste măsură. Aerul era neclintit, sufocant. *În Dorne, cel puțin, nu era umezeală peste zi, iar noaptea se făcea atât de frig încât tremuram în mantie.* În Reach, nopțile nu era aproape deloc mai răcoroase decât zilele, nici măcar aici, departe la nord.

Când se aplecă, să se ferească de o creangă, Dunk culese o frunză și o strivi între degete. Se sfărâmă în mâna lui ca un pergament vechi de o mie de ani.

— Nu era nevoie să-l rănești pe omul ăla, îi spuse lui Bennis.

— O gâdilătură pe obraz, atâta tot a fost, ca să-l învăț să-și țină gura. Ar fi trebuit să-i tai beregata, numai că atunci ceilalți ar fi fugit ca iepurii și ar fi trebuit să-i prindem pe toți.

— Ai fi în stare să omori douăzeci de oameni? se miră Dunk.

— Douăzeci și doi. Cu doi mai mulți decât toate degetele tale, nătărăule. Trebuie să-i omori pe toți, la o adică, altfel se duc și spun povești. Ocoliră o

capcană și Bennis adăugă: Ar fi trebuit să-i zicem lui Ser Parazitul că seceta i-a uscat pârâiașul amărât.

— Ser *Eustace.* L-ai fi mințit.

— Da, și de ce nu? Cine să-i spună altceva? Mușteleș? Bennis rânji, un rânjet roșu, umed. Ser Parazitul nu părăsește niciodată turnul, decât ca să-i viziteze pe băieți, la tufele de muri.

— Un cavaler îi datorează stăpânului său adevărul.

— Există adevăruri și adevăruri, nătărăule. Unele nu-s de folos. Bennis scuipă: Zeii aduc seceta. Omul nu poate face nimic când vine vorba de zei. Dar Văduva Roșie… dacă-i spunem Parazitului că nemernica i-a furat apa, o să simtă că onoarea îl obligă s-o ia înapoi. Stai numai să vezi. O să fie de părere că trebuie *să facă ceva.*

— Așa ar trebui. Oamenii noștri au nevoie de apă pentru recolte.

— Oamenii *noștri*, râse gutural Bennis. Eram cumva plecat să-mi fac nevoile când Parazitul te-a făcut moștenitorul lui? Câți oameni îți închipui tu că ai? Zece? Și asta cu tot cu fiul nătâng al lui Jeyne Chioara, care nu știe din care parte să apuce securea. Du-te și fă-i cavaleri pe toți și n-o să avem decât jumătate din câți are Văduva, fără să-i pui la socoteală pe scutieri, arcași și pe ceilalți. Ți-ar trebui toate degetele de la mâini și de la picioare ca să-i numeri, și ale băiatului tău chelios, pe deasupra.

— N-am nevoie de degetele de la picioare ca să număr.

Dunk era sătul de căldură, de muște și de compania cavalerului brun. *O fi fost el cândva tovarăș cu Ser Arlan, dar au trecut mulți ani de-atunci. Omul a devenit rău, perfid și laș.* Dădu pinteni calului și o luă înainte, să lase mirosul în urma lui.

Standfast era un castel doar cu numele. Deși se înălța semeț pe vârful unui munte stâncos și putea fi zărit de la mare depărtare, de jur împrejur, nu era mai mult decât un turn. Fusese reconstruit, în urma unei prăbușiri parțiale, cu câteva secole în urmă, astfel că, pe laturile de nord și de vest, piatra era gri deasupra ferestrelor și neagră dedesubt. În timpul reparațiilor, pe linia acoperișului fuseseră adăugate turnulețe, dar numai pe laturile reconstruite. În celelalte două colțuri se ghemuiau străvechi statui de piatră, atât de tocite de vânturi și de vreme încât era greu să-ți dai seama ce reprezentaseră. Acoperișul din lemn de pin era plat, dar puternic deformat și plin de crăpături prin care amenința să se prelingă apa.

O cărare anevoioasă ducea de la poalele muntelui spre turn, atât de îngustă încât nu putea fi străbătută decât în șir indian. Dunk o luă înainte, cu Bennis în spatele lui. Îl vedea pe Egg mai sus, stând pe o bucată de stâncă, cu pălăria lui pleoștită de pai pe cap.

Opriră în fața micului grajd de chirpici de la baza turnului, pe jumătate ascuns sub un morman diform de mușchi purpuriu. Calul sur al bătrânului era într-una dintre despărțituri, lângă Maester. După toate aparențele, Egg și Sam Gârbovul duseseră vinul înăuntru. Prin curte se plimbau găini. Egg se apropie în goană.

— Ați aflat ce s-a întâmplat cu pârâul?

— L-a stăvilit Văduva Roșie. Dunk descălecă și-i dădu lui Egg căpăstrul lui Tunet: Nu-l lăsa să bea prea multă apă deodată.

— Nu, ser. Nu-l las.

— *Băiete!* strigă Ser Bennis. Poți să iei și calul meu.

Egg îi aruncă o privire obraznică.

— Nu sunt scutierul tău.

Limba aia a lui o să-l bage în bucluc într-o zi, gândi Dunk.

— Îi iei calul sau te alegi cu o scatoalcă peste ureche.

Egg se bosumflă, dar se supuse. Dar, când întinse mâna după căpăstru, Ser Bennis horcăi și scuipă. O flegmă roșie, sclipitoare, îl lovi pe băiat între două degete de la picioare. Egg se uită la cavalerul brun cu o privire de gheață.

— Ai scuipat pe piciorul meu, ser.

Bennis descălecă.

— Exact. Data viitoare o să te scuip în față. Nu mai vreau să-ți aud gura aia spurcată.

Dunk vedea furia din ochii băiatului.

— Ocupă-te de cai, Egg, se grăbi el să spună, înainte ca lucrurile să scape de sub control. Noi avem de vorbit cu Ser Eustace.

Singura intrare în Standfast era pe o ușă din stejar și fier, la șase metri deasupra lor. Treptele de jos erau din piatră neagră, netedă, atât de roasă încât erau adâncite la mijloc. Mai sus, continuau cu o scară abruptă de lemn, care putea fi ridicată, ca un pod basculant, în caz de primejdie. Dunk hâșâi găinile și urcă treptele, câte două o dată.

Standfast era mai mare decât părea. Beciurile lui adânci ocupau o mare parte din muntele pe care era cocoțat castelul. Deasupra solului, turnul etala patru niveluri. Cele două de sus aveau ferestre și balcoane, cele două de jos, doar guri de tragere. Era mai răcoare înăuntru, dar atât de întuneric încât Dunk avu nevoie de timp să-și obișnuiască ochii. Nevasta lui Sam Gârbovul era în genunchi, lângă șemineu, măturând cenușa.

— Unde-i Ser Eustace, sus sau jos? o întrebă Dunk.

— Sus, ser. Bătrâna era atât de cocârjată încât capul îi cobora mai jos decât umerii. Tocmai s-a întors, după ce i-a vizitat pe băieți, jos, la muri.

Băieții erau fiii lui Eustace Osgrey: Edwyn, Harrold și Addam. Edwyn și Harrold fuseseră cavaleri, Addam, tânăr scutier. Muriseră pe

Câmpul Ierbii Roșii, cu cincisprezece ani în urmă, la sfârșitul Rebeliunii lui Blackfyre.

— Au murit frumos, luptând vitejește pentru rege, i-a povestit Ser Eustace lui Dunk. I-am adus acasă și i-am îngropat printre muri.

Soția lui era înmormântată tot acolo. Ori de câte ori bătrânul desfăcea un nou butoi de vin, cobora dealul să le toarne și fiilor săi de băut.

— În cinstea regelui! striga cât îl ținea gura, chiar înainte să bea.

Dormitorul lui Ser Eustace ocupa al patrulea etaj al turnului, cu salonul imediat dedesubt. Dunk știa că acolo putea fi găsit, omorându-și timpul printre cufere și butoaie. Pereții groși, cenușii, ai salonului erau plini de arme ruginite și de flamuri capturate, trofee din bătăliile purtate cu lungi secole în urmă, de care acum doar Ser Eustace își mai amintea.

Jumătate din flamuri erau mucegăite și toate erau decolorate și pline de praf. Culorile lor, cândva strălucitoare, se transformaseră în nuanțe de gri și verde.

Cu o cârpă în mână, Ser Eustace freca murdăria de pe un scut sfărâmat, când Dunk urcă treptele, urmat îndeaproape de Bennis. Ochii bătrânului cavaler se luminară parcă puțin, la vederea lui Dunk.

— Bunul meu uriaș, spuse el, și viteazul Ser Bennis. Haideți, uitați-vă ce am aici. L-am găsit pe fundul cufărului de colo. O comoară, deși lăsat în părăsire.

Era un scut, sau ce mai rămăsese din el. Destul de puțin. Lipsea aproape jumătate, iar restul era gri și crăpat. Marginea de fier era mâncată de rugină, iar lemnul plin de găuri. Câteva coji de vopsea se agățau încă de el, dar prea puține ca să indice un blazon.

— Lordul meu, spuse Dunk. Ce este?

Cei din familia Osgrey nu mai erau lorzi de secole, dar lui Ser Eustace îi plăcea să i se spună așa, căci îi amintea de gloria trecută a Casei sale.

— Scutul Micului Leu. Bătrânul frecă marginea și câteva bucăți de rugină se desprinseră. L-a purtat Ser Wilbert Osgrey în bătălia care i-a adus moartea. Sunt sigur că știți povestea.

— Nu, stăpâne, zise Bennis. Se face că n-o știm. *Micul Leu*, ai spus? Ce, era vreun pitic sau ceva?

— Nici pomeneală. Mustața bătrânului cavaler tremură. Ser Wilbert era un bărbat înalt și puternic și un mare cavaler, povesti el. Porecla i-a fost dată în copilărie, fiind cel mai mic din cei cinci frați. Pe vremea lui, încă domneau șapte regi în Cele Șapte Regate, iar Highgarden și Casterly Rock se războiau adesea. Pe-atunci stăpânii noștri erau regii verzi, Gardenerii. Erau din neamul bătrânului Garth Mână-Verde, iar blazonul lor era o mână verde pe un fond alb. Gyles al III-lea și-a dus flamurile la răsărit, să lupte împotriva Regelui Furtunii, iar frații lui Wilbert l-au însoțit, căci în vremea aceea leul bălțat era mereu alături de mâna verde, când Regele Reachului pleca la luptă.

Cu toate acestea, în timp ce Regele Gyles era plecat, monarhul de la Casterly Rock a socotit că era șansa lui să smulgă o bucată din Reach, așa că a adunat o oaste de oameni ai vestului și ne-a atacat. Cei din familia Osgrey erau Mareșali ai Hotarului de Nord, așa că Micului Leu i-a revenit misiunea să-i întâmpine. În fruntea Lannisterilor era al patrulea Rege Lancel, pare-mi-se, sau poate al cincilea. Ser Wilbert i-a ținut calea Regelui Lancel și i-a cerut să se oprească. „Nu te apropia“, i-a spus. *Nu eşti dorit aici. Îți interzic să pui piciorul în Reach.* Dar Lancel Lannister le-a poruncit supușilor lui să înainteze.

Au luptat o jumătate de zi, leul auriu și leul bălțat. Lannister era înarmat cu o sabie valyriană pe care nicio sabie obișnuită n-o poate egala, așa că i-a dat de furcă Micului Leu, făcându-i scutul țăndări. În cele din urmă, sângerând dintr-o mulțime de răni cumplite, cu sabia ruptă în mână, s-a năpustit asupra dușmanului său. Regele Lancel

l-a spintecat aproape în două, spun cântăreții, dar Micul Leu, înainte să- și dea ultima suflare, a găsit o spărtură în armura regelui, sub braț, și și-a înfipt pumnalul în ea. Când acesta a murit, oamenii vestului au făcut cale întoarsă și Reachul a fost salvat.

Bătrânul mângâie drăgăstos scutul, de parcă ar fi fost un copil.

— Da, stăpâne, spuse Bennis, cu glas răgușit, ne-ar prinde bine astăzi un asemenea om. Dunk și cu mine am aruncat o privire la pârâul tău, stăpâne. Uscat ca iasca și nu din pricina secetei.

Bătrânul puse scutul deoparte.

— Povestește-mi.

Se așeză și le făcu semn să facă la fel. În timp ce cavalerul brun își depănă povestea, bătrânul ascultă atent, cu bărbia ridicată și umerii împinși spre spate, drept ca o lance.

În tinerețe, Ser Eustace Osgrey trebuie să fi fost întruchiparea cavalerismului, înalt, voinic și chipeș. Timpul și suferința își lăsaseră amprenta asupra lui, dar încă avea spatele drept – un bărbat osos, voinic, lat în umeri, cu trăsături puternice și aspre de vultur bătrân. Părul lui tuns scurt era alb ca laptele, dar mustața groasă, care-i ascundea gura, rămăsese cenușie. Aceeași culoare o aveau și sprâncenele, iar sub ele, ochii, de un gri mai deschis, erau plini de tristețe. Se întristară parcă și mai tare când Bennis povesti despre stăvilar.

— Pârâul e cunoscut drept Apa Bălțată, de o mie de ani și mai bine, spuse bătrânul cavaler. Am prins acolo pești, pe când eram copil și fiii mei au făcut la fel. Lui Alysanne îi plăcea să se bălăcească în valuri, în zilele fierbinți de vară, ca aceasta. (Alysanne fusese fiica lui, care pierise în timpul primăverii.) Pe malurile acestei ape am sărutat pentru prima oară o fată. Era o verișoară, mezina unchiului meu, din familia Osgrey de la Lacul Frunzos. Sunt morți cu toții acum, până și ea. Mustața lui Ser Eustace tremură. Asta nu poate fi

tolerat. Femeia nu-mi va lua apa. Nu va lua apa mea *bălțată.*

— Stăvilarul e solid, stăpâne, îl preveni Ser Bennis. Prea solid ca eu și Ser Dunk să-l putem doborî într-o oră, chiar și cu ajutorul băiatului chelios. Vom avea nevoie de funii, de cazmale și topoare. Și de o duzină de oameni. Doar pentru muncă, nu și pentru luptă.

Ser Eustace se holba la scutul Micului Leu.

Dunk își drese glasul.

— Stăpâne, cât despre asta, când am dat peste săpători, ei bine…

— Dunk, nu-l tulbura pe stăpânul cu fleacuri, interveni Bennis. I-am dat o lecție unui nătărău, atâta tot.

Ser Eustace ridică brusc privirea.

— Ce fel de lecție?

— Cu sabia, cum ar veni. Nițel sânge pe obraz, nimic altceva, stăpâne.

Bătrânul cavaler îl privi lung.

— A fost… un gest necugetat, ser. Femeia aia are inimă de păianjen. Și- a omorât trei dintre soți. Și toți frații ei au murit în fașă. Cinci au fost. Sau poate șase, nu-mi amintesc. Îi stăteau în cale, castelul n-ar mai fi fost al ei. Nu mă îndoiesc că pune biciul pe spinarea oricărui țăran care nu-i e pe plac, dar să rănești *tu* unul… nu, n-o să tolereze o asemenea insultă. Poți să fii sigur, o să-ți ceară socoteală. Așa cum i-a cerut și lui Lem.

— Dake, stăpâne, îl corectă Ser Bennis. Îmi cer scuze, nobile stăpân, tu l-ai cunoscut și eu nu, dar îl chema Dake.

— Dacă-mi poți îngădui, stăpâne, aș putea să mă duc la Crângul Auriu și să-i spun Lordului Rowan despre stăvilar, propuse Dunk.

Rowan era lordul senior al bătrânului cavaler. Văduva Roșie era și ea vasala Lordului Rowan.

— Rowan? Nu, nu căuta ajutor acolo. Sora Lordului Rowan s-a măritat cu vărul Lordului Wyman, Wendell, așa că acum e rudă cu Văduva

Roșie. În plus, nu mă agreează. Ser Duncan, mâine trebuie să faci un tur prin toate satele mele și să găsești toți tinerii apți de luptă. Sunt bătrân, dar nu sunt mort. Femeia va descoperi curând că leul bălțat mai are încă gheare!

Două, gândi Dunk, posac, *și eu sunt una dintre ele.*

Pământurile lui Ser Eustace hrăneau trei cătune. Fiecare dintre ele nu era decât o mână de bordeie, țarcuri de oi și de porci. Cel mai mare cătun se mândrea cu un sept cu acoperișul de paie, format dintr-o singură încăpere, cu pereții mâzgăliți cu reprezentări grosolane în cărbune ale Celor Șapte. Mudge, o îngrijitoare de porci bătrână și cocârjată, care fusese cândva în Orașul Vechi, făcea acolo rugăciuni, o dată la șapte zile. De două ori pe an, venea un septon adevărat, să ierte păcatele în numele Mamei. Oamenii din popor erau bucuroși să primească iertarea, dar în același timp urau vizitele septonului, căci li se cerea să-l hrănească.

Nu părură mai încântați să-i vadă pe Dunk și pe Egg. Sătenii îl cunoșteau pe Dunk, chiar dacă doar drept noul cavaler al lui Ser Eustace, însă nimeni nu-i oferi nici măcar o cană cu apă. Majoritatea bărbaților erau pe câmp, astfel că la venirea lor cei care ieșiră din bordeie erau majoritatea femei și copii, alături de câțiva bătrâni, prea infirmi ca să muncească.

Egg purta flamura familiei Osgrey, cu leul bălțat, în carouri verzi și aurii, ridicat pe picioarele din spate, pe un fond alb.

— Venim de la Standfast, cu poruncă din partea lui Ser Eustace, le spuse Dunk sătenilor. Toți bărbații apți de luptă, între cincisprezece și cincizeci de ani, sunt convocați la turn, mâine în zori.

— E război? întrebă o femeie firavă, cu doi copii ascunși pe după fuste și un prunc la sân. A venit iarăși dragonul negru?

— Nu-i vorba despre niciun dragon, negru ori roșu, îi răspunse Dunk. Ci despre leul bălțat și păianjeni. Văduva Roșie v-a luat apa.

Femeia clătină aprobator din cap, dar se uită pieziș când Egg își scoase pălăria, să-și facă vânt.

— Băiatul n-are păr. E bolnav?

— Sunt *ras* în cap, răspunse Egg.

Își puse pălăria înapoi, întoarse capul lui Maester și se îndepărtă încet.

Băiatul e ţâfnos astăzi. Abia dacă scosese o vorbă de când porniseră la drum. Dunk îi dădu pinteni lui Tunet și curând ajunse catârul din urmă.

— Ești supărat că ieri nu ți-am luat partea împotriva lui Ser Bennis? își întrebă Dunk posomorâtul scutier, în timp ce se apropiau de următorul sat. Nu-mi place omul ăla mai mult ca ție, dar *este* cavaler. Ar trebui să-i vorbești cu respect.

— Sunt scutierul tău, nu al lui, zise băiatul. E murdar și spurcat la gură și mă ciupește.

Dacă ar avea habar cine eşti, ar face pe el înainte să te atingă cu un deget.

— Mă ciupea și pe mine.

Dunk uitase asta, până când cuvintele lui Egg i-au adus aminte. Ser Bennis și Ser Arlan se număraseră printre cavalerii tocmiți de un negustor dornishean să-l ducă de la Lannisport la Trecătoarea Prințului. Dunk era cam de vârsta lui Egg pe-atunci, deși mai înalt. *Mă ciupea de subraţ atât de tare încât mă învineţeam. Avea nişte degete ca nişte cleşti de oţel, dar nu i-am spus niciodată lui Ser Arlan.* Unul dintre ceilalți cavaleri dispăruse lângă Septul de Piatră și se zvonea că Bennis îi scosese mațele într-o încăierare.

— Dacă te mai ciupește, spune-mi și o să-l fac să înceteze. Până atunci, nu te costă prea mult să ai grijă de calul lui.

— Cineva trebuie s-o facă, fu de acord Egg, Bennis nu-l perie niciodată. Nu-i curăță culcușul. Nici măcar nu i-a dat un *nume!*

— Unii cavaleri nu dau niciodată nume cailor lor, îi explică Dunk. Astfel, când mor în bătălie, durerea e mai ușor de suportat. Un cal găsești oricând, dar e greu să pierzi un prieten credincios. *Sau cel puțin așa spunea bătrânul, dar nu și-a urmat niciodată propriul sfat. A dat nume fiecărui cal pe care l-a avut.* La fel ca el. O să vedem câți oameni se înfățișează la turn, dar fie că sunt cinci, fie cincizeci, va trebui să te ocupi și de ei.

Egg păru indignat.

— Trebuie să slujesc *oameni de rând?*

— Nu să-i slujești. Să-i ajuți. Trebuie să facem luptători din ei. *Dacă Văduva ne dă timp destul.* Dacă zeii sunt buni, câțiva vor fi având ceva experiență militară. Dar cei mai mulți vor fi nepricepuți cu totul, mai învățați cu sapa decât cu lancea. Chiar și așa, s-ar putea să vină o zi când viața noastră va depinde de ei. Câți ani aveai când ai luat prima oară sabia în mână?

— Eram mic, ser. Sabia era din lemn.

— Și băieții de rând se luptă cu săbii de lemn, doar că ale lor sunt bețe și crengi rupte din pomi. Egg, poate că oamenii ăștia îți par proști. Nu cunosc părțile armurii ori blazoanele marilor Case, sau care rege a abolit dreptul stăpânului la prima noapte… dar, oricum, tratează-i cu respect. Ești un scutier cu sânge nobil, dar tot copil ești. Majoritatea vor fi oameni în toată firea. Un bărbat are mândria lui, indiferent de obârșie. Tu ai părea la fel de pierdut și de nătărău în satul lor. Dacă te îndoiești de asta, du-te de sapă un strat, tunde o oaie și spune-mi numele tuturor buruienilor și florilor sălbatice din Pădurea lui Wat.

Băiatul cugetă o clipă.

— Aș putea să-i învăț blazoanele marilor Case și să le spun cum l-a convins Regina Alysanne pe Regele Jaehaerys să abolească prima noapte. Iar ei m-ar putea învăța care sunt cele mai bune ierburi pentru prepararea otrăvurilor și dacă boabele alea verzi sunt bune de mâncat.

— Ar putea, fu de acord Dunk, dar înainte să ajungi la Regele Jaehaerys, mai bine ne-ai ajuta să-i învățăm să mânuiască o lance. Și să nu te apuci să mănânci nimic ce n-ar mânca Maester.

A doua zi, o duzină de doritori sosiră la Standfast și se adunară printre găini. Unul era prea bătrân, doi prea tineri și un băiat sfrijit se dovedi a fi o fată sfrijită. Pe aceștia Dunk îi trimise înapoi în satele lor, lăsând doar opt: trei pe nume Wat, doi Will, un Lem, un Pat și Voinicul Rob cel slab de minte. *Jalnic grup,* nu putu Dunk să nu gândească. Vânjoșii feciori de țărani din cântece, care cucereau inimile fecioarelor de viță nobilă, nu se zăreau nicăieri. Erau unul mai murdar ca altul. Lem avea cel puțin cincizeci de ani, iar lui Pate îi lăcrimau ochii. Erau singurii care mai puseseră mâna pe arme. Amândoi plecaseră cu Ser Eustace și fiii lui, să lupte în Rebeliunea Blackfyre. Ceilalți șase erau novici, așa cum se temuse Dunk. Toți opt aveau păduchi. Doi dintre cei ce purtau numele de Wat erau frați.

— Probabil că mama voastră n-a știut alt nume, remarcă Bennis, cotcodăcind.

Cât despre arme, aduseseră o coasă, trei săpăligi, un cuțit vechi și niște ciomege zdravene de lemn. Lem avea un băț ascuțit, care ar fi putut sluji drept suliță și unul dintre cei doi Will recunoscu că era priceput la aruncatul cu pietre.

— Foarte bine, spuse Bennis, avem un afurisit de trebușet.

După asta, omului i s-a spus Treb.

— Știe careva să mânuiască arcul? îi întrebă Dunk.

Bărbații scurmau în pământ, în timp ce găinile ciuguleau în jurul lor. În cele din urmă, Pate, cel cu ochii înlăcrimați, răspunse.

— Să-mi fie cu iertare, ser, dar stăpânul nu ne dă voie să punem mâna pe arcuri. Căprioarele

familiei Osgrey sunt pentru leii bălțați, nu pentru unii ca noi.

— O să primim săbii și coifuri și zale? vru să știe cel mai tânăr dintre cei cu numele de Wat.

— Păi, sigur că da, răspunse Bennis, după ce-l omorâți pe unul dintre cavalerii Văduvei și-i despuiați cadavrul. Să nu uitați să vă băgați mâna în fundul calului său. Acolo o să-i găsiți argintul.

Îl ciupi pe micul Wat de subraț, până când acesta scânci de durere, apoi îi trimise pe toți în Pădurea lui Wat, să taie niște sulițe. Când se întoarseră, aveau opt sulițe călite, de lungimi considerabil diferite, și scuturi confecționate din crengi împletite. Ser Bennis își făcuse și el o suliță și le arătă cum să atace cu vârful, cum să pareze cu mânerul… și unde să înfigă vârful, ca să ucidă.

— Pântecele și beregata sunt cele mai nimerite, după părerea mea. Se lovi cu pumnul în piept: Aici e inima; e bună și asta. Problema e că stau coastele-n cale. Dar om cu mațele pe-afară să supraviețuiască n-am pomenit. Iar dacă vreun nătărău apucă să vă întoarcă spatele, vârâți-i sulița între omoplați ori în rinichi. Ăștia-s aici. Nimeni nu trăiește mult dacă-l înțepi în rinichi.

Cu trei pe nume Wat în grup, ieșea o încurcătură de fiecare dată când Bennis încerca să le spună ce să facă.

— Ar trebui să le dăm nume de sate, ser, sugeră Egg, ca Ser Arlan de Pennytree, fostul tău stăpân.

Ar fi mers, numai că satele lor n-aveau niciunul nume.

— Ei, bine, spuse Egg, am putea să-i numim după recoltele lor, ser.

Un sat era așezat între câmpuri de fasole, altul semăna mai ales orz, iar al treilea cultiva straturi de varză, morcovi, ceapă, sfeclă și pepeni. Nimeni nu voia să fie Varză sau Sfeclă, așa că ultimii deveniră Pepenii. Sfârșiră prin avea patru zișI Bob-de-Orz, doi Pepeni și doi Fasole. Și cum frații Wat erau ambii Bob-de-Orz, se impunea un alt mod de

a-i deosebi. Când mezinul aminti că a căzut cândva în fântâna satului, Bennis îl porecli Wat Udul și cu asta se isprăvi tărășenia. Oamenii erau încântați să aibă „nume de lorzi“, cu excepția lui Bob Voinicul, care nu părea să-și poată aminti dacă era Bob-de-Fasole sau Bob-de-Orz.

Odată ce avură cu toții nume și sulițe, Ser Eustace ieși din Standfast să le vorbească. Bătrânul cavaler stătea în fața porții turnului, purtându-și armura și platoșa sub o bluză lungă de lână, îngălbenită de vreme. Pe piept și pe spate purta leul bălțat, cusut în mici carouri verzi și aurii.

— Flăcăi, grăi el, vi-l amintiți cu toții pe Dake. Văduva Roșie l-a băgat într-un sac și l-a înecat. I-a luat viața și acum crede că ne poate lua și apa, Apa Bălțată care ne hrănește recoltele… Dar nu va reuși! Ser Eustace ridică sabia deasupra capului: Pentru Osgrey! strigă el cu glas răsunător. Pentru Standfast!

— *Osgrey!* repetă Dunk.

Egg și recruții preluară strigătul.

— *Osgrey! Osgrey! Pentru Standfast!*

Dunk și Bennis antrenară micul pluton printre porci și găini, în timp ce Ser Eustace privea de la balconul de deasupra. Sam Gârbovul îndesase paie murdare în niște saci vechi. Aceștia deveniră inamicii lor. Recruții începură să se antreneze cu sulița, în timp ce Bennis răcnea la ei.

— Înfigi, răsucești, smulgi. Înfigi, răsucești, smulgi, dar *scoate naibii sulița aia afurisită!* O să ai nevoie de ea curând, pentru următorul. Prea încet, Treb, prea al naibii de încet. Dacă nu poți s-o faci mai repede, întoarce-te la aruncatul pietrelor. Lem, apasă cu toată puterea. Bravo, băiete. Vâri, scoți, vâri, scoți. Le-o tragi cu sulița, așa se face, vâri, scoți, rupe-i, rupe-i, *rupe-i.*

După ce sacii fură sfârtecați de sute de împunsături de suliță și toate paiele se împrăștiaseră pe pământ, Dunk își îmbrăcă zalele

și platoșa și luă o sabie din lemn, să vadă cum s-ar descurca oamenii împotriva unui dușman mai vioi.

Nu prea bine, veni răspunsul. Doar Treb era destul de iute ca să înfigă sulița prin scutul lui Dunk și o făcu o singură dată. Dunk para lovitură stângace după lovitură, le dădea sulițele deoparte și îi înghesuia. Dacă sabia lui n-ar fi fost din pin, ci din oțel, i-ar fi omorât pe fiecare de mai multe ori.

— Sunteți *morți* dacă trec de vârful suliței, îi preveni el, ciomăgindu-i peste brațe și peste picioare, ca să-și învețe bine lecția.

Treb, Lem și Wat Udul învățară curând cum să se retragă, cel puțin. Rob Voinicul își aruncă sulița și o luă la sănătoasa, iar Bennis fu nevoit să fugă după el și să-l târască înapoi, în lacrimi. Sfârșitul după-amiezii îi găsi pe toți bătuți măr și plini de vânătăi, cu bășici noi umflându-li-se pe palmele bătătorite, acolo unde ținuseră strâns sulițele.

Cât despre Dunk, el nu avea nicio urmă, dar, când Egg îl ajută să-și scoată armura, era lac de sudoare.

Pe când soarele cobora, Dunk duse micul pluton jos, în beci, și îi obligă pe toți să facă o baie, chiar și pe cei care tocmai făcuseră asta iarna trecută. După aceea, nevasta lui Sam Gârbovul aduse pentru toți străchini cu tocană fierbinte, plină de morcovi, ceapă și orz. Oamenii erau sleiți de oboseală, dar când îi auzeai vorbind, ai fi zis că fiecare avea să fie curând de două ori mai aprig decât un cavaler din Garda Regelui. Abia așteptau să-și dovedească vitejia. Ser Bennis îi încuraja, povestindu-le despre bucuriile vieții de soldat, mai cu seamă despre pradă și despre femei. Cei doi bătrâni slujitori îi țineau isonul. Lem se lăuda că adusese cu el un cuțit și o pereche de cizme bune de la Rebeliunea Blackfyre. Cizmele îi erau prea mici ca să le poarte, dar le atârnase pe perete. Iar Pate nu mai termina de povestit despre unele dintre vivandierele pe care le cunoscuse urmând dragonul.

Sam Gârbovul le pregătise opt saltele de paie în beci, așa că, imediat ce-și puseră burta la cale, se duseră la culcare. Bennis mai zăbovi destul ca să-i arunce lui Dunk o privire dezgustată.

— Ser Parazitul ar fi trebuit să tăvălească mai multe țărăncuțe, cât timp mai avea ceva sevă în boașele alea bătrâne, spuse el. Dacă ar fi însămânțat atunci o recoltă frumușică de bastarzi, poate că acum am avea ceva soldați.

— Nu par mai răi decât alți țărani luați la oaste.

Dunk mărșăluise cu câțiva pe când îi fusese scutier lui Ser Arlan.

— Da, spuse Ser Bennis. În două săptămâni s-ar putea pune cu alt grup de țărani. Dar cavaleri?

Scutură din cap și scuipă.

Fântâna castelului Standfast se afla în beci, într-o încăpere umedă, zidită din piatră și pământ. Acolo, nevasta lui Sam Gârbovul înmuia și freca și bătea hainele, înainte să le ducă pe acoperiș, la uscat. Imensa covată de piatră era folosită și la îmbăiat. Pentru baie, apa trebuia scoasă din fântână, găleată cu găleată, și încălzită deasupra focului, într-un cazan uriaș de fier, care era golit în cadă, după care operațiunile se reluau. Patru găleți umpleau cazanul, iar trei cazane umpleau cada. Până când apa din ultimul cazan era fierbinte, cea din ultimul era călâie, dacă nu chiar rece. Ser Bennis fusese auzit spunând că tărășenia era prea mare, fapt pentru care era plin de purici și păduchi și mirosea a brânză stricată.

Dunk măcar îl avea pe Egg să-l ajute când trebuia neapărat să se spele cum se cuvine, ca în seara asta. Băiatul scoase apa într-o tăcere ursuză și nu rosti o vorbă cât timp se încălzea.

— Egg? făcu Dunk, când cazanul dădea în clocot. Te supără ceva? Cum Egg nu răspunse, Dunk zise: Ajută-mă cu cazanul.

Împreună, îl cărară de la șemineu la covată, având grijă să nu se stropească.

— Ser, întrebă băiatul, ce crezi că are de gând Ser Eustace?

— Să doboare stăvilarul și să se lupte cu oamenii Văduvei, dacă încearcă să ne împiedice.

Dunk vorbi tare, ca să fie auzit peste răpăitul apei, când o turnară. Un abur se înălță, ca o cortină albă, înroșindu-i fața.

— Au scuturi din lemn împletit, ser. O lance ar putea să-i străpungă, sau arcul unei arbalete.

— Poate o să găsim câteva bucăți de armură pentru ei, când vor fi pregătiți.

La mai mult nu puteau spera.

— Ar putea fi uciși, ser. Wat Udul e încă un băiețandru. Will Bob-de-Orz plănuiește să se însoare data viitoare când vine septonul. Iar Rob Voinicul nici măcar nu știe care-i piciorul stâng și care-i dreptul.

Dunk lăsă cazanul gol să cadă cu o bufnitură pe podeaua bătătorită de pământ.

— Roger de Pennytree a fost mai tânăr decât Wat Udul când a murit pe Câmpul Ierbii Roșii. Iar în oastea tatălui tău au existat bărbați pe cale să se însoare și alții care nici măcar n-au sărutat vreodată o fată. Erau cu sutele cei care nu știau care-i piciorul stâng și care-i dreptul, poate cu miile.

— A fost *altceva,* insistă Egg. Era război.

— Așa e și acum. Același lucru, doar că unul mai mic.

— Mai mic și mai *stupid*, ser.

— Asta nu hotărâm tu și cu mine, îi zise Dunk. E datoria lor să se ducă la război, când îi cheamă Ser Eustace… și să moară, dacă-i nevoie.

— Atunci n-ar fi trebuit să le dăm nume, ser. Asta doar o să ne facă suferința mai grea, când o să moară. Egg se strâmbă: Dacă am fi folosit cizma mea…

— Nu.

Stând într-un picior, Dunk își scoase o cizmă.

— Da, dar tatăl meu…

— Nu.

A doua cizmă luă drumul primeia.

— Noi…

— Nu. Dunk își scoase peste cap tunica pătată de transpirație și i-o azvârli lui Egg: Spune-i nevestei lui Sam Gârbovul să mi-o spele.

— Bine, ser, dar…

— Nu, am spus. Vrei o scatoalcă peste ureche, s-auzi mai bine? Dunk își desfăcu pantalonii. Dedesubt, era doar el: era prea cald pentru izmene. E bine că-ți faci griji pentru Wat și Wat și Wat și ceilalți, dar cizma trebuie folosită doar la mare ananghie. *Câți ochi are Corbul Sângelui? O mie și unul.* Ce ți-a spus tatăl tău, când te-a trimis să-mi fii scutier?

— Să-mi rad părul sau să-l vopsesc și să nu spun nimănui numele meu adevărat, răspunse băiatul, fără tragere de inimă.

Egg îl slujise pe Dunk un an și jumătate, deși în unele zile i se păreau douăzeci. Urcaseră Trecătoarea Prințului împreună și traversară nesfârșitele nisipuri din Dorne, pe cele albe și pe cele roșii. O luntre îi dusese în josul Sângelui Verde către Orașul Colibelor, de unde au plecat spre Orașul Vechi, pe galera *Doamna Albă.* Dormiseră în grajduri, la hanuri și prin șanțuri, își mâncaseră pâinea împreună cu frați cucernici, cu târfe și comedianți și alergaseră după o sută de spectacole de marionete. Egg îi îngrijise calul, îi ascuțise sabia lungă, îi curățase armura de rugină. Fusese un tovarăș bun, așa cum și-ar dori oricine, iar cavalerul rătăcitor ajunsese să-l privească aproape ca pe un frate mai mic.

Dar nu e. Egg era un ou clocit de dragoni, nu de găini. Egg poate că era scutierul unui cavaler rătăcitor, dar Aegon din Casa Targaryen era al patrulea și cel mai mic dintre fiii lui Maekar, prinț de Castelul Verii, el însuși al patrulea fiu al răposatului Rege Daeron cel Bun, al Doilea pe Numele Său, care a stat pe Tronul de Fier douăzeci

și cinci de ani, până când l-a răpus Marea Epidemie de Primăvară.

— Cei mai mulți oameni știu că Aegon Targaryen s-a întors la Castelul Verii, cu fratele său, după turnirul de pe Pajiștea Ashford, îi reaminti Dunk băiatului. Tatăl tău n-a vrut să se știe că tu cutreieri Cele Șapte Regate cu un cavaler rătăcitor. Așa că hai să nu mai pomenim despre cizma ta.

O privire fu tot răspunsul pe care-l primi. Egg avea ochi mari și, cumva, capul ras îi făcea să pară și mai mari. În obscuritatea beciului, păreau negri, dar într-o lumină mai bună, putea fi văzută adevărata lor culoare: adânci, întunecați și violeți. *Ochi valyrieni,* gândi Dunk. În Westeros, puțini, cu excepția celor din sângele dragonului, aveau ochi de culoarea aceea sau un păr care strălucește ca aurul bătut, întrețesut cu șuvițe de argint.

Pe când vâsliseră în josul Sângelui Verde, fetele orfane frecau în joacă țeasta rasă a lui Egg, să le aducă noroc, și el roșea, mai ceva ca o rodie.

— Fetele sunt atât de *proaste*, spunea Egg. Dacă se mai atinge vreuna de mine, ajunge în râu.

La care Dunk trebuia să-i răspundă:

— Te-ating *eu* atunci. O să-ți trag o scatoalcă peste ureche de-o s-auzi clopote o lună întreagă. Asta nu făcea decât să-l întărâte și mai mult.

— Mai bine clopote decât fete *proaste,* insista el, dar n-a aruncat niciodată pe nimeni în râu.

Dunk păși în cadă și își cufundă ușurel trupul, până când apa îl acoperi până la bărbie. Era încă fierbinte la suprafață, dar mai rece dedesubt. Strânse din dinți, să nu scâncească. Dacă ar fi făcut asta, băiatul ar fi râs. Lui Egg îi *plăcea* să se îmbăieze în apă fierbinte.

— Să mai fierb niște apă, ser?

— Ajunge.

Dunk își frecă brațele și privi cum se desprinde murdăria, în lungi nori gri.

— Adu-mi săpunul. Și peria cu mâner lung.

Gândindu-se la părul lui Egg, își aminti că propriu-i păr era murdar. Trase adânc aer în piept și alunecă sub apă, să se înmoaie bine. Când ieși la suprafață, șiroind, Egg stătea lângă cadă, în mână cu săpunul și peria cu coadă, din păr de cal.

— Ai fire de păr pe obraz, remarcă Dunk, luându-i săpunul. Două. Acolo, mai jos de ureche. Nu uita să scapi de ele data viitoare când te razi în cap.

— Așa voi face, ser.

Descoperirea părea să-l încânte pe băiat.

Fără doar și poate, crede că un pic de barbă îl face bărbat. Dunk crezuse la fel când remarcase că-i crește un puf deasupra buzei de sus. *Am încercat să mă rad cu pumnalul și era să-mi scurtez nasul.*

— Acum du-te la culcare, îi spuse Dunk lui Egg. N-o să mai am nevoie de tine până dimineață.

Îi luă multă vreme să scape de toată murdăria și transpirația. După aceea, puse săpunul deoparte, se întinse cât putu și închise ochii. Apa se răcise până atunci. După dogoarea cumplită a zilei, era o ușurare bine venită.

Se înmuie până când tălpile și degetele i se încrețiră și apa deveni gri și rece, și abia apoi ieși din cadă, fără tragere de inimă.

Deși primiseră saltele groase de paie, jos, în beci, Dunk prefera să doarmă pe acoperiș. Aerul era mai proaspăt acolo și uneori adia vântul. Iar de ploaie nu s-ar zice că trebuiau să se teamă. Data viitoare când avea să-i plouă acolo, avea să fie prima dată.

Egg dormea deja când Dunk ajunse pe acoperiș. Se întinse pe spate, cu mâinile sub cap, și privi cerul. Era plin de stele, mii și mii. Asta îi amintea de o noapte petrecută pe Pajiștea Ashford, înainte să înceapă turnirul. Văzuse o stea căzătoare în noaptea aceea. Se presupune că stelele căzătoare aduc noroc, așa că îi spusese lui Tanselle să i-o picteze pe scut, dar numai de noroc n-avusese

parte la Ashford. Înainte de sfârșitul turnirului, fusese cât pe ce să-și piardă o mână sau un picior și trei oameni destoinici își pierduseră viața. *Însă am câștigat un scutier. Am plecat de la Ashford însoțit de Egg. A fost singurul lucru bun din toate cele întâmplate.*

Dunk spera să nu cadă nicio stea în noaptea asta.

În depărtare erau munți roșii, iar sub picioarele lui, nisipuri albe. Dunk săpa, înfigând lopata în pământul uscat și fierbinte. Făcea o groapă. *Un mormânt,* gândi el, *un mormânt pentru speranță.* Trei cavaleri dornisheni îl priveau, zeflemisindu-l cu glas scăzut. Ceva mai departe, niște negustori așteptau, cu catârii lor, cu căruțe și sănii de nisip.

Voiau să plece, dar Dunk nu putea până când nu-l îngropa pe Castană. Nu voia să-și lase bătrânul prieten pradă șerpilor, scorpionilor și câinilor. Murise pe drumul lung și arid dintre Trecătoarea Prințului și Vaith, cu Egg în spinare. Picioarele din față se îndoiseră pur și simplu sub el și calul a îngenuncheat, s-a rostogolit pe-o parte și a murit. Trupul lui zăcea lângă groapă. Era deja țeapăn. Curând, avea să înceapă să miroasă.

Dunk săpa și plângea, spre amuzamentul cavalerilor dornisheni.

— Apa e prețioasă în deșert, spuse unul, n-ar trebui s-o irosești, ser.

Celălalt chicoti.

— De ce plângi? Era doar un cal amărât.

Castană, gândi Dunk, săpând, *îl chema Castană și m-a purtat în spinare ani la rândul, fără să lovească ori să muște.* Bătrânul cal păruse jigărit pe lângă arătoșii armăsari ai nisipurilor pe care îi călăreau dornishenii, cu capul lor elegant, cu gâtul lung și coama grațioasă, dar dăduse tot ce avea de dat.

— Plângi după o mârțoagă cocoșată? spuse Ser Arlan, cu glasul lui de om bătrân. Păi, băiete, n-ai plâns deloc după mine, care te-am pus pe spinarea

lui. Chicoti, ca să-i arate că nu i-o lua în nume de rău: Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi.

— N-a vărsat nici pentru mine vreo lacrimă, spuse Baelor Sfarmă- Lance, din mormânt. Deși eram prințul lui, speranța Westerosului. Zeii nu mi-au hărăzit să mor atât de tânăr.

— Tatăl meu avea doar treizeci și nouă de ani, interveni Prințul Valarr. Era făcut să fie un mare rege, cel mai mare de la Aegon Dragonul încoace. Se uită la Dunk cu ochi albaștri și reci: De ce l-au luat zeii pe el și te-au lăsat pe tine?

Tânărul Prinț avea părul-șaten deschis al tatălui său, dar străbătut de o șuviță argintiu-aurie.

Sunteți morți, îi venea lui Dunk să strige, *toți trei sunteți morți, de ce nu mă lăsați în pace?* Ser Arlan murise din pricina unei răceli, Prințul Baelor de lovitura pe care i-a dat-o fratele său în timpul unui duel de șapte, fiul său Valarr, în timpul Marii Epidemii de Primăvară. *Nu-s eu de vină pentru asta. Eram în Dorne, nici măcar n-am știut.*

— Ești nebun, îi spuse bătrânul. N-o să-ți săpăm nicio groapă, când o să te sinucizi cu nebunia asta. Pe tărâmul nisipurilor, omul trebuie să-și păstreze cu grijă apa.

— Pleacă, Ser Duncan, spuse Valarr. Pleacă.

Egg îl ajută la săpat. Băiatul nu avea lopată, doar mâinile goale și nisipul curgea înapoi în mormânt, de îndată ce reușeau să-l arunce afară. Era ca și cum ar fi încercat să sape o groapă în mare. *Trebuie să continui să sap,* își spuse Dunk, deși îl dureau spatele și umerii din pricina efortului. *Trebuie să-l îngrop adânc, unde nu-l pot găsi câinii nisipului. Trebuie să…*

— … mori? zise nătângul Rob Voinicul, din fundul mormântului.

Cum zăcea acolo, cu rana roșie și zdrențuită ce i se căsca în pântece, nu părea deloc voinic. Dunk se opri și se holbă la el.

— Nu ești mort. Ești adormit, jos, în beci. Se uită spre Ser Arlan, căutând ajutor: Spune-i, ser, se

rugă el, spune-i să iasă din mormânt.

Numai că nu era nicidecum Ser Arlan de Pennytree cel care se înălța deasupra lui, ci Ser Bennis, Scutul Brun. Cavalerul brun chicoti.

— Dunk nătărăul, spuse el. O rană în burtă te omoară încet, dar sigur. N-am pomenit pe nimeni să supraviețuiască cu mațele pe-afară.

O spumă roșie i se adună pe buze. Se întoarse și scuipă, iar nisipul alb îi înghiți saliva. Treb stătea în spatele lui, cu o săgeată roșie în ochi, plângând cu lacrimi molcome de sânge. Wat Udul era și el acolo, cu capul despicat aproape în două, împreună cu bătrânul Lem și Pate ochi-roșii și toți ceilalți. Au mestecat cu toții frunze acrișoare, cu Bennis, gândi Dunk la început, dar apoi își dădu seama că din gură li se prelingea sânge. *Morți,* își spuse, *morți cu toții,* iar cavalerul brun zbieră.

— Da, așa că ai face bine să-i dai bătaie. Mai ai morminte de săpat, nătărăule. Opt pentru ei, unul pentru mine și unul pentru Ser Parazitul, iar ultimul pentru flăcăul tău chelios.

Lopata îi alunecă lui Dunk din mâini.

— Egg! strigă el, fugi! Trebuie să *fugim!*

Dar nisipul le aluneca de sub picioare. Când băiatul încercă să se cațăre afară, marginile sfărâmicioase ale gropii cedară și se prăbușiră. Dunk văzu nisipul căzând peste Egg, îngropându-l tocmai când deschidea gura să strige. Încercă să-și croiască drum spre el, dar nisipurile se înălțau de jur împrejurul lui, trăgându-l în mormânt, umplându-i gura, nasul, ochii…

Când se lumină de ziuă, Ser Bennis se apucă să-i învețe pe recruți să formeze un zid de apărare. Îi alinie pe toți opt umăr lângă umăr, cu scuturile lipite și vârfurile sulițelor întinse între ele, ca niște dinți lungi și ascuțiți de lemn. Apoi Dunk și Egg încălecară și-i atacară.

Când ajunse la câțiva pași de sulițe, Maester refuză să se apropie și se opri brusc, dar Tunet

fusese antrenat pentru asta. Voinicul cal de război galopă înainte, prinzând viteză. Găinile fugeau printre picioarele lui și se îndepărtau țipând și dând din aripi. Panica lor trebuie să fi fost molipsitoare. Și de data asta, Rob Voinicul fu primul care își aruncă sulița și o luă la sănătoasa, lăsând o breșă în mijlocul zidului. În loc să închidă spărtura, ceilalți războinici de la Standfast îi urmară exemplul. Tunet tropăi peste scuturile lor abandonate, înainte ca Dunk să reușească să-l strunească. Pârâind, crengile împletite se făcură arșice sub potcoavele lui de fier. Ser Bennis dezlănțui un potop de înjurături acide, în timp ce găinile și țăranii se împrăștiau în toate direcțiile. Egg se luptă bărbătește să-și țină râsul în frâu, dar, în cele din urmă, pierdu bătălia.

— Ajunge! Dunk trase de hățurile lui Tunet, își desfăcu coiful, apoi și-l smulse de pe cap. Dacă fac așa în bătălie, o să fie cu toții omorâți. *La fel ca și noi doi, cel mai probabil.*

Era cald deja și își simțea pielea murdară și lipicioasă de parcă nici nu s-ar fi spălat. Îi bubuia capul și nu putea să-și scoată din minte visul pe care-l avusese noaptea trecută. *Nu s-a întâmplat așa,* încercă să-și spună. *N-a fost așa.*

Castană murise în timpul unei călătorii lungi și aride către Vaith, partea asta era adevărată. El și Egg călăriseră același cal, până când fratele lui Egg i l-a dat pe Maester. Dar restul…

N-am plâns defel. Poate că mi-a venit, dar n-am plâns. Voise să îngroape și calul, dar dornishenii nu acceptaseră să aștepte.

— Câinii nisipului trebuie să mănânce și să-și hrănească puii, îi spusese unul dintre cavalerii dornisheni, în timp ce-l ajuta să scoată șaua și căpăstrul de pe calul mort. Carnea lui va hrăni câinii sau va hrăni nisipul. Într-un an, oasele lui vor fi curate și lustruite. Ăsta-i Dorne, prietene.

Amintindu-și, Dunk nu putea să nu se întrebe cine se va hrăni cu carnea lui Wat, a lui Wat și a lui

Wat. *Poate că pe fundul Apei Bălțate sunt pești bălțați.*

Conduse calul înapoi la turn și descălecă.

— Egg, ajută-l pe Ser Bennis să-i adune și să-i aducă înapoi aici.

Dunk îi azvârli băiatului coiful său și porni cu pași mari spre trepte.

Ser Eustace îl întâmpină în semiîntunericul salonului său.

— N-a fost bine.

— Nu, stăpâne, răspunse Dunk. Nu ne vor fi de folos. *Un cavaler jurat îi datorează stăpânului său slujire și supunere, dar asta e o nebunie.*

— A fost prima dată. Tații și frații lor au fost la fel de nepricepuți sau chiar mai rău, când și-au început antrenamentul. Fiii mei au lucrat cu ei, înainte să ne ducem în ajutorul regelui. În fiecare zi, timp de două săptămâni încheiate. Au făcut din ei soldați.

— Și când a venit bătălia, stăpâne? întrebă Dunk. Cum s-au descurcat atunci? Câți dintre ei s-au întors acasă cu tine?

Bătrânul cavaler îl privi îndelung.

— Lem, spuse el, în cele din urmă, Pate și Dake. Dake umbla după hrană pentru noi. Era cel mai priceput la asta din câți am cunoscut. N-am mărșăluit niciodată cu burțile goale. Trei s-au întors, ser. Trei și cu mine. Mustața îi tremură: S-ar putea să fie nevoie de mai mult de două săptămâni.

— Stăpâne, zise Dunk, femeia ar putea fi aici ca mâine, cu toți oamenii ei. *Sunt băieți buni, gândi el, dar curând vor fi băieți morți, dacă se luptă cu cavalerii de la Coldmoat.* Trebuie să existe o altă cale.

— Altă cale. Ser Eustace își trecu degetele ușor peste scutul Micului Leu. Nici Lordul Rowan, nici regele lui nu-mi vor face dreptate… Îl apucă pe Dunk de braț: Îmi amintesc că, în vremurile de demult, pe când domneau cavalerii verzi, dacă

omorai animalele sau țăranii cuiva, puteai să plătești un preț al sângelui.

— Un preț al sângelui? întrebă Dunk neîncrezător.

— Altă cale, ai spus. Am niște bani puși deoparte. Ser Bennis zicea c-a fost doar o mică zgârietură pe obraz. Aș putea să-i dau omului un cerb de argint și trei femeii, pentru insultă. Aș putea și aș face-o… dacă asta ar îndepărta stăvilarul. Bătrânul se încruntă: Însă nu mă pot duce la ea. Nu la Coldmoat. O muscă neagră și grasă îi bâzâi în jurul capului și îi poposi pe braț. Castelul a fost cândva al nostru, continuă el. Știai asta, Ser Duncan?

— Da, stăpâne.

Sam Gârbovul îi spusese.

— Vreme de o mie de ani, înainte de Cucerire, am fost Mareșali ai Hotarului de Nord. Douăzeci de lorzi mărunți ne erau vasali și o sută de cavaleri împroprietăriți. Aveam patru castele pe atunci și turnuri de veghe pe dealuri, să ne înștiințeze de apropierea dușmanilor. Coldmoat era cea mai mare reședință a noastră. Lordul Perwyn Osgrey a ridicat-o. Perwyn cel Mândru, i se spunea. După Câmpul de Foc, Highgarden a trecut de la regi la administratori, iar clanul Osgrey s-a împuținat și a dispărut. Cel care ne-a luat Coldmoat a fost Regele Maegor, fiul lui Aegon, atunci când Lordul Ormond Osgrey s-a împotrivit suprimării Stelelor și Săbiilor, cum erau numiți Frații Sărmani și Fiii Războinicului. Glasul îi răgușise: La Coldmoat, deasupra porților, există un leu bălțat sculptat în piatră. Mi l-a arătat tatăl meu, când m-a luat prima dată cu el în vizită la bătrânul Reynard Webber. La rândul meu, l-am arătat fiilor mei. Addam… Addam a slujit la Coldmoat, ca paj și scutier și… între el și fiica Lordului Wyman s-a născut o anumită… afecțiune. Așadar, într-o iarnă, mi-am îmbrăcat cele mai de soi veșminte și m-am dus la Lordul Wyman să-i propun o căsătorie între cei

doi. Refuzul său a fost politicos, dar, când am plecat, l-am auzit râzând cu Ser Lucas Inchfield. Nu m-am mai dus la Coldmoat după aceea decât o dată, când femeia aia a îndrăznit să-mi ucidă un om. Când mi-au spus să-l caut pe bietul Lem pe fundul șanțului cu apă…

— Dake, îl corectă Dunk. Bennis zice că-l chema Dake.

— Dake? Musca i se strecurase în josul mânecii, oprindu-se să-și frece picioarele, așa cum fac muștele. Ser Eustace o alungă și își frecă buza, sub mustață. Dake. Așa am zis și eu. Un om de nădejde, mi-l amintesc bine. Umbla după hrană pentru noi, în timpul războiului. N-am mărșăluit niciodată cu burțile goale. Când Ser Lucas m-a informat ce i-au făcut sărmanului Dake, am jurat pe tot ce am mai sfânt că n-o să mai calc niciodată în castelul ăla, decât ca să-l iau în stăpânire. Așadar, vezi tu, Ser Duncan, nu mă pot duce acolo. Nici ca să plătesc prețul sângelui, nici pentru orice alt motiv. *Nu pot.*

Dunk înțelegea.

— M-aș putea duce eu, stăpâne. Eu n-am făcut niciun jurământ.

— Ești un om bun, Ser Duncan. Un cavaler viteaz și credincios. Ser Eustace îi strânse brațul: Mi-aș dori ca zeii s-o fi cruțat pe Alysanne a mea. Ești genul de om pe care mi l-am dorit întotdeauna ca soț pentru ea. Un cavaler adevărat, Ser Duncan. Un cavaler adevărat.

Dunk se îmbujoră.

— O să-i spun doamnei Webber ce-ai spus despre prețul sângelui, dar…

— Îl vei salva pe Ser Bennis de soarta lui Dake. Știu asta. Mă pricep bine la oameni și tu ești oțel curat. O să le tai elanul, ser. Numai când te vor vedea. Când femeia aceea va vedea că Standfast are un asemenea campion, s-ar putea să deschidă stăvilarul de bunăvoie.

Dunk nu știa ce să spună la toate acestea. Îngenunche.

— Stăpâne, voi merge mâine și voi face tot ce-mi stă în putere.

— Mâine. Musca se întoarse zburând în cercuri și poposi pe mâna stângă a lui Ser Eustace. Bătrânul ridică dreapta și o strivi. Da. Mâine.

— *Încă o* baie? se miră Egg, exasperat. Numai ce te-ai spălat ieri.

— După care am petrecut o zi în armură, lac de sudoare. Tacă-ți gura și umple cazanul.

— Te-ai spălat în seara în care Ser Eustace ne-a luat în slujba lui, sublinie Egg. Și aseară. Și acum. Asta e a *treia* oară, ser.

— Trebuie să tratez cu o doamnă de viță nobilă. Vrei să mă înfățișez în fața jilțului ei mirosind ca Ser Bennis?

— Ar trebui să te rostogolești într-o cadă plină de balega lui Maester ca să duhnești așa, ser. Egg umplu cazanul. Sam Gârbovul spune că la Coldmoat e un castelan înalt ca tine. Lucas Inchfield îl cheamă, dar i se spune Găliganul. Crezi că e chiar la fel de înalt ca tine, ser?

— Nu.

Dunk nu mai întâlnise pe nimeni la fel de înalt ca el, de ani buni. Luă cazanul și-l agăță deasupra focului.

— O să te lupți cu el?

— Nu.

Dunk aproape că-și dorea ca lucrurile să fi stat altfel. Nu era el cel mai mare luptător din ținut, dar dimensiunea și puterea puteau să compenseze multe lipsuri. *Dar nu și lipsa istețimii.* La cuvinte și la femei nu se pricepea nici atât. Uriașul Lucas Găliganul nu-l intimida nici pe jumătate cât perspectiva de a da ochii cu Văduva Roșe.

— O să vorbesc cu Văduva Roșie, atâta tot.

— Ce-o să-i spui, ser?

— Că trebuie să deschidă stăvilarul. *Trebuie să desfaci zidul, stăpână, altminteri… Să-i cer să desfacă stăvilarul, adică. Te rog, dă-ne apa bălțată înapoi. Dacă binevoiește. Nițică apă, stăpână, dacă binevoiești.*

Ser Eustace nu voia ca el să cerșească. *Cum să vorbesc, atunci?*

Apa începu curând să scoată aburi și să clocotească.

— Ajută-mă să car asta la cadă, îi spuse Dunk băiatului. Împreună ridicară cazanul de pe foc și traversară beciul către copaia mare de lemn. Nu știu cum să vorbesc cu doamnele de viță nobilă, mărturisi Dunk, în timp ce turnau. Puteam să fim omorâți amândoi în Dorne, pentru ce i-am spus doamnei Vaith.

— Lady Vaith era nebună, îi reaminti Egg, dar ai fost cât se poate de galant. Doamnelor le place când ești galant. Dacă ar fi s-o salvezi pe Văduva Roșie așa cum ai salvat-o de Aerion pe păpușară…

— Aerion e în Lys, iar Văduva Roșie n-are nevoie să fie salvată.

Dunk nu voia să vorbească despre Tanselle. *Tanselle Lungana i se zicea, dar pentru mine nu era prea înaltă.*

— Ei, zise băiatul, unii cavaleri le cântă doamnelor lor cântece galante, din voce ori lăută.

— N-am nicio lăută, răspunse Dunk cu un aer ursuz. Și în seara aia când am băut prea mult în Orașul Colibelor, tu mi-ai spus că rag ca un bou într-o băltoacă.

— Am uitat, ser.

— Cum ai putut să uiți?

— Mi-ai cerut să uit ser, răspunse Egg, nevinovat. Mi-ai spus că mă aleg cu o scatoalcă peste ureche data viitoare când mai pomenesc de asta.

— N-o să cânte nimeni.

Chiar dacă ar fi avut voce, singurul cântec pe care îl știa Dunk era „Ursul și frumoasa fecioară“.

Se îndoia că i-ar fi de mare folos ca s-o câștige pe Lady Webber. Cazanul scotea iarăși aburi. Îl ridicară deasupra căzii și îl răsturnară. Egg scoase apă ca să-l umple, pentru a treia oară, apoi se cățără pe fântână.

— Ai face bine să nu mănânci și să nu bei nimic la Coldmoat, ser. Văduva Roșie și-a otrăvit toți soții.

— Nu am cum să mă mărit cu ea. Ea e o doamnă cu sânge nobil, iar eu sunt Dunk din Fundătura Puricilor, ai uitat? Se încruntă: Câți soți a avut, știi cumva?

— Patru, răspunse Egg, dar niciun copil. Ori de câte ori naște, vine noaptea un demon să-i ia pruncul. Nevasta lui Sam Gârbovul zice că și-a vândut copiii nenăscuți Lordului de Șapte Iaduri, ca s-o învețe magia neagră.

— Doamnele de obârșie nobilă nu se încurcă cu magia neagră. Dansează, cântă și brodează.

— Poate că dansează cu demonii și brodează vrăji malefice, zise Egg încântat. Și de unde știi tu, ser, ce fac doamnele de obârșie nobilă? Lady Vaith e singura pe care ai cunoscut-o.

Era o remarcă obraznică, dar adevărată.

— Poare că nu cunosc nicio doamnă nobilă, dar știu un băiat care cere o scatoalcă zdravănă peste ureche. Dunk își masă ceafa. Era întotdeauna tare ca lemnul după o zi în cămașa de zale. Ai cunoscut multe regine și prințese, continuă el. Dansau cu demonii și practicau magia neagră?

— Lady Shiera da, țiitoarea Lordului Corbul Sângelui. Se îmbăiază în sânge, ca să-și păstreze frumusețea. Și sora mea Rhae mi-a pus odată poțiunea iubirii în băutură, ca să mă căsătoresc cu ea și nu cu sora mea Daella.

Egg vorbea de parcă un asemenea incest ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. *Pentru el, este.* Targaryenii se căsătoreau frate cu soră de sute de ani, ca să păstreze pur sângele dragonului. Deși ultimul dragon adevărat murise înainte să se nască

Dunk, regii dragoni continuau să domnească. *Poate că zeii nu se supără că se însoară cu surorile lor.*

— Și a avut efect poțiunea? întrebă Dunk.

— Ar fi avut, răspunse Egg, dar am scuipat-o. Nu vreau să mă însor, vreau să fiu cavaler al Gărzii Regelui și să trăiesc doar ca să-l slujesc și să-l apăr pe rege. Cei din Garda Regelui se leagă prin jurământ să nu se căsătorească.

— E un lucru nobil, dar când o să fii mai mare s-ar putea să descoperi că ai prefera o fată în locul unei mantii albe. Dunk se gândea la Tanselle Lungana și la felul în care îi zâmbise la Ashford. Ser Eustace mi-a zis că sunt genul de om cu care i-ar fi plăcut să se mărite fiica lui, adăugă el. O chema Alysanne.

— E moartă, ser.

— Știu că-i moartă, zise Dunk, iritat. Dacă ar fi trăit, a zis. Dacă ar fi trăit, bătrânului i-ar fi plăcut s-o știe măritată cu mine. Sau cu cineva ca mine. Niciun lord nu mi-a mai oferit până acum mâna fiicei sale.

— A fiicei sale *moarte.* Și or fi fost Osgreyii lorzi pe vremuri, dar Ser Eustace nu e decât un cavaler împroprietărit.

— Știu ce e. Vrei o scatoalcă peste ureche?

— Păi, zise Egg, aș prefera o scatoalcă decât o *soție*. Mai ales una moartă, ser. Fierbe apa.

Cărară apa la cadă și Dunk își trase tunica peste cap.

— O să îmbrac tunica dornisheană la Coldmoat.

Era cel mai de soi veșmânt pe care îl avea, din mătase ușoară, pictată cu ulmul său și cu steaua căzătoare.

— Dacă o porți la drum o să fie toată transpirată, ser, zise Egg. Îmbrac-o pe cea pe care ai avut-o azi. O s-o aduc pe cealaltă și te poți schimba când ajungi la castel.

— *Înainte* să ajung la castel. Aș arăta ca un nătărău dacă mi-aș schimba hainele pe podul

basculant. Și cine-a zis că vii cu mine?

— Un cavaler face impresie mai bună când e însoțit de un scutier.

Era adevărat. Băiatul avea o judecată sănătoasă când venea vorba de asemenea lucruri.

Ar trebui să aibă. A slujit doi ani ca paj la Debarcaderul Regelui. Chiar și așa, Dunk nu prea voia să-l ia cu el. Nu știa cum avea să fie întâmpinat la Coldmoat. Dacă această Văduvă Roșie era atât de periculoasă precum se spunea, putea sfârși într-o colivie de ciori, precum cei doi bărbați pe care-i văzuseră pe drum.

— Tu rămâi să-l ajuți pe Bennis cu țăranii, îi spuse el lui Egg. Și nu te bosumfla. Dunk își lepădă pantalonii și intră în apa fierbinte. Du-te și te culcă acum și lasă-mă să fac baie. Nu vii cu mine și cu asta am terminat.

Egg era sculat și plecase când Dunk se trezi, cu lumina zorilor pe față. *Ferească zeii, cum poate fi așa de cald atât de devreme?* Se ridică în capul oaselor și se întinse, căscând, apoi se săltă în picioare și se împletici adormit către fântână, unde aprinse o lumânare de seu, își stropi fața cu apă rece și se îmbrăcă.

Când ieși în lumina soarelui, Tunet aștepta lângă grajd, înșeuat și înhămat. Egg aștepta și el, cu Maester, catârul său.

Băiatul își încălțase cizmele. Arăta și el în sfârșit ca un adevărat scutier, cu o frumoasă jiletcă în carouri verzi și aurii și cu o pereche de pantaloni strâmți de lână albă.

— Pantalonii erau rupți în dos, dar nevasta lui Sam Gârbovul mi i-a cusut, anunță el.

— Hainele au fost ale lui Addam, explică Ser Eustace, scoțându-și calul sur din despărțitura grajdului. Un leu bălțat împodobea mantia zdrențuită de mătase care se revărsa de pe umerii bătrânului. Jiletca e nițel mucegăită din cufăr, dar e bună. Un cavaler face impresie mai bună dacă e

însoțit de un scutier, așa că am decis ca Egg să te însoțească Coldmoat.

Păcălit de un băiat de zece ani. Dunk se uită la Egg și îi articulă mutește cuvintele *scatoalcă peste ureche.* Băiatul zâmbi larg.

— Am ceva și pentru tine, Ser Duncan. Vino.

Ser Eustace scoase la iveală o mantie, fluturând-o.

Era din lână albă, tivită cu carouri de satin verde și brocart auriu. O mantie de lână era ultimul lucru de care avea nevoie pe o arșiță ca asta, dar când Ser Eustace i-o puse pe umeri, Dunk îi văzu mândria de pe chip și fu incapabil să-l refuze.

— Mulțumesc, stăpâne.

— Îți șade bine. Mi-aș dori să-ți pot da mai mult. Mustața bătrânului zvâcni. L-am trimis pe Sam Gârbovul în beci, să scotocească prin lucrurile fiilor mei, dar Edwyn și Harrold erau mai mărunți, mai subțiri peste piept și mult mai scurți în picioare. Nimic din ce-a rămas de la ei nu ți s-ar potrivi, din păcate.

— Mantia e de-ajuns, stăpâne. N-o voi pângări.

— Nu mă îndoiesc de asta, zise bătrânul, mângâindu-și calul. M-am gândit să vin cu voi o parte din drum, dacă n-ai nimic împotrivă.

— Nicidecum, stăpâne.

Egg îi conduse pe deal în jos, stând cu spatele drept în spinarea lui Maester.

— Trebuie neapărat să poarte pălăria aia pleoștită de pai? îl întrebă Ser Eustace pe Dunk. Arată puțin ridicol, nu crezi?

— Nu așa de ridicol ca atunci când i se cojește pielea capului, stăpâne.

Chiar și atât de devreme, cu soarele abia ivit deasupra orizontului, era foarte cald. *Până după-masă, șeile vor fi atât de încinse încât vor face bășici.* Poate că Egg arăta elegant în veșmintele alese ale băiatului mort, dar până seara avea să fie un ou fiert. Dunk putea cel puțin să se schimbe.

Avea tunica lui cea bună în desaga de șa și cea veche, verde, pe el.

— Vom merge pe drumul dinspre vest, anunță Ser Eustace. E puțin folosit în ultimii ani, dar e cea mai scurtă cale de la Standfast la Castelul Coldmoat. Cărarea îi duse pe după deal, pe lângă mormintele în care odihneau soția și fiii bătrânului cavaler, într-un desiș de muri. Le plăcea să culeagă mure aici, băieților mei, le explică el. Când erau mici, veneau la mine mânjiți pe față și zgâriați pe brațe și știam exact unde-au fost. Zâmbi drăgăstos: Egg al tău îmi amintește de Addam al meu. Un băiat curajos, pentru unul așa de tânăr. Addam încerca să-și apere fratele rănit, pe Harrold, când bătălia a năvălit peste ei. Un riveran cu șase ghinde pe scut i-a tăiat brațul cu o secure. Ochii triști, cenușii, ai bătrânului îi găsiră pe ai lui Dunk: Fostul tău stăpân, cavalerul de Pennytree… a luptat în Rebeliunea Blackfyre?

— Da, stăpâne. Înainte să mă ia în slujba lui.

Dunk avusese pe-atunci trei sau patru ani, alergând dezbrăcat pe ulițele din Fundătura Puricilor.

— A fost de partea Dragonului Roșu sau a Dragonului Negru?

Roșu sau Negru? Periculoasă întrebare, chiar și acum. Încă din vremea lui Aegon Cuceritorul, oștirile Casei Targaryen purtaseră dragonul cu trei capete, roșu pe fond negru. Daemon Pretendentul inversase acele culori pe stindardele lui, așa cum făceau mulți bastarzi. *Ser Eustace e stăpânul meu,* își reaminti Dunk. *Are dreptul să întrebe.*

— A luptat sub stindardul Lordului Hayford, stăpâne.

— Grilaj verde pe fond auriu, cu o dungă vălurită, de un verde- deschis?

— S-ar putea, stăpâne. Egg trebuie să știe.

Băiatul știa pe dinafară blazoanele a jumătate dintre cavalerii din Westeros.

— Lordul Hayford a fost un *loialist* de seamă. Regele Daeron l-a uns Mână chiar înainte de bătălie. Butterwell își făcuse treaba atât de jalnic încât mulți i-au pus la îndoială loialitatea, dar Lordul Hayford fusese neclintit de la bun început.

— Ser Arlan a fost lângă el când a căzut. L-a doborât un lord cu trei castele pe scut.

— Mulți oameni de nădejde au murit în ziua aceea, de ambele părți. Iarba n-a fost roșie înainte de bătălie. Ți-a spus asta Ser Arlan?

— Lui Ser Arlan nu-i plăcea să vorbească despre bătălie. Atunci i-a murit și scutierul. Roger de Pennytree îl chema, fiul surorii lui Ser Arlan.

Chiar și rostindu-i numele, Dunk se simțea vinovat. *I-am furat locul.* Doar prinții și marii lorzi își permit să întrețină doi scutieri. Dacă Aegon cel Netrebnic i-ar fi dat sabia sa moștenitorului său Daeron în loc să i-o dea bastardului său Daemon, poate că n-ar mai fi existat o Rebeliune Blackfyre și Roger de Pennytree ar fi fost astăzi în viață. *Ar fi cavaler pe undeva, un cavaler mai adevărat decât mine. Eu aș fi sfârșit în spânzurătoare sau aș fi fost trimis la Rondul de Noapte, să patrulez pe Zid până la moarte.*

— O mare bătălie e un lucru îngrozitor, zise bătrânul cavaler, dar în mijlocul sângelui și al măcelului există uneori și frumusețe, o frumusețe care poate să-ți frângă inima. Nu voi uita niciodată cum arăta soarele când a apus peste Câmpul Ierbii Roșii… zece mii de oameni muriseră și aerul era încărcat de gemete și de tânguieli, dar deasupra noastră cerul a devenit auriu, roșu și portocaliu, atât de frumos încât am plâns știind că fiii mei nu-l vor vedea niciodată. Bătrânul oftă. Bătălia a fost mai strânsă decât vor să te facă să crezi, în zilele noastre. Dacă n-ar fi fost Corbul Sângelui…

— Eu auzisem mereu că Baelor Sfarmă-Lance a fost cel care a câștigat bătălia. El și Prințul Maekar.

— Ciocanul și nicovala. Mustața bătrânului zvâcni. Cântăreții lasă multe deoparte. Daemon a fost Războinicul însuși, în ziua aceea. Nimeni nu i-ar fi putut ține piept. A nimicit avangarda Lordului Arryn și i-a ucis pe Cavalerul de Nouă Stele și pe Sălbaticul Wyl Waynwood înainte să se năpustească asupra lui Ser Gwayne Corbray din Garda Regelui. Aproape o oră au dansat împreună, pe caii lor, răsucindu-se și învârtindu-se și lovind cu săbiile în timp ce oamenii mureau în jurul lor. Se spune că de fiecare dată când cele două săbii, Blackfyre și Doamna Deznădejdii, se ciocneau, puteai auzi zăngănitul de la doi kilometri depărtare. Era pe jumătate cântec, pe jumătate țipăt, se spune. Dar când Doamna a șovăit, Blackfyre a străpuns coiful lui Ser Gwayne și l-a lăsat orb și însângerat. Daemon a descălecat, să aibă grijă ca dușmanul său căzut să nu fie călcat în picioare și i-a poruncit lui Redtusk să-l ducă la maesterii din ariergardă. Și aceasta a fost greșeala lui fatală, căci Dintele Corbului ajunsese în vârful Crestei Plângerii și Corbul Sângelui a văzut flamura regală a fratelui său vitreg la trei sute de metri distanță și pe Daemon cu fiii lui sub ea. Prima oară l-a omorât pe Aegon, întâiul născut dintre cei doi gemeni, căci știa că Daemon n-avea să-l părăsească pe băiat atât timp cât mai avea sângele cald în trup, deși săgețile albe cădeau ca grindina. Și, într-adevăr, nu l-a abandonat, cu toate că șapte săgeți l-au străpuns, conduse spre țintă deopotrivă de arcul Corbului Sângelui și de vrăjitorie. Tânărul Aemon a înșfăcat sabia Blackfyre, când a alunecat din degetele tatălui său muribund, așa că atunci Corbul Sângelui l-a omorât și pe el, cel de-al doilea născut dintre gemeni. Astfel au pierit Dragonul Negru și fiii săi.

Multe s-au mai întâmplat după aceea, știu. Am apucat să văd și eu câte ceva… rebelii fugind care încotro. Oțelul Înverșunat reorganizându-i și conducându-și atacul nebun… lupta lui cu Corbul

Sângelui, întrecută doar de cea a lui Daemon cu Gwayne Corbray… Atacul Prințului Baelor împotriva ariergărzii rebelilor, dornishenii țipând în timp ce umpleau aerul de sulițe… dar, până la urmă, nimic n-a mai contat. Războiul se sfârșise odată cu moartea lui Daemon.

O luptă atât de strânsă… dacă Daemon ar fi trecut călare peste trupul lui Gwayne Corbray și l-ar fi lăsat în soarta lui, poate că ar fi străpuns flancul stâng al lui Maekar înainte să ajungă Corbul Sângelui pe creastă. Izbânda ar fi fost atunci de partea dragonilor negri, cu Mâna Regelui ucisă și drumul către Debarcaderul Regelui deschis în fața lor. Poate că Daemon ar fi stat pe Tronul de Fier, când Prințul Baelor va fi venit cu lorzii furtunii și dornishenii lui.

Cântăreții pot să-i dea înainte, ser, cu ciocanul și nicovala lor, dar soarta a făcut-o fratricidul, cu o săgeată albă și o vrajă neagră. Stăpânește peste noi și acum, fii sigur. Regele Aerys e paiața lui. Nu m-ar surprinde să aflu că Lordul Corbul Sângelui l-a vrăjit ca să-l supună voinței sale. Nu e de mirare că suntem blestemați.

Ser Eustace clătină din cap și rămase tăcut, dus pe gânduri. Dunk se întreba cât auzise Egg, dar n-avea cum să-l întrebe. *Câți ochi are Corbul Sângelui?* gândi el.

Se făcea din ce în ce mai cald. *Până și muștele au fugit,* observă Dunk. *Muștele au mai multă minte decât cavalerii. Se feresc de soare.* Se întreba dacă el și Egg vor fi întâmpinați cum se cuvine la Coldmoat. O stacană cu bere rece ar aluneca bine. Dunk cugeta la această perspectivă cu plăcere, când își aminti ce spusese Egg despre Văduva Roșie care-și otrăvise soții. Setea îi trecu pe dată. Existau lucruri mai rele decât un gâtlej uscat.

— A fost o vreme când Casa Osgrey stăpânea toate pământurile, pe mii de kilometri de jur împrejur, de la Nunny, la est, până la Adăpostul

Pietruit Cobble Cover, spuse Ser Eustace. Coldmoat a fost al nostru, și Dealurile Potcoavelor, peșterile de la Derring Downs, satele Dosk și Micul Dosk și Bradybottom, de ambele părți ale Lacului Frunzos… Fecioarele din familia Osgrey se măritau cu băieți din familiile Florent, Swann și Tarbeck, chiar și Hightower și Blackwood.

Marginea Pădurii lui Wat se zărea deja. Dunk își umbri ochii cu o mână și privi frunzișul. Acum îl invidia pe Egg pentru pălăria lui pleoștită. *Cel puțin vom avea puțină umbră.*

— Cândva Pădurea lui Wat se întindea chiar până la Coldmoat, îi explică Ser Eustace. Nu-mi amintesc cine-a fost Wat. Înainte de Cucerire, însă, găseai zimbri în pădurea asta și elani uriași. Erau mai mulți cerbi roșii decât putea lua un om într-o viață, căci numai regelui și leului bălțat le era îngăduit să vâneze aici. Chiar și pe vremea tatălui meu, erau copaci pe ambele maluri ale râului, dar păianjenii au defrișat pădurile să facă pășuni pentru vacile, oile și caii lor.

Un firișor de transpirație se prelinse pe pieptul lui Dunk. Se pomeni dorindu-și din tot sufletul ca stăpânul lui să tacă. *E prea cald să vorbești. E prea cald să călărești. E pur și simplu prea al naibii de cald.*

În pădure, dădură peste hoitul unei uriașe pisici sălbatice maro, mișunând de viermi.

— Oribil, făcu Egg, ocolind-o pe departe, călare pe Maester. Duhnește mai rău ca Ser Bennis.

Ser Eustace își opri calul.

— O pisică sălbatică. Nu știam c-a mai rămas vreuna în pădurea asta. Mă întreb ce-a omorât-o. Când nimeni nu răspunse, adăugă: Aici eu fac cale întoarsă. Mergeți mai departe spre vest și drumul vă va duce direct la Coldmoat. Ai banii? Dunk încuviință. Bine. Întoarce-te cu apa mea, ser.

Bătrânul cavaler se îndepărtă la trap, înapoi pe unde veniseră. Când dispăru, Egg spuse.

— M-am gândit cum ar trebui să vorbești cu Lady Webber, ser. Ar trebui s-o câștigi de partea ta cu complimente galante.

Băiatul arăta la fel de vioi și neîncălzit în tunica lui bălțată ca Ser Eustace în mantia lui. *Oare sunt singurul care nădușește?*

— Complimente galante, repetă Dunk. Ce fel de complimente galante?

— Știi tu, ser, spune-i cât de frumoasă și de atrăgătoare e.

Dunk avea îndoieli.

— A îngropat patru soți, trebuie să fie bătrână ca Lady Vaith. Dacă spun că e frumoasă și atrăgătoare când e bătrână și plină de negi, o să mă ia drept mincinos.

— Trebuie doar să găsești ceva adevărat de spus despre ea. Așa face fratele meu Daeron. Chiar și târfele bătrâne și urâte pot avea păr strălucitor sau urechi frumos conturate, așa zice.

— Urechi frumos conturate?

Îndoielile lui Dunk sporeau.

— Sau ochi frumoși. Spune-i că rochia îi scoate în evidență culoarea ochilor. Băiatul cugetă o clipă: Dar numai dacă nu are un singur ochi, ca Lordul Corbul Sângelui.

Doamna mea, rochia aceea îți scoate în evidență culoarea ochiului. Dunk auzise cavaleri și lorzi mărunți făcând asemenea complimente unor doamne. Dar nu se exprimaseră niciodată chiar în asemenea hal. *Bună doamnă, rochia aceea e frumoasă. Scoate în evidență culoarea ambilor tăi ochi superbi.* Unele dintre doamne erau bătrâne și sfrijite, sau grase și rumene, sau cu fața ciupită de vărsat și lipsite de grație, dar toate purtau rochii și toate aveau doi ochi și, din câte își amintea Dunk, fuseseră încântate de cuvintele bombastice. *Ce rochie încântătoare, doamna mea. Scoate în evidență încântătoarea frumusețe a frumoșilor tăi ochi colorați.*

— Viața unui cavaler rătăcitor e mai simplă, constată Dunk, posomorât. Dacă spun ce nu trebuie, e în stare să mă vâre într-un sac cu bolovani și să mă arunce în șanțul ei cu apă.

— Mă îndoiesc că are un sac atât de mare, ser, zise Egg. Am putea, în schimb, să folosim cizma mea.

— Nu, mârâi Dunk. N-am putea.

Când ieșiră din Pădurea lui Wat, se pomeniră destul de departe în amonte de stăvilar. Apele se ridicaseră destul de mult pentru ca Dunk să se ude, așa cum se temuse. *Destul de adânci ca să înec un om,* gândi el. În capătul celălalt, malul fusese străpuns și fusese săpat un șanț care să devieze o parte din cursul apei spre vest. Canalul se întindea de-a lungul drumului, alimentând o mulțime de canale mai mici care șerpuiau pe câmpuri. După ce trecem pârâul, suntem în mâinile Văduvei. Dunk se întreba în ce se vârâse. Era singur, cu un băiat de zece ani, să-i țină spatele.

Egg își făcu vânt.

— Ser? De ce ne-am oprit?

— Nu ne-am oprit.

Dunk dădu pinteni calului și coborî în pârâu, împroșcând apa. Egg îl urmă, călare pe catâr. Apa era înaltă până la burta lui Tunet, înainte să înceapă să scadă din nou. Ieșiră șiroind pe malul Văduvei. În față, șanțul curgea drept ca o lance, cu sclipiri verzi și aurii în lumina soarelui.

Când văzură turnurile Castelului Coldmoat, multe ore mai târziu, Dunk se opri să-și pună tunica lui cea bună, dornisheană, și să-și miște sabia lungă în teacă. Nu voia ca lama să fie înțepenită, dacă cumva avea nevoie s-o scoată. Egg scutură și el plăselele pumnalului său, cu fața solemnă, sub pălăria-i pleoștită. Înaintară alături, Dunk pe voinicul cal de luptă, băiatul pe catâr, cu stindardul familiei Osgrey atârnând fără vlagă pe suportul lui.

Coldmoat fu oarecum o dezamăgire, după toate câte le povestise despre el Ser Eustace. În comparație cu Capătul Furtunii sau Highgarden și celelalte reședințe de lorzi pe care le văzuse Dunk, era un castel modest… dar era un castel, nu un turn de veghe fortificat. Zidurile sale exterioare crenelate erau înalte de zece metri, cu turnuri în fiecare colț, fiecare dintre ele o dată și jumătate cât Standfast. De pe fiecare turn și turnuleț atârnau grele flamurile negre ale familiei Webber, purtând blazonul păianjenului pătat pe o pânză argintie.

— Ser? zise Egg. Apa. Uite unde merge.

Canalul se oprea sub zidurile exterioare ale castelului, revărsându-se în șanțul de apărare care îi dăduse numele. Clipocitul apei îl făcu pe Dunk să scrâșnească din dinți. *N-o să aibă apa mea bălțată.*

— Haide, îi spuse el lui Egg.

Deasupra arcului porții principale, un șir de flamuri cu blazonul păianjenului atârnau în aerul neclintit, deasupra mai vechiului blazon cioplit adânc în piatră. Secole de vânt și vreme rea îl tociseră, dar forma lui era încă distinctă: un leu ridicat pe picioarele din spate, făcut din careuri în șah. Porțile de dedesubt erau deschise. Când traversară, troncănind, podul basculant, Dunk observă cât de jos era șanțul cu apă. *Un metru optzeci, cel puțin*, estimă el.

Doi lăncieri le ținură calea, la bariera-ghilotină. Unul avea o barbă mare și neagră, altul nu. Bărbosul ceru să știe care e scopul prezenței lor aici.

— Stăpânul meu, Lordul Osgrey, m-a trimis să tratez cu Lady Webber, îi explică Dunk. Mi se spune Ser Duncan Vlăjganul.

— Ei, bine, știam că nu ești Bennis, zise cel fără barbă. L-am fi mirosit de la distanță.

Bărbatul avea un dinte lipsă și blazonul păianjenului pătat cusut deasupra inimii.

Bărbosul îl cerceta cu suspiciune pe Dunk.

— Nimeni n-o întâlnește pe nobila stăpână fără permisiunea Găliganului. Tu vii cu mine, grăjdarul tău poate să rămână cu caii.

— Sunt scutier, nu grăjdar, ținu morțiș Egg să spună. Ești orb sau doar prost?

Străjerul fără barbă izbucni în râs. Bărbosul atinse beregata băiatului cu vârful suliței.

— Mai spune o dată.

Dunk îi trase lui Egg o scatoalcă peste ureche.

— Nu, tacă-ți gura și vezi de cai. Dunk descălecă. Mă duc acum să vorbesc cu Ser Lucas.

Bărbosul coborî sulița.

— E în curte.

Trecură pe sub țepușele barierei-ghilotină și pe sub o gură de tragere, înainte să iasă în curtea exterioară. În adăposturi lătrau dulăi, iar dinspre ferestrele plumbuite ale unui sept de lemn cu șapte laturi Dunk auzea glasuri cântând. În fața fierăriei, un fierar potcovea un cal, ajutat de un ucenic. În apropiere, un scutier trăgea la țintă cu arcul, în timp ce o fată pistruiată, cu părul împletit într-o coadă lungă, îl egala lovitură după lovitură. Ținta mobilă se învârtea și ea, în timp ce câțiva cavaleri în haine vătuite o doborau rând pe rând.

Îl găsi pe Ser Lucas Găliganul printre privitori, vorbind cu un septon mare și gras care nădușea mai rău decât Dunk, un caltaboș mare și alb în veșminte ude leoarcă, de parcă fi făcut baie cu ele. Inchfield era la o lance distanță în spatele lui, bățos și drept și foarte înalt… deși nu atât de înalt ca Dunk. *Doi metri*, estimă Dunk, *și fiecare centimetru mai mândru decât celălalt.* Deși purta mătase neagră și brocart, Ser Lucas nu părea încălzit, de-ai fi zis că patrula pe Zid.

— Stăpâne! îl strigă străjerul. Omul ăsta vine de la turnul găinii pentru o audiență la nobila doamnă.

Septonul se întoarse primul, cu un chiuit de încântare care-l făcu pe Dunk să se întrebe dacă era beat.

— Și ce-i ăsta? Un cavaler rătăcitor? Aveți o mulțime de tufișuri în Reach. Septonul făcu semnul binecuvântării: Fie ca Războinicul să lupte veșnic și alături de tine. Sunt Septonul Sefton. Un nume nefericit, dar e al meu. Iar tu?

— Ser Duncan Vlăjganul.

— Modest, omul ăsta, îi spuse Septonul lui Ser Lucas. De-aș fi eu așa de înalt, mi-aș spune Ser Sefron Imensul. Ser Sefton Turnul. Ser Sefron cu Norii la Urechi.

Fața lui, ca o lună plină, era îmbujorată, iar pe robă avea pete de vin.

Ser Lucas îl cercetă pe Dunk. Era un bărbat mai în vârstă, de patruzeci de ani, cel puțin, poate chiar de cincizeci, mai degrabă zvelt decât musculos, cu o față deosebit de urâtă. Avea buzele groase, dinții, o harababură gălbejită, nasul mare și cărnos, ochii bulbucați. *Și e furios,* sesiză Dunk, chiar înainte ca omul să vorbească.

— Cavalerii sunt în cel mai bun caz cerșetori cu săbii și în cel mai rău, tâlhari. Pleacă. Nu vrem aici oameni ca tine.

Fața lui Dunk se întunecă.

— M-a trimis Ser Eustace de la Standfast să tratez cu doamna castelului.

— Osgrey? Septonul îi aruncă o privire Găliganului. Osgrey cel cu leul bălțat. Credeam că a dispărut Casa Osgrey.

— Aproape de tot, atât cât să nu mai conteze. Bătrânul e ultimul dintre ei. Îl lăsăm să păstreze un turn dărăpănat la câțiva kilometri spre est. Ser Lucas se încruntă la Dunk: Dacă Ser Eustace vrea să stea de vorbă cu nobila stăpână, n-are decât să vină el. Ochii i se îngustară: Tu ai fost la stăvilar cu Bennis. Nu te osteni să negi. Ar trebui să te spânzur.

— Cei Șapte să ne apere. Septonul își șterse sudoarea de pe frunte cu mâneca. Un brigand, nu-i așa? Și încă unul voinic. Ser, căiește-te pentru păcatele tale și Mama o să aibă îndurare. Pledoaria

pioasă a septonului fu întreruptă când trase câteva vânturi. Vai, mie. Iartă-mă, ser. Așa se întâmplă când mănânci fasole și pâine de orz.

— Nu sunt brigand, le spuse Dunk celor doi, cu toată demnitatea de care era în stare.

Găliganul nu părea impresionat de această negare.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, ser… dacă ești un *ser*. Fugi înapoi la turnul tău cu găini și spune-i lui Ser Eustace să ni-l predea pe Ser Bennis Duhoare-Brună. Dacă ne scutește de osteneala de a-l scoate noi cu forța din Standfast, s-ar putea ca nobila stăpână să fie mai dispusă la clemență.

— Voi vorbi cu nobila stăpână despre Ser Bennis și necazurile de la stăvilar. Și despre furtul apei noastre.

— Furt? se miră Ser Lucas. Spune-i asta stăpânei noastre și vei înota într-un sac înainte de apusul soarelui. Ești sigur că vrei să vorbești cu ea?

Singurul lucru de care era sigur Dunk era că-i venea să-și vâre pumnul printre dinții strâmbi și galbeni ai lui Lucas Inchfield.

— Ți-am spus ce vreau.

— O, lasă-l să-i vorbească, îl îndemnă septonul. Ce rău ar putea face? Ser Duncan a străbătut cale lungă sub soarele ăsta necruțător, lasă-l să spună ce are de spus.

Ser Lucas îl măsură din nou pe Dunk.

— Septonul nostru e un om credincios. Vino. Am să-ți fiu recunoscător dacă vei fi scurt.

Găliganul străbătu curtea cu pași mari și Dunk fu nevoit să alerge în urma lui.

Ușile septului de la castel se deschiseseră și credincioșii coborau scările. Erau cavaleri și scutieri, vreo douăzeci de copii, mai mulți bătrâni, trei septe în veșminte albe cu glugă… și o doamnă elegantă, durdulie, de viță nobilă, învesmântată într-o rochie de damasc bleumarin, tivită cu

dantelă myrisheană, atât de lungă încât tivul se târa în praf. Dunk aprecie că avea cam patruzeci de ani. Sub o plasă de păr din fir de argint, părul ei castaniu-roșcat era ridicat, dar mai roșie decât părul era fața ei.

— Stăpână, spuse Ser Lucas, când ajunseră în fața ei și a septelor sale, acest cavaler rătăcitor susține că aduce un mesaj de la Ser Eustace Osgrey. Vrei să-l auzi?

— Dacă vrei tu, Ser Lucas.

Se uită atât de insistent la Dunk încât acesta nu putu să nu-și amintească vorbele lui Egg despre vrăjitorie. *Nu cred că face baie în sânge ca să rămână frumoasă.* Văduva era corpolentă și țeapănă, cu un cap ciudat de țuguiat pe care părul ridicat nu-l putea ascunde cu totul. Avea nasul prea mare și gura prea mică. Dunk fu ușurat să vadă că avea, într-adevăr, doi ochi, dar abandonase deja toate gândurile despre galanterie.

— Ser Eustace m-a rugat să-ți vorbesc despre recentele necazuri de la stăvilar.

Femeia clipi.

— Stăvilar, spui?

În jurul lor se aduna un grup de oameni. Dunk simțea ochi dușmănoși ațintiți asupra lui.

— Pârâul, spuse el, Apa Bălțată. Nobilă stăpână, ai construit un stăvilar de-a curmezișul lui…

— O, sunt foarte sigură că n-am construit. Păi, eu mi-am făcut rugăciunile toată dimineața, ser.

Dunk îl auzi pe Ser Lucas chicotind.

— N-am vrut să spun că ai construit zidul cu mâinile tale, nobilă stăpână, doar că… fără apa aceea culturile noastre vor muri… țăranii au fasole și orz pe câmpuri, și pepeni…

— Zău? Îmi plac pepenii foarte mult. Gura ei mică se curbă într-un zâmbet fericit. Ce fel de pepeni?

Dunk privi stânjenit la cercul de fețe din jurul lui și simți cum i se înfierbântă obrajii. *Ceva e putred aici. Găliganul mă ia de prost.*

— Stăpână, ne-am putea continua discuția într-un loc… mai retras?

— Marele mocofan vrea să *se culce cu ea!* glumi cineva și un val de hohote se stârni în jurul lui.

Femeia se dădu înapoi, înspăimântată, și-și ridică ambele mâini, să-și ascundă fața. Una dintre septe se duse iute lângă ea și o cuprinse pe după umeri cu un braț protector.

— Ce-i toată veselia asta? Un glas curmă râsetele, rece și ferm. Nu-mi spune nimeni și mie care-i gluma? Cavalere, cine ești de-mi necăjești sora?

Era fata pe care o văzuse mai devreme trăgând cu arcul. Avea o tolbă cu săgeți la șold și ținea în mână un arc lung, înalt cât ea, adică nu foarte înalt. Dacă Dunk avea mai bine de doi metri, ea avea un metru și jumătate. Ar fi putut să-i cuprindă talia cu palmele. Părul ei roșu era prins într-o coadă împletită atât de lungă încât îi trecea de coapse. Avea o gropiță în bărbie, nasul cârn și o pulbere ușoară de pistrui pe obraji.

— Iartă-ne, Lady Rohanne. Cel care vorbi era un chipeș lord tânăr, cu centaurul Casei Caswell brodat pe tunică. Acest mare mocofan te-a confundat cu Lady Helicent.

Dunk se uită de la o femeie la alta.

— Tu ești Văduva Roșie? se auzi rostind. Dar ești prea…

— Tânără? Fata îi aruncă arcul flăcăului lungan pe care Dunk îl văzuse la ținte împreună cu ea. Se face că am douăzeci și cinci de ani. Sau voiai să spui *mică?*

— … frumoasă. *Frumoasă* voiam să spun. Dunk nu știa de unde îi venise asta, dar se bucura că-i venise. Îi plăceau nasul ei, culoarea blond-căpșunie a părului și sânii mici, dar bine conturați, sub jiletca de piele. Credeam că ești… vreau să zic… am auzit că ești de patru ori văduvă, așa că…

— Primul meu soț a murit pe când aveam zece ani. El avea doisprezece, scutierul tatălui meu. A fost călcat de copitele cailor pe Câmpul Ierbii Roșii. Mă tem că soții mei nu zăbovesc niciodată prea mult. Ultimul a murit primăvara.

Așa se spunea mereu despre cei care muriseră în timpul Marii Epidemii de Primăvară, cu doi ani în urmă. *A murit primăvara.*

Câteva zeci de mii muriseră primăvara, printre care un rege bătrân și înțelept și doi tineri prinți foarte promițători.

— Îmi… îmi pare rău pentru toate pierderile tale, stăpână. *Un compliment, nătărăule, fă-i un compliment.* Vreau să spun… rochia ta…

— Rochie? Tânăra privi în jos, la cizmele și pantalonii ei, la tunica largă de pânză și la jiletca de piele. Nu port nicio rochie.

— Părul, voiam să spun… e moale și…

— Și de unde știi tu asta, ser? Dacă mi-ai fi atins vreodată părul, cred că mi-aș aminti.

— Nu moale, se corectă Dunk, nefericit. Roșu, voiam să spun. Părul tău e foarte roșu.

— *Foarte* roșu, ser? O, nu așa de roșu ca fața ta, nădăjduiesc.

Râse și spectatorii râseră cu ea.

Toți, în afară de Ser Lucas Găliganul.

— Stăpână, interveni el, acest om este unul dintre mercenarii de la Standfast. A fost cu Bennis Scutul Brun când i-a atacat pe săpătorii tăi, la stăvilar, și a ciopârțit fața lui Wolmer. Bătrânul Osgrey l-a trimis să trateze cu tine.

— Așa e, stăpână. Mi se spune Ser Duncan Vlăjganul.

— Ser Duncan Prostovanul, mai degrabă, zise un cavaler cu barbă, care purta cele trei fulgere ale Casei Leygood.

Alte hohote răsunară. Până și Lady Helicent își revenise suficient ca să scoată un chicot.

— Oare curtoazia de la Coldmoat a murit odată cu tatăl meu? întrebă fata. *Nu, nu e o fată, e femeie*

în toată firea. Cum a ajuns Ser Duncan să facă o asemenea greșeală, mă-ntreb?

Dunk îi aruncă lui Inchfield o privire dușmănoasă și spuse.

— Vina a fost a mea.

— Chiar așa? Văduva Roșie îl examină pe Dunk din cap până-n picioare: Un copac și o stea căzătoare. N-am mai văzut niciodată blazonul ăsta. Îi atinse tunica, trecându-și două degete peste o creangă a ulmului. Și pictat, nu cusut. Dornishenii își pictează mătăsurile din câte-am auzit, dar ești prea înalt ca să fii dornishean.

— Nu toți dornishenii sunt scunzi, stăpână. Dunk îi simțea degetele prin mătase. Avea pistrui și pe mână. *Pun rămășag că are pistrui peste tot.* Gura lui Dunk era neobișnuit de uscată. Am petrecut un an în Dorne, adăugă el.

— Toți stejarii cresc așa de înalți acolo? întrebă ea, în timp ce își trecea degetele peste o creangă din jurul inimii lui Dunk.

— Vrea să fie un ulm, stăpână.

— O să țin minte. Își retrase mâna, solemnă, zicând: E prea cald și prea mult praf în curte, pentru o conversație. Septonule, condu-l pe Ser Duncan în sala mea de audiențe.

— Va fi o mare plăcere pentru mine, buna mea soră.

— Oaspetelui nostru trebuie să-i fie sete. Poți să trimiți și o carafă cu vin.

— Trebuie neapărat? Grăsanul radia. Ei, bine, dacă dorești.

— Voi veni de îndată ce mă schimb. Desfăcându-și cingătoarea și tolba, i le dădu însoțitorului său. Vreau să ni se alăture și Maesterul Cerrick. Ser Lucas, du-te și spune-i să se înfățișeze.

— Îl aduc de îndată, stăpână, răspunse Lucas Găliganul.

Femeia îi aruncă o privire rece castelanului său.

— Nu-i nevoie să-l aduci. Știu că ai multe sarcini de îndeplinit prin castel. Va fi de-ajuns să-l trimiți pe Maesterul Cerrick în apartamentele mele.

— Stăpână! strigă Dunk după ea. Scutierul meu a fost obligat să aștepte la porți. Ar putea să ne însoțească și el?

— Scutierul tău? Când zâmbea, arăta ca o fetișcană de cincisprezece ani, nu ca o femeie de douăzeci și cinci. *O fată frumoasă, răutăcioasă și zeflemitoare.* Desigur, dacă îți face plăcere, adăugă ea.

— Nu bea vinul, ser, îi șopti Egg, în timp ce așteptau în sala de audiențe.

Podelele de piatră erau acoperite cu rogojini parfumate, pereții cu tapiserii reprezentând scene de turnir și bătălie. Dunk pufni.

— Nu-i nevoie să mă otrăvească, răspunse el în șoaptă. Vrei să spui că mă crede un mare mocofan, cu terci de mazăre între urechi?

— Bunei surori îi place terciul de mazăre, la drept vorbind, spuse Septonul Sefton, când își făcu din nou apariția, cu o carafă de vin, una cu apă și trei cupe. Da, da, am auzit, sunt gras, nu surd. Septonul umplu două cupe cu vin și una cu apă. A treia i-o dădu lui Egg, care o cercetă cu o privire lungă și neîncrezătoare și o puse deoparte. Septonul nu băgă de seamă. E un vin vechi de Arbor, îi explică lui Dunk. Foarte bun, iar otrava îi dă o aromă deosebită, adăugă el, făcându-i lui Egg cu ochiul. Arareori mă ating de struguri, dar așa am auzit. Îi întinse cupa lui Dunk.

Era un vin bogat și dulce, dar Dunk sorbi cu grijă, și asta abia după ce septonul goli cu nesaț, din trei înghițituri mari și zgomotoase, jumătate din cupa sa. Egg își încrucișă brațele și continuă să-și ignore apa.

— Chiar îi place terciul de mazăre, spuse septonul. Și tu îi placi, ser. O cunosc pe buna mea

soră. Când te-am văzut prima oară în curte, aproape că am sperat că ești vreun petițor venit de la Debarcaderul Regelui, să ceară mâna stăpânei.

Dunk își încreți fruntea.

— De unde-ai știut că sunt de la Debarcaderul Regelui, septonule?

— Oamenii de-acolo au un anume fel de a vorbi. Septonul trase o dușcă de vin, învârti licoarea în gură, înghiți și oftă de plăcere. Am slujit acolo mulți ani, în serviciul Înaltului nostru Septon, în Marele Sept al lui Baelor. Suspină. N-ai mai recunoaște orașul, de când cu primăvara. Focurile l-au schimbat. Un sfert din case au dispărut și încă un sfert sunt goale. Și șobolanii au dispărut. Nu mi-aș fi imaginat niciodată c-am să văd un oraș fără șobolani.

Dunk auzise și el asta.

— Ai fost acolo în timpul Marii Epidemii de Primăvară?

— O, da, am fost. O perioadă îngrozitoare, ser, îngrozitoare. Oameni în putere umblau sănătoși în zori și erau morți până la apusul soarelui. Mureau atât de mulți și atât de repede încât n-aveau timp să-i îngroape. În schimb, i-au așezat morman în Groapa Dragonilor și, când cadavrele au ajuns la trei metri adâncime, Lordul Rivers a poruncit piromanților să le ardă. Lumina focurilor a strălucit prin ferestre, ca în vremurile de demult, pe când dragonii aveau cuib sub marea cupolă. Noaptea puteai vedea strălucirea în tot orașul, lumina verde-întunecată a focului sălbatic. Culoarea verde continuă să mă bântuie și acum. Se spune că primăvara a fost rea în Lannisport, și mai rea în Orașul Vechi, dar la Debarcaderul Regelui a secerat patru din zece. N-au fost cruțați nici tineri, nici bătrâni, nici bogați, nici săraci, nici mari, nici umili. Bunul nostru Înalt Septon, glasul zeilor pe pământ, a pierit și el, cu o treime dintre Cei Mai Cucernici și aproape toate surorile noastre tăcute. Înălțimea Sa Regele Daeron, dulcele Matarys și

viteazul Vallar, Mâna… O, au fost vremuri îngrozitoare. Până la sfârșit, jumătate din oraș se ruga la Străin. Septonul mai luă o înghițitură. Iar tu unde-ai fost, ser?

— În Dorne, răspunse Dunk.

— Mulțumește-i Mamei pentru îndurarea ei, atunci.

Marea Epidemie de Primăvară nu ajunsese niciodată la Dorne, poate pentru că dornishenii își închiseseră granițele și porturile, așa cum făcuseră și Arrynii din Vale, care fuseseră cruțați și ei.

— Toată discuția asta despre moarte e de-ajuns să lase omul fără vin, dar veselia vine greu în vremuri precum cele pe care le trăim. Seceta nu se lasă înduplecată, în ciuda tuturor rugăciunilor noastre. Pădurea Regelui e o imensă cutie de iască și focurile se dezlănțuie acolo zi și noapte. Oțelul Înverșunat și fiii lui Daemon Blackfyre pun la cale comploturi în Tyrosh, iar krakenii lui Dagon Greyjoy cutreieră Marea Apusului ca niște lupi înfometați, năvălind până departe spre sud, la Arbor. Au luat jumătate din bogăția Insulei Frumoase, se spune, și o sută de femei. Lordul Farman își repară zidurile de apărare, deși mi se pare că face ca omul care-i pune fiicei sale gravide o centură de castitate, când are pântecele mare cât al meu. Lordul Bracken moare încet pe Trident și întâiul său născut a pierit primăvara. Asta înseamnă că Ser Otho e cel care trebuie să-i urmeze. Casa Blackwood nu va înghiți niciodată Bruta de la Bracken ca vecin. Asta va însemna război.

Dunk cunoștea vechea dușmănie dintre Casele Blackwood și Bracken.

— Lordul lor senior nu va impune o pace?

— Din păcate, spuse Septonul Sefton, Lordul Tully e un copil de opt ani, înconjurat de femei. Riverrunul va face puțin, iar Regele Aerys și mai puțin. Dacă nu se găsește vreun maester să scrie o relatare despre asta, toată chestiunea va scăpa

atenției regale. Nu uita, rogu-te, Mâna noastră s-a născut pe jumătate Blackwood. Dacă va acționa în vreun fel, va fi doar ca să-și ajute verii să încolțească Bruta. Mama din Ceruri l-a însemnat pe Lordul Rivers în ziua în care s-a născut, iar Oțelul Înverșunat l-a însemnat din nou, pe Câmpul Ierbii Roșii.

Dunk știa că septonul se referea la Corbul Sângelui. Brynden Rivers era adevăratul nume al Mâinii Regelui. Mama lui fusese născută Blackwood, tatăl fusese Regele Aerys al IV-lea.

Grăsanul își bău vinul și turui mai departe.

— Cât despre Aerys, Înălțimii Sale îi pasă mai mult de vechile pergamente și de profețiile prăfuite decât de lorzi și de legi. Nici măcar nu se ostenește să zămislească un moștenitor. Regina Aelinor se roagă zi de zi în Marele Sept, implorând-o pe Mama din Ceruri s-o binecuvânteze cu un copil, dar rămâne fecioară. Aerys are camerele lui separate și se spune că mai degrabă ar lua în pat o carte decât orice femeie. Septonul își umplu cupa din nou: De bună seamă, cel care ne conduce este Lordul Rivers, cu vrăjile și cu spionii lui. Nu e nimeni să i se opună. Prințul Maekar stă îmbufnat în Castelul Verii, cultivându-și nemulțumirile împotriva fratelui său, regele. Prințul Rhaegal e pe cât de nebun pe-atât de blajin, iar copiii lui sunt… ei, bine, copii. Prietenii și favoriții Lordului Rivers ocupă toate posturile, lorzii micului consiliu îi ling mâna, iar acest nou Mare Maester e la fel de vârât în vrăjitorie ca el. Fortăreața Roșie e păzită de Dinții Corbului și nimeni nu-l vede pe rege fără permisiunea lui.

Dunk se foi stânjenit în scaun. *Câți ochi are Corbul Sângelui? O mie și unul.* Spera că Mâna Regelui nu avea și o mie și una de urechi. Unele dintre lucrurile pe care le spunea Septonul Sefton sunau a trădare. Dunk aruncă o privire spre Egg, să vadă cum reacționa la toate acestea. Băiatul se străduia din răsputeri să tacă.

Septonul se ridică în picioare.

— Buna mea soră va mai întârzia puțin. Ca toate marile doamne, va găsi că primele zece rochii pe care le încearcă nu se potrivesc cu starea ei de spirit. Mai vrei niște vin?

Fără să mai aștepte răspunsul, umplu ambele cupe.

— Doamna pe care am confundat-o, întrebă Dunk, nerăbdător să schimbe vorba, e sora ta?

— Suntem cu toții copii ai Celor Șapte, ser, dar în afară de asta… o, nu! Lady Helicent e sora regretatului Ser Rolland Uffering, cel de-al patrulea soț al doamnei Rohanne, care a murit primăvara. Fratele meu a fost predecesorul lui, Ser Simon Staunton, care a avut marele ghinion să se înece cu un os de pui. Coldmoat mișună de fantome, trebuie spus. Soții mor, dar rudele lor rămân, să bea vinurile stăpânei și să-i mănânce cofeturile, ca o invazie de lăcuste rozalii și dolofane împopoțonate în mătase și catifea. Septonul se șterse la gură și continuă: Și, totuși, trebuie să se mărite din nou, și asta repede.

— Trebuie? întrebă Dunk.

— Testamentul nobilului său tată o cere. Lordul Wyman voia nepoți, să-i ducă mai departe numele. Când s-a îmbolnăvit, a încercat s-o mărite cu Găliganul, ca să poată muri știind-o cu un bărbat puternic alături, s-o apere, dar Rohanne l-a refuzat. Lordul s-a răzbunat prin testamentul său: Dacă Rohanne rămâne nemăritată la doi ani de la moartea tatălui ei, Coldmoat și pământurile lui îi revin vărului Wendell. Probabil că ai apucat să-l vezi în curte. Un bărbat scund, cu gușă, foarte predispus la flatulență. Deși nu se cuvine s-o spun, sunt eu însumi blestemat cu vânturi în exces. Fie cum o fi. Ser Wendell e prost și hrăpăreț, dar nevasta lui e sora Lordului Rowan… și e grozav de fertilă, asta nu poate fi tăgăduit. Fată la fel de des cum trage el vânturi. Fiii lor sunt pe măsura tatălui, fiicele, mai rele și cu toții au început să

numere zilele. Lordul Rowan a confirmat testamentul, așa că stăpâna mai are timp doar până la următoarea lună nouă.

— De ce-a așteptat atât de mult? se întrebă Dunk cu voce tare.

Septonul ridică din umeri.

— La drept vorbind, a cam dus lipsă de pețitori. Buna mea soră nu-i de lepădat, după cum probabil ai observat, iar un castel solid, cu proprietăți întinse, nu face decât să-i sporească farmecul. Ai putea crede că în jurul ei roiesc ca mușteleze mezinii unor lorzi și cavaleri fără pământ. Te-ai înșela. Cei patru soți morți îi țin la distanță, iar unii spun că-i și stearpă… dar niciodată în preajma ei, dacă nu cumva își doresc să vadă o colivie de ciori pe dinăuntru. A născut doi prunci, un băiat și o fată, dar niciunul n-a trăit până la prima sa aniversare. Puținii pe care zvonurile despre otrăviri și vrăjitorie nu-i îndepărtează nu vor să aibă de-a face cu Găliganul. Lordul Wyman l-a însărcinat, pe patul de moarte, să-i apere fiica de pețitori nevrednici, cuvinte prin care el a înțeles toți pețitorii. Cel ce vrea să aibă mâna ei va trebui să înfrunte mai întâi sabia lui. Septonul își termină vinul și puse cupa deoparte. Asta nu înseamnă că n-a existat niciunul, adăugă el. Cleyton Caswell și Simon Leygood au fost cei mai insistenți, dar par mai interesați de pământurile decât de persoana ei. Dacă ar fi să mă pretez la rămășaguri, mi-aș pune aurul pe Gerold Lannister. Încă nu și-a făcut apariția, dar se spune că are părul auriu și mintea iute. Și că are mai mult de un metru optzeci…

— … iar Lady Webber e fascinată de scrisorile lui. Doamna în cauză stătea în pragul ușii, lângă un maester tânăr și slut, cu un nas mare și coroiat. Ai pierde rămășagul, bunule frate. Gerold nu va renunța niciodată de bunăvoie la plăcerile de la Lannisport și la splendorile de la Casterly Rock pentru un titlu de lord mărunt. Are mai multă influență ca frate și sfetnic al Lordului Tybolt

decât ar putea spera să aibă ca soț al meu. Cât despre alții, Ser Simon ar trebui să vândă jumătate din pământul meu ca să-și plătească datoriile, iar Ser Cleyton tremură ca o frunză ori de câte ori catadicsește Găliganul să se uite la el. În plus, e mai frumos ca mine. Iar tu, septonule, ai cea mai mare gură din Westeros.

— Un pântece mare cere o gură mare, răspunse Septonul Sefton, deloc tulburat. Altfel se face mic curând.

— *Tu* ești Văduva Roșie? întrebă Egg, uluit. Sunt aproape la fel de înalt ca tine!

— A mai făcut un băiat aceeași remarcă, acum o jumătate de an. L-am trimis la roata de tortură, să-l facă mai înalt. Când Lady Rohanne se așeză pe jilțul de pe dais, își trase cosița lungă în față, peste umărul stâng. Era atât de lungă încât capătul îi odihnea încolăcit în poală, ca o pisică adormită. Ser Duncan, spuse ea, n-ar fi trebuit să te tachinez în curte, când tu încercai să fii atât de amabil. Numai că ai roșit așa de tare… N-a fost nicio fată să te tachineze, în satul unde-ai crescut așa de înalt?

— Satul a fost Debarcaderul Regelui. Dunk trecu sub tăcere Fundătura Puricilor. Erau fete, dar…

Tachinările din Fundătura Puricilor însemnau uneori tăiatul unui deget de la picior.

— Presupun că se temeau să te tachineze, spuse Lady Rohanne, mângâindu-și cosița. Fără doar și poate, erau speriate de statura ta. Să nu i-o iei în nume de rău lui Lady Helicent, rogu-te. Buna mea soră e o făptură slabă de minte, dar e inocentă. E atât de pioasă încât n-ar putea să se îmbrace fără septele ei.

— N-a fost vina ei. Greșeala îmi aparține.

— Minți aproape galant. Știu că a fost Ser Lucas. E un om crud, iar tu l-ai jignit pe loc.

— Cum? întrebă Dunk, nedumerit. Nu i-am făcut niciun rău.

Rohanne zâmbi cu un zâmbet care-l făcu să-și dorească să fi fost mai urâtă.

— Te-am văzut lângă el, zise ea. Ești mai înalt cu o palmă sau aproape. De multă vreme n-a mai întâlnit Ser Lucas pe cineva la care să nu se poată uita de sus. Câți ani ai, ser?

— Aproape douăzeci, dacă-mi îngădui, doamna mea.

Lui Dunk îi plăcea cum sună *douăzeci*, deși probabil era mai tânăr cu un an, poate cu doi. Nimeni nu știa precis, cu atât mai puțin el însuși. Avea, pesemne, o mamă și un tată, ca toată lumea, dar nu-i cunoscuse. Nu le știa nici măcar numele și nimănui în Fundătura Puricilor nu-i păsase vreodată când s-a născut sau cine-i sunt părinții.

— Ești așa de puternic precum pari?

— Cât de puternic par?

— O, destul de puternic ca să-l iriți pe Ser Lucas. E castelanul meu, deși nu eu mi l-am ales. L-am moștenit de la tatăl meu, așa cum am moștenit Coldmoat. Ai devenit cavaler pe-un câmp de luptă, Ser Duncan? Vorba ta sugerează că nu te-ai născut cu sânge de nobil, dacă-mi îngădui s-o spun.

M-am născut cu sânge de canal.

— Un cavaler rătăcitor pe nume Ser Arlan de Pennytree m-a luat ca scutier, pe când eram doar copil. M-a învățat cavalerismul și artele războiului.

— Și același Ser Arlan te-a făcut cavaler?

Dunk se foi. Observă că una dintre ghetele sale era pe jumătate desfăcută.

— Nimeni altcineva nu m-ar fi făcut, probabil.

— Unde-i Ser Arlan acum?

— A murit. Dunk ridică ochii. Putea să-și lege gheata mai târziu. L-am îngropat pe coama unui deal.

— A căzut vitejește în bătălie?

— Erau ploi. A răcit.

— Bătrânii sunt firavi, știu. Am învățat asta de la al doilea soț al meu. Aveam treisprezece ani

când l-am urmat. El ar fi împlinit cincizeci și cinci, dacă ar fi trăit până la următoarea sa aniversare. Când era de jumătate de an în pământ, i-am dăruit și un fiu. A venit Străinul și după el. Septonii spun că tatăl lui l-a vrut alături. Tu ce părere ai, ser?

— Păi, șovăi Dunk, s-ar putea, stăpână.

— Aiureli, făcu ea, băiatul s-a născut prea plăpând. O făptură atât de micuță. N-avea putere nici să sugă. Și totuși Zeii i-au dăruit cincizeci și cinci de ani tatălui său. Ai crede că i-ar fi putut dărui mai mult de trei zile fiului.

— Așa este.

Dunk nu știa mai nimic despre zei. Se ducea uneori la sept și se ruga la Războinic, să-i dea putere în brațe, dar în rest îi lăsa pe Cei Șapte în treaba lor.

— Îmi pare rău că Ser Arlan al tău a murit, zise ea, și încă și mai rău că ai intrat în slujba lui Ser Eustace. Nu toți bătrânii sunt la fel, Ser Duncan. Ai face mai bine să te duci acasă, la Pennytree.

— Casa mea e acolo unde mi-e jurată sabia.

Dunk nu fusese niciodată la Pennytree. Nici măcar nu știa dacă era în Reach.

— Jur-o aici, atunci. Vremurile sunt tulburi. Am nevoie de cavaleri. După cum arăți, s-ar spune că ai poftă de mâncare, Ser Duncan. Câți pui poți să înfuleci? La Coldmoat ai avea carne caldă și rozalie din belșug și tarte dulci cu fructe. Scutierul tău trebuie și el hrănit, mi se pare. E așa de sfrijit că i-a căzut tot părul. O să-i dăm o cameră cu alți băieți de vârsta lui. O să-i placă. Instructorii mei de arme l-ar putea antrena în toate artele războiului.

— Îl antrenez eu, spuse Dunk, încercând să se apere.

— Și mai cine? Bennis? Bătrânul Osgrey? Găinile?

Fuseseră zile când Dunk îl pusese pe Egg să vâneze găini. *Îl ajută să devină mai iute,* gândi el, dar știa că, dacă i-ar spune asta, Lady Rohanne ar

râde. Îl tulbura, cu nasul ei cârn și pistruii. Dunk fu nevoit să-și reamintească de ce îl trimisese acolo Ser Eustace.

— Sabia mi-e jurată Lordului Osgrey, stăpână, declară el, și așa va rămâne.

— Așa să fie, ser. Hai să vorbim despre lucruri mai puțin plăcute. Lady Rohanne își smuci cosița, adăugând: Nu tolerăm atacuri la adresa Castelului Coldmoat sau a oamenilor lui. Așa că, spune-mi, de ce nu te-aș lega într-un sac?

— Am venit să negociez, stăpână, îi aminti Dunk și am băut din vinul tău. Gustul îi stăruia încă în gură, bogat și dulce. Nu-l otrăvise, până acum. Poate că vinul îi făcea așa de îndrăzneț: Și n-ai un sac destul de mare pentru mine.

Spre ușurarea lui, gluma lui Egg o făcu să zâmbească.

— Am, însă, cu duiumul din cei destul de mari pentru Bennis. Maester Cerrick spune că i-a despicat fața lui Wolmer aproape până la os.

— Ser Bennis și-a pierdut cumpătul cu el, stăpână. Ser Eustace m-a trimis să plătesc prețul sângelui.

— Prețul sângelui? Văduva Roșie râse. E un om bătrân, știu, dar nu mi-am dat seama că e chiar atât de bătrân. Are impresia că trăim în Epoca Eroilor, când viața unui om nu prețuia mai mult de-un sac de arginți?

— Omul n-a fost ucis, stăpână, îi reaminti Dunk. N-am văzut să fie omorât nimeni. I-a zgâriat fața, atâta tot.

Degetele ei dansau lenețe de-a lungul cosiței.

— Și cât socotește Ser Eustace că valorează fața lui Wolmer, mă rog?

— Un cerb de argint. Și trei pentru tine, stăpână.

— Ser Eustace pune un preț meschin pe onoarea mea, deși trei cerbi de argint sunt mai buni decât trei găini, recunosc. Ar face mai bine să mi-l trimită aici pe Bennis, să-și capete pedeapsa.

— Asta ar implica sacul pe care l-ai pomenit?

— S-ar putea. Lady Rohanne își înfășură cosița în jurul mâinii. Osgrey poate să-și păstreze argintul, decretă ea. Sângele se plătește doar cu sânge.

— Bine, spuse Dunk, poate că-i așa cum spui, stăpână, dar de ce nu trimiți după omul acela pe care l-a rănit Bennis, să-l întrebi ce preferă, un cerb de argint sau pe Bennis într-un sac?

— O, ar alege argintul, dacă nu le-ar putea avea pe amândouă. De asta nu mă îndoiesc, ser. Dar alegerea nu-i aparține. Aici e vorba despre leu și păianjen, nu despre obrazul unui țăran. Pe Bennis îl vreau și pe Bennis îl voi avea. Nimeni nu pătrunde pe pământurile mele, rănindu-mi unul dintre oameni, și scapă râzând.

— Nobilă stăpână, tu ai pătruns pe proprietatea Standfast și ai rănit un om de-al lui Ser Eustace, zise Dunk, fără să se gândească.

— Oare? Lady Rohanne își smuci din nou cosița. Dacă te referi la hoțul de oi, omul era notoriu. M-am plâns de două ori la Osgrey, dar n-a făcut nimic. Nu cer de trei ori. Legea regelui îmi acordă puterea pedepsei cu moartea.

De data asta, cel care îi răspunse fu Egg.

— Pe pământurile care îți aparțin, sublinie băiatul. Legile regelui îți acordă puterea pedepsei cu moartea pe propriile pământuri.

— Isteț băiat, remarcă ea. Dacă știi atâta, atunci știi și că, fără permisiunea stăpânului lor, cavalerii n-au drept de pedeapsă. Ser Eustace e stăpân în cetatea Standfast a Lordului Rowan. Bennis a încălcat pacea regelui când a vărsat sânge și trebuie să răspundă pentru asta. Văduva Roșie se uită la Dunk: Dacă Ser Eustace mi-l trimite pe Bennis, o să-i tai nasul și cu asta s-a terminat. Dacă va trebui să vin eu după el, nu fac o asemenea promisiune.

Dunk fu cuprins dintr-odată de o senzație de greață în adâncul stomacului.

— Eu îi spun, dar n-o să renunțe la Ser Bennis. Șovăi. Stăvilarul a fost cauza tuturor necazurilor. Dacă ai fi de acord să-l deschizi, nobilă stăpână…

— Imposibil, declară tânărul maester aflat lângă Lady Rohanne. Coldmoat hrănește de douăzeci de ori mai mulți țărani decât Standfast. Stăpâna are câmpuri de grâu, porumb și orz, toate uscate de secetă. Are multe livezi: meri, piersici și trei feluri de peri. Are vaci pe cale să fete, cinci sute de capete de oi cu botul negru și crește cei mai buni cai din Reach. Avem o duzină de iepe gestante.

— Ser Eustace are și el oi, răspunse Dunk. Are pepeni pe câmp, fasole și orz și…

— Voi luați apă pentru *șanț*, interveni Egg în gura mare.

Ajungeam și la șanț, gândi Dunk.

— Șanțul e vital pentru apărarea castelului, afirmă maesterul. Sugerezi că Lady Rohanne ar trebui să se lase descoperită în fața unui atac, în vremuri atât de tulburi?

— Păi, rosti Dunk rar, un șanț fără apă e tot un șanț. Și stăpâna are ziduri puternice, cu oameni vânjoși să le apere.

— Ser Duncan, interveni Lady Rohanne. Aveam zece ani când s-a ridicat dragonul negru. L-am implorat pe tatăl meu să nu-și riște viața, sau măcar să-mi lase soțul. Cine să mă fi apărat, dacă ambii bărbați din familia mea erau plecați? Așa că m-a dus sus, pe metereze, și mi-a arătat punctele puternice ale Castelului Coldmoat: „Păstrează-le puternice și te vor apăra“, mi-a spus. „Dacă te îngrijești de ele, nimeni nu-ți poate face niciun rău.“ Primul lucru pe care mi l-a arătat a fost șanțul cu apă. Văduva Roșie își mângâie obrazul cu capătul cosiței: Primul meu soț a pierit pe Câmpul Ierbii Roșii. Tatăl meu mi-a găsit alții, dar Străinul i-a luat și pe ei. Nu mai am încredere în bărbați, oricât de *vânjoși* ar părea. Am încredere în piatră, în oțel și în apă. Am încredere în șanțuri de apărare, ser, și al meu *nu* va seca.

— Ce-a spus tatăl tău e bine și frumos, răspunse Dunk, dar asta nu-ți dă dreptul să iei apa familiei Osgrey.

Lady Rohanne își smuci cosița.

— Presupun că Ser Eustace ți-a spus că pârâul e al lui.

— De o mie de ani, întări Dunk. E *numit* Apa Bălțată. E limpede.

— Așa-i. Smuci din nou cosița: o dată, de două ori, de trei. Așa cum râul se numește Mander, deși cei din Casa Manderly au fost alungați de pe malurile lui acum o mie de ani. Highgarden e tot Highgarden, deși ultimul Gardener a murit pe Câmpul de Foc. Casterly Rock mișună de Lannisteri și nu e nicăieri de găsit vreun Casterly. Lumea se schimbă, ser. Această Apă Bălțată izvorăște în Dealurile Potcoavei, care au fost numai și numai ale mele, ultima oară când le-am cercetat. Apa e tot a mea. Maester Cerrick, arată-i.

Maesterul coborî de pe dais. Avea cam vârsta lui Dunk, nu mai mult, dar veșmintele gri și colanul din zale îi dădeau un aer de sumbră înțelepciune care îi dezmințea anii. Ținea în mâini un vechi pergament.

— Convinge-te singur, ser, spuse el, desfășurându-l și înmânându-i-l lui Dunk.

Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi. Își simți iarăși obrajii roșind. Luă cu băgare de seamă pergamentul și privi scrisul încruntat. Nu putea citi o iotă, dar recunoștea sigiliul de ceară de sub semnătura cu înfloriturи: dragonul cu trei capete al Casei Targaryen. *Sigiliul regelui.* Avea în față un fel de decret regal. Dunk își mișcă dintr-o parte în alta capul, ca să dea impresia că citește.

— Aici e un cuvânt pe care nu-l pot deslușI, mormăi el, după o clipă. Egg, vino și aruncă o privire, ai ochi mai ageri decât mine.

Băiatul țâșni lângă el.

— Care cuvânt, ser?

Dunk îi arătă.

— Acela?

Egg citi repede, apoi ridică ochii și îi întâlni pe-ai lui Dunk, cu un mic semn al capului.

E pârâul ei. Are un document. Dunk se simțea de parcă tocmai ar fi primit un pumn în stomac. *Sigiliul personal al regelui.*

— Acest… Trebuie să fie o greșeală. Fiii bătrânului au murit în slujba regelui, de ce să-i fi luat Maiestatea Sa pârâul?

— Dacă Regele Daeron ar fi fost un om mai puțin iertător, stăpânul tău și-ar fi pierdut și capul.

Preț de o clipă, Dunk rămase descumpănit.

— Ce vrei să spui?

— Vrea să spună, interveni Maester Cerrick, că Ser Eustace Osgrey e un rebel și un trădător.

— Ser Eustace a ales Dragonul Negru în locul celui Roșu, în speranța că un rege Blackfyre îi va reda pământurile și castelele pe care Casa Osgrey le-a pierdut sub Targaryeni, îi explică Lady Rohanne. Voia mai cu seamă Coldmoat. Fiii lui au plătit cu viața pentru trădarea lui. Când le-a adus oasele acasă și a dat-o pe fiica sa oamenilor regelui, ca ostatică, soția lui s-a aruncat de pe turnul Standfast. Ți-a spus asta Ser Eustace? Zâmbetul ei era trist. Nu, nu cred.

— Dragonul Negru. *Ți-ai pus sabia în slujba unui trădător, nătărăule. Ai mâncat pâinea trădătorului şi ai dormit sub acoperişul unui rebel.* Stăpână, spuse el, căutându-și cuvintele, Dragonul Negru… asta a fost acum cincisprezece ani. Acum e secetă. Chiar dacă a fost cândva rebel, Ser Eustace tot are nevoie de apă.

Văduva Roșie se ridică și-și netezi fustele.

— Atunci ar face bine să se roage să plouă.

În clipa aceea, Dunk își aminti cuvintele de despărțire rostite de Osgrey în pădure.

— Dacă nu vrei să-i acorzi o parte din apă de dragul lui, fă-o pentru fiul său.

— Fiul său?

— Addam. A slujit aici ca paj și scutier al tatălui tău.

Fața Rohannei era de piatră.

— Apropie-te.

Nu putea decât să se supună. Daisul adăuga mai bine de un sfert de metru înălțimii ei, dar chiar și așa, Dunk o domina cu statura lui.

— Îngenunchează, spuse ea.

Dunk se conformă.

Văduva Roșie îi dădu o palmă cu toată puterea, și era mai puternică decât părea. Obrazul îi ardea și Dunk simțea în gură gustul sângelui din buza spartă, dar Rohanne nu-l rănise cu adevărat. Preț de o clipă, nu-i trecu altceva prin cap decât s-o înhațe de cosița roșie, s-o tragă în poală și să-i dea una peste fund, ca unui copil răsfățat.

Dar dacă fac asta, o să țipe și douăzeci de cavaleri o să se repeadă să mă omoare.

— Îndrăznești să apelezi la mine în numele lui *Addam?* întrebă ea, cu nările fremătând. Părăsește Coldmoat, ser. Numaidecât.

— N-am vrut să…

— Pleacă, sau am să găsesc un sac destul de mare pentru tine, și dacă trebuie să cos unul cu mâna mea. Spune-i lui Ser Eustace să mi-l aducă pe Bennis Scutul Brun mâine în zori, altminteri voi veni eu după el, cu foc și sabie. Pricepi ce spun? *Foc și sabie!*

Septonul Sefton îl înhăță pe Dunk de braț și-l trase repede afară din încăpere. Egg îi urmă îndeaproape.

— Ai fost cât se poate de nechibzuit, ser, șopti grăsanul septon, conducându-i pe scări în jos. Să pomenești de Addam Osgrey…

— Ser Eustace mi-a spus că ținea la băiat.

— Ținea? pufni septonul. Îl iubea. Și el pe ea. N-au mers mai departe de-un sărut ori două, dar… pe Addam l-a jelit ea, după Iarba Roșie, nu pe soțul pe care abia dacă-l cunoștea. Îl învinuiește pe Ser

Eustace pentru moartea lui, și pe bună dreptate. Băiatul avea doisprezece ani.

Dunk știa ce înseamnă să porți o rană. Ori de câte ori pomenea cineva despre Pajiștea Ashford, se gândea la cei trei oameni destoinici care muriseră ca să-l salveze pe el și suferea de fiecare dată.

— Spune-i stăpânei că n-a fost în intenția mea s-o rănesc. Îmi cer iertare.

— Voi face tot ce pot, ser, promise Septonul Sefton, dar spune-i lui Ser Eustace să-l aducă pe Ser Bennis, și asta repede. Altminteri, am să-l fac să-i pară rău. Foarte rău.

Abia când zidurile și turnurile Castelului Coldmoat dispărură în spatele lor, spre apus, se întoarse Dunk spre Egg și spuse.

— Ce cuvinte erau scrise pe hârtia aia?

— Era o acordare de drepturi, ser. Către Lordul Wyman Webber, din partea regelui. Pentru serviciile lui loiale în ultima rebeliune, le-a acordat Lordului Wyman și urmașilor lui toate drepturile asupra Apei Bălțate, de unde izvorăște, în Dealurile Potcoavei, până la malurile Lacului Frunzos. Mai scria că Lordul Wyman și urmașii lui vor avea dreptul să ia cerbi roșii, mistreți și iepuri din Pădurea lui Wat, ori de câte ori poftesc, și să taie douăzeci de copaci în fiecare an. Băiatul își drese glasul. Însă drepturile au fost acordate doar pentru o perioadă limitată. Pergamentul spune că, dacă Ser Eustace moare cumva fără un moștenitor zămislit din trupul său, Standfast va reveni coroanei și privilegiile Lordului Webber vor înceta.

Au fost Mareșalii Hotarului de Nord vreme de o mie de ani.

— Bătrânului nu i-au lăsat decât un turn în care să moară.

— Și capul, adăugă Egg, Maiestatea Sa i-a lăsat capul, ser. Deși a fost un rebel.

Dunk îi aruncă o privire băiatului.

— Tu i l-ai fi luat?

Egg se gândi câteva clipe.

— Uneori, la curte, participam la micul consiliu al regelui. Obișnuiau să se certe în privința asta. Unchiul Baelor spunea că clemența e cea mai bună atunci când ai de-a face cu un dușman onorabil. Dacă un om înfrânt se așteaptă să fie iertat, ar putea să lase jos sabia și să plece genunchiul. Altfel, va lupta până la moarte și va omorî alți și alți oameni loiali și nevinovați. Dar Corbul Sângelui spunea că atunci când cruți rebelii, nu faci decât să semeni sămânța următoarei rebeliuni. Glasul lui Egg era încărcat de îndoieli: De ce-a ridicat sabia Ser Eustace împotriva Regelui Daeron? Era un rege bun, toată lumea spune asta. A adus Dorne în regat și i-a atras pe dornisheni de partea noastră.

— Va trebui să-l întrebi pe Ser Eustace, Egg.

Dunk credea că știe răspunsul, dar nu era unul pe care băiatul să vrea să-l audă. *Voia un castel cu un leu deasupra porții, dar nu s-a ales decât cu morminte între muri.* Când îți pui sabia în slujba unui om, îi promiți să-l slujești și să i te supui, să lupți pentru el, la nevoie, nu să-ți vâri nasul în treburile lui și să-i pui sub semnul întrebării legăturile de vasalitate… dar Ser Eustace îl luase de prost. *Mi-a spus că fiii lui au murit luptând pentru rege și m-a lăsat să cred că pârâul îi aparține.*

Noaptea îi prinse în Pădurea lui Wat.

Era vina lui Dunk. Ar fi trebuit să se ducă direct acasă, pe același drum, dar el o luase spre nord, să se mai uite o dată la stăvilar. Se gândise să încerce să-l doboare, cu mâinile goale. Dar Cei Șapte și Ser Lucas nu se dovediră atât de amabili. Când ajunseră la stăvilar, îl găsiră păzit de doi oameni cu arbalete, cu blazonul păianjenului cusut pe jiletci. Unul stătea cu picioarele goale în apa furată. Dunk l-ar fi sugrumat bucuros fie și numai pentru asta, dar omul îi auzi venind și își înșfăcă repede

arbaleta. Tovarășul lui, și mai iute decât el, avea o săgeată gata pregătită de tragere. Dunk se mulțumi să se încrunte amenințător la ei.

După aceea, nu le mai rămase nimic de făcut decât să se întoarcă pe unde veniseră. Dunk nu cunoștea ținutul la fel de bine ca Ser Bennis. Ar fi fost umilitor să se rătăcească într-o pădure așa de mică. Când traversară pârâul, împroșcând apa, soarele cobora la orizont și primele stele începeau să răsară, împreună cu nori de insecte. Printre copacii înalți și întunecați, Egg prinse glas din nou.

— Ser? Septonul ăla gras a spus că tata stă îmbufnat la Castelul Verii.

— Vorbele sunt vânt.

— Tata nu se îmbufnează.

— Păi, zise Dunk, poate că da. Tu te îmbufnezi.

— Ba nu. Ser. Egg se încruntă: Sau da?

— Puțin. Dar nu prea des. Altfel ți-aș da mai multe scatoalce peste ureche.

— Mi-ai tras, la poartă.

— Aia a fost, cel mult, o jumătate de scatoalcă. Dacă o să-ți dau vreodată una zdravănă, o să știi.

— Văduva Roșie ți-a dat *ție* o palmă zdravănă.

Dunk își atinse buza umflată.

— Nu trebuie să fii așa de încântat de asta. *Nimeni, însă, nu i-a tras vreo scatoalcă peste ureche tatălui tău. Poate că de aceea e Prințul Maekar așa cum e.* Când regele l-a făcut Mâna sa pe Corbul Sângelui, nobilul tău tată a refuzat să facă parte din consiliul său și a părăsit Debarcaderul Regelui, îi reaminti el lui Egg. Stă în Castelul Verii de un an și jumătate. Cum numești tu asta, dacă nu îmbufnare?

— O numesc mânie, declară Egg, semeț. Maiestatea Sa ar fi trebuit să-l facă Mână pe tatăl meu. *Fratele* lui și cel mai bun comandant de oști din regat, de la moartea unchiului Baelor. Corbul Sângelui nici măcar nu-i un lord adevărat, asta e doar o politețe stupidă. E vrăjitor și de obârșie joasă, pe deasupra.

— Bastard, nu de obârșie joasă.

Poate că Lordul Corbul Sângelui nu era un lord adevărat, dar era nobil dinspre ambii părinți. Mama lui fusese una dintre numeroasele țiitoare ale Regelui Aegon cel Netrebnic. Bastarzii lui Aegon fuseseră năpasta Celor Șapte Regate, de când murise bătrânul rege. Îi recunoscuse pe mulți dintre ei, pe patul de moarte. Nu doar pe Marii Bastarzi, precum Corbul Sângelui, Oțelul Înverșunat și Daemon Blackfyre, născuți din mame de viță nobilă, dar chiar și bastarzii mai mici, pe care-i zămislise cu târfe și crâșmărițe, fiice de negustori ori comedianți și cu fiecare țărăncuță care avusese norocul să-i atragă privirea. *Foc și sânge* era sloganul Casei Targaryen, dar Dunk îl auzise odată pe Ser Arlan spunând că ar fi trebuit să fie *Spălați-o și aduceți-o în patul meu.*

— Regele Aegon i-a șters Corbului Sângelui numele de bastard, așa cum a făcut și cu ceilalți, îi reaminti Dunk lui Egg.

— Bătrânul Înalt Septon i-a spus cândva tatălui meu că legile regelui sunt una, iar legile zeilor, alta, răspunse băiatul, cu încăpățânare. Copiii legitimi sunt zămisliți în patul căsniciei și binecuvântați de Tată și de Mamă, dar bastarzii sunt născuți din desfrâu și slăbiciune, spunea el. Regele Aegon a decretat că acești bastarzi nu sunt bastarzi, dar n-a putut să le schimbe firea. Înaltul Septon spunea că toți bastarzii sunt născuți trădători… Daemon Blackfyre, Oțelul Înverșunat, până și Corbul Sângelui. Lordul Rivers e mai isteț decât ceilalți doi, spunea el, dar, în cele din urmă se va dovedi și el trădător. Înaltul Septon l-a povățuit pe tatăl meu să nu se încreadă în el, nici în ceilalți bastarzi, mari sau mici.

Născuți trădători, gândi Dunk. *Născuți din desfrâu și slăbiciune. Să nu te încrezi niciodată în ei, fie mari, fie mici.*

— Egg, întrebă el, nu te-ai gândit niciodată că aș putea fi bastard?

— Tu, ser? Asta îl luă pe băiat prin surprindere. Nu ești, adăugă el.

— Aș putea să fiu. N-am știut niciodată cine mi-e mamă ori ce s-a ales de ea. Poate că m-am născut prea mare și a murit din pricina mea. Probabil era vreo târfă ori cârciumăreasă. Nu găsești domnițe nobile la Fundătura Puricilor. Și dacă s-ar fi măritat cu tata… Ei, bine, ce s-a ales de el după aceea? Lui Dunk nu-i plăcea să i se aducă aminte de viața lui de dinainte să-l găsească Ser Arlan. Exista o tavernă la Debarcaderul Regelui unde obișnuiam să le vând șobolani, pisici și porumbei, pentru bere. Bucătarul susținea mereu că tatăl meu era un tâlhar sau un pungaș. „Sunt aproape sigur că l-am văzut spânzurat“, obișnuia să-mi spună, „dar poate că doar l-au trimis la Zid.“ Pe când eram scutierul lui Ser Arlan, îl întrebam dacă nu putem merge într-o bună zi acolo, să intrăm în slujba Winterfellului sau a vreunui alt castel din Nord. Îmi închipuiam că dacă aș ajunge la Zid, poate că aș da de vreun bătrân, un om cu adevărat înalt, care seamănă cu mine. Dar nu ne-am dus niciodată. Ser Arlan spunea că nu sunt cavaleri rătăcitori în Nord și că toate pădurile sunt pline de lupi. Dunk clătină din cap: Ca să nu mai lungim vorba, aproape sigur ești scutierul unui bastard.

O dată în viață, Egg nu avu nimic de spus. Întunericul se adâncea în jurul lor. Printre copaci se mișcau alene licurici și luminițele lor arătau ca o puzderie de stele călătoare. Erau stele și pe cer, mai multe decât poate spera un om să numere vreodată, chiar dacă ar trăi până ar ajunge bătrân ca Regele Jaehaerys. Dunk nu trebuia decât să ridice privirea ca să-și găsească vechii prieteni: Armăsarul și Ursa, Coroana Regelui și Felinarul Babei, Galera, Năluca și Fecioara Lunii. Dar spre nord erau nori și nu putea zări ochiul albastru al Dragonului de Gheață, ochiul albastru care arăta nordul.

Luna răsărise când ajunseră la Standfast. Turnul se înălța întunecat în vârful muntelui său. O palidă lumină gălbuie se revărsa dinspre ferestrele de sus. De obicei Ser Eustace se culca imediat după cină, dar nu și în seara asta, se părea. *Ne așteaptă,* știu Dunk.

Bennis Scutul Brun îi aștepta și el. Îl găsiră așezat pe treptele castelului, mestecând frunze acrișoare și ascuțindu-și sabia lungă cu o cute, în lumina lunii. Sunetul pietrei pe oțel se auzea din depărtare. Oricât de mult își neglija Ser Bennis hainele și propria persoană, de armele lui se îngrijea.

— Nătărăul se întoarce, spuse Bennis. Tocmai îmi ascuțeam sabia să vă salvez de Văduva Roșie.

— Unde sunt oamenii?

— Treb și Wat Udul sunt pe acoperiș, de strajă, în caz că vine văduva să ne viziteze. Ceilalți s-au târât în paturile lor, scâncind. Îi dor toate alea, atâta i-am muncit. I-am smuls câteva picături de sânge voinicului cel nătâng, doar ca să-l înfurii. Luptă mai bine când e furios. Bennis zâmbi, cu zâmbetul roșu-brun: Te-ai ales cu o buză frumușică. Data viitoare, nu te mai apuca să întorci pietre. Ce-a spus femeia?

— Are de gând să păstreze apa și te vrea și pe tine, fiindcă l-ai tăiat la stăvilar pe săpătorul ăla.

— Mă gândeam eu. Bennis scuipă. Mare zarvă pentru un țărănoi. Omul ar trebui să-mi mulțumească. Femeilor le plac bărbații cu cicatrici.

— Așadar, n-o să te superi dacă-ți taie nasul.

— La naiba. Dacă aș vrea să am nasul tăiat, mi l-aș tăia singur. Bennis ridică un deget. Îl găsești pe Ser Parazitul sus, în camerele lui, cugetând asupra măreției lui de odinioară.

— A luptat pentru Dragonul Negru, interveni Egg.

Dunk i-ar fi tras o scatoalcă, dar cavalerul brun doar râse.

— Bineînțeles. Uită-te numai la el. Ți se pare omul care alege tabăra câștigătoare?

— Nu mai mult ca tine. Altfel n-ai fi aici, cu noi. Dunk se întoarse spre Egg: Ocupă-te de Tunet și de Maester și apoi vino sus, la noi.

Când Dunk ieși sus prin trapă, bătrânul cavaler stătea lângă șemineu, în cămașă de noapte, deși focul nu fusese aprins. Ținea în mână cupa tatălui său, o cupă grea de argint care fusese făcută pentru vreun Lord Osgrey, înainte de Cucerire. Un leu bălțat împodobea pocalul, lucrat din solzi de jad și aur, dar unii dintre solzii de jad se desprinseseră. La auzul pașilor lui Dunk, bătrânul cavaler ridică privirea și clipi ca un om trezit din somn.

— Ser Duncan, te-ai întors. Cum a reacționat Ser Lucas Inchfield când te-a văzut, i s-a tăiat elanul?

— Nu, din câte-am văzut, stăpâne. Mai degrabă s-a înfuriat.

Dunk povesti totul cum se pricepu mai bine, dar omise partea despre Lady Helicent, care îl făcea să pară un mare nătărău. Ar fi sărit și peste partea cu scatoalca, dar buza spartă i se umflase și era de două ori mai mare decât în mod obișnuit, iar Ser Eustace nu putea să nu remarce. Când observă, se încruntă.

— Buza ta…

Dunk și-o atinse ușurel.

— Nobila doamnă m-a pălmuit.

— Te-a *lovit?* Gura i se deschise și i se închise. Mi-a lovit mesagerul, care a venit la ea sub flamura leului bălțat? A îndrăznit să pună mâinile pe tine?

— Numai una, ser. Până am ieșit din castel, sângele s-a și oprit. Dunk strânse pumnul. Îl vrea pe Ser Bennis, nu argintul tău. Și nu vrea să desfacă stăvilarul. Mi-a arătat un pergament pe care scria ceva, cu pecetea personală a regelui. Susține că pârâul e al ei. Și… Dunk șovăi. Spune că ai fost cândva… că te-ai…

— … ridicat la luptă alături de Dragonul Negru? Ser Eustace se făcu parcă mai mic. Mă temeam eu că s-ar putea să-ți spună. Dacă vrei să pleci din slujba mea, n-am să te opresc.

Bătrânul cavaler rămase cu privirea pierdută în cupă, dar ce anume căuta, Dunk nu putea spune.

— Mi-ai zis că fiii tăi au murit luptând pentru rege.

— Așa a și fost. Pentru regele *de drept.* Daemon Blackfyre. Regele Care a Purtat Sabia. Mustața bătrânului zvâcni. Oamenii Dragonului Roșu își zic loialiști, dar noi, cei care am ales Dragonul Negru, am fost la fel de loiali, cândva. Deși acum… toți cei care au mărșăluit alături de mine, să-l așezăm pe Prințul Daemon pe Tronul de Fier, s-au topit ca roua zorilor. Poate că i-am visat. Sau, mai degrabă, Corbul Sângelui și Dinții lui au băgat spaima în ei. N-au cum să fie morți cu toții.

Dunk nu putea nega acest adevăr. Până în clipa asta, nu întâlnise niciodată un om care luptase pentru Pretendent. *Trebuie să fi întâlnit, totuși. Au fost cu miile. Jumătate din regat a luptat pentru dragonul roșu și jumătate pentru cel negru.*

— Ambele tabere au luptat vitejește, spunea mereu Ser Arlan.

Dunk se gândea că bătrânului cavaler i-ar plăcea să audă asta.

Ser Eustace strânse cupa cu vin cu ambele mâini.

— Dacă Daemon l-ar fi strivit pe Gwayne Corbray sub copitele calului… dacă Globul de Foc n-ar fi fost ucis în ajunul bătăliei… dacă Hightower și Tarbeck și Oakheart și Butterwell ne-ar fi dat toată puterea, în loc să încerce să țină un picior în fiecare tabără… dacă Manfred Lothson n-ar fi fost un trădător… dacă furtunile ar fi întârziat corăbiile Lordului Bracken, care venea cu arbaletrierii myrisheni… Dacă Quickfinger n-ar fi fost prins cu ouăle de dragon furate… O mulțime de „dacă“, ser… de s-ar fi petrecut altfel măcar

ceva din toate astea, deznodământul ar fi fost altul. Atunci noi am fi fost considerați loialiștii, iar cei care au fost de partea Dragonului Roșu ar fi rămas în amintire drept oamenii care au luptat să-l țină pe tronul său furat pe uzurpatorul Daeron Bastardul, și au pierdut.

— Se prea poate, stăpâne, zise Dunk, dar lucrurile au fost așa cum au fost. Totul s-a întâmplat cu ani în urmă și ați fost iertați.

— Da, am fost iertați. Atât timp cât am plecat genunchiul și i-am dat un ostatic, ca zălog al loialității noastre viitoare. Daeron i-a iertat pe trădători și pe rebeli. Glasul lui Ser Eustace era plin de amărăciune: Mi-am răscumpărat capul cu viața fiicei mele. Alysanne avea șapte ani când au luat-o la Debarcaderul Regelui și douăzeci când a murit, ca soră tăcută. M-am dus o dată la Debarcaderul Regelui, s-o văd, și nici măcar nu mi-a vorbit, mie, propriului ei tată. Îndurarea unui rege e un dar otrăvit. Daeron Targaryen mi-a cruțat viața, dar mi-a luat mândria, năzuințele și onoarea. Mâna îi tremură și vinul i se vărsă roșu în poală, dar bătrânul nu observă. Aș fi putut să plec în exil cu Oțelul Înverșunat sau să mor alături de fiii mei și de iubitul meu rege. Ar fi fost o moarte demnă de un leu bălțat, descendent al atâtor lorzi mândri și războinici puternici. Îndurarea lui Daeron m-a înjosit.

În inima lui, Dragonul Negru n-a murit, își dădu seama Dunk.

— Stăpâne?

Era glasul lui Egg. Băiatul intrase în timp ce Ser Eustace vorbea despre propria-i moarte. Bătrânul cavaler îl privi clipind, de parcă l-ar fi văzut pentru întâia oară.

— Da, băiete? Ce-i?

— Dacă-mi îngădui… Văduva Roșie spune că te-ai ridicat împotriva Dragonului Roșu ca să obții castelul. Nu-i adevărat, nu-i așa?

— Castelul? Bătrânul părea nedumerit. Coldmoat… Daemon mi-a promis Coldmoat, da, dar… n-a fost pentru câștig, nu…

— Atunci de ce? întrebă Egg.

— De ce?

Ser Eustace se încruntă.

— De ce-ai fost trădător dacă n-a fost la mijloc doar castelul?

Ser Eustace se uită lung la Egg înainte să răspundă.

— Ești doar un copil. N-ai înțelege.

— Păi, răspunse Egg, poate că da.

— Trădarea… e doar o vorbă. Când doi prinți se luptă pentru un tron pe care doar unul poate să șadă, marii lorzi și oamenii de rând deopotrivă trebuie să aleagă. Iar când bătălia se sfârșește, învingătorii vor fi aclamați ca oameni loiali și cinstiți, în timp ce învinșii vor rămâne cunoscuți pe vecie ca rebeli și trădători. Asta a fost soarta mea.

Egg cugetă o vreme la asta.

— Da, stăpâne. Numai că… Regele Daeron a fost un om bun. De ce l-ai ales pe Daemon?

— Daeron.. Ser Eustace abia bălmăji numele și Dunk își dădu seama că bătrânul era pe jumătate beat. Daeron era rotofei, cu nițică burtă care tremura când umbla. Daemon era drept și mândru, cu pântecele plat și tare ca un scut de stejar. Și știa să *lupte*. Cu securea, cu lancea ori cu biciul, era mai iscusit decât orice cavaler pe care l-am văzut vreodată, dar cu *sabia* era însuși Războinicul. Când Prințul Daemon avea sabia Blackfyre în mână, nu era altul ca el… nici măcar Ulrick Dayne cu Zorile, nu, nici măcar Regele Dragon cu Sora Întunecată. Cunoști un om după prieteni, Egg. Daeron s-a înconjurat de maesteri, septoni și cântăreți. Mereu avea femei în preajma lui, șoptindu-i la ureche, și curtea lui era plină de dornisheni. Cum nu, când luase în patul lui o dornisheană și i-a vândut-o prințului din Dorne pe

draga lui surioară, deși ea îl iubea pe Daemon? Daeron a purtat același nume cu Tânărul Dragon, dar când nevasta lui dornisheană i-a dăruit un fiu, el i-a dat numele Baelor, după cel mai nevolnic rege care a stat pe Tronul de Fier. Daemon, însă… Daemon n-a fost mai virtuos decât trebuia să fie un rege și toți marii cavaleri din regat s-a adunat în jurul lui. I-ar conveni Corbului Sângelui dacă numele lor ar fi toate uitate, așa că ne-a interzis să le folosim, dar *eu* mi-i amintesc pe Robb Reyne, Gareth Cenușiul, Aubrey Ambrose, Lordul Gormon Peake, Byren Flowers cel Negru, Colțul Roșu, Globul de Foc… *Oțelul Înverșunat!* A existat vreodată o pleiadă mai nobilă, o asemenea listă de eroi? *De ce*, băiete? Mă întrebi de ce? Pentru că Daemon a fost mai bun. Bătrânul rege a văzut și el asta. Lui Daemon i-a dat sabia. Sabia *Blackfyre,* sabia lui Aegon Cuceritorul, cea pe care a mânuit-o fiecare rege Targaryen de la Cucerire încoace… A pus-o în mâna lui Daemon în ziua când l-a făcut cavaler – un copil de doisprezece ani.

— Tatăl meu spune că bătrânul rege a făcut asta pentru că Daemon era un bun săbier, pe când Daeron n-a fost niciodată, zise Egg. De ce să dai un cal unuia care nu știe să călărească? El spune că sabia nu era regatul.

Mâna bătrânului cavaler tresări atât de tare încât vinul se revărsă din cupa lui de argint.

— Tatăl tău e un prost.

— Ba *nu*, răspunse băiatul.

Fața lui Osgrey se strâmbă de furie.

— Mi-ai pus o întrebare și eu ți-am răspuns, dar nu voi tolera insolența. Ser Duncan, ar trebui să-l bați mai des pe flăcăul ăsta. Manierele lui lasă mult de dorit. Dacă trebuie s-o fac eu, am să…

— Nu, îl întrerupse Dunk. N-ai s-o faci. Ser. Dunk se hotărâse: E întuneric. Vom pleca mâine în zori.

Ser Eustace se holbă la el, îndurerat.

— Să plecați?

— De la Standfast. Din slujba ta.

Ne-ai mințit. Spune-i cum vrei, dar a fost lipsit de onoare. Dunk își desfăcu mantia, o rulă și o așeză în poala bătrânului.

Ochii lui Osgrey se îngustară.

— Ți-a propus femeia să te ia în slujba ei? Mă părăsești pentru patul acelei târfe?

— Nu știu dacă-i târfă, spuse Dunk, ori vrăjitoare, ori ucigașă, ori nimic din toate astea. Dar n-are nicio importanță. Plecăm în pădure, nu la Coldmoat.

— La stăvilar, vrei să spui. Mă părăsești ca să umbli prin păduri ca lupii, să pândești oamenii cinstiți pe drum. Mâna îi tremura. Cupa îi căzu dintre degetele, vărsând vinul în timp ce se rostogolea pe podea. Plecați, atunci. Plecați. Nu vă vreau pe niciunul. N-ar fi trebuit să vă iau niciodată în slujba mea. Plecați!

— Cum spui, ser. Dunk îi făcu semn cu capul și Egg îl urmă.

În acea ultimă noapte, Dunk voia să fie cât mai departe putea de Eustace Osgrey, așa că dormiră jos, în beci, alături de ceilalți membri ai modestei oștiri de la Standfast. Fu o noapte agitată. Lem și Pate ochi-roșii sforăiau amândoi, unul zgomotos, celălalt monoton. Aburi umezi umpleau beciul, ridicându-se prin trapa dinspre galeriile mai adânci de dedesubt. Dunk se foia în patul aspru, ațipind câte puțin, doar ca să se trezească brusc în beznă. Înțepăturile de insecte cu care se alesese în pădure îl mâncau îngrozitor, iar paiele erau și ele pline de purici. *O să fiu bucuros c-am scăpat de locul ăsta, c-am scăpat de bătrân, de Ser Bennis și de ceilalți.* Poate că era timpul să-l ducă pe Egg înapoi la Castelul Verii, să-și vadă tatăl. Avea să-l întrebe pe băiat despre asta dimineața, când vor fi deja pe drum…

Însă dimineața părea departe. Mintea lui Dunk mișuna de dragoni, roșii și negri… de lei bălțați, scuturi vechi, cizme tocite… de pâraie și șanțuri cu apă, de stăvilare și pergamente cu marele sigiliu al regelui, pe care el nu le putea citi.

Era și ea acolo, Văduva Roșie, Rohanne de Coldmoat. Îi vedea fața pistruiată, brațele subțiri, cosița lungă și roșie. Asta îl făcea să se simtă vinovat. *Ar trebui să visez la Tanselle. Tanselle Lungana, i se spunea, dar nu era prea înaltă pentru mine.* Ea îi pictase blazonul pe scut, iar el o salvase de Prințul Strălucitor, dar ea dispăruse înainte de duelul de șapte. *N-a putut suporta să mă vadă murind,* își spuse Dunk, dar ce știa el? Era prost de dădea-n gropi. Doar faptul că se gândea la Văduva Roșie era o dovadă suficientă. *Tanselle mi-a zâmbit, dar nu ne-am îmbrățișat niciodată, nu ne-am sărutat niciodată, nici măcar pe obraz.* Rohanne cel puțin îl atinsese, avea buza aia umflată drept dovadă. *Nu fi tolomac, nu e ea de nasul tău. E prea scundă, prea deșteaptă și mult prea periculoasă.*

Adormind, în sfârșit, Dunk visă. Alerga printr-un luminiș, în inima Pădurii lui Wat, alerga către Rohanne, iar ea trăgea cu săgeți spre el. Fiecare săgeată pe care o slobozea zbura drept la țintă și i se înfigea în piept, dar durerea era ciudat de dulce. Ar fi trebuit să se întoarcă pe călcâie și să fugă, dar alerga spre ea, încet, așa cum se întâmplă în vise, de parcă aerul însuși s-ar fi transformat în miere. Încă o săgeată veni și încă una. Tolba ei părea să aibă săgeți fără număr. Avea ochii gri-verzui și plini de răutate. *Rochia îți scoate în evidență culoarea ochilor,* se pregătise să-i spună, dar ea nu purta rochie sau alte veșminte. Sânii mici îi erau acoperiți de pistrui, ca o mulțime de stropi palizi, cu sfârcurile roșii și tari ca niște boabe de zmeură. Săgețile îl făceau pe Dunk să arate ca un arici uriaș. Se apropia de ea clătinându-se, dar tot găsi cumva puterea să-i înhațe cosița. Cu o singură

smucitură puternică, o trase jos, peste el și o sărută.

Dunk se trezi brusc, din pricina unui strigăt.

În beciul întunecat, totul era un haos. Din toate părțile răsunau înjurături și bombăneli. Oamenii se împiedicau unii de alții, orbecăind după sulițe ori nădragi. Nimeni nu știa ce se petrece. Egg găsi o lumânare de seu și o aprinse, să facă puțină lumină. Dunk fu primul care urcă scările. Aproape se ciocni de Sam Gârbovul care cobora în goană, gâfâind ca niște foale și îndrugând vorbe fără noimă. Dunk trebui să-l țină de umeri ca să nu cadă.

— Sam, ce se petrece?

— Cerul, scânci bătrânul. *Cerul.*

Nu putură scoate de la el nimic coerent, așa că urcară toți pe acoperiș, să arunce o privire. Ser Eustace era acolo, în fața lor, stând lângă metereze în cămașă de noapte și privind în zare.

Soarele răsărea dinspre apus.

Trecu un lung moment până când Dunk pricepu ce însemna asta.

— Pădurea lui Wat arde, spuse el, cu glas răgușit.

De jos, de la baza turnului, se auzea Ser Bennis înjurând, un potop de cuvinte murdare care l-ar fi făcut să roșească până și pe Aegon cel Netrebnic. Sam Gârbovul începu să se roage.

Erau prea departe ca să distingă flăcări, dar strălucirea roșie înghițea jumătate din orizontul dinspre vest, iar deasupra luminii stelele piereau. Coroana Regelui dispăruse pe jumătate, ascunsă sub un văl de fum ce se înălța.

Foc și sabie, a spus.

Focul arse până dimineață. Nimeni nu dormi la Standfast în noaptea aceea. În scurt timp, simțiră mirosul de fum și văzură flăcările dansând în depărtare, ca niște fecioare în fuste stacojii. Se întrebau cu toții dacă focul avea să-i înghită. Dunk

stătea în spatele parapetelor, cu ochii arzând, căutând din priviri călăreții în noapte.

— Bennis, spuse el, când cavalerul brun urcă, molfăindu-și frunzele acrișoare. Pe tine te vrea. Poate c-ar trebui să pleci.

— Ce, să fug? răcni Bennis. Cu calul meu? E ca și cum aș încerca să zbor pe una dintre găinile astea blestemate.

— Atunci, pregătește-te. N-o să-ți taie decât nasul.

— Îmi place nasul meu așa cum e, nătărăule. Să încerce numai să pună mâna pe mine și-o să vedem noi care pe care.

Bennis se așeză cu picioarele încrucișate și spatele sprijinit de un merlon, scoțând o gresie din pungă, ca să-și ascută sabia. Ser Eustace stătea în picioare lângă el. Cu glas scăzut, cei doi făcură planuri de război.

— Găliganul o să ne aștepte la stăvilar, îl auzi Dunk pe bătrânul cavaler spunând, așa că noi o să-i pârjolim recoltele, în schimb. Foc pentru foc, adăugă el.

Ser Bennis socotea că tocmai asta trebuiau să facă, doar că poate era bine să-i ardă și moara.

— E la șase leghe în cealaltă parte a castelului, Găliganul n-o să ne caute acolo. Ardem moara și-l omorâm pe morar, asta o s-o coste scump.

Egg asculta și el. Tuși și se uită la Dunk cu ochi mari.

— Ser, trebuie să-i oprești.

— Cum? întrebă Dunk.

Văduva Roșie o să-i oprească. Ea și Lucas Găliganul.

— Doar dau din gură, Egg, ca să nu-și ude pantalonii de frică. Și noi nu mai avem nicio treabă cu asta.

Zorile sosiră cu un cer gri, înnorat, și un aer care îți ardea ochii. Dunk avea de gînd să pornească devreme, deși, după noaptea de nesomn, nu știa cât de departe vor ajunge. El și Egg mâncară ouă

fierte, în timp ce Bennis îi muncea pe ceilalți afară, cu un nou antrenament. *Sunt oamenii lui Osgrey, iar noi nu,* își spuse. Mâncă patru ouă. Considera că Ser Eustace îi datora măcar atât. Egg mâncă două. Băură și niște bere, ca să alunece mai bine.

— Am putea merge pe Insula Frumoasă, ser, spuse băiatul, în timp ce-și strângeau lucrurile. Dacă sunt atacați de oamenii de fier, s-ar putea ca Lordul Farman să caute niște săbii.

Era o idee bună.

— Ai fost vreodată pe Insula Frumoasă?

— Nu, ser, răspunse Egg, dar se spune că-i frumoasă. Și reședința Lordului Farman e frumoasă. Se numește Castelul Frumos.

Dunk râse.

— Castelul Frumos să fie! Se simțea ca și cum o imensă povară i s-ar fi ridicat de pe umeri. Mă duc să mă ocup de cai, spuse el, după ce-și legă strâns armura într-un mănunchi, cu funie de cânepă. Du-te pe acoperiș și adu sacii de dormit, scutier! Ultimul lucru pe care și-l dorea Dunk în dimineața asta era o nouă confruntare cu leul bălțat. Dacă-l vezi pe Ser Eustace, adăugă el, nu-l lua în seamă.

— Așa voi face, ser.

Afară, Bennis își aliniase recruții cu sulițe și scuturi și încerca să-i învețe să înainteze la unison. Cavalerul brun nu-i acordă nici cea mai mică atenție lui Dunk, când traversă curtea. *O să-i conducă pe toți la moarte. Văduva Roșie ar putea fi aici în orice moment.* Egg veni în goană dinspre poarta turnului și coborî troncănind treptele de lemn, cu sacii de dormit. Deasupra lui, Ser Eustace stătea țeapăn la balcon, cu mâinile sprijinite de parapet. Când ochii lui îi întâlniră pe-ai lui Dunk, mustața îi zvâcni și întoarse repede privirea. Aerul era cețos, din pricina fumului adus de vânt.

Bennis avea scutul atârnat pe spate, un scut înalt, în formă de zmeu, din lemn nevopsit, înnegrit de nenumărate straturi de lac învechit și întărit de jur împrejur cu fier. Nu purta niciun

blazon, doar o protuberanță în mijloc care i se părea lui Dunk un uriaș ochi închis. *Orb ca el.*

— Cum ai de gând să lupți cu ea? îl întrebă Dunk.

Ser Bennis se uită la soldați, cu gura înroșită de frunze acrișoare.

— Nu putem apăra muntele cu atât de puține săbii. Trebuie să ne retragem în turn. Ne ascundem toți înăuntru. Făcu semn cu capul spre poartă: Nu-i decât o singură intrare. Ridicăm treptele de lemn și n-au cum să ajungă la noi.

— Până nu-și construiesc și ei niște scări. S-ar putea să aducă funii și gheare și să năvălească peste voi prin acoperiș. Dacă nu cumva hotărăsc să stea la distanță cu arbaletele și să vă umple de săgeți, în timp ce încercați să apărați poarta.

Pepenii, Boabele de Fasole și Boabele de Orz ascultau tot ce spunea. Toate vorbele lor viteze se risipiseră în vânt, deși nu era nicio adiere. Stăteau strângându-și în mâini bețele ascuțite, uitându-se când la Dunk, când la Bennis și schimbând priviri între ei.

— Oamenii ăștia n-o să-ți slujească la nimic, continuă Dunk, făcând semn cu capul către jerpelita oștire Osgrey. Cavalerii Văduvei Roșii o să-i facă fărâme, dacă-i lași în câmp deschis, iar în turnul de colo, sulițele lor nu vor fi de niciun folos.

— Pot să arunce obiecte de pe acoperiș, zise Bennis. Treb se pricepe la azvârlitul pietrelor.

— Ar putea arunca o piatră sau două, presupun, insistă Dunk, până când unul dintre arbaletrierii Văduvei vâră în el o săgeată.

— Ser? Egg era lângă el. Ser, dacă vrem să plecăm, ar fi mai bine să nu fim aici dacă vine Văduva.

Poate că băiatul avea dreptate. *Dacă mai zăbovim, o să fim prinși aici în capcană.* Dar Dunk șovăia.

— Lasă-i să plece, Bennis.

— Ce, să ne pierdem oștenii viteji? Bennis se uită la țărani și râse răgând ca un măgar. Să nu vă treacă vreo idee prin cap, îi avertiză el. O să-i scot mațele oricui încearcă să fugă.

— Încearcă numai și-am să ți le scot eu ție. Dunk scoase sabia din teacă. Plecați acasă, toți! le spuse țăranilor. Întoarceți-vă în satele voastre și vedeți dacă focul v-a cruțat casele și recoltele.

Nimeni nu se clinti. Cavalerul brun se holba la Dunk, cu gura tremurând. Acesta îl ignoră.

— Plecați, îi îndemnă el din nou pe țărani. Avea senzația că vreun zeu îi pusese vorba în gură. *Nu Războinicul. Există oare vreun zeu al nătărăilor?* PLECAȚI! repetă el, răcnind de data asta. Luați-vă sulițele și scuturile, dar plecați, sau nu veți trăi să vedeți ziua de mâine. Vreți să vă mai sărutați nevestele? Vreți să vă mai strângeți copiii în brațe? *Mergeți acasă!* Ați surzit cu toții?

Nu surziseră. O agitație nebună se stârni printre găini. Rob Voinicul călcă pe o găină când o luă la sănătoasa, iar Pate fu cât pe ce să-i scoată mațele lui Will Fasole când se împiedică de propria-i suliță, dar plecară toți mâncând pământul. Pepenii o luară într-o direcție, Boabele de Fasole în alta, Boabele de Orz într-a treia. Ser Eustace striga la ei de pe balcon, dar nimeni nu se sinchisea. *Sunt surzi la el, cel puțin,* gândi Dunk.

Când bătrânul cavaler ieși din turnul lui și coborî treptele valvârtej, doar Dunk, Egg și Bennis mai rămăseseră printre găini.

— Veniți înapoi! le strigă Ser Eustace oștenilor săi care fugeau de le sfârâiau călcâiele. Nu v-am îngăduit să plecați. *Nu v-am îngăduit să plecați!*

— Zadarnic, stăpâne, spuse Bennis. Au plecat.

Ser Eustace se întoarse spre Dunk, cu mustața tremurând de furie.

— N-aveai niciun drept să-i alungi. *Niciun drept!* Le-am spus să nu plece. Le-am *interzis*. Ți-am *interzis* ție să le dai drumul.

— Nu te-am auzit, stăpâne, zise Egg, scoțându-și pălăria, să alunge cu ea fumul. Găinile cotcodăceau prea tare.

Bătrânul se prăbuși pe ultima treaptă a turnului.

— Ce ți-a oferit femeia ca să mă dai pe mâinile ei? îl întrebă pe Dunk, cu glas mohorât. Cât aur ți-a dat ca să mă trădezi, să-mi alungi oștenii și să mă lași singur aici?

— Nu ești singur, stăpâne. Dunk vârî sabia în teacă. Am dormit sub acoperișul tău și ți-am mâncat mâncarea azi-dimineață. Îți sunt încă dator. N-am să plec cu coada între picioare. Sabia mea e încă aici, spuse el, mângâind mânerul.

— O singură sabie. Bătrânul cavaler se ridică încet în picioare: Ce poate spera să facă o singură sabie împotriva acelei femei?

— Să încerce s-o țină departe de pământurile tale, pentru început.

Dunk și-ar fi dorit să fie atât de convins pe cât sunau vorbele lui.

Mustața bătrânului cavaler tremura cu fiecare răsuflare.

— Da, spuse el, în cele din urmă. Mai bine să mergi cu curaj la luptă decât să te ascunzi în spatele unor ziduri de piatră. Mai bine să mori leu decât iepure. Am fost Mareșalii Hotarului de Nord vreme de o mie de ani. Îmi trebuie armura, adăugă Ser Eustace, începând să urce treptele.

Egg ridică privirea spre Dunk.

— Nu știam că ai coadă, ser, zise băiatul.

— Vrei o scatoalcă peste ureche?

— Nu, ser. Vrei armura?

— Da, răspunse Dunk, și încă ceva.

Discutară dacă să vină și Ser Bennis cu ei, dar în cele din urmă Ser Eustace îi porunci să rămână și să apere turnul. Sabia lui ar fi fost prea puțin folositoare, în înfruntarea care îi aștepta, iar Văduva s-ar fi înfuriat și mai mult, văzându-l.

Cavalerul brun nu se lăsă greu convins. Dunk îl ajută să desfacă scoabele de fier care susțineau treptele de sus. Bennis urcă, dezlegă vechea funie gri de cânepă și trase scara cu toată puterea. Pârâind și trosnind, scara de lemn se bascula în sus, lăsând trei metri de aer între treapta de piatră din vârf și singura intrare a turnului. Sam Gârbovul și nevasta lui erau amândoi înăuntru. Găinile trebuiau să se apere singure. Călare pe calul lui sur, Ser Eustace strigă.

— Dacă nu ne întoarcem până la căderea nopții…

— … pornesc spre Highgarden, stăpâne, și-i spun Lordului Tyrell cum ți-a pârjolit femeia aia pădurea și cum te-a omorât.

Dunk cobora muntele în urma lui Egg și a lui Maester. Bătrânul venea după el, cu armura zăngănind încetișor. Vântul se stârnea și Dunk îi auzea mantia fâlfâind.

Pe locul unde se aflase Pădurea lui Wat, găsiră un pustiu fumegând. Focul se domolise aproape de tot când ajunseră la pădure, dar ici și colo, câteva petice încă ardeau, insule de flăcări într-o mare de cenușă. În alte părți, trunchiurile copacilor arși se înălțau ca niște sulițe înnegrite spre cer. Alți copaci căzuseră și zăceau de-a curmezișul drumului, cu crengile carbonizate și rupte și focuri arzând mocnit în scorburile lor. Existau zone incandescente și pe covorul pădurii și locuri unde fumul atârna în aer ca o ceață fierbinte și gri. Ser Eustace fu cuprins de un acces de tuse și, preț de câteva momente, Dunk se temu că bătrânul va trebui să se întoarcă, dar în cele din urmă tusea se potoli.

Trecură pe lângă hoitul unei căprioare roșii și, mai departe, de ceea ce ar fi putut să fie un viezure. Totul era mort, cu excepția muștelor. Muștele supraviețuiau în orice situație, se părea.

— Așa trebuie să fi arătat Câmpul de Foc, remarcă Ser Eustace. Acolo au început

nenorocirile, acum două sute de ani. Ultimul dintre regii verzi a pierit pe câmpul acela, cu toată floarea Reachului în jurul lui. Tatăl meu spunea că focul dragonilor a pârjolit atât de tare încât le-a topit mâinile. După aceea, au adunat săbiile și au făcut din ele Tronul de Fier. Highgarden a trecut de la regi la administratori, iar Casa Osgrey s-a împuținat, până când Mareșalii Hotarului de Nord n-au mai fost decât niște cavaleri împroprietăriți, vasali ai Casei Rowan.

Dunk n-avea ce să spună la toate acestea, așa că o vreme înaintară în tăcere, până când Ser Eustace tuși, apoi zise.

— Ser Duncan, îți amintești povestea pe care ți-am spus-o?

— S-ar putea, ser, răspunse Dunk. Care dintre ele?

— Micul Leu.

— Îmi amintesc. Era cel mai tânăr din cinci fii.

— Bun. Tuși din nou. Când l-a omorât pe Lancel Lannister, oamenii apusului au făcut cale întoarsă. Fără rege, nu era război. Înțelegi ce spun?

— Da, zise Dunk, fără tragere de inimă. *Oare aș putea omorî o femeie?* Pentru prima oară în viață, Dunk își dorea *să fie* prost de dă-n gropi. *Nu trebuie să se ajungă la asta. Nu trebuie să îngădui să se ajungă la asta.*

Câțiva copaci verzi erau încă în picioare, acolo unde drumul vestului traversa Apa Bălțată. Trunchiurile lor erau carbonizate într-o parte. Dincolo de ele, apa licărea întunecată. *Albastră-verzuie,* gândi Dunk, *dar sclipirea aurie a dispărut.* Fumul învăluise soarele.

Ser Eustace se opri când ajunseră la malul apei.

— Am făcut un jurământ sfânt. N-am să traversez pârâul ăsta, atât timp cât pământul de dincolo este *al ei.*

Bătrânul cavaler purta zale și platoșă pe sub bluza de vânt îngălbenită. Avea sabia la șold.

— Dacă nu vine, ser? întrebă Egg.

Cu foc și sabie, își aminti Dunk.

— Va veni.

Nu trecu nici o oră și Văduva Roșie veni. Mai întâi îi auziră caii, apoi clinchetul metalic al armurii, din ce în ce mai sonor. Din pricina fumului purtat de vânt, le era greu să-și dea seama cât de departe se aflau, până când stegarul ei trecu prin cortina cenușie. Flamura neagră a Casei Webber atârna moale pe coada încununată de un păianjen de fier, pictat în alb și roșu. Când îi văzu dincolo de apă, stegarul se opri pe mal. Ser Lucas Inchfield își făcu apariția o clipă mai târziu, în armură din cap până-n picioare.

Abia apoi apăru Lady Rohanne în persoană, călare pe o iapă neagră ca tăciunele înfășurată în fâșii de mătase argintie, ca într-o pânză de păianjen. Mantia Văduvei era făcută din același material. I se unduia pe umeri și în preajma taliei, ușoară ca aerul. Purta și ea armură, o armură făcută din zale verzi, smălțuite, gravată cu argint și aur. I se potrivea ca o mănușă și o făcea să pară îmbrăcată în frunzele verii. Cosița-i lungă și roșie îi atârna pe spate, săltând în ritm cu pasul calului. Septonul Sefton venea îmbujorat lângă ea, pe spinarea unui imens cal sur. În cealaltă parte a stăpânei era tânărul ei maester, Cerrick, călare pe un măgar.

Alți cavaleri veneau în urma lor, o jumătate de duzină, însoțiți de tot atâția scutieri. Ariergarda era formată dintr-o coloană de arbaletrieri care se răspândiră de-o parte și de alta a drumului, când ajunseră la Apa Bălțată și îl văzură pe Dunk așteptând pe celălalt mal. Erau treizeci și trei de luptători cu toții, fără septon, maester și fără Văduva Roșie. Unul dintre cavaleri îi atrase atenția lui Dunk: un butoiaș de om, mic și pleșuv, în zale și piele, cu o față furioasă și o gușă urâtă.

Văduva Roșie își conduse iapa la malul apei.

— Ser Eustace! Ser Duncan! strigă ea peste pârâu. V-am văzut focul arzând în noapte.

— L-ați văzut? îi strigă înapoi Ser Eustace. Da, l-ați văzut… după ce l-ați stârnit.

— E o acuzație mârșavă.

— Pentru o faptă mârșavă.

— Dormeam în patul meu, astă-noapte, cu toate doamnele mele împrejur. Strigătele de pe ziduri m-au trezit, după cum au trezit aproape pe toată lumea. Bătrânii au urcat în turnuri, pe scări abrupte, ca să se uite, iar pruncii de țâță au văzut lumina roșie și au plâns de spaimă. Și asta-i tot ce știu despre focul tău, ser.

— A fost focul tău, femeie, insistă Ser Eustace. Lemnul meu s-a dus. *S-a dus*, zic!

Septonul Sefton își drese glasul.

— Ser Eustace, tună el, sunt focuri și în pădurea regelui și chiar și în pădurea ploii! Seceta a transformat toate pădurile noastre în vreascuri de foc.

Lady Rohanne ridică un braț și arătă.

— Uită-te la câmpurile mele, cât de uscate sunt. Aș fi fost nebună să pun foc. Dacă vântul și-ar fi schimbat direcția, flăcările ar fi putut să sară peste pârâu și să-mi ardă jumătate din recolte.

— Ar fi putut?! strigă Ser Eustace. Pădurile mele sunt cele care au ars, iar tu le-ai dat foc. Probabil ai făcut vreo vrajă să conduci vântul, așa cum ți-ai folosit magia neagră ca să-ți omori soții și frații!

Fața Rohannei se aspri. Dunk mai văzuse expresia aceea la Coldmoat, chiar înainte să-l pălmuiască.

— Flecăreli, îi spuse bătrânului. N-am să mai pierd vremea cu tine, ser. Adu-mi-l pe Scutul Brun sau voi veni eu după el.

— Asta nu vei face, declară Ser Eustace, cu glas răsunător. Asta nu vei face *niciodată.* Mustața îi zvâcni. Nu te apropia! Malul ăsta e al meu și nu ești dorită aici. Nu vei avea parte de ospitalitatea mea. N-am să-ți dau pâine și sare, nici măcar

umbră și apă. Ai venit nepoftită. Îți interzic să pui piciorul pe pământ Osgrey.

Lady Rohanne își trase cosița peste umăr, spunând doar atât.

— Ser Lucas.

La un semn al Găliganului, arbaletrierii descălecară, întinseră corzile, cu piciorul proptit în suport, și smulseră săgeți din tolbă.

— Acum, ser, strigă nobila doamnă, când fiecare arc era ridicat și cu săgeata pregătită, ce anume mi-ai interzis?

Dunk auzise destul.

— Dacă traversezi râul fără permisiunea mea, încalci pacea regelui.

Septonul Sefton își îndemnă calul să înainteze un pas.

— Regele nici nu va afla, nici nu se va sinchisi! strigă el. Suntem cu toții copiii Mamei, ser. De dragul ei, stai deoparte.

Dunk se încruntă.

— Nu știu prea multe despre zei, septonule… dar nu suntem cumva și copiii Războinicului? Dunk se scărpină la ceafă: Dacă încercați să treceți, o să vă opresc.

Ser Lucas Găliganul râse.

— Iată un cavaler rătăcitor care visează să devină arici, stăpână, îi spuse el Văduvei Roșii. Dă poruncă și vâr în el o duzină de săgeți. De la distanța asta, o să intre în armură ca-n brânză.

— Nu. Nu încă, ser. Lady Rohanne îl cercetă de pe malul celălalt: Sunteți doi bărbați și-un băiat. Noi suntem treizeci și cinci. Cum crezi că ai să ne împiedici să traversăm?

— Păi, zise Dunk, îți spun. Dar numai ție.

— Cum dorești. Dădu pinteni calului și intră în pârâu. Când apa ajunse la burta iepei, Lady Rohanne se opri, așteptând: Aici sunt. Vino mai aproape, ser. Promit să nu te cos într-un sac.

Ser Eustace îl apucă pe Dunk de braț, înainte ca el să apuce să răspundă.

— Du-te la ea, îl îndemnă bătrânul cavaler, dar adu-ți aminte de Micul Leu.

— Cum spui, stăpâne. Dunk îl conduse pe Tunet în apă. Opri lângă Văduva Roșie și spuse: Stăpână.

— Ser Duncan. Femeia întinse mâna și așeză două degete pe buza lui umflată. Eu am făcut asta, ser?

— Nu m-a mai pălmuit nimeni în ultimul timp, stăpână.

— A fost urât din partea mea. Am încălcat legea ospitalității. Bunul septon m-a dojenit. Lady Rohanne se uită peste apă, la Ser Eustace: Abia mi-l mai amintesc pe Addam. S-a întâmplat cu mai mult de-o jumătate de viață în urmă. Dar îmi amintesc că-l iubeam, cum n-am iubit pe nimeni altul.

— Tatăl său l-a așezat între muri, cu frații lui, spuse Dunk. Îi plăceau murele.

— Îmi amintesc. Obișnuia să mi le culeagă și le mâncam din castron, cu smântână.

— Regele l-a iertat pe bătrân pentru Daemon, zise Dunk. E timpul să-l ierți și tu pentru Addam.

— Dă-mi-l pe Bennis și-o să mă gândesc la asta.

— Bennis nu-i al meu, ca să ți-l dau.

Femeia suspină.

— Aș fi fericită să nu fiu nevoită să te omor.

— Aș fi fericit să nu mor.

— Atunci dă-mi-l pe Bennis. Îi tăiem nasul și vi-l înapoiem și cu asta s-a terminat.

— Dar n-o să se termine, stăpână, spuse Dunk. Mai e și stăvilarul la mijloc. Și focul. Ni-i dai pe oamenii care au aprins focul?

— Erau licurici în pădure, răspunse ea. Poate că au aprins ei focul, cu micile lor felinare.

— Gata acum cu glumele, stăpână, o preveni Dunk. N-avem timp de asta. Doboară stăvilarul și dă-i apa lui Ser Eustace, pentru pădure. E corect, nu?

— Ar putea fi, dacă aș fi ars eu pădurea. Ceea ce n-am făcut. Eram la Coldmoat, în patul meu. Lady

Rohanne coborî privirea spre apă: Ce ne împiedică să traversăm râul? Ați pus țepușe de fier printre pietre? Aveți arcași ascunși în cenușă? Spune-mi, ce crezi că ne va opri?

— Eu. Dunk își scoase o mănușă. În Fundătura Puricilor am fost mereu mai mare și mai puternic decât alți băieți, așa că îi băteam măr și îi jefuiam. Bătrânul m-a învățat să nu fac asta. Nu era bine, spunea, unde mai pui că uneori băieții mici au frați mari. Hai, uită-te la asta. Dunk își răsuci inelul, și-l scoase de pe deget și i-l întinse.

Lady Rohanne fu nevoită să-și lase cosița din mână, ca să-l ia.

— Aur? întrebă ea, când îi simți greutatea. Ce este, ser? Îl răsuci în mână: Un sigiliu. Aur și onix. Ochii ei verzi se îngustară, examinând sigiliul. Unde l-ai găsit, ser?

— Într-o cizmă. Înfășurat în cârpe și îndesat în vârf.

Degetele ei se strânseră în jurul inelului. Aruncă o privire spre Egg și Ser Eustace.

— Ai riscat mult să mi-l arăți, ser. Dar cum ne ajută pe noi? Dacă le poruncesc oamenilor mei să traverseze…

— Ei, bine, zise Dunk, asta ar însemna că ar trebui să lupt.

— Și să mori.

— Probabil, răspunse Dunk, și atunci Egg o să se întoarcă de unde a venit și o să povestească tot ce s-a întâmplat aici.

— Nu dacă ar muri și el.

— Nu cred că ai omorî un băiat de zece ani, zise Dunk, sperând că avea dreptate. Nu băiatul ăsta. Ai treizeci și trei de oameni acolo, după cum ai spus. Oamenii vorbesc. Mai cu seamă cel gras. Oricât de adânc ai săpa gropile, povestea ar ieși la suprafață. Și apoi, ei, bine… poate că mușcătura unui păianjen pătat poate ucide un leu, dar un dragon e altfel de lighioană.

— Aș prefera să fiu prietena dragonului. Lady Rohanne încercă inelul. Era prea larg, chiar și pentru degetul mare. Cu sau fără dragon, trebuie să mi-l dați pe Bennis Scutul Brun.

— Nu.

— Ești doi metri și-un sfert de încăpățânare.

— Ceva mai puțin.

Văduva Roșie îi înapoie inelul.

— Nu mă pot întoarce la Coldmoat cu mâinile goale. Se va spune că Văduva Roșie și-a pierdut vâna, că e prea slabă să facă dreptate, că n-a fost în stare să-și apere oamenii. Înțelegi, ser, nu-i așa?

— S-ar putea. *Mai bine decât crezi.* Îmi amintesc că odată un lord mărunt din ținuturile furtunii l-a luat pe Ser Arlan în slujba lui, ca să-l ajute să se lupte cu alt lord mărunt. Când l-am întrebat pe bătrân pentru ce se războiau, mi-a spus: „Pentru nimic, băiete. Ne luăm la întrecere care se pișă mai tare."

Lady Rohanne se uită șocată la el, dar nu putu să reziste mai mult de o jumătate de secundă până când expresia ei se transformă într-un zâmbet larg.

— Am auzit la viața mea o mie de politețuri goale, dar ești primul cavaler care a rostit vreodată cuvântul ăsta în fața mea. Expresia îi deveni sobră: Aceste dispute mărunte sunt modul prin care lorzii își evaluează reciproc puterea și vai de cel care-și arată slăbiciunea. O femeie trebuie să se arate de două ori mai tare, dacă speră să aibă autoritate. Și dacă femeia aceea se întâmplă să fie *mică*… Lordul Stackhouse râvnește la Dealurile Potcoavei, Ser Clifford Conklyn revendică de mult Lacul Frunzos, acei jalnici Durwelli trăiesc furând vite… iar sub acoperișul meu îl am pe Găligan. În fiecare zi mă trezesc întrebându-mă dacă aceasta ar putea fi ziua când mă va lua de nevastă cu forța. Mâna i se strânse pe cosiță, agățându-se de ea ca de o sfoară, deasupra unei prăpăstii. Știu că vrea. Ezită doar de teama furiei mele, așa cum Conklyn, Stackhouse și Durwellii umblă cu băgare de seamă

când vine vorba de Văduva Roșie. Dacă vreunul dintre ei ar crede o clipă că am devenit blândă și slabă…

Dunk își puse inelul înapoi pe deget și scoase pumnalul. Văduva făcu ochii mari la vederea oțelului dezgolit.

— Ce faci? întrebă ea. Ți-ai pierdut *mințile?* O duzină de săgeți sunt îndreptate spre tine.

— Ai vrut sânge pentru sânge. Dunk își lipi lama de obraz. Te-au informat greșit. Nu Bennis l-a tăiat pe omul tău, ci eu. Dunk își apăsă tăișul pe față și trase în jos. Când scuturǎ sângele de pe pumnal, o parte din stropi împroșcară fața văduvei. *Alți pistrui,* gândi el. Iată, Văduva Roșie și-a primit datoria, declară el. Obraz pentru obraz.

— Ești de-a dreptul nebun. Fumul îi umpluse ochii de lacrimi. Dacă ai fi de obârșie mai bună, m-aș mărita cu tine.

— Da, stăpână. Și dacă porcii ar avea aripi și solzi și ar scuipa flăcări, ar fi dragoni. Dunk își vârî pumnalul în teacă. Fața începuse să-i zvâcnească. Sângele îi șiroia pe obraz și îi picura în grumăjer. Tunet fornăi, simțind mirosul, și lovi apa cu copita. Dă-mi oamenii care au dat foc pădurii, spuse Dunk.

— Nimeni n-a dat foc pădurii, răspunse ea, dar dacă vreun om de-al meu ar fi făcut asta, ar fi făcut-o ca să-mi facă mie pe plac. Cum aș putea să-ți dau un asemenea om? Aruncă o privire înapoi spre escorta ei: Ar fi cel mai bine dacă Ser Eustace și-ar retrage acuzațiile.

— Mai repede ar scuipa porcii flăcări.

— În acest caz, trebuie să-mi dovedesc nevinovăția în fața zeilor și a oamenilor. Spune-i lui Ser Eustace că aștept scuze sau… un duel. Alegerea îi aparține.

Văduva Roșie își întoarse calul și se îndreptă spre oamenii ei.

Pârâul avea să le fie câmpul de luptă.

Septonul Sefton înaintă în apă și spuse o rugăciune, implorându-l pe Tatăl Ceresc să vegheze asupra acestor doi oameni și să-i judece drept, cerându-i Războinicului să-i dea putere celui a cărui cauză era cinstită și dreaptă, cerând Mamei îndurare pentru cel mincinos, ca să poată fi iertat pentru păcatele lui.

Când isprăvi cu rugăciunea, se întoarse către Ser Eustace Osgrey pentru ultima dată.

— Ser, spuse el, te implor încă o dată, retrage-ți acuzațiile.

— Nu mi le retrag, răspunse bătrânul, cu mustața tremurând.

Septonul cel gras se întoarse spre Lady Rohanne.

— Bună soră, dacă ai făcut acest lucru, mărturisește-ți vinovăția și oferă-i bunului Ser Eustace o despăgubire de vreun fel pentru pădurea lui. Altminteri, trebuie să curgă sânge.

— Campionul meu îmi va dovedi nevinovăția în ochii zeilor și ai oamenilor.

— Duelul nu e singura cale, insistă septonul, vârât în apă până la brâu. Haideți să mergem la Crângul de Aur, vă implor pe amândoi, și să apelăm la judecata Lordului Rowan.

— *Niciodată,* spuse Ser Eustace.

Văduva Roșie scutură din cap.

Ser Lucas Inchfield se uită la Lady Rohanne, cu fața neagră de furie.

— O să te măriți cu mine când se termină cu farsa asta. Așa cum a vrut nobilul tău tată.

— Nobilul meu tată nu te-a cunoscut așa cum te cunosc eu, i-o întoarse ea.

Dunk se lăsă pe un genunchi lângă Egg și așeză sigiliul în palma băiatului: patru dragoni cu trei capete, doi câte doi, oștirea lui Maekar, prințul de la Castelul Verii.

— Înapoi în cizmă, spuse el, dar dacă se întâmplă să mor, mergi la cel mai apropiat dintre prietenii tatălui tău și cere-i să te ducă înapoi la

Castelul Verii. Nu încerca să traversezi tot Reachul de unul singur. Vezi să nu uiți, altfel fantoma mea o să vină și-o să-ți dea o scatoalcă peste ureche.

— Am înțeles, ser, zise Egg. Dar aș prefera să nu mori.

— E prea cald ca să mor.

Dunk își puse coiful, iar Egg îl ajută să-și lege mai strâns grumăjerul. Fața îi era lipicioasă de sânge, deși Ser Eustace își sfâșiase o bucată din mantie ca să-i oprească sângerarea. Dunk se ridică și se duse să-și ia calul. Când sări în șa, observă că fumul se risipise aproape cu totul, dar cerul era tot întunecat. *Nori,* gândi el. *Nori negri.* Trecuse atâta vreme! *Poate că-i un semn de rău augur. Dar să fie semnul lui sau al meu?* Dunk nu se pricepea la semne.

Pe malul celălalt, Ser Lucas încălecase și el. Calul lui era un gonaci roib, un animal superb, sprinten și puternic, dar nu așa de mare ca Tunet. Dar armura pe care o purta venea în compensație: avea apărătoare de gât, fruntar și un veșmânt de zale ușoare. Găliganul însuși purta o platoșă smălțuită de zale argintii. Un păianjen de onix stătea la pândă dușmănos în vârful coifului său, dar pe scut își purta propriul blazon: o dungă diagonală, de la stânga la dreapta, în carouri albe și negre, pe un fond gri-deschis. Dunk îl privi pe Ser Lucas dându-i-l unui scutier. *Nu are de gând să-l folosească.* Înțelese de ce, când un alt scutier îi înmână o halebardă. Halebarda era mortală, cu o coadă lungă, întărită cu fier, un cap greu și o țepușă periculoasă, dar era o armă pentru două mâini. Găliganul trebuia să se bizuiască pe armură să-l apere. *Trebuie să-l fac să regrete această alegere.*

Dunk își ținea scutul în mâna stângă, scutul pe care îl pictase Tanselle, cu ulmul și steaua căzătoare. În minte îi răsuna o poezie pentru copii: *Stejar și fier, fiți al meu scut, altfel eu pier, și-n iad*

mă duc. Își scoase sabia lungă din teacă. O simțea grea în mâini și asta îi dădea încredere.

Dădu pinteni calului și Tunet intră la pas în apă. Pe malul celălalt, Ser Lucas făcu același lucru. Dunk ținea dreapta, ca să-l aibă pe Găligan în stânga, protejat de scut. Dar Ser Lucas n-avea de gând să-l lase. Își întoarse iute calul și cei doi cavaleri se ciocniră, într-un tumult de oțel gri și stropi verzi. Ser Lucas izbi cu halebarda. Dunk fu nevoit să se răsucească în șa ca să pareze cu scutul. Forța loviturii îi doborî brațul și îi încleștă dinții. Răspunse cu sabia, o lovitură laterală care pătrunse subrațul ridicat al celuilalt cavaler. Oțelul scrâșni pe oțel. Găliganul își învârti calul în cerc, încercând să ajungă în partea neprotejată a lui Dunk, dar Tunet se răsuci să-l întâmpine, repezindu-se cu botul la celălalt cal. Ser Lucas dădea lovitură după lovitură, una mai puternică decât alta, ridicat în scara de șa, ca să-și adune toată forța și greutatea în brațele care țineau halebarda. Dunk își mișca scutul, ca să prindă fiecare lovitură. Pe jumătate ghemuit sub pavăza lui de stejar, lovea spre brațele, spre coasta, spre picioarele lui Inchfield, dar armura Găliganului respingea fiecare lovitură. Se învârtiră și se răsuciră, cu apa săltând la picioare. Găliganul ataca și Dunk se ferea, căutând din priviri un punct slab al adversarului său.

În cele din urmă, o văzu. De fiecare dată când Ser Lucas ridica halebarda, la subrațul lui se căsca o breșă. Era acoperită de zale și piele și vătuită dedesubt, dar nu și de oțel. Dunk stătea cu scutul ridicat, încercând să planifice atacul. *Curând. Curând.* Halebarda se înfipse în scut, ieși, se înălță. *Acum!* Dunk vârî pintenii în coapsa lui Tunet, mânându-l mai aproape, și străpunse deschizătura cu vârful sabiei sale lungi. Dar breșa dispăru la fel de repede cum apăruse. Vârful sabiei scrâșni pe o rondelă, iar Dunk, întins peste măsură, fu cât pe ce să cadă din șa. Halebarda coborî cu un

trosnet, îndoind marginea de fier a scutului lui Dunk, izbind marginea coifului și dându-i lui Tunet o lovitură fulgerătoare peste gât.

Calul necheză și se ridică pe picioarele din spate, dându-și ochii peste cap de durere, în timp ce mirosul înțepător al sângelui umplea aerul. Lovi cu copitele potcovite cu fier, tocmai când Găliganul se apropia. O copită îl izbi pe Ser Lucas în față, cealaltă în umăr. Apoi calul greu de război se prăbuși peste calul Găliganului.

Totul se petrecu într-o clipă. Cei doi cai căzură de-a valma, lovindu-se și mușcându-se unul pe altul, înspumând apa și ridicând nămolul de dedesubt. Dunk încercă să sară din șa, dar își agăță un picior în scară. Căzu cu fața în jos, trăgând o gură disperată de aer, înainte ca apa să-i năvălească în coif, prin vizieră. Piciorul îi era încă prins și simți o smucitură sălbatică când Tunet aproape că i-l scoase din șold, în zbaterea lui. Imediat după aceea Dunk era liber, răsucindu-se, scufundându-se. Preț de o clipă, dădu disperat din mâini și din picioare, prin apă. Lumea era albastră și verde și maro.

Greutatea armurii îl trase în jos, până când umărul atinse albia pârâului. *Dacă asta e jos, direcția opusă e sus.* Mâinile înmănușate în oțel bâjbâiră pe pietre și nisip și, cumva, își adună picioarele sub el și se ridică.

Era amețit, ud leoarcă, cu apa șiroind din orificiile coifului său zdrobit, dar era în picioare. Trase aer în piept.

Scutul stâlcit îi atârna încă de brațul stâng, dar teaca era goală și sabia dispăruse. Avea sânge în coif și apă. Când încercă să-și mute greutatea de pe un picior pe altul, glezna îi trimise o lance de durere pe picior în sus. Văzu că ambii cai reușiseră să se ridice în picioare. Întoarse capul, mijindu-și un ochi prin vălul de sânge, în căutarea inamicului. *A dispărut,* gândi el, *s-a înecat sau poate că Tunet i-a strivit craniul.*

Ser Lucas țâșni din apă chiar în fața lui, cu sabia în mână. Izbi sălbatic gâtul lui Dunk, care rămase cu capul pe umeri doar datorită grumăjerului său gros. Nu avea sabie să riposteze, doar scutul. Se retrase și Găliganul veni după el, răcnind și atacând. Brațul ridicat al lui Dunk primi o lovitură chinuitoare deasupra cotului. O tăietură în șold îl făcu să geamă de durere. În timp ce se retrăgea, o piatră i se răsuci sub talpă și căzu într-un genunchi, cu apa până la piept. Ridică scutul, dar de data asta Ser Lucas izbi atât de tare încât despică stejarul gros chiar pe la mijloc, aruncând rămășițele direct în fața lui Dunk. Urechile îi țiuiau și avea gura plină de sânge, dar, cumva, îl auzi în depărtare pe Egg strigând.

— Omoară-l, ser, omoară-l, omoară-l, e *chiar în fața ta!*

Dunk plonjă înainte. Ser Lucas își smulsese sabia, pregătind o nouă lovitură. Dunk se năpusti asupra lui și-l doborî de pe picioare. Pârâul îi înghiți iarăși pe amândoi, dar de data asta Dunk era pregătit. Îl cuprinse pe Găligan cu un braț și îl împinse la fund. De sub viziera strâmbă, zdrobită, se ridicau bulbuci, dar Găliganul continua să se zbată. Găsi o piatră pe fundul pârâului și începu să-l lovească pe Dunk în cap și peste mâini. Dunk își pipăi cingătoarea. *Oare am pierdut și pumnalul? se* întrebă. Nu, era acolo. Mâna i se închise pe mâner, smulgând pumnalul din teacă și vârându-l încet prin apa înspumată, prin zalele de fier și pielea fiartă, subrațul lui Lucas Găliganul, răsucindu-l în timp ce împingea. Ser Lucas se zvârcoli până când îl părăsiră puterile. Dunk smulse pumnalul și pluti deasupra apei. Pieptul îi ardea. Un pește țâșni pe lângă fața lui, lung, alb și suplu. *Ce-i ăsta?* se întrebă. *Ce-i ăsta? Ce-i ăsta?*

Se trezi într-un castel, nu în patul lui.

Când deschise ochii, nu știu unde se afla. În încăpere era o răcoare binevenită. Simțea gustul

sângelui în gură și avea o cârpă peste ochi, o cârpă grea, îmbibată de parfumul unui unguent. I se părea că miroase a cuișoare.

Dunk își pipăi fața și dădu cârpa la o parte. Deasupra lui, lumina unei torțe dansa pe tavanul înalt. Pe grinzile de deasupra se plimbau corbi, iscodindu-l cu ochi mici și negri și *cârâind* la el. *Cel puțin nu sunt orb.* Se afla în turnul unui maester. Pereții erau încărcați de stelaje cu ierburi și poțiuni, în oale de lut și vase de sticlă verzuie. În apropiere, o masă lungă de lemn era acoperită cu pergamente, cărți și ustensile ciudate de bronz, toate împroșcate de murdăria corbilor de pe grinzi. Îi auzea murmurând unul la altul.

Încercă să se ridice în capul oaselor. Se dovedi o mare greșeală. Capul i se învârtea, iar piciorul stâng îi urlă în agonie când lăsă și cea mai mică greutate pe el. Glezna îi era înfășurată în pânză, la fel și pieptul și umerii.

— Stai liniștit.

O față apăru deasupra lui, tânără și ascuțită, cu ochi căprui-închis, de-o parte și de alta a unui nas coroiat. Dunk cunoștea chipul acela. Bărbatul căruia îi aparținea era înveșmântat în gri din cap până-n picioare, cu un lanț atârnat la gât: colanul din multe metale al unui maester. Dunk îl apucă de încheietură.

— Unde?…

— Coldmoat, răspunse maesterul. Ai fost prea grav rănit ca să te întorci la Standfast, așa că Lady Rohanne ne-a poruncit să te aducem aici. Bea asta.

Ridică o cupă cu… ceva… la buzele lui Dunk. Poțiunea era acră ca oțetul, dar măcar îi spălă gustul de sânge. Dunk se forță s-o bea pe toată. După aceea, își îndoi și-și dezdoi degetele mâinii drepte, apoi ale mâinii stângi. *Cel puțin mâinile încă-mi sunt tefere. Și brațele.*

— Ce… ce mi-am rănit?

— Ce nu? Maesterul pufni. O gleznă ruptă, un genunchi scrântit, o claviculă ruptă, vânătăi…

spinarea ți-e toată verde și galbenă, iar brațul drept e negru-purpuriu. Am crezut că ți-ai spart și capul, dar se pare că nu. Ai o tăietură pe față, ser. Mă tem că vei rămâne cu o cicatrice. O, și erai înecat când te-am scos noi din apă.

— Înecat? se miră Dunk.

— Nu mi-am închipuit niciodată că un om poate înghiți atâta apă, nici măcar unul atât de mare ca tine, ser. Socotește-te norocos că sunt la origini om de fier. Preoții Zeului Înecat știu cum să înece un om și să-l aducă înapoi la viață, iar eu le-am studiat credințele și obiceiurile.

M-am înecat. Dunk încercă din nou să se ridice, dar nu avea putere. *M-am înecat într-o apă care nu-mi ajungea nici măcar până la gât.* Izbucni în râs, apoi gemu de durere.

— Ser Lucas?

— Mort. Te îndoiești?

Nu. Dunk se îndoia de multe lucruri, dar nu și de asta. Își amintea cum puterea se scursese din mâinile și picioarele Găliganului, toată odată.

— Egg, izbucni el. Unde-i micul meu ou?

— Foamea e un semn bun, spuse maesterul, dar tu de somn ai nevoie acum, nu de mâncare.

Dunk scutură din cap și regretă imediat.

— Micul ou, e scutierul meu…

— Zău? Curajos flăcău, și mai puternic decât pare. El te-a scos din pârâu. Ne-a ajutat să te dezbrăcăm de armura aia și a călătorit cu tine în căruță, când te-am adus aici. N-a vrut să se culce și a stat lângă tine, cu sabia ta în poală, în caz că cineva ar încerca să-ți facă vreun rău. M-a suspectat până și *pe mine* și a insistat să gust orice voiam să-ți dau să înghiți. Un copil ciudat, dar devotat.

— Unde e?

— Ser Eustace l-a rugat să-l însoțească la ospățul de nuntă. Nu avea pe nimeni altcineva să-i stea alături. Ar fi fost nepoliticos din partea lui să refuze.

— Ospățul de nuntă?

Dunk nu înțelegea.

— N-ai cum să știi, firește. Coldmoat și Standfast s-au reconciliat, după duel. Lady Rohanne l-a rugat pe Ser Eustace s-o lase să calce pe pământul lui ca să viziteze mormântul lui Addam, iar el i-a acordat acest drept. Ea a îngenuncheat lângă muri și a început să plângă, iar el a fost atât de mișcat încât s-a dus s-o consoleze. Au petrecut toată noaptea vorbind despre Addam și nobilul tată al stăpânei. Lordul Wyman și Ser Eustace erau cei mai buni prieteni, până la Rebeliunea Blackfyre. Nobilul lord și stăpâna s-au căsătorit azi-dimineață, cu binecuvântarea Bunului nostru Septon Sefton. Eustace Osgrey e stăpân la Coldmoat și leul bălțat flutură lângă păianjenul Casei Webber, pe fiecare turn ori zid.

Lumea se învârtea încet în jurul lui Dunk. *Poțiunea aceea. Maesterul ma adormit la loc.* Închise ochii și lăsă toată durerea să i se scurgă din trup. Auzea corbii croncănind și țipând unul la altul și sunetul propriei sale respirații, și încă ceva… un sunet mai dulce, domol, apăsat, un sunet liniștitor.

— Ce se aude? murmură el, adormit. Sunetul acela?…

— Asta? Maesterul ascultă. E doar ploaia.

N-o văzu până în ziua plecării.

— E o nebunie, ser, se plânse Septonul Sefton, în timp ce Dunk traversa curtea șchiopătând, legănându-și piciorul zdrobit și sprijinindu-se într-o cârjă. Maesterul Cerrick spune că nu ești nici pe jumătate vindecat, și ploaia asta… o să răcești, dacă nu cumva o să te îneci iarăși. Așteaptă măcar să se oprească ploaia.

— Ar putea trece ani.

Dunk îi era recunoscător septonului cel gras, care îl vizitase aproape în fiecare zi… să se roage pentru el, chipurile, deși se pare că petreceau mai

mult timp cu povești și flecăreli. Aveau să-i lipsească gura lui slobodă și compania lui veselă, dar asta nu schimba nimic.

— Trebuie să plec.

Ploaia se dezlănțuia în jurul lor, o mie de bice gri pe spinarea lui. Mantia îi era deja udă leoarcă. Era mantia albă de lână, cu tivul în carouri verzi și aurii, pe care i-o dăduse Ser Eustace. Bătrânul cavaler îl obligase din nou s-o accepte, ca dar de despărțire.

— Pentru curajul și loialitatea ta, ser, spusese bătrânul.

Broșa cu care era prinsă mantia pe umăr era tot un dar. Un păianjen de fildeș, cu picioare de argint și picățele de granate zdrobite pe spate.

— Sper că nu e vorba de vreo expediție nebunească în căutarea lui Bennis, zise Septonul Sefton. Ești așa de grav rănit încât m-aș teme pentru tine să-l întâlnești în starea asta.

Bennis, gândi Dunk cu amărăciune, *afurisitul de Bennis.* În timp ce Dunk se dădea de ceasul morții la pârâu, Bennis îi legase pe Sam Gârbovul și pe nevasta lui, jefuise turnul Standfast de sus până jos și își luase tălpășița cu toate obiectele de valoare pe care le-a putut găsi, de la lumânări, haine și arme, până la vechea cupă de argint a lui Osgrey și o mică rezervă de monede pe care bătrânul o ascunsese în salonul lui, în spatele unei tapiserii mucegăite. Dunk spera să-l întâlnească pe Ser Bennis Scutul Brun într-o bună zi, și atunci…

— Bennis o să mai aștepte.

— Unde te duci?

Septonul gâfâia. Chiar dacă Dunk era în cârje, era prea gras să țină pasul cu el.

— Insula Frumoasă. Harrenhal. Trident. E loc oriunde pentru un cavaler rătăcitor. Ridică din umeri: Am vrut întotdeauna să văd Zidul.

— Zidul? Septonul se opri brusc. Mă aduci la disperare, Ser Duncan! strigă el, stând în noroi, cu

brațele desfăcute, sub ploaia care cădea. Te implor, ser, roagă-te Babei să-ți lumineze calea!

Dunk își văzu mai departe de drum.

Îl aștepta în grajd, lângă baloții galbeni de fân, învești mântată într-o rochie verde ca vara.

— Ser Duncan, spuse ea, când el intră pe ușă. Cosița roșie îi atârna în față, atingându-i coapsele cu capătul. Mă bucur să te văd pe picioarele tale.

Deși nu m-ai văzut niciodată pe spate, gândi el.

— Stăpână. Ce te aduce la grajduri? E o zi ploioasă ca să iei calul.

— Ți-aș putea spune același lucru.

— Ți-a zis Egg? *Îi mai datorez o scatoalcă peste ureche.*

— Bucură-te că mi-a spus, altfel mi-aș fi trimis oamenii după tine, să te târască înapoi. A fost crud din partea ta să încerci să te furișezi fără ca măcar să-ți iei bun-rămas.

Nu venise niciodată să-l vadă cât timp s-a aflat în grija Maesterului Cerrick, nici măcar o singură dată.

— Îți șade bine verdele, stăpână, spuse el. Îți scoate în evidență culoarea ochilor. Dunk își mută chinuit greutatea de pe un picior pe altul, sprijinindu-se de cârjă. Am venit să-mi iau calul.

— Nu trebuie să pleci. Am un loc pentru tine aici, după ce te întremezi. Căpitan al gărzii mele. Iar Egg poate să intre în rândul celorlalți scutieri. Nimeni nu trebuie să afle vreodată cine e.

— Mulțumesc, stăpână, dar nu.

Tunet se afla la vreo zece boxe mai încolo. Dunk porni șchiopătând spre el.

— Te rog, mai gândește-te, ser. Sunt vremuri primejdioase, chiar și pentru dragoni și prietenii lor. Rămâi până te vindeci, insistă Lady Rohanne, păși nd alături de el. Și Lordului Eustace i-ar face plăcere. Ține foarte mult la tine.

— Foarte mult, o aprobă Dunk. Dacă fiica lui n-ar fi moartă, ar vrea să mă însor cu ea. Atunci ai

putea fi nobila mea mamă. N-am avut mamă niciodată, cu atât mai puțin o *nobilă* mamă.

Preț de o fracțiune de secundă, Lady Rohanne păru că e pe cale să-l pălmuiască din nou. *Poate că doar o să dea cu piciorul în cârjă.*

— Ești supărat pe mine, ser, spuse ea. Trebuie să mă lași să te împac.

— Păi, zise el, ai putea să mă ajuți să înșeuez calul.

— La altceva mă gândeam. Întinse mâna după a lui, o mână pistruiată, cu degete puternice și subțiri. *Pun rămășag că are pistrui peste tot.* Cât de bine cunoști caii?

— Călăresc unul.

— Un cal bătrân, crescut pentru luptă, încet la pas și nărăvaș. Nu e un cal pe care să călătorești dintr-un loc în altul.

— Dacă trebuie să ajung dintr-un loc în altul, mă folosesc de el sau de astea, zise Dunk, arătând către picioarele sale.

— Ai picioare mari, remarcă ea. Și mâini mari. Cred că trebuie să fii mare peste tot. Prea mare pentru cei mai mulți buiestrași. Ar arăta ca niște ponei, cu tine cocoțat în spinarea lor. Totuși, un cal mai iute ți-ar prinde bine. Un gonaci, cu nițică sământă dornisheană, pentru rezistență. Lady Rohanne îi arătă către despărțitura din fața celei în care se afla Tunet: un cal ca ea.

Era o iapă murgă, cu ochi scânteietori și o coamă lungă de foc. Lady Rohanne scoase un morcov din mânecă și mângâie capul iepei când i-l dădu.

— Morcovul, nu degetele, îi spuse, înainte să i se adreseze din nou lui Dunk: Eu îi zic Flacăra, dar tu poți să-i dai ce nume poftești. Spune-i Împăcarea, dacă vrei.

Preț de o clipă, Dunk rămase fără grai. Se sprijini de cârjă și se uită la iapa murgă cu alți ochi. Era minunată. Un animal mai bun decât orice cal pe care-l avusese vreodată bătrânul. Nu trebuia

decât să te uiți la picioarele ei lungi, netede, ca să vezi cât putea fi de ageră.

— Am crescut-o pentru frumusețe. Și viteză.

Dunk se întoarse la Tunet.

— Nu pot s-o iau.

— De ce nu?

— E o iapă prea bună pentru mine. Uită-te numai la ea.

Obrajii Rohannei se îmbujorară. Își luă cosița în mână și o răsuci printre degete.

— Trebuia să mă mărit, știi asta. Testamentul tatălui meu… o, nu fi așa nătărău.

— Cum altfel să fiu? Sunt prost de dau în gropi și bastard pe deasupra.

— Ia calul. Refuz să te las să pleci fără ceva care să-ți amintească de mine.

— O să-mi amintesc de tine, stăpână. Nu te teme.

— *Ia-o!*

Dunk o apucă de cosiță și îi trase fața spre a lui. Era ciudat, cu cârja și diferența de înălțime. Fu cât pe ce să se prăbușească, înainte să-și lipească buzele de ale ei. O sărută apăsat. Ea îl cuprinse cu o mână pe după gât și una pe după spate. Dunk învăță mai multe despre sărut într-o clipă decât învățase vreodată privind. Dar când, în cele din urmă, se dezlipiră, el scoase pumnalul.

— Știu ce vreau să-mi amintească de tine, stăpână.

Egg îl aștepta la poartă, călare pe un buiestraș roib, ținându-l pe Maester de căpăstru.

Când Dunk se apropie la trap, călare pe Tunet, băiatul îl privi surprins.

— Spunea că vrea să-ți dea alt cal, ser.

— Nici măcar domnițele de obârșie înaltă nu obțin tot ce vor, zise Dunk, în timp ce traversau podul basculant. Nu un cal îmi doream. Apa din șanțul de apărare era atât de înaltă încât amenința să inunde malurile. În schimb, am luat altceva care să-mi amintească de ea, adăugă Dunk. O șuviță din

părul ei. Vârî mâna sub mantie, scoase cosița și zâmbi.

În cușca de fier de la răspântie, cadavrele erau tot îmbrățișate. Păreau singure, părăsite. Până și mușchii le abandonaseră, și ciorile la fel. Doar câteva fărâme de piele și câteva fire de păr mai rămăseseră pe oasele celor doi morți.

Dunk se opri, încruntându-se. Îl durea glezna, după drumul călare, dar nu conta. Durerea făcea parte din viața unui cavaler, la fel ca sabia și scutul.

— În care parte e sudul? îl întrebă pe Egg.

Era greu să-ți dai seama, când lumea întreagă era numai ploaie și noroi, iar cerul era cenușiu ca un zid de granit.

— Acela-i sudul, ser, îi arătă Egg, Acela-i nordul.

— Castelul Verii e spre sud. Tatăl tău.

— Zidul spre nord.

Dunk se uită la el.

— E cale lungă.

— Am un alt cal, ser.

— Așa e. Dunk nu putu să nu zâmbească. Și de ce-ai vrea tu să vezi Zidul?

— Păi, răspunse Egg, am auzit că-i înalt.

CAVALERUL MISTERIOS

Traducere din limba engleză
Laura Bocancios

Cădea o ploaie măruntă de vară când Dunk și Egg părăsiră Septul de Piatră.

Dunk mergea călare pe bătrânul său cal de război, Tunet, cu Egg alături, călare și el pe tânărul și agerul său buiestraș pe care îl numise Potopul, ducându-l de căpăstru pe Maester, catârul lor. Pe spinarea lui Maester erau legate armura lui Dunk și cărțile lui Egg, sacii lor de dormit, cortul și hainele, mai multe felii de carne de vită sărată și tare, o jumătate de carafă de mied și două burdufuri cu apă. Vechea pălărie de pai a lui Egg, cu borurile largi și pleoștite, ferea de ploaie capul măgarului. Băiatul tăiase găuri pentru urechile lui Maester. Iar el purta pe cap o nouă pălărie de pai. Cu excepția găurilor pentru urechi, cele două i se păreau lui Dunk aproape identice.

Când se apropiară de porțile orașului, Egg trase brusc de hățuri. Sus, deasupra casei porții, capul unui trădător fusese înfipt într-o țeapă de fier. Era proaspăt, după toate aparențele, cu carnea mai mult roz decât verde, dar ciorile de hoit se puseseră deja pe treabă. Buzele mortului erau sfârtecate și zdrențuite, la fel și obrajii, iar ochii erau două văgăuni maronii, din care se prelingeau încet lacrimi roșii, pe măsură ce picăturile de ploaie se amestecau cu sângele închegat.

Gura bărbatului mort atârna căscată, stând parcă să le predice drumeților care treceau prin poarta de dedesubt.

Dunk mai văzuse asemenea priveliști.

— Pe când eram copil, la Debarcaderul Regelui, am furat o dată un cap chiar din țeapă, îi povesti el lui Egg. În realitate, pe zid se cățărase Ferret ca să înhațe capul, după ce Rafe și Pudding i-au zis că n-are curaj, dar când au venit în goană străjerii, băiatul l-a aruncat jos și Dunk a fost cel care l-a prins. Vreun lord rebel sau vreun cavaler tâlhar, asta a fost, continuă el. Sau poate doar un criminal de rând. Un cap e un cap. Toate arată la fel, după câteva zile în țeapă.

El și cei trei prieteni ai săi folosiseră căpățâna ca să terorizeze fetele din Fundătura Puricilor. Le fugăreau pe ulițe și nu le lăsau în pace până când nu-i dădeau capului un sărut. Și căpățâna avusese parte de multe sărutări, din câte-și amintea. Nu exista fată în Debarcaderul Regelui care să alerge la fel de repede ca Rafe. Însă era de preferat ca Egg să nu audă partea aceea. *Ferret, Rafe și Pudding. Niște mici monștri, ăia trei, iar eu, cel mai afurisit dintre toți.* Dunk și amicii lui păstraseră capul până când carnea se înnegrise și începuse să cadă. Asta le-a răpit distracția cu hărțuirea fetelor, așa că, într-o seară, au dat buzna într-o cârciumă și au aruncat rămășițele în căldare.

— Ciorile se reped întotdeauna la ochi, îi explică el lui Egg. Apoi se scofâlcesc obrajii, carnea se înverzește… Dunk miji ochii. Ia stai! Chipul ăla mi-e cunoscut.

— Așa e, ser, zise Egg. Mai știi, acum trei zile…? E septonul ghebos pe care l-am auzit predicând împotriva Corbului Sângelui.

Atunci își aminti. *Era un om sfânt, jurat Celor Șapte, chiar dacă propovăduia trădarea.*

— Are mâinile roșii de sângele propriului frate și de-al tânărului său nepot, afirmase cocoșatul în fața mulțimii adunate în piață. O umbră a venit la porunca lui, să-i suprime pe fiii bravului Prinț Valarr în pântecele mamei lor. Unde e tânărul nostru prinț acum? Unde e fratele lui, dulcele Matarys? Unde s-au dus Bunul Rege Daeron și neînfricatul Baelor Sfarmă-Lance? I-a chemat mormântul pe toți, însă el dăinuie, acest corb palid, cu ciocul mânjit de sânge, care stă cocoțat pe umărul Regelui Aerys și îi croncăne la ureche. Poartă semnul iadului pe față și în ochii pustii, ne-a adus secetă, molimă și sânge. Vă spun: ridicați-vă și amintiți-vă de adevăratul nostru rege de dincolo de apă. Șapte zei sunt pe lume și șapte regate, iar Dragonul Negru șapte fii a zămislit! Ridicați-vă, bărbați și femei de viță nobilă.

Ridicați-vă, bravi cavaleri și dârji țărani, și alungați-l pe Corbul Sângelui, odiosul vrăjitor, că de nu, blestemați vor fi pe vecie copiii și copiii copiilor voștri.

Fiecare vorbă a fost o trădare. Cu toate acestea, era un șoc să-l vadă aici, cu găuri în locul ochilor.

— El este, da, întări Dunk, alt motiv serios să lăsăm în urmă orașul ăsta.

Dădu ușor pinteni lui Tunet și cei doi, Dunk și Egg, ieșiră pe porțile Septului de Piatră, ascultând sunetul molcom al ploii. *Câți ochi are Corbul Sângelui?* suna ghicitoarea. *O mie și unul.* Unii ziceau că Mâna Regelui era un discipol al magiei negre, care putea să-și schimbe chipul, să ia înfățișarea unui câine cu un singur ochi sau chiar să se prefacă în abur. Se spunea că haite întregi de lupi cenușii îi vânau dușmanii și că avea ciori negre care spionau pentru el și-i șopteau secrete la ureche. Dunk era ferm convins că majoritatea acestor povești nu erau adevărate, dar nimeni nu putea să pună la îndoială că Lordul Corbul Sângelui avea informatori peste tot.

Cândva, la Debarcaderul Regelui, Dunk îl văzuse cu ochii lui. Albe ca osul erau părul și pielea lui Brynden Rivers, iar ochiul său – avea un singur ochi, pe celălalt îl pierduse pe Câmpul Ierbii Roșii, în lupta cu fratele său vitreg, Oțelul Înverșunat – era roșu ca sângele. Pe obraz și pe gât purta semnul rubiniu din naștere care-i adusese numele.

Când orașul rămase departe în urma lor, Dunk își drese glasul și spuse.

— Urâtă treabă să tai capetele septonilor. Omul n-a făcut decât să dea din gură. Vorbele sunt vânt.

— Unele vorbe sunt vânt, ser. Unele sunt trădare.

Egg era slab ca un băț, dar gură avea.

— Acum vorbești ca un adevărat prințișor.

Băiatul luă asta drept o insultă, ceea ce și era.

— O fi fost el septon, dar propovăduia minciuni, ser. Nu Corbul Sângelui a adus seceta. Și nici Marea Epidemie de Primăvară.

— Așa o fi, dar dacă ne apucăm să le tăiem capul tuturor nebunilor și mincinoșilor, jumătate din orașele Celor Șapte Regate vor rămâne goale.

Șase zile mai târziu, ploaia nu mai era decât o amintire.

Dunk își lepădase tunica, să-și desfete pielea în căldura soarelui. Când se stârni o dulce adiere, proaspătă, răcoroasă și înmiresmată ca răsuflarea unei fecioare, suspină.

— Apă, anunță el. Îi simți mirosul? Lacul nu poate fi departe de- acum.

— Nu simt decât mirosul lui Maester, ser. Duhnește.

Egg smuci sălbatic de căpăstrul catârului. Acesta se oprise să pască iarba de lângă drum, așa cum făcea din când în când.

— Pe malul lacului se află un vechi han. Dunk poposise acolo odată, pe când era scutierul bătrânului. Ser Arlan spunea că fac acolo o bere brună pe cinste. Poate că o s-o gustăm, în timp ce așteptăm podul plutitor.

Egg îi aruncă o privire plină de speranță.

— Ca să alunece mâncarea, ser?

— Despre ce mâncare vorbești?

— O felie de friptură? sugeră băiatul. O bucățică de rață, o strachină de tocană? Orice au, ser.

Ultima masă caldă o luaseră cu trei zile în urmă. De atunci, își potoleau foamea cu fructe căzute din pomi și fâșii de vită sărată, tari ca lemnul. *Ar fi bine să ne punem burțile la cale cu niște mâncare adevărată înainte s-o luăm spre Nord. Zidul ăla e strașnic de departe.*

— O să și înnoptăm? întrebă Egg.

— Stăpânul vrea un pat de puf?

— Mă pot mulțumi cu unul de paie, ser, răspunse Egg, ofensat.

— N-avem bani pentru paturi.

— Avem douăzeci și doi de gologani, trei stele, un cerb și granatul ăla vechi și ciobit.

Dunk își scărpină urechea.

— Credeam că avem doi arginți.

— Am avut, da, până ai cumpărat cortul. Acum pe ăsta-l avem.

— N-o să mai avem nimic dacă începem să dormim pe la hanuri. Vrei să împarți patul cu cine știe ce peticar și să te trezești cu puricii lui? mârâi Dunk. Eu nu. Am puricii mei și nu le plac străinii. Vom dormi sub cerul înstelat.

— Stelele sunt bune, fu de acord Egg, dar pământul e tare, ser, și uneori e plăcut să ai o pernă sub cap.

— Pernele sunt pentru prinți, răspunse Dunk.

Egg era cel mai bun scutier pe care și-l putea dori un cavaler, dar, din când în când, îl apucau fandoselile. *Flăcăul are sânge de dragon, nu uita!* În ceea ce-l privea, Dunk avea sânge de cerșetor… sau cel puțin așa i se spunea adesea în Fundătura Puricilor, asta când nu i se trâmbița că îl așteaptă negreșit spânzurătoarea.

— Se prea poate să ne permitem niște bere și o masă fierbinte, dar n-am de gând să irosesc bani frumoși pentru un pat. Trebuie să ne păstrăm banii pentru podul plutitor.

Ultima oară când traversase lacul, nu-l costase decât câțiva gologani, dar asta se întâmplase cu șase ani în urmă… sau poate șapte. Totul devenise mai scump de atunci.

— Ei, bine, zise Egg, am putea să folosim cizma mea ca să trecem.

— Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom face. Era periculos să folosească cizma. *S-ar răspândi vestea. Veștile se răspândesc întotdeauna.* Scutierul lui nu era chel din întâmplare. Egg avea ochii violeți ai celor din vechea Valyrie și un păr care strălucea ca aurul bătut, întrețesut cu șuvițe de argint. Ar fi fost același lucru dacă purta ca broșă un dragon cu trei capete sau dacă-și lăsa părul ăla

să crească. Erau vremuri primejdioase în Westeros și…, ei, bine, era de preferat să nu rișt nimic. Încă o vorbă despre cizma aia a ta, continuă Dunk, și-ți trag o scatoalcă peste ureche de-o să *zbori* peste lac.

— Aș prefera să înot, ser. Egg înota bine. Dunk nu. Băiatul se răsuci în șa. Ser? Se apropie cineva pe drum, în spatele nostru. Auzi caii?

— Nu sunt surd.

Dunk vedea și praful pe care-l stârneau. Un grup mare. Și foarte grăbit.

— Crezi că ar putea fi tâlhari, ser?

Egg se ridică în scară, mai mult nerăbdător decât speriat. Așa era el.

— Tâlharii ar fi mai potoliți. Doar lorzii fac atâta tărăboi. Dunk agită, cu un zăngănit, mânerul sabiei, să descleștеze lama din teacă. Oricum, ne retragem din drum și-i lăsăm să treacă. Există fel și fel de lorzi.

Nu strica niciodată să fii puțin prevăzător. Drumurile nu mai erau la fel de sigure ca pe vremea când pe Tronul de Fier ședea Bunul Rege Daeron.

Dunk și Egg se ascunseră în spatele unui tufiș țepos. Dunk își dezlegă scutul și și-l vârî pe braț. Era un obiect vechi, înalt și greu, de formă alungită, făcut din lemn de pin și mărginit cu fier. Îl cumpărase în Septul de Piatră, în locul scutului pe care Ser Lucas i-l sfărâmase când se luptaseră. Dunk nu avusese timp să-l dea la pictat cu însemnele sale, ulmul și steaua căzătoare, așa că scutul purta și acum blazonul ultimului său proprietar, un om cu ștreangul de gât, atârnând macabru și cenușiu într-o spânzurătoare. Nu era un blazon pe care l-ar fi ales pentru sine, dar scutul îl tocmise la un preț convenabil.

Primii călăreți trecură la galop după câteva clipe, doi tineri lorzi pe o pereche de cai sprinteni. Cel care călărea murgul purta un coif fără vizieră, din oțel aurit, cu trei pene înalte: una albă, una

roșie și una aurie. Apărătoarea calului pentru ceafă era împodobită cu pene identice. Armăsarul negru de lângă el purta o armură albastră cu auriu. Valtrapul se undui în aerul stârnit de goana furtunoasă a calului. Unul lângă altul, călăreții trecură cu iuțeala fulgerului, chiuind și râzând, cu mantiile lungi fluturând în urma lor.

Un al treilea lord veni după ei, mai potolit, în fruntea unei lungi coloane. Erau două duzini în grup, grăjdari, bucătari și servitori, toți ca să slujească trei cavaleri, și li se adăugau oștenii, arbaletrieri călare și o duzină de care înțesate cu armurile, corturile și proviziile lor. De șaua lordului atârna scutul lui portocaliu-închis, împodobit cu trei castele negre.

Dunk cunoștea blazonul acela, dar de unde? Lordul care-l purta era un bărbat mai în vârstă, posomorât, cu o expresie acră a gurii și o barbă sură, tunsă scurt. *S-ar putea să fi fost la turnirul de la Ashford,* gândi Dunk. *Sau poate am slujit în castelul său, când eram scutierul lui Ser Arlan.* Bătrânul cavaler rătăcitor slujise la atâtea fortărețe și castele diferite de-a lungul anilor încât nu-și putea aminti nici măcar jumătate.

Lordul struni dintr-odată calul, privind încruntat spre tufiș.

— Tu, din tufiș. Arată-te!

În spatele lui, doi arbaletrieri își potriviră săgețile în arc. Ceilalți își continuară drumul.

Dunk păși prin iarba înaltă, cu scutul pe braț și mâna dreaptă odihnindu-se pe mânerul sabiei sale lungi. Fața îi era o mască roșie- maronie, din pricina prafului pe care-l stârniseră caii, și era gol de la brâu în sus. Avea un aspect soios, știa asta, însă pesemne că statura lui îi tăie celuilalt elanul.

— Nu vrem harță, stăpâne. Nu suntem decât noi doi, eu și scutierul meu.

Dunk îi făcu semn lui Egg să se apropie.

— Scutier? Pretinzi că ești cavaler?

Lui Dunk nu-i plăcea căutătura bărbatului. *Ochii ăia ar putea jupui un om.* Găsi prudent să-și ia mâna de pe sabie.

— Sunt un cavaler rătăcitor care-și caută un rost.

— Fiecare cavaler tâlhar pe care l-am spânzurat a spus același lucru. Blazonul tău poate fi profetic, ser… dacă ești, într-adevăr, un *ser.* O spânzurătoare și un om spânzurat. Astea sunt însemnele tale?

— Nu, lordul meu. Trebuie să-mi dau scutul la vopsit.

— De ce? L-ai furat de pe un cadavru?

— L-am cumpărat, cu bani frumoși. *Trei castele, negre pe fond portocaliu… unde le-am mai văzut?* Nu sunt hoț.

Ochii lordului erau așchii de cremene.

— Cum te-ai ales cu cicatricea aia de pe obraz? O urmă de bici?

— Un pumnal. Dar fața mea nu te privește, lordul meu.

— Am să stabilesc eu ce mă privește.

Cei doi tineri cavaleri se întorseseră deja la trap, să vadă de ce întârziau tovarășii lor.

— Aici erai, Gormy! strigă călărețul de pe armăsarul negru, un tânăr suplu și mlădios, cu o față plăcută, proaspăt bărbierită, și trăsături delicate. Pletele negre îi cădeau, strălucind, până pe guler. Purta o jiletcă din mătase de un albastru-închis, tivită cu satin auriu. Pe piept, fusese brodată cu fir de aur o cruce cu marginile zimțate, cu o scripcă de aur în prima și a treia diviziune și o sabie de aur în a doua și a patra. Ochii săi oglindeau albastrul hainei și scânteiau amuzați. Alyn se temea că ai căzut de pe cal, continuă călărețul. O scuză transparentă, mi se pare. Era cât pe ce să-l las în urmă.

— Cine-s briganzii ăștia doi? întrebă călărețul de pe murg.

Egg se zburli la auzul acestei insulte.

— N-ai niciun drept să ne numești briganzi, lordul meu. Când am văzut praful pe care l-ați stârnit, am crezut că sunteți tâlhari. Este singurul motiv pentru care ne-am ascuns. Acesta este Ser Duncan Vlăjganul, iar eu sunt scutierul lui.

Lorzii nu se sinchisiră de aceste explicații nici cât de orăcăitul unei broaște.

— Cred că ăla e cel mai mătăhălos mocofan pe care l-am văzut vreodată, declară cavalerul celor trei pene. Avea o față rotofeie sub o claie de păr cârlionțat de culoarea mierii brune. Aș pune rămășag că trece de doi metri. Ce-o să mai duduie pământul când o să se prăvălească de pe cal.

Dunk simți cum i se ridică roșeața în obraji. *Ai pierde rămășagul,* gândi el. Ultima oară când fusese măsurat, Aemon, fratele lui Egg, îl declarase cu două degete mai scund de doi metri.

— Ăla e calul tău, Uriașule? întrebă lordul cu pene. Cred c-o să-l căsăpim pentru carne.

— Lordul Alyn își uită adesea manierele, interveni cavalerul brunet. Ser, iartă-i, rogu-te, vorbele necioplite. Alyn, cere-i scuze lui Ser Duncan.

— Dacă trebuie. Mă vei ierta, ser?

Nu așteptă răspunsul, ci își întoarse murgul și se îndepărtă pe drum la trap.

Celălalt mai zăbovi puțin.

— Vă duceți la nuntă, ser?

Ceva din tonul lui îl ispiti pe Dunk să-l tragă de ciuf. Rezistă pornirii și răspunse.

— Am venit pentru podul plutitor, lordul meu.

— Și noi la fel… dar singurii lorzi de pe-aici sunt Gormy și acel pierde-vară care tocmai ne-a părăsit, Alyn Cockshaw. Eu sunt cavaler rătăcitor, ca și voi. Ser John Scripcarul mi se spune.

Era genul de nume pe care și l-ar fi putut alege un cavaler rătăcitor, dar Dunk nu mai văzuse niciodată vreunul care să poarte veșminte ori armură atât de strălucitoare sau călărind un

asemenea cal. *Cavalerul din pădurea de aur,* gândi el.

— Numele meu îl știi. Pe scutierul meu îl cheamă Egg.

— Îmi pare bine să te cunosc, ser. Hai, vino cu noi la Zidurile Albe și rupe câteva lănci, în cinstea noii cununii a Lordului Butterwell. Sunt sigur că te-ai putea dovedi la înălțime.

Dunk nu mai luptase în niciun turnir de la Pajiștea Ashford încoace. *Dacă aș putea să câștig câteva trofee, am mânca bine în drumul spre Nord,* gândi el, dar lordul cu trei castele pe scut spuse.

— Ser Duncan trebuie să-și vadă de drum. Și noi la fel.

John Scripcarul nu-l luă în seamă pe mai vârstnicul bărbat.

— Mi-ar plăcea să-mi încrucișez sabia cu tine, ser. Mi-am încercat puterile cu oameni din multe țări și seminții, dar niciodată cu unul de statura ta. Și tatăl tău a fost la fel de falnic?

— Nu mi-am cunoscut tatăl, ser.

— Îmi pare rău să aud asta. Și mie mi-a fost răpit tatăl prea curând. Scripcarul se întoarse spre lordul celor trei castele: Ar trebui să-l invităm pe Ser Duncan să se alăture grupului nostru vesel.

— N-avem nevoie de unul ca el.

Dunk nu-și găsea cuvintele. Nu adesea era poftit un cavaler rătăcitor fără o lețcaie să călătorească alături de înalții lorzi. *Aș avea mai multe în comun cu servitorii lor.* Judecând după lungimea coloanei, Lordul Cockshaw și Scripcarul luaseră cu ei grăjdari să aibă grijă de caii lor, bucătari să-i hrănească, scutieri să le curețe armurile, oșteni să-i apere. Dunk îl avea pe Egg.

— De unul ca el? Scripcarul râse. Cum adică? De unul așa mare ca el? Uită-te numai cât e! Avem nevoie de oameni puternici. Săbiile tinere prețuiesc mai mult decât numele vechi. Am auzit adesea vorba asta.

— Spusă de nătărăi. Nu știi absolut nimic despre omul ăsta. Ar putea fi un brigand sau vreun spion de-al Corbului Sângelui.

— Nu-s spionul nimănui, protestă Dunk. Și, lordul meu, n-ai dreptul să vorbești despre mine de parcă aș fi surd, mort sau departe, în Dorne.

Ochii de cremene îl scrutară.

— Departe în Dorne ar fi un loc nimerit pentru tine, ser. Din partea mea, acolo să te duci.

— Nu-l lua în seamă, interveni Scripcarul. E un bătrân ursuz… suspectează pe toată lumea. Gormy, simt că-mi place omul ăsta. Ser Duncan, vii cu noi la Zidurile Albe?

— Stăpâne, eu… Cum putea să împartă aceeași tabără cu unii ca ei? Servitorii aveau să le ridice pavilioanele, grăjdarii să le țesale caii, bucătarii să-i servească pe fiecare cu un clapon sau o halcă de vită, în vreme ce Dunk și Egg și-ar molfăi bucățile tari de carne sărată. N-aș putea, zise Dunk.

— Vezi, spuse lordul celor trei castele. Își știe locul, și locul lui nu e cu noi. Cavalerul își întoarse calul înapoi spre drum. Lordul Cockshaw o fi deja la doi kilometri înaintea noastră.

— Bănuiesc că va trebui să-l ajung iarăși din urmă. Scripcarul îi zâmbi lui Dunk, cu un aer de scuză. Poate că ne-om mai întâlni cândva. Așa sper. Mi-ar plăcea să-mi încerc lancea pe tine.

Dunk nu știa ce să răspundă la asta.

— Succes în turnir, ser, reuși el să îngaime, în cele din urmă, dar Ser John se întorsese deja s-o ia pe urmele coloanei. Mai vârstnicul lord porni după el. Dunk era bucuros să-l vadă dus. Nu-i plăcuseră ochii de cremene, nici aroganța Lordului Alyn. Scripcarul părea un om destul de plăcut, dar avea și el ceva ciudat. Două scripci și două săbii, o cruce zimțată, îi spuse Dunk lui Egg, în timp ce priveau praful stârnit în urma celor plecați. Ce casă e asta?

— Niciuna, ser. N-am văzut blazonul ăsta în niciun armorial.

Poate, până la urmă, chiar o fi un cavaler rătăcitor. Dunk își concepuse propriul blazon la Pajiștea Ashford, când o păpușară zisă Tanselle Lungana l-a întrebat ce vrea să aibă pictat pe scut.

— Să fie lordul mai vârstnic vreo rudă a Casei Frey?

Cei din Casa Frey purtau castele pe scuturi și proprietățile lor nu erau departe de locul în care se aflau.

Egg își dădu ochii peste cap.

— Însemnele Casei Frey sunt două *turnuri* albastre legate între ele de un pod, pe fond gri. Acelea erau trei *castele* negre pe fond portocaliu, ser. Ai văzut vreun pod?

— Nu. *Face asta doar ca să mă sâcâie.* Și data viitoare când îți mai dai ochii peste cap în fața mea, îți trag una peste ureche de-o să-ți rămână întorși în cap pe veci.

Egg îl privi smerit.

— N-am vrut să…

— Lasă ce-ai vrut. Spune-mi numai cine era.

— Gormon Peake. Lordul de Starpike.

— Asta e în Reach, nu-i așa? Chiar are trei castele?

— Doar pe scut, ser. Într-adevăr, Casa Peake a avut cândva trei castele, dar le-a pierdut pe două dintre ele.

— Cum să pierzi două castele?

— Luptând pentru Dragonul Negru, ser.

— Oh! Dunk se simțea ca un idiot. *Aceeași poveste.*

De două sute de ani, regatul fusese condus de urmașii lui Aegon Cuceritorul și de surorile lui, care uniseră Cele Șapte Regate și făuriseră Tronul de Fier. Stindardele lor aveau ca blazon dragonul cu trei capete al Casei Targaryen, roșu pe fond negru. Cu șaisprezece ani în urmă, un fiu bastard al Regelui Aegon al IV-lea, pe nume Daemon Blackfyre, se răzvrătise împotriva fratelui său, fiul legitim. Daemon folosise și el dragonul cu trei

capete pe stindarde, dar inversase culorile, așa cum făceau mulți bastarzi. Revolta sa se sfârșise pe Câmpul Ierbii Roșii, unde Daemon și fiii săi gemeni au murit sub ploaia de săgeți a Corbului Sângelui. Rebelii supraviețuitori care au plecat genunchiul fuseseră iertați, dar unii pierduseră pământuri, alții titluri și alții aur. Cu toții au dat ostatici, ca zălog al viitoarei lor loialități.

Trei castele, negre pe fond portocaliu.

— Acum îmi amintesc. Lui Ser Arlan nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre Câmpul Ierbii Roșii, însă odată, când era cherchelit, mi-a povestit cum a murit fiul surorii sale. Dunk auzea parcă și-acum glasul bătrânului, parcă-i simțea răsuflarea cu miros de vin. Roger de Pennytree, așa-l chema, continuă el. Capul i-a fost zdrobit de buzduganul unui lord cu trei castele pe scut.

Lordul Gormon Peake. Bătrânul nu i-a știut niciodată numele. Sau n-a vrut să i-l știe. Lordul Peake și John Scripcarul nu mai erau acum decât o dâră de praf roșu în depărtare. *Au trecut șaisprezece ani de-atunci. Pretendentul a murit și cei care l-au urmat au fost exilați sau iertați. Oricum, eu n-am nicio treabă cu asta.*

Merseră alături o vreme, în tăcere, ascultând țipetele tânguitoare ale păsărilor. După vreo doi kilometri, Dunk își drese glasul și spuse.

— Butterwell, zicea. Sunt pe-aproape pământurile lui?

— În partea cealaltă a lacului, ser. Lordul Butterwell a fost maestru trezorier pe vremea când pe Tronul de Fier ședea Regele Aegon. Daeron l-a făcut Mână a Regelui, dar nu pentru multă vreme. Blazonul lui e în dungi vălurite, verzi, albe și galbene, ser.

Lui Egg îi plăcea nespus să-și etaleze cunoștințele de heraldică.

— E prieten cu tatăl tău?

Egg se strâmbă.

— Tata nu l-a agreat niciodată. În timpul Rebeliunii, cel de-a doilea născut al Lordului Butterwell a luptat de partea Pretendentului, iar fiul cel mare de partea regelui. Astfel, s-a asigurat că va fi oricum de partea învingătorului. Lordul Butterwell n-a luptat de partea nimănui.

— Unii ar considera asta o dovadă de prudență.

— Tatăl meu a considerat-o o dovadă de lașitate.

Da, fără doar și poate. Lordul Maekar era un om aspru, mândru și disprețuitor.

— Trebuie să trecem pe la Zidurile Albe ca să ajungem la drumul regelui. Ce-ar fi să ne punem burțile la cale? Numai gândul îi făcea mațele să chiorăie. Poate că vreunul dintre nuntași va avea nevoie de un însoțitor ca să se întoarcă la locul lui.

— Parcă ziceai că mergem spre nord.

— Zidul dăinuie de opt mii de ani, va mai rezista încă puțin. Sunt două mii de kilometri de-aici până acolo și ne-ar prinde bine niște arginți în plus în pungă.

Dunk se și vedea călare pe Tunet, doborându-l pe acel acru lord bătrân cu trei castele pe scut. Ar fi fost plăcut. *„Te-a învins scutierul bătrânului Ser Arlan”, i-aș putea spune, când ar veni să-și răscumpere armele și armura. „Cel care l-a înlocuit pe băiatul pe care l-ai ucis.“ Bătrânului i-ar plăcea asta.*

— Nu te gândești să intri în turnir, nu-i așa, ser?

— Poate că este timpul.

— Nu este, ser.

— Poate că este timpul să-ți trag o scatoalcă peste ureche.

N-ar trebui să câștig decât două runde. Dac-aș putea aduna banii din două răscumpărări și aș plăti doar una, am mânca regește timp de un an.

— Dacă ar fi vreo bătălie cavalerească, s-ar putea să particip.

Statura și puterea lui Dunk i-ar fi slujit mai bine într-o înfruntare colectivă decât într-un duel.

— Nu se obișnuiește să se organizeze o bătălie la o nuntă, ser.

— Dar e obiceiul să se organizeze un ospăț. Avem cale lungă de mers. De ce să nu plecăm la drum cu burțile pline, măcar o dată?

Soarele cobora la apus când zăriră lacul, cu apele scânteind roșietice și aurii, strălucitoare ca o coală de aramă bătută. Când, deasupra unor sălcii, zăriră micile turnuri ale hanului, Dunk își îmbrăcă din nou tunica îmbibată de sudoare și se opri să-și stropească fața cu puțină apă. Se spălă de praful drumului cât putu de bine și își trecu degetele ude prin chica deasă întreținută cu șuvițe decolorate de soare. N-avea ce să facă în privința staturii sale și nici a cicatricii de pe obraz, dar nu voia să arate ca un sălbatic cavaler tâlhar.

Hanul era mai mare decât se așteptase, o construcție din lemn, cu turnuri, lăbărțată și cenușie, din care jumătate se înălța pe piloni deasupra apei. Pe țărmul mocirlos al lacului fusese așternută o cărare din scânduri grosolane, până la debarcader, dar nici podul plutitor, nici podarii nu erau de zărit. De-a curmezișul drumului se înălța un grajd cu acoperișul de stuf. Curtea era înconjurată de un zid construit din piatră brută, dar poarta era deschisă. Înăuntru, găsiră o fântână și o adăpătoare.

— Ocupă-te de animale, îi spuse Dunk lui Egg, dar vezi să nu bea prea mult. Am să întreb de niște mâncare.

O găsi pe hangiță măturând scările.

— Ați venit pentru podul plutitor? îl întrebă femeia. Ați întârziat. Apune soarele, și lui Ned nu-i place să traverseze noaptea, decât dacă e lună plină. Se întoarce dis-de-dimineață.

— Știi cumva cât cere?

— Trei gologani pentru fiecare dintre voi. Și zece pentru cai.

— Avem doi cai și un catâr.

— Tot zece e și pentru catâri.

Dunk făcu socoteala și ajunse la treizeci și șase, mai mult decât se așteptase să cheltuiască.

— Ultima oară când am trecut pe-aici, era câte doi gologani pentru oameni și șase pentru cai.

— Discută asta cu Ned. Pe mine nu mă privește. Dacă sunteți în căutarea unui pat, n-am niciunul de oferit. Lordul Shawney și Lordul Costayne au venit cu alaiul. Suntem plini până la refuz.

— E și Lordul Peake aici?

L-a ucis pe scutierul lui Ser Arlan. Era cu Lordul Cockshaw și cu John Scripcarul.

— Ned i-a trecut apa cu ultima tură. Femeia îl cercetă pe Dunk din cap până-n picioare. Ați făcut parte din grupul lor?

— I-am întâlnit pe drum, atâta tot. Un miros plăcut venea, dus de vânt, dinspre ferestrele hanului, un miros de-i lăsa gura apă. S-ar putea să vrem și noi din ce frigi acolo, dacă nu e prea scump.

— E mistreț, răspunse femeia, cu mult piper, servit cu ceapă, ciuperci și piure de napi.

— Ne descurcăm și fără napi. Câteva felii de mistreț și o halbă din berea aia bună, brună, pe care-o aveți. Cât ai cere pentru asta? Și poate că s-ar găsi un loc în grajdul tău, unde să înnoptăm.

Asta fu o greșeală.

— Grajdurile sunt pentru cai. De-aia le zicem grajduri. Ești mare cât un cal, ce-i drept, dar văd că n-ai decât două picioare. Femeia balansă mătura spre el, să-l alunge. N-am cum să hrănesc toate Cele Șapte Regate. Mistrețul e pentru oaspeții mei. Berea la fel. N-am de gând să-i aud pe lorzi spunând că nu-mi ajunge mâncarea sau băutura ca să-i îndestulez. Lacul e plin de pești și veți găsi și alți vagabonzi adăpostiți pe lângă buturugi. Cavaleri rătăcitori, dacă stai să-i crezi. Din tonul ei se deslușea limpede că ea nu-i credea. Poate că au mâncare să vă dea. Mie nu-mi pasă. Acum pleacă, am treabă. Ușa se închise cu o bufnitură puternică

în spatele ei, înainte ca lui Dunk să-i treacă măcar prin cap s-o întrebe unde erau buturugile alea.

Îl găsi pe Egg așezat pe marginea adăpătorii, înmuindu-și picioarele în apă și făcându-și vânt cu pălăria lui mare și pleoștită.

— Fac friptură de porc, ser? Simt miros de carne de porc.

— Mistreț, răspunse Dunk pe un ton mohorât, dar cine să vrea mistreț, când avem bunătate de vită sărată?

Egg se strâmbă.

— Aș putea, rogu-te, să-mi mănânc mai bine cizmele, ser? O să-mi fac altă pereche din vita sărată. E mai rezistentă.

— Nu, răspunse Dunk încercând să-și stăpânească zâmbetul. Nu poți să-ți mănânci cizmele. Dar încă o vorbă și o să-mi mănânci pumnul. Scoate-ți picioarele din adăpătoarea aia. Își găsi coiful mare pe catâr și i-l azvârli lui Egg. Trage niște apă din fântână și pune la înmuiat vita sărată. Dacă nu era înmuiată destul, riscai să-ți rupi dinții cu ea. Avea cel mai bun gust când era înmuiată în bere, dar mergea și în apă. Și nu folosi adăpătoarea, adăugă Dunk. N-am de gând să-ți gust picioarele.

— Picioarele mele i-ar da mai multă savoare, ser, răspunse Egg, mișcându-și degetele.

Dar făcu așa cum i se spusese.

Cavalerii rătăcitori n-au fost greu de găsit. Egg le zări focul licărind în pădure, pe malul lacului, și se îndreptară într-acolo, trăgând animalele după ei. Băiatul ducea coiful lui Dunk sub braț, împroșcând noroi la fiecare pas. Soarele era de-acum o amintire roșie la apus. În scurt timp, copacii se despărțiră și cei doi se pomeniră într-un loc care trebuie să fi fost cândva un crâng de copaci ai inimii. Doar un cerc de buturugi albe și o încrengătură de rădăcini albe ca osul se mai aflau

acolo unde se înălțaseră copacii pe vremea când copiii pădurii domneau în Westeros.

Printre buturugile de copaci ai inimii, găsiră doi bărbați ghemuiți lângă un foc, trecându-și un burduf cu vin de la unul la altul. Caii celor doi păsteau dincolo de crâng, iar armurile lor fuseseră ordonat stivuite. Undeva, într-o parte, cu spatele sprijinit de un castan, ședea un bărbat mult mai tânăr.

— Bine v-am găsit, cavalerilor! strigă Dunk cu glas voios. Nu era niciodată înțelept să iei niște oameni înarmați pe nepregătite. Mie-mi zice Ser Duncan Vlăjganul. Flăcăul ăsta este Egg. Putem să ne așezăm lângă focul vostru?

Un bărbat trupeș, de vârstă mijlocie, se ridică să-i întâmpine, îmbrăcat în veșminte nobile, dar ponosite. Avea fața încadrată de perciuni roșcați, extravaganți.

— Mă bucur să te cunosc, Ser Duncan. Da' știu că ești mare… și ești bine-venit, firește, împreună cu flăcăul tău. Egg ziceai? Ce fel de nume e ăsta, rogu-te?

— Unul scurt, ser. Egg era prea isteț ca să le mărturisească unor necunoscuți că Egg venea de la Aegon.

— Chiar așa. Ce s-a întâmplat cu părul tău?

Păduchi, gândi Dunk. *Spune-i că ai avut păduchi, băiete.* Era cea mai sigură poveste, povestea pe care o spuneau cel mai adesea… deși, uneori, lui Egg îi cășuna cine știe ce ghidușie copilărească.

— Mi l-am ras, ser. Am de gând să rămân ras în cap până-mi dobândesc titlul de cavaler.

— Un legământ nobil. Eu sunt Ser Kyle, Motanul din Mlaștina Cețoasă. Sub castanul de colo stă Ser Glendon… Ball. Iar acolo-l aveți pe bunul Ser Maynard Plumm.

Egg își ciuli urechile la auzul acestui nume.

— Plumm… ești rudă cu Lordul Viserys Plumm, ser?

— De departe, mărturisi Ser Maynard, un bărbat înalt, subțire, cu umerii lăsați și un păr lung, drept și bălai. Deși mă îndoiesc că nobilul lord ar recunoaște-o. S-ar putea spune că el e o prună dulce[3], în timp ce eu sunt una acră.

Mantia lui Plumm era la fel de violet ca numele cu rezonanță de prună pe care-l purta, dar era zdrențuită la margini și prost vopsită. Era prinsă pe umăr cu o broșă dintr-o piatră a lunii, mare cât un ou de găină. În rest, mai purta haine din pânză aspră, cenușie și piele maro, pătată.

— Avem vită sărată, anunță Dunk.

— Ser Maynard are un sac cu mere, zise Kyle Motanul. Iar eu am ouă murate și ceapă. Păi, împreună avem toate ingredientele unui ospăț! Ia loc, ser. Avem buturugi de tot felul, după placul inimii. Vom rămâne aici până dimineața târziu, dacă nu cumva am calculat greșit. Există un singur pod plutitor și nu e destul de mare să ne ia pe toți. Lorzii și suitele lor trebuie să traverseze primii.

— Ajută-mă la animale, îi spuse Dunk lui Egg.

Împreună, cei doi au scos șaua de pe Tunet, de pe Potop și Maester.

Abia după ce animalele fură hrănite, adăpate și priponite pentru noapte, Dunk acceptă burduful de vin pe care i-l oferi Ser Maynard.

— Până și vinul acru e mai bun decât nimic, zise Kyle Motanul. Vom bea vinuri vechi mai de soi la Zidurile Albe. Se zice că Lordul Butterwell are cele mai bune vinuri de la nord de Arbor. A fost cândva Mâna Regelui, ca și bunicul lui, mai înainte. Pe lângă asta, se spune că e un om evlavios și foarte bogat.

— Toată bogăția îi vine de la vite, interveni Maynard Plumm. Ar trebui să-și ia un uger umflat drept blazon. Celor din Casa Butterwell le curge lapte prin vene, iar Frey nu sunt nici ei mai buni. Va fi o căsătorie între hoți de vite și strângători de biruri, o clică de zornăitori de bani unindu-se cu alta. Când s-a ridicat Dragonul Negru, acest lord al

vitelor și-a trimis un fiu la Daemon și altul la Daeron, ca să se asigure că are un Butterwell de partea învingătoare. Amândoi au pierit pe Câmpul Ierbii Roșii, iar mezinul a murit în timpul primăverii. De aceea încheie această căsătorie. Dacă noua lui soție nu-i dăruiește un fiu, numele Butterwell va pieri odată cu el.

— Așa cum ar trebui. Ser Glendon Ball trecu încă o dată piatra de șlefuit peste lama sabiei. Lașii sunt urâți de Războinic.

Disprețul din glasul tânărului îl făcu pe Dunk să-l cerceteze mai atent. Hainele lui Ser Glendon erau din țesătură bună, dar foarte uzate și desperecheate, de parcă ar fi fost de căpătat. De sub coifu-i de fier ieșeau smocuri de păr castaniu. Flăcăul era scund și îndesat, cu ochi mici și apropiați, umeri vânjoși și brațe musculoase. Avea sprâncenele zburlite, ca două omizi după o primăvară umedă, nasul mare, bărbia agresivă. Și era tânăr. *Șaisprezece ani, poate. Nu mai mult de optsprezece.* Dunk l-ar fi putut lua drept un scutier, dacă Ser Kyle nu l-ar fi numit *ser.* Flăcăul avea coșuri pe obraji în loc de barbă.

— De când ești cavaler? îl întrebă Dunk.

— De destulă vreme. Jumătate de an, luna viitoare. M-a făcut cavaler Ser Morgan Dunstable de la Cascada Saltimbancului, sub privirile a două duzini de oameni, dar mă pregătesc pentru asta de când m-am născut. Am mers în șa înainte să știu să umblu și i-am smuls dintele din gură unui bărbat în toată firea, înainte să-mi cadă mie vreunul. Am de gând să-mi câștig renumele la Zidurile Albe și să revendic oul de dragon.

— Oul de dragon? Asta e recompensa campionului? Zău?

Ultimul dragon pierise acum o jumătate de secol, o femelă. Dar Ser Arlan văzuse câteva ouă de-ale ei.

„Erau tari ca piatra, zicea, dar frumoase la vedere“, îi spusese bătrânul.

— Cum de-a pus mâna Lordul Butterwell pe un ou de dragon? întrebă Dunk.

— Regele Aegon i l-a dăruit bunicului său, după ce acesta l-a găzduit o noapte în vechiul castel, zise Ser Maynard Plumm.

— A fost o recompensă pentru vreo faptă de vitejie? întrebă Dunk.

Ser Kyle chicoti.

— Așa ar putea zice unii. Se spune că bătrânul Lord Butterwell avea trei tinere fiice fecioare când Înălțimea Sa a trecut pe-acolo. Dimineața, toate trei aveau bastarzi regali în micile lor pântece. O noapte fierbinte, asta a fost.

Dunk mai auzise asemenea povești. Aegon cel Netrebnic se culcase cu jumătate din fecioarele regatului și zămislise bastarzi cu multe dintre ele, după cum se vorbea. Mai rău, bătrânul rege i-a recunoscut pe toți pe patul de moarte, bastarzii de joasă speță, născuți din fetișcane de tavernă, târfe ori păstorițe, și Marii Bastarzi ale căror mame fuseseră de obârșie nobilă.

— Am fi cu toții fiii bastarzi ai bătrânului Rege Aegon, dacă jumătate din poveștile astea ar fi adevărate.

— Și cine poate spune că nu suntem? întrebă sarcastic Ser Maynard.

— Ar trebui să vii cu noi la Zidurile Albe, Ser Duncan, îl îndemnă Ser Kyle. Statura ta va atrage negreșit atenția vreunui lord. Ți-ai putea găsi o slujbă bună. Eu, unul, știu că-mi voi găsi. Va fi și Joffrey Caswell la nunta asta, Lordul de la Podul Amar. Pe când avea trei ani, i-am făcut prima sabie. I-am cioplit-o din lemn de pin, pe potriva mâinii sale. În tinerețe, mi-am pus sabia în slujba tatălui său.

— Tot cioplită din pin era și sabia aceea? întrebă Ser Maynard.

Kyle Motanul avu gentilețea să râdă.

— Sabia aceea era din oțel bun, te asigur. Aș mânui-o iarăși bucuros în slujba centaurului. Ser

Duncan, chiar dacă nu hotărăști să participi la turnir, vino cu noi la ospățul de nuntă. Vor fi cântăreți și muzicanți, jongleri și saltimbanci și o trupă de pitici comici.

Dunk se încruntă.

— Egg și cu mine aveam în față o călătorie lungă. Mergem spre nord, la Winterfell. Lordul Beron Stark adună săbii ca să alunge pentru totdeauna krakenii de pe țărmurile lui.

— Prea frig acolo pentru mine, zise Ser Maynard. Dacă vreți să ucideți krakeni, mergeți în vest. Lannisterii construiesc corăbii să-i atace din nou pe oamenii de fier, în insulele lor de baștină. Așa-i poți veni de hac lui Dagon Greyjoy. Să-l înfrunți pe uscat e zadarnic, nu face decât să se strecoare înapoi pe mare. Trebuie să-l înfrângi pe mare.

Părea verosimil, dar perspectiva de a se lupta cu oamenii de fier pe mare nu era pe placul lui Dunk. Trăise experiența asta pe *Doamna Albă*, călătorind din Dorne spre Orașul Vechi, când își îmbrăcase armura ca să ajute echipajul să respingă niște atacatori. Fusese o bătălie disperată și sângeroasă și, la un moment dat, fusese cât pe ce să cadă în apă. Asta i-ar fi adus sfârșitul.

— Tronul ar trebui să învețe de la Casele Stark și Lannister, afirmă Ser Kyle Motanul. Ei luptă, cel puțin. Targaryenii ce fac? Regele Aerys se ascunde printre cărțile lui. Prințul Rhaegel țopăie despuiat prin sălile Fortăreței Roșii, iar Prințul Maekar clocește în Castelul Verii.

Egg ațâța focul cu un băț, stârnind scântei care pluteau sus, pe cerul nopții. Dunk fu mulțumit să-l vadă ignorând felul în care fusese pomenit numele tatălui său. *Poate că a învățat, în sfârșit, să-și țină gura aia.*

— Eu, unul, îl consider vinovat pe Corbul Sângelui, continuă Ser Kyle. E Mâna Regelui, dar nu face nimic, în timp ce krakenii răspândesc foc și teroare de-a lungul și de-a latul Mării Apusului.

Ser Maynard ridică din umeri.

— Are ochiul îndreptat spre Tyrosh, unde Oțelul Înverșunat stă în exil, uneltind cu fiii lui Daemon Blackfyre. Așa că ține corăbiile regelui aproape, ca să-i împiedice dacă încearcă să treacă.

— Da, s-ar putea, zise Ser Kyle, dar mulți ar primi bucuroși întoarcerea Oțelului Înverșunat. Corbul Sângelui este sursa tuturor nenorocirilor noastre, viermele alb care roade inima regatului.

Dunk se încruntă, amintindu-și de septonul cocoșat de la Septul de Piatră.

— Poți să plătești cu capul pentru asemenea cuvinte. Unii ar putea spune că vorbele tale înseamnă trădare.

— Cum poate fi adevărul trădare? întrebă Kyle Motanul. Pe vremea Regelui Daeron, nu trebuia nimeni să se teamă când spunea ce gândește, însă acum? Pufni cu dispreț. Corbul Sângelui l-a așezat pe Regele Aerys pe Tronul de Fier, dar pentru câtă vreme? Aerys e neputincios, iar când va muri, va izbucni un război sângeros pentru coroană între Lordul Rivers și Prințul Maekar, Mâna împotriva moștenitorului.

— L-ai uitat pe Prințul Rhaegel, prietene, obiectă Ser Maynard, pe un ton blajin. El e urmașul lui Aerys, nu Maekar, și apoi copiii lui.

— Rhaegel e slab la minte. Ei, bine, nu-i vreau răul, dar omul e ca și mort, la fel și gemenii lui, deși nu se știe dacă vor muri de buzduganul lui Maekar sau de vrăjile Corbului Sângelui…

Păzească-ne Cei Șapte, gândi Dunk, când Egg interveni, cu glas pițigăiat și sonor.

— Prințul Maekar este *fratele* Prințului Rhaegel. Ține la el. Nu i-ar face rău niciodată, nici alor lui.

— Taci din gură, băiete, mârâi Dunk. Acești cavaleri nu vor să-ți audă părerile.

— Pot să vorbesc, dacă vreau.

— Ba nu, i-o reteză Dunk. Nu poți. *Gura aia a ta o să te bage-n mormânt într-o bună zi. Și pe mine la fel, foarte probabil.* Cred că vita sărată s-a

înmuiat destul. Câte o bucățică pentru prietenii noștri. Hai, grăbește-te!

Egg se îmbujoră și, preț de o fracțiune de secundă, Dunk se temu că băiatul avea să-i întoarcă vorba. Dar puștiul îi aruncă o privire ursuză, clocotind de mânie, așa cum numai un băiat de unsprezece ani putea să clocotească.

— Da, domnule, spuse el, pescuind pe fundul coifului lui Dunk.

Țeasta rasă îi lucea roșiatică în lumina focului, când le întinse carnea de vită sărată.

Dunk își luă bucata și începu să se lupte cu ea. Pusă la înmuiat, carnea se transformase din lemn în piele, nimic altceva. Molfăi un colț, simțind gustul sării și încercând să nu se gândească la friptura de mistreț de la han, sfârâind pe frigare și picurând grăsime.

Pe măsură ce se lăsa înserarea, dinspre lac începură să mișune muște și musculițe care înțepau. Muștele preferau să le sâcâie caii, dar musculițele erau atrase de carnea de om. Singurul mod prin care se puteau feri de mușcătura lor era să stea aproape de foc, inhalând fum. *Te prăjești sau ești devorat,* gândi mohorât Dunk. *Ai ce alege.* Își scărpină brațul și se trase mai aproape de foc.

Curând, burduful ajunse din nou la el. Vinul era acru și tare. Dunk bău cu nesaț și îl dădu mai departe, în timp ce Motanul din Mlaștina Cețoasă începu să spună cum îi salvase viața Corbului Sângelui în timpul Rebeliunii Blackfyre.

— Când stegarul Lordului Armond a căzut, am sărit de pe cal. Eram înconjurați de trădători…

— Ser, întrebă Glandon Ball, cine erau acești trădători? Lumina focului scânteie pe sabia din mâna lui Ser Glendon. Urmele de coșuri de pe față i se înroșiră ca niște răni deschise și fiecare mușchi îi era încordat ca un arc. Tatăl meu a luptat pentru Cavalerul Dragon.

Aceeași poveste. Dunk pufni. *Roșu sau Negru?* Asta nu era o întrebare pe care puteai s-o adresezi

cuiva. Aducea necazuri întotdeauna.

— Sunt sigur că Ser Kyle n-a vrut să-ți insulte tatăl.

— Nicidecum, întări Ser Kyle. E o poveste veche, Dragonul Roșu și Dragonul Negru. N-are rost, flăcăule, să ne certăm pentru asta acum. Aici suntem cu toții frați ai codrului.

Ser Glendon păru să cântărească vorbele Motanului, ca să vadă dacă era luat în răspăr.

— Daemon Blackfyre n-a fost un trădător. Bătrânul rege *lui* i-a dat sabia. A văzut în Daemon un om vrednic, deși era născut bastard. De ce altceva să fi pus sabia Blackfyre în mâna lui, și nu în a lui Daeron? Lui a vrut să-i lase și regatul. Daemon a fost mai bun.

Se așternu tăcerea. Dunk auzea cum focul trosnește domol. Simțea musculițele mișunându-i pe ceafă. Le plesni, cu ochii la Egg, dorindu-și ca băiatul să tacă mâlc.

— Eram doar un copil când s-au luptat pe Câmpul Ierbii Roșii, spuse el, când nimeni altcineva nu părea că are de gând să rupă tăcerea. Dar am fost scutierul unui cavaler care a luptat alături de Dragonul Roșu, iar mai târziu am slujit un altul care a luptat de partea Dragonului Negru. Au existat bărbați viteji de ambele părți.

— Bărbați viteji, îl îngână Kyle Motanul, cu jumătate de gură.

— Eroi. Glendon Ball își întoarse scutul, ca toți să poată vedea blazonul pictat acolo, o sferă de foc ce arunca sclipiri roșii și galbene pe un fond negru ca noaptea. Îmi curge prin vene sânge de erou.

— Ești fiul Globului de Foc, spuse Egg.

Atunci îl văzură pentru prima oară pe Ser Glendon zâmbind.

Ser Kyle Motanul îl cercetă atent pe băiat.

— Cum e cu putință? Câți ani ai? Quentyn Ball a murit…

— … înainte să mă nasc eu, îl completă Ser Glendon, dar în mine trăiește din nou. Își vârî

sabia înapoi în teacă. O să vă demonstrez tuturor la Zidurile Albe, când o să-mi revendic oul de dragon.

În ziua următoare, profeția lui Ser Kyle se adeveri. Podul plutitor al lui Ned nu era nici pe departe suficient de mare ca să-i transporte pe toți cei doritori să traverseze lacul. Lorzii Costayne și Shawney aveau prioritate, cu suitele lor. Pentru asta era nevoie de mai multe drumuri și fiecare dura peste un ceas. Aveau de luptat cu zonele mlăștinoase de la țărm, de coborât căruțele și caii, de încărcat și de descărcat pe celălalt mal al lacului. Cei doi lorzi încetiniră și mai mult lucrurile când se luară la harță pentru întâietate. Shawney era cel mai vârstnic, dar Costayne se considera de obârșie mai nobilă.

Dunk nu putea decât să aștepte și să asude.

— Am putea trece primii dacă m-ai lăsa să-mi folosesc cizma, sugeră Egg.

— Am putea, răspunse Dunk, dar n-o vom face. Lordul Costayne și Lordul Shawney au fost aici înaintea noastră. Pe lângă asta, sunt lorzi.

Egg se strâmbă.

— Lorzi rebeli.

Dunk coborî spre băiat o privire încruntată.

— Ce vrei să spui?

— Au fost de partea Dragonului Negru. Ei, bine, Lordul Shawney a fost, la fel și tatăl Lordului Costayne. Aemon și cu mine obișnuiam să simulăm bătălia pe masa verde a lui Maester Melaquin, cu soldați pictați și flamuri în miniatură. Blazonul lui Costayne e împărțit în patru, cu un potir de argint pe fond negru și un trandafir negru pe fond auriu. Stindardul acela era la stânga oștirii lui Daemon. Shawney a fost cu Oțelul Înverșunat, la dreapta, și era cât pe ce să moară din pricina rănilor.

— O poveste veche și îngropată. Acum sunt aici, nu-i așa? Așadar, au plecat genunchiul și Regele

Daeron le-a acordat iertarea.

— Da, dar…

Dunk strânse buzele băiatului între degete.

— Taci din gură.

Egg se conformă.

Nici nu se îndepărtă bine de țărm ultimul grup de oameni ai lui Shawney, că Lordul și Lady Smaliwood se iviră la debarcader, cu suita lor, astfel că Dunk și Egg se văzură iarăși nevoiți să aștepte.

Frăția codrului nu supraviețuise peste noapte, se vedea cu ochiul liber. Ser Glendon stătea de unul singur, țâfnos și ursuz. Kyle Motanul socotea că se va face amiază până când aveau să fie lăsați să urce pe podul plutitor, așa că se desprinse din grup, încercând să se strecoare pe lângă Lordul Smaliwood, pe care îl cunoștea vag. Ser Maynard își petrecea timpul flecărind cu hangița.

— Ține-te departe de omul ăla, îl preveni Dunk pe Egg. Ceva îl neliniștea la Plumm. Se prea poate să fie un cavaler tâlhar.

Avertismentul nu făcu decât să stârnească și mai mult interesul lui Egg față de Ser Maynard.

— N-am mai întâlnit un cavaler tâlhar. Crezi că are de gând să fure oul de dragon?

— Lordul Butterwell va avea grijă ca oul să fie bine păzit, sunt sigur de asta. Dunk se scărpină la mușcăturile de musculițe de pe gât. Crezi că s-ar putea să-l expună la ospăț? Mi-ar plăcea să arunc o privire.

— Ți l-aș arăta pe-al meu, ser, dar e la Castelul Verii.

— Al tău? *Oul tău de dragon?* Dunk îl privi încruntat pe băiat, întrebându-se dacă glumește. De unde a apărut?

— De la un dragon, ser. Mi l-au pus în leagăn.

— Vrei o scatoalcă peste ureche? Nu există dragoni.

— Nu, dar există ouă. Ultimul dragon a lăsat cinci, iar la Piatra Dragonului există mai multe,

vechi, dinaintea Dansului. Frații mei au și ei câte unul. Al lui Aerion parcă e făcut din aur și argint, străbătut de vinișoare de foc. Al meu e alb cu verde, numai vârtejuri.

— Ouă tău de dragon? *Mi l-au pus în leagăn.* Dunk era atât de obișnuit cu Egg, încât uneori uita că Aegon era prinț. *Fireşte că i-au pus un ou de dragon în leagăn.* Ei, bine, vezi să nu te-apuci să pomenești de ou când s-ar putea să te audă cineva.

— Nu-s *prost,* ser. Egg coborî glasul: Într-o bună zi, dragonii se vor întoarce. Fratele meu, Daeron, a visat asta, iar Regele Aerys a citit-o într-o profeție. Poate că tocmai din oul meu va ieși un dragon. Ar fi *minunat.*

— Zici tu?

Dunk avea îndoielile sale. Nu și Egg.

— Aemon și cu mine ne imaginam că ouăle noastre vor scoate primele dragoni. Dacă s-ar întâmpla așa, am putea zbura în văzduh, pe spatele dragonilor, ca primul Aegon și surorile sale.

— Da, și dacă toți ceilalți cavaleri din regat ar muri, eu aș fi Lordul Comandant al Gărzii Regelui. Dacă ouăle alea afurisite sunt atât de prețioase, cum de Lordul Butterwell renunță la al lui?

— Ca să arate lumii cât e de bogat.

— Așa o fi. Dunk își scărpină din nou gâtul și aruncă o privire spre Ser Glendon Ball, care strângea chingile de șa, în așteptarea podului plutitor. *Animalul ăla nu-i va fi de folos.* Calul lui Ser Glendon era deșelat, pipernicit și bătrân. Ce știi despre tatăl lui? îl întrebă el pe Egg. De ce i s-a spus Globul de Foc?

— Fiindcă avea capul înfierbântat și părul roșu. Ser Quentyn Ball a fost maestrul de arme al Fortăreței Roșii. El i-a învățat pe tatăl și pe unchii mei să lupte. Și pe Marii Bastarzi. Aegon i-a promis că-l primește în Garda Regelui, așa că Globul de Foc și-a obligat soția să intre în rândul surorilor tăcute, numai că, atunci când s-a eliberat un loc, Regele Aegon era deja mort și Regele

Daeron i l-a oferit lui Ser Willam Wylde, nu lui. Tatăl meu zice că Globul de Foc, la fel ca și Oțelul Înverșunat, l-a convins pe Daemon Blackfyre să revendice coroana și l-a salvat atunci când Daeron a trimis Garda Regelui să-l aresteze. Mai târziu, Globul de Foc l-a ucis pe Lordul Lefford, la porțile Lannisportului, și l-a trimis pe Leul Cenușiu să se ascundă, cu coada între picioare, la Casterly Rock. La traversarea râului Mander, i-a ucis pe fiii doamnei Penrose, unul după altul. Se spune că l-a cruțat pe mezin, într-un gest de bunăvoință față de mama sa.

— A fost un gest cavaleresc, se văzu Dunk nevoit să recunoască. Ser Quentyn a murit pe Câmpul Ierbii Roșii?

— Înainte de asta, ser, răspunse Egg. Un arcaș i-a vârât o săgeată în gâtlej în timp ce descăleca lângă un pârâu, să bea apă. Un om oarecare, nimeni nu știe cine.

— Acești oameni oarecare pot fi periculoși când le cășună să se apuce de ucis lorzi și eroi. Dunk zări podul plutitor alunecând agale pe lac. Iată-l că vine.

— Înaintează încet. Ne ducem la Zidurile Albe, ser?

— De ce nu? Vreau să văd oul de dragon. Dunk zâmbi. Dacă o să câștig turnirul, vom avea *amândoi* câte un ou de dragon. Egg îi aruncă o privire neîncrezătoare. Ce-i? De ce te uiți așa la mine?

— Ți-aș putea spune, ser, răspunse băiatul solemn, dar trebuie să învăț să-mi țin gura.

Cavalerii rătăcitori au fost așezați la masa de jos, mai aproape de uși decât de dais.

Zidurile Albe erau o construcție aproape nouă pentru un castel, înălțată cu doar patruzeci de ani în urmă, de bunicul actualului lord. Oamenii din popor de prin partea locului numeau castelul Casa de Lapte, căci avea zidurile, donjoanele și turnurile zidite din piatră albă, șlefuită cu măiestrie, scoasă

din carierele din Vale și adusă peste munți, cu mare cheltuială. În interior, podelele și coloanele erau din marmură albă ca laptele, cu nervuri aurii, iar grinzile tavanelor erau sculptate din trunchiuri de copaci ai inimii, albe ca osul. Dunk nici nu-și putea imagina cât costaseră toate astea.

Sala principală nu era, însă, la fel de mare precum altele pe care le văzuse. *Măcar am fost primiți sub acoperiș,* gândi Dunk, ocupându-și locul pe bancă, între Ser Maynard Plumm și Kyle Motanul. Deși neinvitați, cei trei fuseseră acceptați la ospăț destul de ușor: refuzul de a-i oferi unui cavaler ospitalitate, în ziua nunții, aducea ghinion.

Tânărul Ser Glendon, însă, avusese ceva de furcă.

— Globul de Foc n-a avut niciun fiu, l-a auzit Dunk spunându-i tânărului, în gura mare, pe maestrul de ceremonii al Lordului Butterwell.

Flăcăul i-a răspuns aprins și numele lui Ser Morgan Dunstable a fost pomenit de mai multe ori, dar maestrul de ceremonii rămăsese de neclintit. Când Ser Glendon și-a atins mânerul sabiei, o duzină de oșteni și-au făcut apariția, cu sulițe în mâini și, preț de o clipă, părea că totul avea să se lase cu vărsare de sânge. Doar intervenția unui cavaler vânjos și bălai pe nume Kirby Pimm a salvat situația. Dunk era prea departe ca să audă, dar l-a văzut pe Pimm luându-l pe maestrul de ceremonii pe după umeri și șoptindu-i ceva la ureche, râzând. Maestrul de ceremonii s-a încruntat și i-a spus lui Ser Glendon ceva care l-a făcut să se înroșească precum racul. *Parcă ar sta să izbucnească în plâns*, a gândit Dunk, privindu-l. *Sau să omoare pe cineva.* După toate astea, tânărul cavaler a fost, în cele din urmă, primit în sala castelului.

Bietul Egg nu a fost la fel de norocos.

— Sala mare e pentru lorzi și cavaleri, i-a informat țanțoș un supraveghetor, când Dunk a încercat să-l aducă pe băiat înăuntru. Am așezat

mese în curtea interioară pentru scutieri, grăjdari și oșteni.

Dacă ai avea cea mai vagă idee cine e, l-ai putea așeza direct pe dais, pe un tron moale. Lui Dunk nu-i prea plăcuse cum arătau ceilalți scutieri. Câțiva flăcăi aveau vârsta lui Egg, dar majoritatea erau mai mari, luptători călițI, care, cu multă vreme în urmă, aleseseră să slujească un cavaler în loc să devină ei înșiși cavaleri. *Sau, oare, au avut de ales?* Ca să devii cavaler, nu era de-ajuns să fii viteaz și priceput la mânuitul armelor. Aveai nevoie de un cal, de-o sabie și de-o armură și toate astea erau scumpe.

— Vezi ce vorbești, îi spuse Dunk lui Egg, înainte să-l lase în tovărășia lor. Ăștia sunt oameni maturi, care n-o să fie încântați de insolența ta. Șezi, mănâncă și ascultă, poate înveți câte ceva.

În ceea ce-l privea, Dunk se bucura să fie la adăpost de soarele fierbinte, cu o cupă de vin în față și șansa de a-și umple burta. Chiar și un cavaler rătăcitor obosește să mestece fiecare îmbucătură câte o jumătate de oră. Acolo, la masa de jos, mâncarea avea să fie mai degrabă simplă decât sofisticată, dar avea să fie din belșug. Pentru Dunk, era destul de bine.

Dar, vorba bătrânului Ser Arlan, „mândria țăranului e rușinea nobilului mărunt.“

— Acesta nu poate fi locul care mi se cuvine, îi spuse Ser Glendon Ball supraveghetorului. Îmbrăcase o haină curată pentru ospăț, o tunică veche și frumoasă, cu dantelă aurie la manșete și la guler și cu blazonul Casei Ball cusut pe piept, cele trei discuri albe deasupra unui „v“ roșu. Știi cine a fost tatăl meu?

— Un nobil cavaler și un lord puternic, nu mă îndoiesc, răspunse supraveghetorul, dar același lucru e valabil și pentru mulți alții de aici. Rogu-te, ia loc sau ia-ți rămas-bun, ser. Mie mi-e totuna.

În cele din urmă, băiatul se așează îmbufnat la masa de jos, alături de ceilalți. Sala lungă și albă se

umplea, pe măsură ce alți și alți cavaleri se înghesuiau pe bănci. Erau mai mulți decât anticipase Dunk, iar unii dintre oaspeți se pare că bătuseră cale lungă. El și Egg nu mai fuseseră în preajma atâtor lorzi și cavaleri de la Pajiștea Ashford și n-avea cum să ghicească cine și-ar mai putea face apariția. *Ar fi trebuit să rămânem în codru, să dormim sub un copac. Dacă sunt recunoscut…*

Când un servitor așeză câte o bucată de pâine neagră pe fața de masă, înaintea fiecăruia dintre ei, Dunk primi cu recunoștință acest prilej de a-și muta gândul. Tăie bucata de-a lungul, scobi jumătatea de jos, făcându-și din ea o strachină și mâncă partea de deasupra.

Era veche, dar, în comparație cu carnea de vită sărată, părea pufoasă ca o budincă. Cel puțin nu trebuia înmuiată în bere, lapte sau apă ca să poată fi mestecată.

— Ser Duncan, se pare că atragi privirile, remarcă Ser Maynard Plumm, în timp ce Lordul Vyrwel și grupul lui defilau pe lângă ei, pentru a-și ocupa locurile de onoare din cel mai înalt punct al sălii. Fetele de pe dais nu-și pot dezlipi ochii de la tine. Pun rămășag că n-au mai văzut în viața lor un bărbat atât de impunător. Chiar și așezat, ești cu o jumătate de cap mai înalt decât toți ceilalți.

Dunk își aplecă umerii. Era obișnuit ca lumea să se holbeze la el, dar asta nu însemna că-i plăcea.

— N-au decât să se uite.

— Ăla de colo, de lângă dais, e Bătrânul Taur, zise Ser Maynard. Se spune că-i un bărbat uriaș, dar mi se pare că la el burta e cea mai mare. Tu ești un gigant pe lângă el.

— Într-adevăr, ser, interveni unul dintre tovarășii lor de pe bancă, un bărbat palid și posomorât, îmbrăcat în gri și verde. Avea ochii mici și vicleni, apropiați sub sprâncenele subțiri și arcuite. O barbă neagră și îngrijită îi încadra gura, ca să compenseze părul împuținat. Într-o

competiție ca asta, doar statura ar fi de-ajuns ca să devii unul dintre cei mai formidabili concurenți.

— Auzisem că s-ar putea să vină Bruta din Bracken, zise un altul, așezat ceva mai departe pe bancă.

— Nu cred, zise omul în verde și gri. E un turnir mic, în cinstea nunții nobilului lord. O trântă în curte, care să marcheze trânta din așternuturi. Nu merită osteneala, pentru unul ca Otho Bracken.

Ser Kyle Motanul luă o gură de vin.

— Aș pune prinsoare că Lordul Butterwell nu intră nici el în arenă. Își va susține campionul din nobila sa lojă așezată la umbră.

— Atunci o să-și vadă campionul căzând, se făli Ser Glendon Ball și, în cele din urmă, o să-mi dea mie oul.

— Ser Glendon e fiul Globului de Foc, îi explică Ser Kyle necunoscutului. Putem avea onoarea să-ți aflăm numele, ser?

— Ser Uthor Underleaf. Fiul unui om oarecare. Hainele lui Underleaf erau din postav bun, curate și îngrijite, dar aveau o croială simplă. Mantia îi era prinsă cu o broșă de argint, în formă de melc. Dacă lancea ți-e pe măsura limbii, Ser Glendon, s-ar putea să-i dai de furcă până și voinicului de-aici.

Ser Glendon îi aruncă lui Dunk o privire, în timp ce se turna vinul.

— Dacă ne întâlnim în luptă, o să cadă. Nu-mi pasă cât e de mare.

Dunk urmări un servitor umplându-i cupa cu vin.

— Sunt mai priceput cu sabia decât cu lancea, recunoscu el, și încă și mai priceput cu securea de război. Va fi organizată și o bătălie cavalerească?

Statura și puterea erau un avantaj pentru Dunk într-o bătălie, și știa că ar putea să dea tot ce avea mai bun. Duelul era altă socoteală.

— O bătălie cavalerească? La o căsătorie? Ser Kyle părea șocat. Nu s-ar cuveni.

Ser Maynard chicoti.

— Mă tem că e doar duelul, dar, pe lângă oul de dragon, Lordul Butterwell a promis treizeci de dragoni de aur pentru cel care pierde ultima rundă și zece pentru fiecare dintre cavalerii înfrânți în penultima.

Zece dragoni. Nu-i chiar așa de rău. Cu zece dragoni ar putea cumpăra un buiestraș, astfel încât Dunk n-ar mai trebui să-l călărească pe Tunet decât în luptă. Cu zece dragoni ar putea cumpăra o armură pentru Egg, și un pavilion demn de un adevărat cavaler, cusut cu însemnele lui Dunk, ulmul și steaua căzătoare. *Zece dragoni ar însemna gâscă friptă și jambon plus plăcintă de porumbel.*

— Se oferă și recompense celor care-și câștigă rundele, zise Ser Uthor, în timp ce-și scobea strachina, și am auzit zvonindu-se că unii pun rămășaguri. În ceea ce-l privește, Lordului Butterwell nu-i place să-și asume riscuri, dar printre oaspeții săi sunt unii care pariază din greu.

Nici nu isprăvi de vorbit, că Ambrose Butterwell își făcu intrarea, în sunet de trompete, dinspre galeria menestrelilor. Dunk se ridică în picioare, alături de ceilalți, în timp ce Butterwell își conduse noua mireasă, de braț, spre dais, de-a lungul unui covor myrishez cu modele. Fata avea cincisprezece ani, proaspăt îmbobocită, iar nobilul ei soț avea cincizeci, proaspăt văduv. Ea era rozalie, el cenușiu. Mantia de mireasă mătura podeaua în urma ei, în valuri de verde, alb și galben. Părea atât de călduroasă și de greoaie, încât Dunk se întrebă cum de putea s-o poarte. Lordul Butterwell părea și el înfierbântat și greoi, cu gușa-i pronunțată și părul rar și cânepiu.

Tatăl miresei venea aproape, în urma ei, ținându-și de mână fiul cel mic. Lordul Frey de Crossing era un bărbat uscățiv, în veșminte elegante, albastre și gri, iar moștenitorul său, un băiat mucos, de patru ani, cu bărbia teșită. Îi urmau lorzii Costayne și Risley, cu nobilele lor soții, fiice

ale Lordului Butterwell, cu prima soție. După ei, veneau fiicele Lordului Frey, cu soții lor. Apoi lorzii Gormon Peake, Smaliwood și Shawney, alți lorzi mai mărunți și cavaleri înstăriți. Printre ei, Dunk îi zări pe John Scripcarul și pe Alyn Cockshaw. Lordul Alyn părea amețit de băutură, deși ospățul nici nu începuse bine.

Când terminară de defilat cu toții înspre dais, masa de onoare era la fel de înțesată ca și băncile. Lordul Butterwell și mireasa lui se așezară pe perne moi și pufoase, pe un tron dublu din stejar poleit cu aur. Ceilalți se instalară în jilțuri cu brațe migălos sculptate. Pe peretele din spatele lor, atârnau de grinzi două flamuri imense: turnurile gemene ale Casei Frey, albastre pe fond negru, și valurile verzi, albe și galbene ale Casei Butterwell.

Lordului Frey îi reveni misiunea de a ține primul toast.

— *În cinstea regelui!* începu el simplu.

Ser Glendon înălță cupa deasupra castronului cu apă. Dunk ciocni cu el, cu Ser Uthor și cu ceilalți. Băură.

— *În cinstea Lordului Butterwell, amabila noastră gazdă!* vesti apoi Frey. Fie ca Tatăl să-i dăruiască viață lungă și mulți fii.

Băură din nou.

— *Pentru Lady Butterwell, mireasa fecioară, scumpa mea fiică.* Fie ca Mama să-i dea fertilitate. Frey îi zâmbi fetei. Vreau un nepot înainte să se sfârșească anul. Gemeni ar fi încă și mai bine, așa că bate bine untul la noapte, draga mea.

Râsetele răsunară lovindu-se de grinzi și oaspeții băură încă o dată. Vinul era greu, roșu și dulce.

Apoi, Lordul Frey spuse.

— Să bem în sănătatea Mâinii Regelui, Brynden Rivers. Fie ca felinarul Babei să-i lumineze calea înțelepciunii.

Ridică apoi cupa și bău, împreună cu Lordul Butterwell, cu mireasa și cu ceilalți de pe dais. La

masa de jos, Ser Glendon își răsturnă cupa, vărsând vinul pe podea.

— Păcat de băutura bună irosită, zise Maynard Plumm.

— Nu beau în cinstea ucigașilor, zise Ser Glendon. Corbul Sângelui e un vrăjitor și un bastard.

— Născut bastard, fu de acord Ser Uthor, cu glas blajin, dar tatăl său, regele, l-a recunoscut pe patul de moarte ca fiu legitim.

Bău cu nesaț, la fel ca Ser Maynard și mulți alții din sală. Aproape la fel de mulți își coborâră cupele sau le vărsară, întocmai cum făcuse Ball. Pocalul atârna greu în mâna lui Dunk. *Câți ochi are Corbul Sângelui?* zicea ghicitoarea. *O mie și unul.*

Urmară toast după toast, unele propuse de Lordul Frey, unele de alți meseni. Băură în sănătatea Lordului Tully, vasalul Lordului Butterwell, despre care se zvonea că e bolnav. Băură în memoria vitejilor morți. *Da,* gândi Dunk, amintindu-și. *Beau bucuros pentru ei.*

Ser John Scripcarul propuse ultimul toast.

— *În cinstea bravilor mei frați!* Știu că în seara asta zâmbesc.

Dunk nu intenționase să bea atât de mult, având în vedere turnirul de a doua zi, dar cupele erau umplute după fiecare toast și descoperi că era însetat.

„Nu refuza niciodată o cupă de vin sau un corn de bere“, îi spusese cândva Ser Arlan. „S-ar putea să treacă un an până mai vezi altul.“

Ar fi fost o lipsă de respect să nu beau în cinstea mirelui și a miresei, își spuse Dunk, *și periculos să nu beau în cinstea Regelui și a Mâinii sale, cu atâția străini în preajmă.*

Din fericire, toastul Scripcarului fu ultimul. Lordul Butterwell se ridică greoi să le mulțumească pentru prezență și să promită un turnir frumos a doua zi dimineață.

— Să-nceapă ospățul!

La masa de pe dais se serviră purcel de lapte, un păun fript în pene, o știucă uriașă acoperită cu o crustă de migdale zdrobite. Nicio bucățică din toate acestea nu ajunse la masa de jos. În loc de purcel, primiră porc în saramură, înmuiat în lapte de migdale și plăcut condimentat. În loc de păun, mâncară claponi, bine rumeniți, umpluți cu ceapă, ierburi, ciuperci și castane prăjite. În loc de știucă, mâncară bucăți de cod alb și pufos, în aluat, cu un fel de sos maro, delicios, pe care Dunk nu-l dibui exact. În plus, fură serviți cu terci de mazăre, napi cu unt, morcovi stropiți cu miere și brânză albă, fermentată, care mirosea la fel de puternic ca Bennis Scutul Brun. Dunk mâncă bine, dar în tot acest timp se întrebă ce primea Egg în curte. Ca să se asigure, strecură o jumătate de clapon în buzunarul mantiei, cu câteva bucăți de pâine și puțină brânză puturoasă.

În timp ce mâncau, aerul răsuna de sunetele vioaie de fluier și scripcă și discuția reveni la turnirul de a doua zi.

— Ser Franklyn Frey e bine privit de-a lungul Furcii Verzi, zise Uthor Underleaf, care părea să-i cunoască bine pe acești eroi locali. E cel de colo, de pe dais, unchiul miresei. Lucas Nayland a venit de la Mlaștina Cotoroanței; nu trebuie nesocotit. Nici Ser Mortimer Boggs, de la Capul Ghearei Sfărâmate. Altminteri, ăsta ar fi un turnir al cavalerilor de casă și al eroilor mărunți. Kirby Pimm și Galtry cel Verde sunt cei mai buni dintre aceștia, dar niciunul nu se poate pune cu Tom Heddle cel Negru, ginerele Lordului Butterwell. Ticălos individ! A câștigat mâna fiicei celei mari a lordului, omorându-i trei dintre pețitori, așa se spune, și o dată l-a doborât de pe cal pe lordul de Casterly Rock.

— Ce? Pe tânărul Lord Tybolt? se miră Ser Maynard.

— Nu, pe bătrânul Leu Cenușiu, cel care a murit în timpul primăverii.

Așa se vorbea despre cei care pieriseră în vremea Marii Epidemii de Primăvară. *A murit în timpul primăverii.* Zeci de mii muriseră în timpul primăverii, printre care un rege și doi tineri prinți.

— Nu-l nesocoti pe Ser Buford Bulwer, zise Kyle Motanul. Bătrânul Taur a ucis patruzeci de oameni pe Câmpul Ierbii Roșii.

— Și numărul lor sporește cu fiecare an, remarcă ironic Ser Maynard. Vremea lui Bulwer a apus. Uită-te la el. Trecut de șaizeci, moale și gras, cu ochiul drept aproape orb.

— Nu vă osteniți să căutați campionul, se auzi un glas din spatele lui Dunk. Sunt aici, domnilor. Delectați-vă ochii!

Dunk se întoarse și zări statura impunătoare a lui Ser John Scripcarul deasupra lui, cu umbra unui zâmbet fluturând pe buze. Tunica-i albă avea mâneci largi, căptușite cu satin roșu, atât de lungi încât vârfurile lor atârnau până mai jos de genunchi. Peste piept îi șerpuia un lanț greu de argint, împodobit cu un imens ametist negru, aidoma ochilor lui. *Lanțul ăla valorează cât tot avutul meu,* gândi Dunk.

Vinul îmbujorase obrajii lui Ser Glendon și îi inflamase coșurile.

— Cine ești tu, să te grozăvești așa?

— Mi se spune John Scripcarul.

— Ești muzicant sau luptător?

— Se face că pot cânta un cântec dulce și cu lancea, și cu arcușul. Orice nuntă are nevoie de un cântăreț și orice turnir de un cavaler misterios. Îmi permiteți să stau cu voi? Butterwell a fost destul de bun să mă așeze pe dais, dar prefer compania cavalerilor rătăcitori ca mine, în locul doamnelor grase și rozalii și al boșorogilor. Scripcarul îl bătu pe Dunk pe umăr. Fii bun, Ser Duncan, și dă-te mai încolo.

Dunk se conformă.

— Ai venit prea târziu pentru mâncare, ser.

— Nu contează. Știu unde sunt bucătăriile lui Butterwell. Sper c-a mai rămas niște vin.

Scripcarul mirosea a portocale și a lămâi verzi, cu izul unei ciudate mirodenii răsăritene. Nucșoară, poate. Dunk nu-și putea da seama. Ce știa el despre nucșoară?

— E necuviincios cum te fălești, îi spuse Scripcarului Ser Glendon.

— Zău? Atunci trebuie să-ți cer iertare, ser. N-aș vrea nici în ruptul capului să-l ofensez pe vreun fiu al Globului de Foc.

Tânărul fu luat prin surprindere.

— Știi cine sunt?

— Fiul tatălui tău, nădăjduiesc.

— Priviți, zise Ser Kyle Motanul. Plăcinta de nuntă.

Șase ajutoare de bucătar o împingeau prin uși, pe un imens car cu roți. Plăcinta era rumenă, crocantă și uriașă, iar din interiorul ei se auzeau zgomote: țipete, cârâieli și bufnituri. Lordul și Lady Butterwell coborâră de pe dais, s-o întâmpine, cu sabia în mână. Când o tăiară, cincizeci de păsări țâșniră afară și începură să zboare prin sală. La alte ospețe de nuntă la care participase Dunk, plăcintele fuseseră umplute cu porumbei sau păsări cântătoare, dar înăuntrul acesteia erau gaițe albastre și ciocârlani, porumbei și guguștiuci, ciocârlii, vrăbii mici și brune și un papagal mare și roșu.

— Douăzeci și unu de soiuri de păsări, zise Ser Kyle.

— Douăzeci și unu de feluri de găinați, punctă Ser Maynard.

— N-ai pic de suflet pentru poezie, ser.

— Ai găinați pe umăr.

— Așa se umple o plăcintă! pufni Ser Kyle, curățându-și tunica. Plăcinta e căsnicia, și o căsnicie adevărată are tot felul de lucruri: bucurie și necaz, durere și plăcere, dragoste și dorință și

fidelitate. Așa că e nimerit să fie păsări de multe feluri. Nimeni nu știe ce-i va aduce o nouă soție.

— Gaura dintre picioare, zise Plumm, sau care să fie rostul?

Dunk se retrase de la masă.

— Am nevoie de o gură de aer. La drept vorbind, el avea nevoie să se ușureze, dar, într-o asemenea companie, era mai politicos să vorbească despre aer. Vă rog să mă scuzați.

— Întoarce-te repede, ser, zise Scripcarul. Mai urmează jonglerii și n-ai vrea să pierzi ritualul nupțial.

Afară, vântul nopții îl plesni pe Dunk ca limba unei fiare uriașe. Pământul bătătorit al curții părea să i se miște sub picioare… sau poate el se clătina.

Arena fusese amenajată în mijlocul curții exterioare. O tribună de lemn pe trei rânduri fusese ridicată la baza zidurilor, pentru ca Lordul Butterwell și oaspeții lui de viță nobilă să poată sta la umbră, pe pernele lor moi. La ambele capete ale terenului de turnir se aflau corturi, unde cavalerii să-și poată îmbrăca armurile, cu stelaje încărcate de lănci așteptându-i. Când vântul flutură flamurile, preț de o clipă, Dunk simți mirosul de var pe bariera despărțitoare. Porni în căutarea curții interioare. Trebuia să-l găsească pe Egg și să-l trimită la maestrul competiției, ca să-l înscrie în turnir. Asta era treabă de scutier.

Însă castelul îi era străin și, cumva, Dunk se rătăci. Se pomeni în fața adăposturilor pentru câini, unde dulăii de vânătoare îl adulmecară și începură să latre și să urle. *Vor să-mi sfâșie beregata,* gândi el*, sau poate vor claponul pe care-l am în mantie.* Făcu, așadar, cale întoarsă, pe lângă sept. O femeie trecu în goană pe lângă el, sufocându-se de râs, în timp ce un cavaler pleșuv se căznea s-o ajungă din urmă. Bărbatul cădea întruna, până când, în cele din urmă, femeia fu nevoită să se întoarcă și să-l ajute să se ridice. *Ar trebui să mă strecor în templu și să mă rog la Cei*

Șapte ca acel cavaler să fie primul meu adversar, gândi Dunk, dar asta ar fi fost o impietate. *Ce-mi trebuie mie cu adevărat e o privată, nu o rugăciune.* În apropiere erau niște tufișuri, lângă un șir de trepte de piatră. *Bune și astea.* Se duse pe bâjbâite în spatele lor și își desfăcu pantalonii. Bășica stătea să-i explodeze. Urina se revărsa la nesfârșit.

Undeva deasupra, o ușă se deschise. Dunk auzi sunet de pași pe scări, scrâșnet de cizme pe piatră…

— … ospăț de cerșetori ne-ai așternut. Fără Oțelul Înverșunat…

— Să nu mai aud de Oțelul Înverșunat, zise apăsat un glas cunoscut. Nu te poți încrede în niciun bastard, nici măcar în el. Câteva victorii o să-l aducă peste apă cât ai clipi.

Lordul Peake. Dunk își ținu răsuflarea… și urina.

— E mai ușor să vorbești despre victorii decât să le obții. Cel care vorbea acum avea o voce mai groasă decât Peake, hodorogită, cu inflexiuni furioase. Bătrânul Papă-Lapte se aștepta să-i aparțină băiatului și la fel se vor aștepta și toți ceilalți. Vorbele meșteșugite și farmecul nu pot înlocui asta.

— Dar un dragon, da. Prințul susține că din ou va ieși un dragon. A visat asta, întocmai cum cândva și-a visat frații morți. Un dragon viu ne va aduce toate săbiile pe care le vrem.

— Un dragon e una, un vis e alta. Te asigur, Corbul Sângelui nu visează. Avem nevoie de un luptător, nu de un visător. Seamănă băiatul cu tatăl lui?

— Tu fă-ți numai partea, așa cum ai promis, și lasă-mă pe mine să mă frământ cu asta. Odată ce ne alegem cu aurul lui Butterwell și cu săbiile Casei Frey, Harrenhalul ne va urma, apoi Casa Bracken. Otho știe că nu poate spera să reziste…

Glasurile se estompau, pe măsură ce vorbitorii se îndepărtau. Șuvoiul lui Dunk își reluă cursul. Când termină, își scutură mădularul și își legă pantalonii.

— Dacă seamănă cu tatăl său, murmură el. *Despre cine vorbeau? Despre fiul Globului de Foc?*

Când ieși de sub scări, cei doi lorzi erau deja departe, traversând curtea. Îi veni să strige după ei, să-i facă să-și arate fețele, dar se răzgândi. Era singur și neînarmat și, în plus, pe jumătate beat. *Poate nu doar pe jumătate.* Rămase acolo un moment, încruntându-se, după care porni cu pași mari înapoi spre sala ospățului.

Înăuntru, se servise deja ultimul fel și începuseră momentele vesele. Una dintre fiicele Lordului Frey cânta foarte prost, la harpa mare, „Două inimi ce bat ca una“. Câțiva jongleri își aruncară o vreme torțe aprinse unul altuia și niște saltimbanci se rostogoliră în aer. Nepotul Lordului Frey începu să cânte „Ursul și frumoasa fecioară“, iar Ser Kirby Pimm bătea ritmul pe masă, cu o lingură de lemn. Alții i se alăturară, până când întreaga sală răcnea: *Un urs! Un urs! Negru și brun și acoperit de păr!* Lordul Caswell își pierdu cunoștința la masă, cu fața într-o baltă de vin, iar Lady Vyrwel începu să plângă, dar nimeni nu era prea sigur care era pricina supărării ei.

În tot acest timp, vinul continua să curgă. Vinurile roșii, grele, de Arbor lăsară loc vinurilor vechi din partea locului sau, cel puțin, așa spunea Scripcarul. La drept vorbind, Dunk nu le putea deosebi. Era la masă și vin cu mirodenii, așa că trebui să încerce o cupă și din acesta. *Ar putea să treacă un an până când o să mai beau altul.* Ceilalți cavaleri rătăcitori, cu toții băieți subțiri, începură să discute despre femeile pe care le cunoscuseră. Dunk se pomeni întrebându-se unde era Tanselle în seara aceea. *Știa* unde era Lady Rohanne – în pat, la Castelul Coldmoat, cu

bătrânul Ser Eustace alături, sforăind prin mustață – așa că încercă să nu se gândească la ea. *Oare ele se gândesc vreodată la mine?* se întrebă el.

Meditațiile melancolice îi fură întrerupte brutal când o trupă de pitici vopsiți țâșni din burta unui porc de lemn, fugărindu-l pe bufonul Lordului Butterwell printre mese și cotonogindu-l cu bășici umflate de porc, care scoteau zgomote grotești la fiecare lovitură. Era cel mai hazliu lucru pe care-l văzuse Dunk de ani buni și râse împreună cu ceilalți. Fiul Lordului Frey fu atât de captivat de bufoneriile lor, încât li se alătură, burdușind oaspeții cu o bășică împrumutată de la un pitic. Copilul avea cel mai sâcâitor râs pe care- l auzise Dunk vreodată, un sughiț subțire, pițigăiat, de-i venea să-i dea o mamă de bătaie sau să-l arunce într-o fântână. *Dacă mă lovește cu băşica aia, s-ar putea s-o fac.*

— Ăsta-i băiatul care-a provocat căsătoria asta, spuse Ser Maynard, când ștrengarul cu bărbia teșită trecu țipând pe lângă ei.

— Cum așa?

Scripcarul ridică o cupă goală și un servitor care trecea i-o umplu cu vin.

Ser Maynard aruncă o privire către dais, unde mireasa îi vâra cireșe în gură soțului ei.

— Nobilul Lord n-o să fie primul care gustă din trufanda. Se spune că miresei lui i-a luat fecioria un ajutor de bucătar, la Gemeni. Se furișa jos, în bucătărie, să-l întâlnească. Din nefericire, într-o noapte, frățiorul ăla al ei s-a strecurat după ea. Când i-a văzut unul peste altul, a scos un țipăt. Bucătarii și străjerii au năvălit și i-au găsit pe domniță și pe servitor împreunându-se pe planșeta de marmură unde bucătarul întindea aluatul, despuiați amândoi ca-n ziua în care s-au născut și plini de făină, din cap până-n picioare.

Nu poate fi adevărat, gândi Dunk. Lordul Butterwell avea pământuri întinse și ulcele întregi de aur galben. De ce s-ar însura cu o fată care

fusese pângărită de un băiat de la bucătărie și ar renunța la oul de dragon, în cinstea acestei uniuni? Casa Frey de la Crossing nu era mai nobilă decât Casa Butterwell. Aveau un pod, în loc de vite, asta era singura diferență. *Lorzi. Cine să-i înțeleagă?* Dunk mâncă niște nuci și cugetă la cele auzite mai devreme, în timp ce se ușura. *Dunk cherchelitul, ce crezi c-ai auzit?* Mai bău o cupă de vin cu mirodenii, dacă tot fusese atât de bună prima. Apoi își așeză capul peste brațele încrucișate și închise ochii, doar pentru o clipă, ca să-i ferească de fum.

Când îi deschise, jumătate din nuntași erau în picioare și strigau.

— În pat! În pat! Făceau o asemenea hărmălaie încât îl treziră pe Dunk dintr-un vis plăcut cu Tanselle Lungana și cu Văduva Roșie. În pat! În pat! răsunau strigătele.

Dunk se ridică și se frecă la ochi.

Ser Franklyn Frey ținea mireasa în brațe și o cobora de pe dais, asaltat din toate părțile de bărbați și de băieți. Doamnele de la masa de onoare îl înconjuraseră pe Lordul Butterwell. Lady Vyrwel se înveselise și încerca să-l tragă pe nobilul lord de pe scaun, în timp ce una dintre fiicele sale îi dezlega ghetele și o altă femeie din Casa Frey îi scotea tunica. Butterwell se zbătea fără succes și râdea. Era beat, după câte observă Dunk, iar Ser Franklyn era și mai și… atât de beat, încât a fost cât pe ce să scape mireasa. Nici nu apucă Dunk să se dumirească de-a binelea, că John Scripcarul îl și trase în picioare.

— Aici! strigă el. S-o ducă uriașul!

Până să se dezmeticească, Dunk se pomeni urcând o scară spre un turn, cu mireasa zvârcolindu-se în brațele lui. Nu știa cum de reușea să se țină pe picioare. Fata nu stătea o clipă locului și erau înconjurați din toate părțile de bărbați care făceau glume deocheate despre cum ar trebui dată prin făină și frământată bine, în timp

ce-i smulgeau hainele. Piticii erau și ei prin preajmă. Mișunau pe lângă picioarele lui Dunk, țipând și râzând și lovindu-l peste gambe cu bășicile de porc. Se străduia din răsputeri să nu se împiedice și să nu cadă peste ei.

Dunk nu știa unde era dormitorul Lordului Butterwell, dar ceilalți îl împinseră și-l înghiontiră până când ajunse acolo, cu mireasa chicotind, îmbujorată și aproape goală, mai purtând doar ciorapul de pe piciorul stâng, care supraviețuise cumva urcușului. Dunk era și el stacojiu la față și nu din pricina efortului. Aţâţarea lui trupească ar fi fost vizibilă, dacă cineva s-ar fi uitat, dar, din fericire, toți ochii erau îndreptați spre mireasă. Lady Butterwell nu semăna defel cu Tanselle, dar cu o femeie zvârcolindu-i-se în brațe, Dunk începuse să se gândească la cealaltă. *Tanselle Lungana, așa i se zicea, dar pentru mine nu era prea înaltă.* Se întrebă dacă avea s-o mai întâlnească vreodată. În unele nopți, îi trecuse prin minte că Tanselle n-a fost decât un vis. *Nu, idiotule, visul a fost că te place.*

Dormitorul Lordului Butterwell se dovedi mare și somptuos, odată ce-l găsi. Covoare din Myr acopereau podelele, zeci de lumânări parfumate ardeau în toate ungherele, iar lângă ușă se afla o armură incrustată cu aur și pietre prețioase. Camera avea chiar și o privată proprie, plasată într-o mică nișă de piatră, în zidul exterior.

Când, în cele din urmă, Dunk o aruncă pe mireasă pe patul nupțial, un pitic sări lângă ea și o apucă de un sân, s-o dezmierde nițel. Fata scoase un scâncet, bărbații izbucniră în hohote de râs, iar Dunk îl înhăță pe pitic de guler și-l trase de lângă mireasă, în timp ce ea dădea din picioare. Îl ducea pe omuleț spre ușă, să-l azvârle afară, când văzu oul de dragon.

Lordul Butterwell îl așezase pe o pernă de catifea neagră, pe un soclu de marmură. Era mult mai mare decât un ou de găină, deși nu atât de

mare cum își imaginase. Suprafața oului era acoperită de solzi roșii, delicați, ce străluceau ca nestematele în lumina lămpii și a lumânărilor. Dunk lăsă jos piticul și ridică oul, doar să-l atingă o clipă. Era mai greu decât se așteptase. *Ai putea zdrobi cu el capul unui om, fără să-i crăpi măcar coaja.* Solzii era netezi la atingere, iar roșul lor viu, intens, parcă scânteie atunci când Dunk răsuci oul în mâini. *Sânge și foc,* gândi el, dar avea și picățele aurii și arabescuri negre ca noaptea.

— Hei, tu! Ce faci acolo, ser? Un cavaler pe care nu-l cunoștea îl privea fioros, un bărbat impunător, cu o barbă neagră ca tăciunele și furuncule pe față, al cărui glas îl făcu să clipească; un glas pătrunzător, îngroșat de mânie. *El a fost împreună cu Peake,* își dădu seama, când bărbatul spuse: Lasă-l jos. Ți-aș fi recunoscător dacă ți-ai ține degetele unsuroase departe de comorile nobilului lord. Altfel, jur pe Cei Șapte, ai să-ți dorești s-o fi făcut.

Cavalerul nu era nici pe departe la fel de beat ca Dunk, așa că, înțelept, a părut să-i dea ascultare. Așeză oul înapoi pe pernă, cu mare grijă și își șterse degetele de mânecă.

— N-am vrut să fac nimic rău, ser.

Dunk nătărăul, prost de dă-n gropi. După care își croi drum pe lângă bărbatul cu barba neagră și apoi, pe ușă afară.

Pe casa scărilor era gălăgie, strigăte vesele și râsete feciorelnice. Femeile îl aduceau pe Lordul Butterwell la mireasa lui. Dunk n-avea niciun chef să dea nas în nas cu ei, așa că urcă, în loc să coboare, și se pomeni pe acoperișul turnului, sub cerul înstelat, înconjurat de sclipirea palidă a castelului în lumina lunii.

Se simțea amețit de la vin, așa că se sprijini de parapet. *Oare o să-mi fie rău?* De ce atinsese oul de dragon? Își aminti spectacolul de marionete al lui Tanselle și dragonul de lemn care provocase toate necazurile acolo, la Ashford. Amintirea îi

stârni un sentiment de vinovăție, așa cum se întâmpla întotdeauna. *Trei oameni de ispravă morți, ca să salvezi piciorul unui cavaler rătăcitor.* N-avea nicio noimă și n-avusese niciodată. *Învață-ți lecția, nătărăule! Nu-i de nasul tău să umbli cu dragoni sau cu ouăle lor.*

— Arată aproape de parcă ar fi din zăpadă.

Dunk se întoarse. John Scripcarul stătea în spatele lui, zâmbind în veșmintele-i de mătase și brocart.

— Ce să fie din zăpadă?

— Castelul. Toată piatra aia albă, în lumina lunii. Ai fost vreodată la nord de Gât, Ser Duncan? Am auzit că acolo ninge chiar și vara. Ai văzut vreodată Zidul?

— Nu, lordul meu. *De ce vorbește despre Zid?* Acolo mergem, Egg și cu mine. În nord, la Winterfell.

— Mi-ar plăcea să vă pot însoți. Ați putea să-mi arătați calea.

— Calea? Dunk se încruntă. E drept înainte pe drumul regelui. Dacă nu te abați din drum și mergi întruna spre nord, n-ai cum să-l ratezi.

Scripcarul râse.

— Bănuiesc că nu… deși te-ar surprinde ce pot unii să rateze. Se duse lângă parapet și privi peste castel. Se spune că nordicii ăștia sunt un neam sălbatic și că pădurile lor sunt pline de lupi.

— Lordul meu? De ce-ai urcat aici?

— Mă căuta Alyn și n-am vrut să mă găsească. Alyn devine obositor când bea. Te-am văzut strecurându-te din acel dormitor al ororilor și m-am furișat după tine. Am băut prea mult, recunosc, dar nu destul ca să fac față unui Butterwell despuiat. Îi oferi lui Dunk un zâmbet enigmatic. Te-am visat, Ser Duncan. Înainte chiar de a te întâlni. Când te-am văzut pe drum, ți-am recunoscut chipul imediat. Era ca și cum am fi fost vechi prieteni.

Dunk fu atunci străbătut de cele mai stranii sentimente, de parcă mai trăise toate acestea o dată. *Te-am visat, așa a spus. Visul meu nu e ca al tău, Ser Duncan. Al meu e adevărat.*

— M-ai visat? întrebă el, cu glasul îngroșat de vin. Ce fel de vis?

— Păi, răspunse Scripcarul, am visat că erai în alb din cap până-n picioare, cu o mantie lungă atârnându-ți de pe umerii largi. Erai o Sabie Albă, ser, un Frate Jurat al Gărzii Regelui, cel mai măreț cavaler din Cele Șapte Regate și nu aveai alt scop în viață decât să-l păzești, să-l slujești și să-l mulțumești pe rege. Așează o mână pe umărul lui Dunk: Ai visat și tu același vis, știu că e așa.

Visase, era adevărat. *Prima dată când bătrânul m-a lăsat să-i țin în mână sabia.*

— Orice băiat visează să slujească în Garda Regelui.

— Însă doar șapte ajung să poarte mantia albă. Ți-ar plăcea să fii unul dintre ei?

— Eu? Dunk a dat brusc la o parte mâna lordului care începuse să-i frământe umărul. S-ar putea. Sau nu.

Cavalerii Gărzii Regelui erau numiți pe viață și jurau să nu se căsătorească și să nu dețină pământuri. *Poate că într-o bună zi am s-o regăsesc pe Tanselle. De ce n-aș avea și eu o soție și fii?*

— Nu contează ce visez eu. Doar un rege poate să facă o asemenea numire, adăugă Dunk.

— Presupun, atunci, că voi fi nevoit să iau tronul. Aș prefera să te învăț să cânți la scripcă.

— Ești beat. *Râde ciob de oală spartă.*

— Minunat de beat. Vinul face totul posibil, Ser Duncan. Cred că ai arăta ca un zeu în veșminte albe, dar dacă această culoare nu-ți e pe plac, ai prefera, poate, să fii lord?

Dunk îi râse în nas.

— Nu. Mai repede mi-ar crește aripi mari și albastre și aș zbura. E la fel de posibil.

— Acum râzi de mine. Un adevărat cavaler nu-și ia niciodată regele în batjocură. Scripcarul părea jignit. Sper că vei da mai multă crezare vorbelor mele când vei vedea dragonul ieșind din ou.

— O să iasă un dragon din ou? Un dragon mare? Unde? Aici?

— Am visat asta. Acest castel alb, pe tine, un dragon țâșnind dintr-un ou. Am visat totul, întocmai cum i-am visat odinioară pe frații mei zăcând morți. Ei aveau doisprezece ani, iar eu doar șapte, așa că râdeau de mine. Și au murit. Acum am douăzeci și doi și mă încred în visele mele.

Dunk își amintea un alt turnir, își amintea cum se plimbase prin ploile blânde de primăvară, cu un alt prințișor. *Te-am visat pe tine și un dragon mort,* i-a spus Daeron, fratele lui Egg. *O fiară uriașă, imensă, cu aripi atât de mari încât puteau acoperi dumbrava asta. A căzut peste tine, dar tu erai viu și dragonul era mort.* Și așa a și fost, bietul Baelor. Visele erau un teren alunecos.

— Cum spui, lordul meu, îi răspunse el Scripcarului. Am să te rog să mă scuzi.

— Unde te duci, ser?

— În patul meu, să dorm. Sunt beat ca un câine.

— Fii câinele meu, ser. Noaptea are atâtea de oferit! Putem să urlăm împreună și să trezim chiar zeii.

— Ce vrei de la mine?

— Sabia ta. Te-aș face omul meu și te-aș ridica foarte sus. Visele mele nu mint, Ser Duncan. Vei avea o mantie albă, iar eu trebuie să am oul de dragon. Trebuie! Visele mi-au arătat-o deslușit. Poate că din ou va ieși un dragon sau poate…

În spatele lor, ușa se dădu în lături cu putere.

— Iată-l aici, stăpâne.

Doi oșteni păși pe acoperiș. Lordul Gormon Peake era chiar în spatele lor.

— Gormy, zise cu glas tărăgănat Scripcarul. Păi, ce faci în camera mea, lordul meu?

— Suntem pe acoperiș, ser, și ai băut prea mult vin. La un semn hotărât al Lordului Gormon Peake, cei doi oșteni înaintară. Îngăduie- ne să te ajutăm să ajungi în pat. Mâine te duelezi, nu uita, rogu-te. Kirby Pimm se poate dovedi un adversar periculos.

— Sperasem să mă duelez cu bunul Ser Duncan, aici de față.

Peake îi aruncă lui Dunk o privire ostilă.

— Mai târziu, poate. Pentru prima rundă, l-ai tras la sorți pe Ser Kirby Pumm.

— Atunci Pimm trebuie să cadă! Toți trebuie să cadă! Cavalerul misterios triumfă în fața tuturor adversarilor și calea îi e presărată cu minuni. Un oștean îl luă pe Scripcar de braț. Ser Duncan, se pare că trebuie să ne despărțim! strigă cavalerul, în timp ce cobora, ajutat, scările. Doar Lordul Gormon rămase pe acoperiș cu Dunk.

— Cavaler rătăcitor, mârâi el, nu te-a învățat mama ta să nu-ți vâri niciodată mâna în gura unui dragon?

— Nu mi-am cunoscut mama, lordul meu.

— Asta ar fi o explicație. Ce ți-a promis?

— Un titlu de lord. O mantie albă. Aripi mari și albastre.

— Uite ce-ți promit eu: trei picioare de oțel rece prin burtă, dacă scoți o vorbă despre ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Dunk își scutură capul, să-și limpezească mintea. Nu părea să ajute la nimic. Se aplecă până la pământ și vomită, împroșcând cizmele lui Peake. Lordul înjură.

— Cavaleri rătăcitori! exclamă el cu dezgust. N-aveți ce căuta aici. Niciun cavaler adevărat n-ar fi atât de mitocan, încât să-și facă apariția neinvitat, dar voi, ființe ale codrului…

— Nu suntem doriți nicăieri și apărem peste tot, lordul meu.

Vinul îi dăduse curaj lui Dunk, altfel ar fi tăcut. Se șterse la gură cu dosul palmei.

— Încearcă să nu uiți ce ți-am spus. Altfel o să-ți meargă rău.

Lordul Peake își scutură voma de pe cizmă. Apoi se făcu nevăzut. Dunk se sprijini din nou de parapet. Se întreba cine era mai nebun, Lordul Gormon sau Scripcarul.

Când, în cele din urmă, ajunse înapoi în sala mare, dintre tovarășii lui mai rămăsese doar Maynard Plumm.

— Avea vreo urmă de făină pe ea, când i-ai scos lenjeria? vru el să știe.

Dunk clătină din cap, își mai turnă o cupă de vin, îl gustă și hotărî că băuse destul.

Administratorii lui Butterwell pregătiseră camere în donjon pentru lorzi și doamne și paturi în cazarmă pentru suitele lor. Ceilalți oaspeți avuseseră de ales între un pat de paie în beci și o bucată de teren sub zidurile dinspre răsărit, unde să-și ridice pavilioanele. Cortul modest din pânză de vele pe care Dunk îl cumpărase la Septul de Piatră era departe de a aduce a pavilion, dar îl ferea de ploaie și de soare. Câțiva dintre vecinii lui erau încă treji. Pereții de mătase ai pavilioanelor lor străluceau în noapte ca niște lămpașe colorate. Din interiorul unui astfel de pavilion albastru, pictat cu floarea-soarelui, se auzeau râsete, iar dinăuntrul unuia în dungi albe și violet, sunete de amor. Egg montase cortul lor ceva mai departe de celelalte. Maester și cei doi cai erau priponiți în apropiere, iar armele și armura lui Dunk erau ordonat stivuite lângă zidul castelului. Când se strecură în cort, își găsi scutierul așezat cu picioarele încrucișate lângă o lumânare, cu țeasta ițindu-se strălucitoare din spatele unei cărți.

— Poți să orbești, dacă citești la lumânare.

Cititul rămânea o taină pentru Dunk, deși flăcăul încercase să-l învețe.

— Am nevoie de lumânare ca să văd cuvintele, ser.

— Vrei o scatoalcă peste ureche? Ce carte-i aia?

Dunk văzu pe pagină o mulțime de culori vii, mici scuturi pictate, ascunse printre litere.

— Un armorial, ser.

— Îl cauți pe Scripcar? N-ai să-l găsești. Cavalerii rătăcitori nu sunt trecuți în cărțile alea, numai lorzii și campionii.

— Nu pe el îl căutam. Am văzut un alt blazon în curte… Lordul Sunderland este aici, ser. Poartă ca însemne trei capete palide de femeie, pe un fond cu valuri verzi și albastre.

— Un om de pe Surori? Zău? Cele Trei Surori erau insulele din Golful Mușcăturii. Dunk îl auzise pe septon zicând că insulele erau o cloacă unde domneau păcatul și avariția. Sisterton era cel mai cunoscut cuib al contrabandiștilor din Westeros. A bătut cale lungă, adăugă Dunk. Pesemne e rudă cu noua mireasă a lui Butterwell.

— Nu este, ser.

— Atunci a venit pentru ospăț. Se mănâncă pește pe Trei Surori, nu-i așa? Omul se mai satură de pește. Ai primit destul de mâncare? Ți-am adus o jumătate de clapon și niște brânză.

Dunk scotoci în buzunarul mantiei.

— Ne-au dat coaste, ser. Egg stătea cu nasul aproape lipit de carte. Lordul Sunderland a luptat pentru Dragonul Negru, ser.

— Ca bătrânul Ser Eustace? N-a fost așa de rău, nu?

— Nu, ser, răspunse Egg, dar…

— Am văzut oul de dragon. Dunk puse mâncarea deoparte, lângă pâinea lor tare și carnea de vită sărată. Era roșu, aproape în întregime. Corbul Sângelui are și el un ou de dragon?

Egg coborî cartea.

— De ce-ar avea? E de obârșie joasă.

— De obârșie păcătoasă, nu joasă. Corbul Sângelui se născuse dintr-o relație nepotrivită, dar era nobil prin ambii părinți. Dunk era gata să-i

spună lui Egg despre cele auzite din întâmplare, când îi observă fața. Ce-ai pățit la buză?

— O încăierare, ser.

— Lasă-mă să văd.

— Am sângerat doar un pic. Am tamponat-o cu niște vin.

— Cu cine te-ai bătut?

— Cu niște scutieri. Ziceau…

— Lasă ce ziceau. Ce ți-am spus eu?

— Să-mi țin gura și să nu intru în belele. Băiatul își atinse buza spartă. Dar l-au făcut pe tata fratricid.

Așa și este, băiete, deși nu cred c-a făcut-o înadins. Dunk îi spusese lui Egg de zeci de ori să nu pună la inimă asemenea vorbe. *Tu știi adevărul. Asta să-ți fie de-ajuns.* Mai auziseră asemenea discuții, în crame și cârciumi sordide sau în jurul focurilor, în păduri. Tot regatul știa cum fusese doborât Baelor Sfarmă-Lance, în turnirul de pe Pajiștea Ashford, de buzduganul fratelui său, Prințul Maekar. Era de așteptat să se vorbească despre uneltiri.

— Dacă ar fi știut că Prințul Maekar este tatăl tău, n-ar fi spus asemenea lucruri. *Pe la spate, da, dar niciodată în față.* Și ce le-ai zis acestor scutieri, în loc să-ți ții gura?

Egg părea rușinat.

— Că moartea prințului a fost doar un accident. Numai că, atunci când am spus că Prințul Maekar l-a iubit pe fratele lui, Baelor, scutierul lui Ser Addam a zis că l-a iubit mort și scutierul lui Ser Mallor a spus că are de gând să-l iubească și pe fratele lui, Aerys, în același fel. Atunci l-am pocnit. L-am pocnit bine.

— Ar trebui să te pocnesc eu bine. Să-ți umflu urechea pe măsura buzei ăleia umflate. Asta ar face și tatăl tău, dacă ar fi aici. Crezi că Prințul Maekar are nevoie de un țângău să-l apere? Ce ți-a spus când te-a trimis cu mine?

— Să te slujesc cu credință, ca scutier, și să nu mă dau îndărăt de la nicio sarcină sau încercare.

— Și mai ce?

— Să mă supun legilor regelui, regulilor cavalerești și ție.

— Și mai ce?

— Să-mi rad sau să-mi vopsesc părul, răspunse băiatul, cu o vizibilă strângere de inimă. Și să nu dezvălui nimănui adevăratul meu nume.

Dunk clătină din cap.

— Cât vin băuse băiatul ăla?

— A băut bere de orz.

— Vezi? Berea de orz vorbea din el. Vorbele sunt vânt, Egg. Lasă-le să zboare pe lângă tine.

— Unele vorbe sunt vânt. Băiatul era încăpățânat ca un catâr. Altele înseamnă trădare. Ăsta este un turnir de trădători, ser.

— Cum așa? Toți? Dunk scutură din cap. Și dacă ar fi adevărat, oricum, toate s-au întâmplat de mult. Dragonul Negru a murit, iar cei care au luptat alături de el fie au fugit, fie au fost iertați. Dar nu e adevărat. Fiii Lordului Butterwell au luptat de ambele părți.

— Asta îl face doar pe jumătate trădător, ser.

— Au trecut șaisprezece ani. Aburii vinului se risipiseră. Dunk era furios și aproape treaz. Administratorul Lordului Butterwell e maestrul turnirului, un om pe nume Cosgrove. Găsește-l și înscrie- mă. Nu, așteaptă… Să nu-i dezvălui numele meu. Cu atâția lorzi prin preajmă, unul dintre ei s-ar putea să-și amintească de Ser Duncan Vlăjganul de la Ashford. Înscrie-mă cu numele de Cavalerul Spânzurătorii. Oamenii din popor mor de plăcere când la un turnir își face apariția un cavaler rătăcitor.

Egg își atinse buza umflată.

— Cavalerul Spânzurătorii, ser?

— Așa cum mi-e scutul.

— Da, dar…

— Du-te și fă cum ți-am spus. Ai citit destul pentru o singură noapte.

Dunk stinse lumânarea între degetul mare și arătător.

Soarele răsări fierbinte, crud, implacabil.

Valuri de căldură se înălțau, pâlpâitoare, dinspre pietrele albe ale castelului. Aerul mirosea a pământ dogorit și iarbă smulsă din rădăcini și nicio adiere nu clintea flamurile care atârnau deasupra donjonului și a casei porții, în verde, alb și galben. Tunet era agitat, așa cum rareori îl mai văzuse Dunk. Armăsarul își smucea capul dintr-o parte într-alta, în timp ce Egg îi strângea chinga șeii. La un moment dat, chiar își dezveli dinții mari și pătrați în fața băiatului. *E arșiță mare,* gândi Dunk. *Prea mare ca să călărești.* Un cal de război nu e pașnic din fire, nici în cele mai bune momente. *Chiar și Mama ar fi nesuferită pe dogoarea asta.*

În centrul curții, concurenții începură o nouă rundă. Ser Harbert călărea un gonaci auriu, învești mântat în negru și împodobit cu șerpii albi și roșii ai Casei Paege, iar Ser Franklyn un roib, al cărui veșmânt de mătase purta turnurile gemene ale Casei Frey. Când se ciocniră, lancea roșie cu alb crăpă exact în două, iar cea albastră se făcu țăndări, dar niciunul dintre călăreți nu căzu din șa. Un val de ovații izbucni din tribună și dinspre străjerii aflați pe zidurile castelului, dar scurt, firav, lipsit de vlagă.

E prea cald pentru ovații. Dunk își șterse sudoarea de pe frunte. *E prea cald pentru duel.* Capul îi bubuia ca o tobă. *Să câștig runda asta și încă una și voi fi mulțumit.*

Cavalerii își întoarseră caii la capătul terenului și azvârliră pe jos rămășițele lăncilor, cea de-a șaptea pereche pe care o distruseseră. *Cu trei în plus.* Dunk amânase să-și pună armura cât de mult îndrăznise, dar își simțea deja hainele de corp lipindu-i-se de piele, pe sub oțel. *Există și lucruri*

mai rele decât să fii scăldat în sudoare, își spuse, amintindu-și bătălia de pe *Doamna Albă,* când oamenii de fier năvăliseră la bordul corabiei, câtă frunză și iarbă. *Doamna Albă* fusese scăldată în sânge înainte de sfârșitul zilei.

Cu lănci noi în mâini, Paege și Frey dădură iarăși pinteni cailor. Bulgări din pământul uscat și crăpat țâșneau de sub copitele animalelor, cu fiecare pas uriaș. Pârâitul lăncilor rupându-se îl făcu pe Dunk să tresară. *Prea mult vin aseară, și prea multă mâncare.* Avea o amintire vagă despre cum purtase mireasa în brațe pe scări în sus și despre cum se întâlnise cu John Scripcarul și cu Lordul Peake pe un acoperiș. *Ce făceam pe acoperiș?* Își amintea că se vorbise despre dragoni sau ouă de dragoni sau așa ceva, dar…

Un zgomot îl smulse din reverie, jumătate răget, jumătate geamăt. Dunk zări calul auriu trecând la trap, fără călăreț, către capătul terenului, în timp ce Ser Harbert Paege se prăbușea fără vlagă pe jos. Încă două runde, înainte de a mea. Cu cât îl dobora mai repede de pe cal pe Ser Uthor, cu atât mai repede putea să-și dezbrace armura, să bea ceva rece și să se odihnească. Ar trebui să aibă la dispoziție cel puțin o oră înainte să fie chemat din nou. Heraldul trupeș al Lordului Butterwell se urcă în vârful tribunei, să anunțe următoarea pereche de concurenți.

— Ser Argrave Sfidătorul, strigă el, un cavaler din Nunny, în slujba Lordului Butterwell de Zidurile Albe. Ser Glendon Flowers, Cavalerul Mâțișorilor. Veniți și vă dovediți vitejia!

Un hohot de râs străbătu tribunele.

Ser Argrave era un bărbat uscățiv, un versat cavaler de casă, într-o armură ciobită, călare pe un cal fără veșminte. Dunk mai cunoscuse asemenea oameni; erau robuști ca rădăcinile bătrâne și-și cunoșteau bine treaba. Adversarul său era tânărul Ser Glendon, călare pe mârțoaga lui și îmbrăcat într-o haină grea de zale și un coif de fier, fără

vizieră. Scutul de pe braț înfățișa blazonul înflăcărat al tatălui său. *I-ar trebui o platoșă și un coif mai acătării,* gândi Dunk. *O lovitură în cap l-ar putea ucide, îmbrăcat așa.*

Ser Glendon era vizibil înfuriat de felul cum fusese prezentat. Își răsuci, mânios, calul și strigă.

— Sunt Glendon Ball, nu Glendon Flowers! Încearcă, numai, să-ți bați joc de mine, heraldule! Am sânge de erou, ia aminte!

Heraldul nu catadicsi să răspundă, dar alte hohote de râs întâmpinară protestul tânărului cavaler.

— De ce râde lumea de el? întrebă Dunk cu voce tare. E bastard?

Flowers era numele de familie dat în Reach bastarzilor născuți din părinți nobili.

— Și ce-a fost asta cu mâțișorii?

— Aș putea afla, ser, răspunse Egg.

— Nu. Nu e treaba ta. Ai coiful meu?

Ser Argrave și Ser Glendon își înclinară lăncile în fața Lordului Butterwell și a doamnei sale. Dunk îl văzu pe Butterwell aplecându- se și șoptindu-i ceva la ureche miresei. Fata începu să chicotească.

— Da, ser.

Egg își pusese pe cap pălăria-i pleoștită, să-i umbrească ochii și să-i ferească de căldură țeasta pleșuvă. Lui Dunk îi plăcea să-l șicaneze pe băiat în privința pălăriei, dar acum își dorea să fi avut și el una la fel. Mai bine o pălărie de pai decât una de fier, sub soarele ăsta. Își dădu la o parte părul din ochi, își potrivi coiful mare pe cap, cu ambele mâini, și își prinse grumăjerul. Căptușeala duhnea a transpirație veche și Dunk simțea toată povara fierului pe gât și pe umeri. Capul îi bubuia de la vinul din seara trecută.

— Ser, zise Egg, nu e prea târziu să te retragi. Dacă-l pierzi pe Tunet și armura…

Cariera mea de cavaler ar lua sfârșit.

— De ce aș pierde? întrebă Dunk. Între timp, Ser Argrave și Ser Glendon se duseseră la capetele opuse ale terenului. Nu e ca și cum l-aș înfrunta pe Uraganul Râzător. Există pe-aici vreun cavaler care mi-ar putea da de furcă?

— Aproape toți, ser.

— Îți datorez o scatoalcă peste ureche pentru asta. Ser Uthor e cu zece ani mai bătrân și e pe jumătate cât mine.

Ser Argrave își coborî viziera. Ser Glendon n-avea ce vizieră să-și coboare.

— N-ai mai participat la un turnir de la Ashford, ser.

Obraznic băiat.

— M-am antrenat.

Nu cu atâta zel cum ar fi trebuit, negreșit. Când putea, se antrena la țintă, dacă avea una la îndemână, iar uneori îi poruncea lui Egg să se urce într-un copac și să agațe un scut sau o doagă de butoi sub o creangă potrivită, ca amândoi să-și încerce lăncile pe ele.

— Ești mai priceput cu sabia decât cu lancea, remarcă Egg. Cu o secure sau un buzdugan, puțini pot ține piept puterii tale.

Era destul adevăr în vorbele băiatului pentru ca Dunk să devină și mai iritat.

— Nu e nicio luptă cu săbii și buzdugane, precizează el, în timp ce fiul Globului de Foc și Ser Argrave Sfidătorul își începură atacul. Du-te și adu-mi scutul.

Egg se strâmbă, după care plecă.

În partea opusă a terenului, lancea lui Ser Argrave izbi scutul lui Ser Glendon și săltă într-o parte, tăind un șanț de-a curmezișul globului de foc. Dar măciulia lăncii lui Ball nimeri mijlocul platoșei adversarului său cu atâta forță, încât chinga șeii lui Ser Argrave plesni. Cavaler și șa se prăvăliră în praf. Dunk era impresionat peste măsură. *Băiatul luptă aproape la fel de bine*

precum vorbește. Se întrebă dacă acum va mai râde cineva de el.

O goarnă sună, destul de tare ca să-l facă pe Dunk să tresară. Un alt herald se cățără pe platforma sa.

— Ser Joffrey din Casa Caswell, Lord de Podul Amar și Apărător al Vadurilor. Ser Kyle, Motanul din Mlaștina Cețoasă. Veniți și vă dovediți vitejia!

Armura lui Ser Kyle era de bună calitate, dar veche și ponosită, cu multe ciobituri și zgârieturi.

— Mama a fost milostivă cu mine, Ser Duncan, le spuse el lui Dunk și lui Egg, în drum spre terenul de turnir. Sunt trimis împotriva Lordului Caswell, tocmai omul pe care am venit să-l văd.

Dacă exista cineva prin preajmă care să se simtă mai rău decât Dunk în acea dimineață, acela trebuia să fie Lordul Caswell, care băuse la ospăț până leșinase.

— E de mirare că poate să stea pe cal, după noaptea trecută, spuse Dunk. Victoria îți aparține, ser.

— O, nu! Ser Kyle afișă un zâmbet mieros. Motanul care-și vrea castronul cu smântână trebuie să știe când să toarcă și când să-și scoată ghearele, Ser Duncan. Dacă lancea nobilului lord îmi atinge, fie și în treacăt, scutul, am să cad la pământ de-a berbeleacul. Pe urmă, când am să-i duc calul și armura, am să-l complimentez, spunându-i cât de viteaz a devenit de când i-am făcut prima sabie. Asta îi va aminti de mine și, până diseară, voi fi din nou omul Casei Caswell, cavaler al Podului Amar.

Nu e nicio onoare în asta, îi veni lui Dunk să spună, dar își mușcă limba din nou. Ser Kyle n-ar fi fost primul cavaler rătăcitor care-și vindea onoarea pentru un loc călduț lângă foc.

— Cum spui tu, mormăi el. Mult noroc. Sau ghinion, dacă preferi…

Lordul Joffrey Caswell era un tânăr sfrijit, de douăzeci de ani, deși, ce-i drept, arăta ceva mai

impresionant în armură decât cu o seară înainte, când căzuse cu nasul într-o baltă de vin. Pe scut avea pictat un centaur de aur, trăgând cu arbaleta. Același centaur împodobea veșmântul de mătase al calului său și arunca scânteieri de aur galben din vârful coifului. *Unul care are centaurul pictat pe scut ar trebui să călărească mai bine de-atât.* Dunk nu știa cât de bine mânuia lancea Ser Kyle, dar, după cum se ținea Lordul Caswell în șa, aveai impresia că o tuse ceva mai puternică l-ar putea doborî la pământ. *Motanul n-are altceva de făcut decât să treacă pe lângă el în mare viteză.*

Egg îl ținu pe Tunet de căpăstru, în timp ce Dunk săltă greoi în șaua înaltă și rigidă. Stând și așteptând acolo, simțea toți ochii ațintiți asupra lui. *Se întreabă dacă uriașul cavaler rătăcitor e bun de ceva.* Dunk se întreba același lucru. Avea să afle destul de curând.

Motanul din Mlaștina Cețoasă era un om de cuvânt. Lancea Lordului Caswell se clătină tot drumul și îl ratã pe Ser Kyle. Niciunul dintre ei nu-și zori calul. Cu toate acestea, Motanul se prăbuși de-a dura când măciulia lăncii Lordului Joffrey îi lovi din întâmplare umărul. *Credeam că toate pisicile cad grațios în picioare*, gândi Dunk, pe când cavalerul rătăcitor se rostogolea în praf. Lancea Lordului Caswell rămase întreagă. Întorcându-și calul, o înălță în aer, cu mișcări repetate, de parcă l-ar fi doborât de pe cal pe Leo Ghimpe-Lung sau pe Uraganul Râzător. Motanul își scoase coiful și o luă la goană după calul său.

— Scutul meu, îi zise Dunk lui Egg.

Băiatul i-l înmână. Dunk își strecură brațul stâng pe după curea și își închise pumnul pe mâner. Greutatea scutului alungit îi dădea siguranță, deși lungimea îl făcea greu de mânuit, iar imaginea omului spânzurat îl făcu din nou să se înfioare. *E un blazon de rău augur.* Hotărî să ducă scutul la revopsit cât de curând putea.

Fie ca Războinicul să-mi netezească drumul și să-mi aducă iute victoria, se rugă el, în timp ce heraldul lui Butterwell urca din nou scările.

— Ser Uthor Underleaf, răsună glasul. Cavalerul Spânzurătorii. Veniți și vă dovediți vitejia!

— Ai grijă, ser, îl avertiză Egg pe Dunk, dându-i lancea de turnir, o bârnă conică de lemn, lungă de trei metri, având la capăt o măciulie de fier în forma unui pumn închis. Ceilalți scutieri zic că Ser Uthor se ține bine în șa. Și e sprinten.

— Sprinten! pufni Dunk. Are un melc pe scut. Cât de sprinten poate fi?

Dunk îi dădu pinteni lui Tunet și îl conduse încet înainte, cu lancea ridicată. *O singură victorie, şi nu stau mai rău ca la început. Două vor fi un progres însemnat. Nu e prea mult să sper la două, cu asemenea adversari.* Avusese noroc la tragerea la sorți, cel puțin. Ar fi putut foarte bine să-i nimerească pe Bătrânul Taur, pe Ser Kirby Pimm sau cine știe ce alt erou al locului. Dunk se întreba dacă maestrul turnirului potrivea intenționat cavalerii rătăcitori unii împotriva altora, ca niciun lord să nu fie nevoit să sufere rușinea de-a pierde din prima rundă, în fața unuia dintre ei. *Nu contează. Nu mai mult de un inamic o dată, aşa spunea mereu bătrânul. Acum trebuie să mă preocupe numai şi numai Ser Uthor.*

Se întâlniră în dreptul tribunei unde Lordul și Lady Butterwell ședeau pe pernele lor, la umbra zidurilor castelului. Lordul Frey era lângă ei, legănându-și pe un genunchi fiul mucos. Un șir de servitoare le făceau vânt, dar, cu toate acestea, tunica de damasc a Lordului Butterwell era pătată de sudoare la subraț, iar părul doamnei sale era pleoștit de transpirație. Părea încălzită, plictisită și avea aerul că nu se simte în largul ei, dar când îl văzu pe Dunk își umflă pieptul într-un fel care-l făcu să roșească sub coif. Dunk își înclină lancea în fața ei și a nobilului ei soț. Ser Uthor făcu la fel.

Butterwell le ură amândurora succes. Soția lui întinse limba printre buze.

Era timpul. Dunk înaintă la trap spre capătul sudic al terenului. La o distanță de douăzeci și cinci de metri, adversarul său se îndrepta și el spre locul lui. Armăsarul sur al lui Ser Uthor era mai mic decât Tunet, dar mai tânăr și mai sprinten. Ser Uthor purta o platoșă verde, emailată, și o haină argintie de zale. Dinspre coiful lui rotunjit se revărsau fâșii de mătase verde și gri, iar pe scutul verde purta blazonul melcului argintiu. *O armură bună și un cal bun înseamnă o răscumpărare bună, dacă-l dobor.*

O goarnă sună.

Tunet porni înainte, la trap domol. Dunk își săltă lancea spre stânga și o coborî, îndreptând-o spre capul calului și spre bariera de lemn dintre el și inamicul său. Scutul îi proteja partea stângă a trupului. Se aplecă, încordându-și picioarele în timp ce Tunet îl purta de-a lungul terenului. *Suntem una. Om, cal, lance, suntem o singură fiară de sânge, lemn și fier.*

Ser Uthor atacă în forță. Nori de praf se ridicau de sub copitele calului său sur. Când îi mai despărțeau patruzeci de metri, Dunk dădu pinteni calului, la galop, și îndreptă vârful lăncii direct spre melcul argintiu. Soarele apăsător, praful, arșița, castelul, Lordul Butterwell și mireasa lui, Scripcarul și Ser Maynard, cavaleri, scutieri, grăjdari, oameni de rând, totul dispăru. Doar inamicul rămase. Pintenii, din nou. Tunet începu să alerge. Melcul gonea spre ei, crescând cu fiecare pas al armăsarului sur cu picioare lungi… dar în față venea lancea lui Ser Uthor, cu pumnul ei de fier. *Scutul meu e puternic, scutul meu va rezista loviturii. Doar melcul contează. Dacă lovesc melcul, victoria e a mea.*

Când mai rămaseră zece metri între ei, Ser Uthor îndreptă vârful lăncii în sus. Un pârâit răsună în urechile lui Dunk când lancea îl izbi.

Simți impactul în braț și în umăr, dar nu apucă să vadă lovitura. Pumnul de fier al lui Uthor îl luă din plin între ochi, cu toată forța omului și a calului din spatele lui.

Dunk se trezi pe spate, privind cu ochi goi arcadele unui tavan boltit. Preț de o clipă, nu știu unde se află sau cum ajunsese acolo. În cap îi răsunau glasuri și în fața ochilor i se perindau chipuri – bătrânul Ser Arlan, Tanselle Lungana, Bennis Scutul Maro, Văduva Roșie, Baelor Sfarmă-Lance, Aerion Flacără Strălucitoare și nebuna Lady Vaith. Apoi, dintr-odată, turnirul îi reveni în minte: arșița, melcul, pumnul de fier venindu-i spre față. Gemu și se răsuci într-un cot. Mișcarea îi făcu țeasta să bubuie ca o monstruoasă tobă de război.

Ambii ochi păreau să-și facă treaba, cel puțin. Nu simțea vreo gaură în cap, ceea ce era un semn bun. Văzu că se află într-o pivniță, cu butoaie de vin și de bere de-o parte și de alta. *Măcar e răcoare aici,* gândi el, *și băutură la îndemână.* Simțea gustul sângelui în gură. Un fior de spaimă îl străbătu. Dacă-și mușcase limba, avea să fie mut, pe lângă faptul că era tolomac.

— Bună dimineața, zise el răgușit, doar ca să-și audă glasul.

Vorbele răsunară cu ecou, lovindu-se de tavan. Dunk încercă să se ridice în picioare, dar beciul începu să se învârtă, în urma acestui efort.

— Încetișor, încetișor, zise o voce tremurătoare, foarte aproape. Un bătrân gârbovit își făcu apariția lângă pat, îmbrăcat în veșminte la fel de albe ca părul lui. La gât purta un colan de maester din multe metale. Avea fața îmbătrânită și ridată, brăzdată de cute adânci de-o parte și de alta a nasului mare și coroiat. Stai liniștit și lasă-mă să-ți văd ochii, adăugă bătrânul. Cercetă ochiul stâng al lui Dunk, apoi pe dreptul, ținându-i deschiși între degetul mare și arătător.

— Mă doare capul.

Maesterul pufni.

— Fii bucuros că-l ai încă pe umeri. Ține, poate asta te-ajută nițel. Bea!

Dunk se sforță să bea scârboasa poțiune până la ultima picătură și reuși să n-o scuipe.

— Turnirul, spuse el, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Spune-mi! Ce s-a întâmplat?

— Aceeași nebunie care se întâmplă mereu în încăierările astea. Oamenii s-au doborât unul pe altul de pe cal cu niște bețe. Nepotul Lordului Smaliwood și-a rupt încheietura mâinii, iar Ser Eden Risley și-a zdrobit piciorul sub propriul cal, dar nimeni n-a fost omorât, până acum. Deși am temerile mele în privința ta, ser.

— Am fost doborât de pe cal?

Continua să-și simtă capul de parcă ar fi fost îndesat cu lână, altfel n-ar fi pus o întrebare atât de stupidă. Dunk o regretă chiar în clipa când vorbele îi ieșiră pe gură.

— Cu o izbitură care a cutremurat cele mai înalte metereze. Cei care au pariat bani buni pe tine au fost cei mai înnebuniți, iar scutierul tău și-a ieșit din minți. Ar sta și acum lângă tine, dacă nu l-aș fi alungat. N-am nevoie de copii care să mă încurce. I-am amintit care îi e datoria.

Dunk descoperi că trebuia să i se reamintească și lui.

— Ce datorie?

— Calul tău, ser. Armele și armura.

— Da, zise Dunk, amintindu-și.

Băiatul era un scutier bun, știa ce are de făcut.

Am pierdut sabia bătrânului și armura pe care mi-a făurit-o Pate Cap de Oțel.

— Amicul tău, scripcarul, a întrebat și el de tine. Mi-a spus că trebuie să ai parte de cele mai bune îngrijiri. L-am dat afară și pe el.

— De când te ocupi de mine?

Dunk își îndoi degetele mâinii drepte. Toate păreau să funcționeze. *Doar capul mă doare, iar*

Ser Arlan spunea că oricum nu-l folosesc.

— De patru ore, după cadranul solar.

Nu era așa de grav. Odată, auzise o poveste despre un cavaler lovit atât de tare, încât a dormit patruzeci de ani și s-a trezit bătrân și ofilit.

— Știi dacă Ser Uthor a câștigat cea de-a doua rundă?

Poate că Melcul avea să câștige turnirul. Dacă și-ar putea spune că a pierdut în fața celui mai bun cavaler de pe teren, Dunk s-ar simți mai puțin copleșit de înfrângere.

— Da. Împotriva lui Ser Addam Frey, un văr de-al miresei și-un tânăr promițător. Nobila doamnă a leșinat când l-a văzut căzând. A avut nevoie de ajutor ca să ajungă înapoi în apartamentele ei.

Dunk se căzni să se ridice în picioare și ameți, dar maesterul îl ajută să-și țină echilibrul.

— Unde-mi sunt hainele? Trebuie să merg. Sunt nevoit… Trebuie…

— Dacă nu-ți poți aminti, nu poate fi atât de important. Maesterul făcu un gest iritat. Ți-aș sugera să eviți mâncărurile grele, băutura tare și alte lovituri între ochi… dar am aflat de mult că toți cavalerii sunt surzi când vine vorba de rațiune. Du-te, du-te! Mai am și alți nechibzuiți de îngrijit.

Afară, Dunk zări un șoim plutind în cercuri largi pe cerul albastru al dimineții. Îl invidia. Câțiva nori se adunau spre răsărit, mohorâți ca starea lui de spirit. În timp ce-și croia drum spre terenul de turnir, soarele îl izbea în creștet ca un ciocan pe nicovală. Pământul părea să i se miște sub picioare… sau poate că el se clătina. Fusese cât pe ce să cadă, de două ori, urcând treptele pivniței. *Ar fi trebuit să-i dau ascultare lui Egg.*

Străbătu încet curtea exterioară, dând ocol mulțimii. La marginea terenului, dolofanul Lord Alyn Cockshaw șchiopăta între doi scutieri, ultima victimă a tânărului Glendon Ball. Un al treilea scutier îi ținea coiful, cu cele trei pene semețe rupte.

— Ser John Scripcarul, strigă heraldul. Ser Franklyn din Casa Frey, un cavaler al Gemenilor, jurat lordului de Crossing. Veniți și vă dovediți vitejia!

Dunk rămase înmărmurit privind cum armăsarul negru al Scripcarului intră la trap pe teren, într-un vârtej de mătase albastră, săbii aurite și viori. Platoșa cavalerului era tot albastră, emailată, la fel și genunchierele, cotierele, apărătorile pentru picioare și grumăjerul. Haina de zale de dedesubt era aurită. Ser Franklyn călărea un cal sur, cu o coamă unduioasă, argintie, care se potrivea cu griul mătăsurilor sale și argintiul armurii. Pe scut, pe bluză și pe valtrapul calului purta turnurile gemene ale Casei Frey. Atacară și atacară din nou. Dunk stătea privind, dar nu vedea nimic. *Dunk Nătărăul, prost de dă-n gropi*, se dojeni el. *Avea un melc pe scut. Cum poți să pierzi în fața unui om cu un melc pe scut?*

De jur împrejur răsunau ovații. Când Dunk ridică privirea, văzu că Franklyn Frey era la pământ. Scripcarul descălecase, să-și ajute adversarul căzut să se ridice. *E cu un pas mai aproape de oul de dragon,* gândi Dunk, *iar eu unde sunt?*

Când se apropie de poarta din spate, Dunk dădu peste trupa de pitici de la ospățul din seara precedentă, pregătindu-se să plece. Legau ponei de porcul lor de lemn cu roți și de un al doilea car, cu o formă mai convențională. Erau șase la număr, unul mai pipernicit și mai pocit ca altul. Unii dintre ei ar fi putut fi copii, dar erau cu toții atât de scunzi, încât era greu să-i deosebești. La lumina zilei, îmbrăcați în pantaloni din piele de cal și mantii cu glugă, din țesătură aspră, păreau mai puțin nostimi decât în haine pestrițe.

— Bună dimineața vouă, spuse Dunk, ca să fie amabil. Porniți la drum? E înnorat spre est, s-ar putea să plouă.

Singurul răspuns pe care-l căpătă fu o privire dușmănoasă de la cel mai hidos pitic. *El să fi fost cel pe care l-am smuls aseară din patul miresei?* De aproape, omulețul mirosea ca o hazna. O singură boare fu de ajuns ca Dunk să grăbească pasul.

Drumul prin Casa de Lapte părea să-i ia lui Dunk la fel de mult timp cât le luase cândva, lui și lui Egg, să traverseze nisipurile din Dorne. Se ținea aproape de un zid și, din când în când, se sprijinea de el. De fiecare dată când întorcea capul, lumea se învârtea. *Să beau,* gândi el, *trebuie să beau niște apă, altfel s-ar putea să leșin.*

Un grăjdar care trecu pe lângă el îi spuse unde să găsească cea mai apropiată fântână. Acolo îl descoperi pe Kyle Motanul, discutând liniștit cu Maynard Plumm. Umerii lui Ser Kyle erau pleoștiți de mâhnire, dar ridică privirea când Dunk se apropie.

— Ser Duncan? Am auzit că ești mort sau pe moarte.

Dunk se frecă la tâmple.

— Mi-aș dori să fiu.

— Cunosc bine sentimentul. Ser Kyle oftă. Lordul Caswell nu m-a recunoscut. Când i-am spus cum i-am cioplit prima sabie, s-a holbat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. A spus că nu e loc la Podul Amar pentru cavaleri atât de nevolnici precum m-am dovedit eu. Motanul râse cu amărăciune. Dar armele și armura mi le-a luat. Și calul. Ce-am să mă fac?

Dunk n-avea niciun răspuns pentru el. Până și un călăreț liber avea nevoie de un cal de călărit; mercenarii trebuie să aibă săbii de vândut.

— O să găsești alt cal, spuse Dunk, trăgând găleata. Cele Șapte Regate sunt pline de cai. O să găsești alt lord să te înarmeze.

Dunk își făcu mâinile căuș, le umplu cu apă și bău.

— Alt lord, da. Ai auzit de vreunul? Eu nu-s la fel de tânăr și de puternic ca tine. Nici la fel de voinic. Oamenii voinici au întotdeauna căutare. Lordului Butterwell, cel puțin, îi plac cavalerii vânjoși. Uită- te la acel Torn Heddle. L-ai văzut cum se duelează? A doborât fiecare om cu care s-a înfruntat. Flăcăul Globului de Foc a făcut la fel. Și Scripcarul tot așa. Mi-aș fi dorit ca el să fi fost cel care m-a doborât de pe cal. Refuză să ia trofee. Nu vrea decât oul de dragon, așa zice. Oul și prietenia adversarilor învinși. O floare a cavalerismului, omul ăsta!

Maynard Plumm izbucni în râs.

— O scripcă a cavalerismului, vrei să spui. Băiatul ăla pregătește o furtună și ar fi bine să fim plecați cu toții înainte să izbucnească.

— Nu ia trofee, zise Dunk. Un gest galant.

— E ușor să faci gesturi galante, când ai punga doldora de aur, spuse Ser Maynard. Ascultă sfatul meu, dacă ai înțelepciunea să-l primești, Ser Duncan. Nu e prea târziu să pleci.

— Să plec? Unde?

Ser Maynard ridică din umeri.

— Oriunde. La Winterfell. La Castelul Verii. La Asshai de lângă Umbră. N-are importanță, atât timp cât nu ești aici. Ia-ți calul și armura și furișează-te pe poarta din spate. N-o să-ți observe nimeni lipsa. Melcul se gândește la următoarea lui confruntare, iar restul nu au ochi decât pentru turnir.

Preț de o clipă, Dunk se simți ispitit. Atât timp cât era înarmat și călare, ar rămâne un soi de cavaler. Fără ele, nu era decât un cerșetor. Un cerșetor voinic, dar tot cerșetor. Dar armele și armura lui îi aparțineau acum lui Ser Uthor. La fel și Tunet. Mai bine cerșetor decât hoț. Fusese și una, și alta, în Fundătura Puricilor, pe când hoinărea cu Ferret, Rafe și Pudding, dar bătrânul îl scăpase de viața aceea. Știa ce-ar fi răspuns Ser

Arlan din Pennytree la propunerea lui Plumm. Bătrânul fiind mort, Dunk vorbi în locul lui.

— Chiar și un cavaler rătăcitor are onoarea lui.

— Ai prefera să mori cu onoarea nepătată sau să trăiești cu ea mânjită? Nu, scutește-mă, știu ce-ai să spui. Ia-ți feciorul și fugi, cavaler al spânzurătorii. Până când destinul nu-ți va fi aidoma blazonului ce-l porți.

Dunk se zburli.

— De unde-mi cunoști tu destinul? Ai visat și tu, ca John Scripcarul? Ce știi despre Egg?

— Știu că țâncii ar face bine să nu se joace cu focul, răspunse Plumm. Zidurile Albe nu sunt un loc sănătos pentru un copil.

— Cum te-ai descurcat în duelul tău? îl întrebă Dunk.

— O, n-am riscat să intru în competiție. Semnele fuseseră proaste. Cine-ți închipui că va revendica oul de dragon, rogu-te?

Nu eu, gândi Dunk.

— Cei Șapte știu, eu nu.

— Încearcă să ghicești. Ai doi ochi.

Dunk chibzui o clipă.

— Scripcarul.

— Foarte bine. Ești bun să-ți explici raționamentul?

— Eu doar… am un sentiment.

— Și eu la fel, răspunse Maynard Plumm. O presimțire neagră pentru orice bărbat sau băiat suficient de nesăbuit să stea în calea Scripcarului nostru.

În fața cortului, Egg peria coama lui Tunet, dar privea departe, cu ochii pierduți. *Băiatul a pus la inimă înfrângerea mea.*

— Ajunge! strigă Dunk. Dacă-l mai perii mult, Tunet o să fie la fel de chel ca tine.

— Ser? Egg lăsă peria să cadă. Știam că niciun melc idiot nu te poate ucide, ser.

Băiatul se aruncă în brațele lui. Dunk îi șterpeli pălăria pleoștită de pai și și-o puse pe cap.

— Maesterul a spus că ai șters-o cu armura mea.

Indignat, Egg înhăță înapoi pălăria.

— Ți-am curățat armura și ți-am lustruit apărătorile de picioare, grumăjerul și platoșa, ser, dar coiful ți-e crăpat și ciobit acolo unde a lovit măciulia lui Ser Uthor. Va trebui să ți-l bată un armurier.

— N-are decât să-l dea la bătut Ser Uthor. Acum îi aparține. *N-am cal, n-am sabie, n-am armură. Poate c-o să mă primească piticii ăia în trupa lor. Ar fi o apariție hazlie: șase pitici cotonogind cu bășici de porc un uriaș.* Tunet e tot al lui. Vino! I le ducem pe toate și-i urăm succes în continuare.

— Acum, ser? N-ai de gând să răscumperi calul?

— Cu ce, băiete? Cu pietricele și căcăreze de oaie?

— M-am gândit la asta, ser. Dacă ai putea împrumuta…

Dunk îi reteză vorba.

— Nimeni nu-mi va împrumuta atâta bănet, Egg. De ce-ar face-o? Ce altceva sunt eu decât un mare nătărău care și-a zis cavaler până când un melc cu un băț era să-i facă o gaură-n cap?

— Păi, zise Egg, l-ai putea lua pe Potop, ser, iar eu am să-l călăresc iarăși pe Maester. Mergem la Castelul Verii. Poți să intri în slujba tatălui meu. Are grajdurile pline de cai. Ai putea avea un cal de luptă și un buiestraș.

Egg era bine intenționat, dar Dunk nu se putea întoarce, ploconindu- se, la Castelul Verii. Nu așa, lefter și înfrânt, oferindu-și serviciile fără să aibă măcar o sabie.

— Băiete, zise el, e frumos din partea ta, dar nu vreau firimiturile de la masa nobilului tău tată. Și nici din grajdurile sale. Poate că e timpul să ne despărțim. Dunk putea oricând să plece pe furiș și să intre în Garda Orașului din Lannisport sau din

Orașul Vechi. Alegeau bărbații voinici pentru asta. *M-am lovit la bostan de fiecare tavan din fiecare han, de la Lannisport la Debarcaderul Regelui. Poate c-a venit vremea să mă aleg și cu niște bani de pe urma staturii mele, nu doar cu niște cucuie.* Dar străjerii nu aveau scutieri. Te-am învățat ce-am putut, continuă el. Și asta a fost destul de puțin. Ai fi mai câștigat cu un maestru de arme adecvat, care să se ocupe de antrenamentul tău, un bătrân cavaler aprig, care știe de care capăt se apucă o lance.

— Nu vreau niciun maestru de arme adecvat, protestă Egg. Pe tine te vreau. Ce-ar fi dacă mi-aș folosi…

— Nu. Nici vorbă. Să n-aud așa ceva! Du-te și adu-mi armele. I le vom da lui Ser Uthor, cu toate complimentele mele. Lucrurile grele devin și mai grele, dacă le amâni.

Egg lovi pământul cu piciorul, cu fața la fel de pleoștită ca pălăria lui mare de pai.

— Cum spui.

De afară, cortul lui Ser Uthor era cât se poate de banal: o cutie mare și pătrată, din pânză de vele în culori mohorâte, prinsă în pământ cu funii de cânepă. Stâlpul central era împodobit cu un melc argintiu, deasupra unui fanion lung, cenușiu, dar alte podoabe nu avea.

— Așteaptă aici, îi spuse Dunk lui Egg. Băiatul îl prinse pe Tunet de căpăstru. Murgul voinic era încărcat cu armele și armura lui Dunk, inclusiv cu noul său scut vechi. *Cavalerul Spânzurătorii. Ce dezamăgire s-a dovedit a fi cavalerul misterios!* Nu stau mult, adăugă el, după care își plecă puțin capul și își încovoie umerii, trecând dincolo de clapa cortului.

Aspectul exterior nu-l pregătise pentru luxul pe care-l găsi înăuntru. Pământul de sub picioare era acoperit cu tot soiul de covoare myrisheze țesute într-o bogăție de culori. O masă ornamentată de lemn era înconjurată de scaune de campanie. Patul

de puf era plin de perne moi, iar într-un mangal ardea tămâie parfumată.

Ser Uthor ședea la masă, cu un morman de aur și argint în față și o carafă de vin alături, numărând monedele împreună cu scutierul său, un ins greoi, cam de vârsta lui Dunk. Din când în când, Melcul mușca o monedă sau punea o alta deoparte.

— Văd că am încă multe să te învăț, Will, îl auzi Dunk spunând. Moneda asta a fost ciuntită, cealaltă răzuită. Iar asta? O monedă de aur îi săltă pe degete. Uită-te la monede, înainte să le iei. Ține și spune-mi ce vezi.

Dragonul se răsuci în aer. Will încercă să prindă moneda, dar ea se lovi de degete și căzu pe jos. Fu nevoit să se lase pe genunchi, ca s-o caute. Când o găsi, o răsuci de două ori înainte de-a spune.

— Asta e bună, stăpâne. Are un dragon pe-o parte și un rege pe alta…

Underleaf aruncă o privire spre Dunk.

— Omul spânzurat. Mă bucur să te văd mișcându-te, ser. Mă temeam că te-am omorât. Îmi faci, te rog, favoarea să-l informezi pe scutierul meu cu privire la natura dragonilor? Will, dă-i lui Ser Duncan moneda.

Dunk n-avu încotro și o luă. *M-a doborât de pe cal. Vrea să fac și tumbe pentru el?* Încruntându-se, cântări moneda în palmă, examină ambele fețe și o vârî în gură.

— Aur, nici răzuit, nici ciuntit. Pare să aibă greutatea bună. Eu aș lua-o și pe asta, ser. Ce nu-i bine cu ea?

— Regele.

Dunk o privi mai atent. Fața de pe monedă era tânără, proaspăt bărbierită și frumoasă. Regele Aerys avea barbă pe monedele sale, la fel ca bătrânul Rege Aegon. Regele Daeron, care venise pe tron între ei, fusese proaspăt bărbierit, dar nu era chipul lui. Moneda nu părea destul de uzată ca să fie de dinaintea lui Aegon cel Netrebnic. Dunk privi încruntat cuvântul de sub cap. Șase litere.

Arătau la fel cu cele pe care le văzuse pe alți dragoni. DAERON, stătea scris, dar Dunk cunoștea chipul lui Daeron cel Bun și acesta nu era el. Când se uită mai bine, văzu ceva ciudat la forma celei de-a patra litere…

— *Daemon,* izbucni el. Scrie *Daemon.* N-a existat niciodată vreun rege Daemon, deși, doar…

— … Pretendentul, Daemon Blackfyre, și-a bătut propriile monede în timpul rebeliunii sale.

— E aur, totuși, insistă Will. Dacă e aur, ar trebui să fie la fel de bun ca toți ceilalți dragoni, stăpâne.

Melcul îi dădu o palmă peste tâmplă.

— Cretinule. Da, e aur. Aurul unui rebel. Aurul unui trădător. E o trădare să deții asemenea monede și o trădare de două ori mai mare să le dai mai departe. Va trebui s-o dau la topit. Îl lovi din nou pe bărbat. Piei din fața mea! Acest bun cavaler și cu mine avem de discutat.

Will ieși valvârtej din cort.

— Ia loc, spuse politicos Ser Uthor. Dorești vin?

Aici, în cortul lui, Underleaf părea alt om decât la ospăț. *Melcul se ascunde în cochilia sa*, își aminti Dunk.

— Nu, mulțumesc.

Dunk îi aruncă moneda înapoi lui Ser Uthor. *Aurul unui trădător. Aurul lui Blackfyre. Mi-a spus Egg că ăsta e turnirul unui trădător, dar n-am vrut să-l ascult.* Îi datora băiatului scuze.

— O jumătate de cupă, insistă Underleaf. După cum vorbești, mi se pare că ai nevoie. Umplu două cupe cu vin și îi întinse una lui Dunk. Fără armură, arăta mai mult a negustor decât a cavaler. Ai venit pentru plată, presupun.

— Da. Dunk luă vinul. Poate avea să-i alunge durerea de cap. Mi-am adus calul, armele și armura. Ia-le și primește complimentele mele.

Ser Uthor zâmbi.

— Iar aici vin eu și-ți spun că ai luptat vitejește.

Dunk se întrebă dacă vitejește era un fel de-a zice „stângaci“.

— Frumos din partea ta că spui asta, dar…

— Cred că nu m-ai auzit bine, ser. Aș fi prea îndrăzneț dacă te-aș întreba cum ai devenit cavaler, ser?

— Ser Arlan de Pennytree m-a găsit în Fundătura Puricilor, alergând după porci. Bătrânul lui scutier fusese ucis pe Câmpul Ierbii Roșii, așa că avea nevoie de cineva să aibă grijă de cal și să-i curețe armura. Mi-a promis c-o să mă învețe să mânuiesc sabia și lancea și să călăresc, dacă vin să-l slujesc, și așa am făcut.

— O poveste fermecătoare… deși, dacă aș fi în locul tău, n-aș pomeni partea cu porcii. Și unde e Ser Arlan al tău acum, rogu-te?

— A murit. Eu l-am îngropat.

— Înțeleg. L-ai dus acasă la Pennytree?

— Nu știam unde se află. Dunk nu văzuse niciodată locul de baștină al bătrânului. Ser Arlan vorbea rar despre el, nu mai mult decât era dornic Dunk să vorbească despre Fundătura Puricilor. L-am îngropat pe un deal, cu fața spre apus, ca să poată vedea soarele asfințind.

Scaunul de campanie scârțâi din toate încheieturile sub greutatea lui Dunk.

Ser Uthor se așeză la loc.

— Am armura mea și un cal mai bun decât al tău. Ce să fac cu o mârțoagă bătrână, o platoșă zobită și o armură ruginită?

— Pate Cap de Oțel a făcut armura aia, zise Dunk, cu o undă de furie în glas. Egg a avut mare grijă de ea. Armura mea n-are nicio pată de rugină, iar oțelul e bun și rezistent.

— Rezistent și greu, se plânse Ser Uthor, și prea mare pentru un om de talie normală. Ești neobișnuit de mare, Duncan Vlăjganule. Cât despre calul tău, e prea bătrân ca să-l poți călări și prea ațos ca să-l poți mânca.

— Tunet nu mai e așa de tânăr cum era, recunoscu Dunk, iar armura mea e mare, așa cum spui. Dar ai putea s-o vinzi. La Lannisport și la Debarcaderul Regelui, sunt o grămadă de fierari care te-ar scăpa de ea.

— Pentru a zecea parte din cât valorează, probabil, remarcă Ser Uthor, și doar ca s-o topească pentru metal. Nu. De argint dulce am eu nevoie, nu de fier vechi. Moneda regatului. Acum, vrei să-ți răscumperi armele sau nu?

Dunk răsuci cupa de vin în mâini, încruntându-se. Era din argint masiv, cu un șir de melci de aur încrustați în jurul gurii. Vinul era tot auriu și înfocat pe limbă.

— Dacă tot ce-ar zbura s-ar mânca, da, aș plăti. Bucuros. Numai că…

— N-ai nicio lețcaie.

— Dacă mi-ai… mi-ai da înapoi calul și armura, aș putea plăti răscumpărarea mai târziu. Îndată ce-aș găsi bani.

Melcul părea amuzat.

— Unde ai găsi, rogu-te?

— Aș putea să intru în slujba unui lord sau… Îi era greu să rostească vorbele. Îl făceau să se simtă ca un cerșetor. S-ar putea să dureze câțiva ani, dar ți-aș plăti, îți jur.

— Pe onoarea ta de cavaler?

Dunk roși.

— Aș putea să mă iscălesc pe un pergament.

— Mâzgăleala unui cavaler rătăcitor pe o bucată de hârtie. Ser Uthor își dădu ochii peste cap. Bună de șters la fund. Nimic altceva.

— Și tu ești cavaler rătăcitor.

— Acum mă jignești. Merg unde vreau și nu slujesc pe nimeni, în afară de mine însumi, e adevărat, dar au trecut mulți ani de când am dormit ultima oară într-un tufiș. Găsesc că hanurile sunt mult mai confortabile. Eu sunt cavaler de turniruri, cel mai bun pe care vei avea ocazia să-l întâlnești vreodată.

— Cel mai bun? Aroganța aceea îl înfurie pe Dunk. Uraganul Râzător s-ar putea să nu fie de acord, ser. Nici Leo Ghimpe-Lung, nici Bruta din Bracken. La Ashford, nimeni nu vorbea de melci. De ce oare dacă ești un campion de turniruri atât de renumit?

— M-ai auzit tu pe mine să-mi spun „campion“? Asta înseamnă să ai renume. Aș prefera mai degrabă să am sifilis. Nu, mulțumesc. Am să câștig următorul duel, da, dar, la sfârșit, am să pierd. Butterwell are treizeci de dragoni pentru cavalerul care iese al doilea, asta-mi va fi de-ajuns… dimpreună cu niște răscumpărări și câștigul din rămășaguri. Arătă către mormanele de cerbi de argint și dragoni de aur de pe masă. Pari un bărbat sănătos și foarte mare. Statura îi impresionează întotdeauna pe nătărăi, deși nu înseamnă mai nimic în duel. Will a fost în stare să parieze trei la unu împotriva mea. Lordul Shawney a pariat cinci la unu, neghiobul. Luă în mână un cerb de argint și îl făcu să se învârtă, dându-i un bobârnac cu degetele-i lungi. Bătrânul Taur va cădea următorul. Apoi Cavalerul Mâțișorilor, dacă supraviețuiește până atunci. Dată fiind starea de spirit, o să am un câștig frumușel din pariuri, împotriva amândurora. Oamenii de rând își iubesc eroii din partea locului.

— Ser Glendon are sânge de erou! se repezi Dunk.

— O, sper sincer. Sângele de erou ar trebui să fie bun pentru doi la unu. Sângele de târfă atrage șanse mai slabe. Ser Glendon nu scapă nicio ocazie să vorbească despre pretinsul său tată, dar n-ai observat că nu pomenește niciodată despre maică-sa? Are motive întemeiate. E născut dintr-o vivandieră. Penny Jenny i se spunea, până la Bătălia de la Câmpul Ierbii Roșii. În noaptea de dinaintea luptei, s-a culcat cu atâția bărbați, încât, după aceea, i s-a spus Jenny Iarbă-Roșie. Globul de Foc a avut-o înainte de asta, nu mă îndoiesc, dar au avut-o și alți o sută. Amicul nostru Glendon

merge cam departe cu presupunerile, pare-mi-se. Nici măcar nu are părul roșu.

Sânge de erou, gândi Dunk.

— Spune că e cavaler.

— O, atâta lucru e adevărat. Băiatul și sora lui au crescut într-un bordel numit Mâțișorul. După ce Penny Jenny a murit, celelalte târfe au avut grijă de ei și l-au hrănit pe băiat cu povestea născocită de mama lui, cum că era din sămânța Globului de Foc. Un scutier bătrân care locuia prin preajmă l-a instruit pe băiat, atâta cât a putut, în schimbul berii și al plăcerilor, dar, fiind doar scutier, acesta nu putea să-l facă pe micul bastard cavaler. Acum o jumătate de an, însă, un grup de cavaleri s-au nimerit la bordel și un anume Ser Morgan Dunstable a făcut o pasiune, în aburii beției, pentru sora lui Ser Glendon. Întâmplarea a făcut ca sora să fie încă fecioară, iar Dunstable nu avea destui bani să plătească prețul virginității ei. Așadar, s-a făcut un târg. Ser Morgan l-a făcut pe fratele ei cavaler, chiar acolo, în bordel, în fața a douăzeci de martori, apoi surioara lui l-a dus sus și l-a lăsat să-i culeagă floarea fecioriei. Și cu asta, basta.

Orice cavaler putea să facă pe altul cavaler. Pe când îi era scutier lui Ser Arlan, Dunk auzise povești despre bărbați care-și cumpăraseră titlul cu o favoare sau o amenințare, ori cu un sac de arginți, dar niciodată cu fecioria propriei surori.

— E doar o poveste, se auzi Dunk zicând. Nu poate fi adevărat.

— Am auzit-o de la Kirby Pimm, care susține că a fost de față, martor la ceremonie. Ser Uthor ridică din umeri. Fiu de erou, fiu de târfă sau amândouă, când mă va înfrunta, băiatul o să cadă.

— Poate că sorții o să-ți dea alt adversar.

Ser Uthor arcui o sprânceană.

— Cosgrove e la fel de disperat după argint ca oricare altul. Te asigur, am să nimeresc cu Bătrânul Taur data viitoare, apoi cu băiatul. N-ai vrea să pariezi pe asta?

— Nu mai am cu ce să pariez. Dunk nu știa ce anume îl tulbura mai mult: faptul că Melcul îl mituia pe maestrul de turnir ca să aibă adversarul pe care-l dorea sau faptul că omul îl dorise pe el în duel. Se ridică în picioare: Am spus ce-am venit să spun. Calul și sabia mea îți aparțin, la fel și toată armura.

Melcul își împreună vârfurile degetelor.

— Poate că rezolvăm altfel. Nu ești complet lipsit de talent. Știi să cazi minunat. Buzele lui Ser Uthor sclipiră când zâmbi. Îți înapoiez armele și armura… dacă te pui în slujba mea.

— În slujba ta? Dunk nu înțelegea. Ce fel de slujbă? Ai scutier. Ai vreun castel de păzit?

— S-ar putea, dacă aș avea un castel. La drept vorbind, prefer un han bun. Costă prea mult să întreții un castel. Nu, serviciul pe care ți l-aș cere ar fi să mă înfrunți în alte câteva turniruri. Douăzeci ar fi de ajuns. Poți face asta, nu-i așa? Vei avea a zecea parte din câștigurile mele și, pe viitor, îți promit că am să te lovesc în pieptul ăla mare, nu în cap.

— Vrei să umblu de colo-colo cu tine ca să mă dobori de pe cal?

Ser Uthor chicoti încântat.

— Ești un individ atât de robust, încât nimeni n-ar crede vreodată că un bătrân gârbovit cu un melc pe scut ar putea să te doboare. Ser Uthor își frecă bărbia. Ai nevoie de un nou blazon, dacă tot veni vorba. Omul spânzurat e destul de înfiorător, recunosc, dar… e cam prea spânzurat, nu? Mort și înfrânt. E nevoie de ceva feroce. Un cap de urs, poate. Un craniu. Sau, și mai bine, trei cranii. Un prunc înfipt într-o suliță. Și ar trebui să-ți lași părul lung și barbă, cu cât mai sălbatică și mai neîngrijită, cu atât mai bine. Există mai multe asemenea mici turniruri decât știi. Cu ce m-aș alege din rămășaguri, am putea câștiga destul ca să cumpărăm un ou de dragon, până nu…

— … se află că nu am nicio șansă? Mi-am pierdut armura, nu onoarea. Ai să primești calul și armura mea. Nimic altceva.

— Mândria nu-i șade bine cerșetorului, ser. Ai putea să ajungi mult mai rău decât să călătorești cu mine. Cel puțin eu te-aș putea învăța câte ceva despre turniruri, în privința cărora ești total neștiutor în momentul de față.

— M-ai face de râsul lumii.

— Ceea ce am și făcut mai devreme. Până și un măscărici trebuie să mănânce.

Lui Dunk îi venea să-i strivească zâmbetul pe față.

— Înțeleg de ce ai un melc pe scut. Nu ești un cavaler adevărat.

— Vorbești ca un adevărat mocofan. Ești atât de orb încât nu poți vedea în ce pericol ești? Ser Uthor lăsă jos cupa. Știi de ce te-am lovit unde te-am lovit, ser? Se ridică în picioare și îl atinse pe Dunk ușor pe piept: o măciulie plasată aici te-ar fi doborât la pământ la fel de repede. Capul e o țintă mai mică, lovitura e mai dificil de dat… deși e mai probabil să fie mortală. Am fost plătit să te lovesc acolo.

— Plătit? Dunk se dădu înapoi. Ce vrei să spui?

— Șase dragoni oferiți în avans, alți patru promiși la moartea ta. O sumă meschină pentru viața unui cavaler. Fii recunoscător pentru asta. Dacă mi s-ar fi oferit mai mult, poate că ți-aș fi înfipt vârful lăncii în ochi.

Pe Dunk îl cuprinse din nou amețeala.

De ce-ar plăti cineva ca să mă vadă mort? N-am făcut niciun rău nimănui la Zidurile Albe. Dunk era convins că nimeni nu-l ura într-atât, în afară de fratele lui Egg, Aerion, iar Prințul Strălucitor era exilat, dincolo de Marea Îngustă.

— Cine te-a plătit? întrebă el.

— Un slujitor mi-a adus aurul în zori, la scurt timp după ce maestrul turnirului a bătut în cuie

perechile. Avea fața ascunsă de glugă și n-a rostit numele stăpânului său.

— Dar de ce? făcu Dunk.

— N-am întrebat. Ser Uthor umplu cupa din nou. Cred că ai mai mulți dușmani decât știi, Ser Duncan. Cum să nu? Unii ar zice că ești cauza tuturor nenorocirilor noastre.

Dunk simți o mână rece strângându-i inima.

— La ce te referi?

Melcul ridică din umeri.

— N-oi fi fost eu la Ashford, dar turnirurile sunt pâinea mea. Le urmăresc de departe, așa cum un maester urmărește stelele. Știu cum un anume cavaler rătăcitor a provocat un duel judiciar de șapte, care a condus la moartea lui Baelor Sfarmă-Lance de mâna fratelui său, Maekar. Ser Uthor se așeză și-și întinse picioarele: Prințul Baelor era foarte iubit. Prințul Strălucitor avea și el prieteni, care nu vor fi uitat cauza exilului său. Gândește-te la oferta mea, ser. Poate că melcul lasă o dâră murdară în urma lui, dar puțină murdărie nu face niciun rău… în timp ce, dacă dansezi cu dragonii, s-ar putea să te arzi.

Ziua părea mai mohorâtă când Dunk ieși din cortul Melcului. Norii de la răsărit deveniseră mai mari și mai întunecați, iar soarele cobora spre apus, proiectând umbre lungi peste curte. Dunk îl găsi pe scutierul Will examinând picioarele lui Tunet.

— Unde-i Egg? îl întrebă.

— Băiatul chel? De unde să știu eu? A fugit undeva.

Nu poate suporta despărțirea de Tunet, hotărî Dunk. *Trebuie să fie la cort, cu cărțile.*

Însă nu era acolo. Cărțile erau acolo, legate ordonat într-un teanc, lângă sacul de dormit al lui Egg, dar nici urmă de băiat. Ceva nu era în regulă. Dunk simțea asta. Egg n-ar fi plecat fără permisiunea lui.

La câțiva pași, în fața unui pavilion vărgat, doi oșteni cărunți beau bere de orz.

— … la naiba, o dată mi-a fost de-ajuns, bodogăni unul. Iarba a fost verde când a răsărit soarele, da… Se întrerupse când celălalt îl atenționă și abia atunci îl observă pe Dunk. Ser?

— Mi-ai văzut scutierul? Egg îl cheamă.

Bărbatul își scărpină mirișteа albă de sub ureche.

— Îl țin minte. Cu păr mai puțin ca mine și o gură de trei ori cât el. Câțiva dintre ceilalți flăcăi l-au îmbrâncit puțintel, dar asta a fost aseară. Nu l-am mai văzut de-atunci, ser.

— L-au speriat, zise tovarășul său.

Dunk îi aruncă o privire aspră.

— Dacă se întoarce, spuneți-i să mă aștepte aici.

— Da, ser. Așa vom face.

Poate că s-a dus doar să privească luptele. Dunk porni înapoi către terenurile de turnir. Trecând pe lângă grajduri, dădu peste Ser Glendon Ball, care-și peria frumosul cal murg.

— L-ai văzut pe Egg? îl întrebă.

— A trecut în goană acum câteva clipe. Ser Glendon scoase un morcov din buzunar și i-l dădu murgului. Îți place noua mea iapă? Lordul Costayne și-a trimis scutierul s-o răscumpere, dar i-am spus să-și păstreze banii. Am de gând s-o păstrez pentru mine.

— Nobilului lord n-o să-i placă asta.

— Nobilul lord a zis că n-am dreptul să-mi pun un astru de foc pe scut. Mi-a spus că blazonul meu ar trebui să fie un mănunchi de mâțișori. Nobilul lord poate să se ducă la dracu'.

Dunk nu-și putu stăpâni un zâmbet. Mâncase și el la masa asta, înghițind aceleași mâncăruri amare servite de unii ca Prințul Strălucitor sau Ser Steffon Fossoway. Simți o anumită apropiere față de țâfnosul tânăr cavaler. *Din câte știu, și mama mea a fost tot târfă.*

— Câți cai ai câștigat?

Ser Glendon ridică din umeri.

— Le-am pierdut șirul. Mortimer Boggs încă îmi datorează o iapă. A zis că mai bine-o mănâncă decât s-o călărească bastardul unei târfe. Și și-a ciopârțit armura cu toporul, înainte să mi-o trimită. E plină de găuri. Presupun că mai pot căpăta ceva pentru metal. Părea mai mult trist decât furios. Exista un grajd lângă… lângă hanul unde am crescut. Am lucrat acolo pe când eram copil și, când puteam, șterpeleam caii când stăpânii lor erau ocupați. M-am priceput întotdeauna la cai, mârțoage, armăsari, buiestrași, cai de tracțiune, cai de plug, cai de luptă… pe toți i-am călărit. Până și un bidiviu de nisip dornishean. Am cunoscut un bătrân care m-a învățat cum să-mi fac o lance. Credeam că, dacă le arăt tuturor cât sunt de bun, n-o să aibă încotro și o să mă recunoască drept fiu al tatălui meu. Dar nu vor. Nici acum. Pur și simplu nu vor.

— Unii n-o să vrea niciodată, îi spuse Dunk. Orice-ai face. Alții, însă… Nu sunt toți la fel. Am întâlnit câțiva oameni de treabă. Rămase pe gânduri o clipă. Când turnirul se termină, Egg și cu mine avem de gând s-o luăm spre Nord. Să ne punem în slujba Casei Stark, la Winterfell, și să luptăm împotriva oamenilor de fier. Ai putea veni cu noi.

Nordul era o lume în sine, după cum spunea mereu Ser Arlan. Nimeni de-acolo n-avea să știe povestea lui Penny Jenny și a Cavalerului Mâțișorilor. *Nimeni n-o să râdă de tine acolo. Te vor cunoaşte doar după sabia ta şi te vor judeca doar după valoarea ta.*

Ser Glendon îi aruncă o privire bănuitoare.

— De ce-aș vrea eu să fac asta? Vrei să spui că trebuie să fug și să mă ascund?

— Nu, doar mă gândeam… două săbii în loc de una. Drumurile nu mai sunt atât de sigure ca odinioară.

— E-adevărat, zise băiatul, fără tragere de inimă, dar tatălui meu i s-a promis cândva un loc în Garda Regelui. Am de gând să revendic mantia albă pe care el n-a apucat s-o poarte.

Ai tot atâtea șanse să porți mantia albă ca și mine, îi veni lui Dunk să spună. *Mama ta a fost o vivandieră, iar eu am ieșit din canalele Fundăturii Puricilor. Regii nu-i copleșesc cu onoruri pe cei de teapa mea și-a ta.* Dar băiatul n-ar fi fost încântat să audă acest adevăr. Așadar, Dunk se mulțumi să spună.

— Braț puternic, atunci!

Făcuse doar câțiva pași, când Ser Glendon strigă după el.

— Ser Duncan, așteaptă! Eu… eu n-ar fi trebuit să fiu atât de tăios. Un cavaler trebuie să fie curtenitor, spunea mama. Băiatul părea că nu-și găsește cuvintele. Lordul Peake a venit să mă vadă după primul meu duel. Mi-a oferit un loc la Starpike. Spunea că se apropie o furtună cum n-a mai văzut Westerosul de generații, că va avea nevoie de săbii și de oameni care să le mânuiască. Oameni loiali, care știu să se supună.

Lui Dunk îi venea greu să creadă. Gormon Peake își exprimase limpede disprețul față de cavalerii rătăcitori, atât pe drum, cât și pe acoperiș, dar oferta era generoasă.

— Peake e un lord mare, spuse el cu prudență, dar… dar nu un om în care aș avea încredere.

— Nu. Băiatul roși. A fost un prinț. Zicea că are să mă ia în slujba lui… dar mai întâi trebuia să-i dovedesc loialitatea. Avea să aibă grijă ca următorul meu adversar să fie prietenul lui, Scripcarul, și voia să jur că am să pierd.

Dunk îl credea. Își dădea seama că ar fi trebuit să fie șocat, dar, cumva, nu era.

— Și ce-ai răspuns?

— Am spus că s-ar putea să nu reușesc să pierd în fața Scripcarului nici dacă încerc. Și că deja am doborât de pe cal adversari mai buni decât el, iar

oul de dragon va fi al meu până diseară. Ball zâmbi firav. N-a fost răspunsul pe care-l voia. M-a făcut nătărău și mi-a spus că mai bine mi-aș păzi spatele. Scripcarul are mulți prieteni, așa a zis, iar eu n-am niciunul.

Dunk îi puse o mână pe umăr și-l strânse.

— Ai unul, ser. Doi, după ce-l găsesc pe Egg.

Băiatul îl privi în ochi și clătină din cap.

— E plăcut să știi că încă mai există cavaleri adevărați.

Dunk apucă să-l vadă bine pentru prima oară pe Ser Tommard Heddle în timp ce-l căuta pe Egg prin mulțimea din preajma terenului de turnir. Îndesat și vânjos, cu pieptul bombat, ginerele Lordului Butterwell purta o platoșă neagră, peste hainele de piele fiartă, și un coif împodobit, de forma unui demon bălos, acoperit de solzi. Calul lui era cu trei palme mai înalt decât Tunet și cu peste zece kilograme mai greu, un animal monstruos în armură de zale. Toată acea povară de fier îi încetinea mișcările, așa că, până la sfârșitul rundei, Heddle rămase într-un galop mic, dar asta nu-l împiedică să isprăvească repede cu Ser Clarence Charlton. Pe când Charlton era scos pe targă de pe teren, Heddle își dădu jos coiful demonic. Avea capul mare și pleșuv, barba neagră și rară. Buboaie roșii, umflate, îi supurau pe obraji și pe gât.

Dunk cunoștea acel chip. Heddle era cavalerul care-l amenințase în dormitor, când a atins oul de dragon, omul cu vocea groasă pe care-l auzise vorbind cu Lordul Peake.

Un vălmășag de vorbe îi năvăli în minte: *ospăț de cerșetori ne-ai așternut… seamănă băiatul cu tatăl lui?… Oțelul Înverșunat… nevoie de o sabie… Bătrânul Papă-Lapte se aștepta… seamănă băiatul cu tatăl lui… te asigur, Corbul Sângelui nu visează… seamănă băiatul cu tatăl lui?…*

Privi încordat în tribune, întrebându-se dacă nu cumva Egg izbutise să-și ocupe locul cuvenit printre oamenii de vază. Însă băiatul nu era de zărit. Butterwell și Frey lipseau și ei, deși soția lui Butterwell era tot pe locul ei, cu un aer plictisit și iritat. *Straniu*, cugetă Dunk. Era castelul lui Butterwell, nunta lui, iar Frey era tatăl miresei sale. Acest turnir era în onoarea lor. Unde să se fi dus?

— Ser Uthor Underleaf! bubui heraldul. O umbră trecu peste fața lui Dunk, când soarele a fost înghițit de un nor. Ser Theomore din Casa Bulwer, Bătrânul Taur, un cavaler de la Coroana Neagră. Veniți și vă dovediți vitejia!

Bătrânul Taur era o apariție fioroasă, în armura-i roșie ca sângele și cu coarnele negre de taur ce se înălțau din coif. Dar a avut nevoie de ajutorul unui scutier vânjos ca să se urce pe cal, iar felul în care-și întorcea mereu capul în timp ce înainta sugera că Ser Maynard avusese dreptate în privința ochiului său. Cu toate astea, bărbatul a fost întâmpinat cu puternice urale când a intrat pe teren.

Nu de aceeași primire avu parte Melcul, ceea ce, fără doar și poate, își și dorea. La prima ciocnire, ambii cavaleri loviră pieziș. La ce-a de-a doua, Bătrânul Taur își rupse lancea de scutul lui Ser Uthor, în timp ce lovitura Melcului își rată complet ținta. Același lucru se întâmplă la cea de-a treia și, de data asta, Ser Uthor se clătină ca și cum ar fi fost gata să cadă. *Se preface,* își dădu seama Dunk. *Trage de timp, ca să-și sporească șansele pentru data viitoare.* Nu trebuia decât să arunce o privire împrejur ca să-l vadă pe Will la treabă, încheind pariuri pentru stăpânul lui. Abia atunci și-a dat seama că și-ar fi putut îngroșa punga și el de pe urma Melcului, cu un gologan, doi. *Dunk Nătărăul, prost de dă-n gropi.*

Bătrânul Taur căzu la cea de-a cincea ciocnire, doborât într-o parte de o măciulie care îi alunecă

abil peste scut, izbindu-l în piept. În cădere, piciorul i se agăță în scară și bărbatul a fost târât vreo patruzeci de metri până când oamenii lui au reușit să-i potolească armăsarul. Targa își făcu din nou apariția, să-l ducă pe Bătrânul Taur la maester. Câteva picături de ploaie începură să cadă, în timp ce Bulwer era scos de pe teren, întunecându-i tunica acolo unde picau. Dunk îl privi cu fața împietrită. Se gândea la Egg. *Dacă acest dușman secret al meu a pus mâna pe el?* Era o posibilitate demnă de luat în calcul. *Băiatul n-are nicio vină. Dacă are cineva o socoteală cu mine, n-ar trebui să plătească el pentru asta.*

Dunk îl găsi pe Ser John Scripcarul în toiul pregătirilor pentru următoarea confruntare. De el se ocupau nu mai puțin de trei scutieri, prinzându-i în catarame armura și îngrijindu-se de valtrapul calului, în timp ce Lordul Alyn Cockshaw stătea în apropiere, bând vin îndoit cu apă, cu un aer chinuit și arțăgos. Când a dat cu ochii de Dunk, Lordul Alyn scuipă, vărsându-și vin pe piept.

— Cum de mai ești pe picioarele tale? Melcul ți-a strivit fața.

— Pate Cap de Oțel mi-a făcut un coif zdravăn, lordul meu. Și am capul tare ca un bolovan, cum obișnuia să spună Ser Arlan.

Scripcarul râse.

— Nu-l lua în seamă pe Alyn. Bastardul Globului de Foc l-a doborât de pe cal, de a căzut direct pe dosul ăla dolofan. Așa că acum a hotărât că urăște toți cavalerii rătăcitori.

— Bubosul ăla nenorocit nu e fiul lui Quentyn Ball, zise apăsat Alyn Cockshaw. Nici n-ar fi trebuit să-l lase să concureze. Dacă asta ar fi fost nunta mea, aș fi pus să fie biciuit pentru aroganță.

— Ce fată s-ar mărita cu tine? făcu Ser John. Iar aroganța lui Ball e mult mai puțin sâcâitoare decât aerul tău morocănos. Ser Duncan, ești cumva prieten cu Galtry cel Verde? Trebuie să-l despart curând de calul său.

Dunk nu se îndoia de asta.

— Nu-l cunosc, lordul meu.

— Vrei o cupă de vin? Niște pâine cu măsline?

— Doar o vorbă, lordul meu.

— Poți avea toate vorbele pe care le dorești. Hai să ne retragem în pavilionul meu. Scripcarul îi ține clapa de la intrare, lăsându-l să treacă. Tu nu, Alyn. Ți-ar prinde bine ceva mai puține măsline, la drept vorbind.

Înăuntru, Scripcarul i se adresă din nou lui Dunk.

— Știam că Ser Uthor nu te-a ucis. Visele nu mă înșală niciodată. Iar Melcul trebuie să mă înfrunte destul de curând. După ce-l dobor de pe cal, am să-i cer armele tale și armura înapoi. Și calul, cu toate că meriți unul mai bun. Accepți unul în dar din partea mea?

— Eu… nu… n-aș putea face asta. Gândul îl stânjeni pe Dunk. Nu vreau să fiu nerecunoscător, dar…

— Dacă te neliniștește gândul datoriei, lasă-l deoparte. N-am nevoie de argintul tău, ser. Doar de prietenia ta. Cum să te numeri printre cavalerii mei, fără cal?

Ser John își puse mănușile de zale și își îndoi degetele.

— Scutierul meu a dispărut.

— Poate c-a fugit cu vreo fată.

— Egg e prea tânăr pentru fete, lordul meu. Nu m-ar fi părăsit niciodată de bunăvoie. Iar dacă aș muri, ar sta lângă mine până când mi s-ar răci trupul. Calul lui e tot aici. La fel și catârul.

— Dacă vrei, le-aș putea cere oamenilor mei să-l caute.

Oamenii mei. Lui Dunk nu-i plăcea cum sună. *Un turnir pentru trădători,* gândi el.

— Tu nu ești cavaler rătăcitor.

— Nu. Zâmbetul Scripcarului era plin de un farmec copilăresc. Dar știai asta de la bun început.

Mi-ai spus întruna „lordul meu“ de când ne-am întâlnit pe drum. De ce?

— Felul în care vorbești. Felul în care arăți. Felul cum te porți. *Dunk Nătărăul, prost de dă-n gropi.* Azi-noapte, sus, pe acoperiș, ai spus unele lucruri…

— Vinul mă face să vorbesc prea mult, dar e adevărat tot ce-am spus. Suntem făcuți unul pentru altul, tu și cu mine. Visele mele nu mint.

— Visele tale nu mint, zise Dunk, însă tu, da. John nu este numele tău adevărat, nu-i așa?

— Nu.

Ochii Scripcarului scânteiară poznaș.

Are ochii lui Egg.

— Numele lui adevărat va fi dezvăluit cât de curând, celor care trebuie să-l afle. Lordul Gormon Peake se strecurase în pavilion, privind încruntat. Cavaler rătăcitor, te previn…

— O, încetează, Gormy, zise Scripcarul. Ser Duncan e de-al nostru sau va fi în curând. Ți-am spus, l-am visat. Afară, goarna heraldului sună. Scripcarul întoarse capul: Mă cheamă pe teren. Te rog să mă scuzi, Ser Duncan. Putem să ne reluăm discuția după ce isprăvesc cu Ser Galtry cel Verde.

— Braț puternic! îi ură Dunk.

Așa era politicos…

Lordul Gormon mai zăbovi după plecarea lui Ser John.

— Visele lui o să ne omoare pe toți.

— Cum l-ați cumpărat pe Ser Galtry? se pomeni Dunk întrebând. A ajuns argintul sau pretinde aur?

— Văd că cineva a vorbit. Peake se așează pe un scaun de campanie. Am o duzină de oameni afară. Ar trebui să-i chem înăuntru și să le cer să-ți taie beregata, ser.

— De ce n-o faci?

— Alteța Sa s-ar supăra.

Alteța Sa. Dunk se simți de parcă ar fi primit un pumn în burtă. *Alt Dragon Negru,* gândi el. *Altă Rebeliune Blackfyre. Și, în curând, alt Câmp al*

Ierbii Roșii. Iarba n-a fost roșie când a răsărit soarele.

— De ce această nuntă?

— Lordul Butterwell a vrut o soție tânără, să-i încălzească patul, iar Lordul Frey avea o fiică oarecum pângărită. Nunta lor a oferit un pretext plauzibil pentru întrunirea câtorva lorzi care împărtășesc aceleași opinii. Majoritatea celor invitați aici au luptat cândva pentru Dragonul Negru. Ceilalți au motive să deteste domnia Corbului Sângelui ori să aibă propriile nemulțumiri sau ambiții. Mulți dintre noi au avut fii sau fiice duse la Debarcaderul Regelui, ca zălog al viitoarei noastre loialități, dar majoritatea ostaticilor au pierit în timpul Marii Epidemii de Primăvară. Nu mai avem mâinile legate. Vremea noastră a sosit. Aerys e slab. E un om al cărților, nu un războinic. Oamenii din popor abia dacă-l cunosc, iar ceea ce știu despre el nu le place. Lorzii lui nu-l iubesc nici atât. Tatăl său a fost slab și el, e adevărat, dar când i-a fost amenințat tronul, și-a trimis fiii la luptă în locul lui. Baelor și Maekar, ciocanul și nicovala… Dar Baelor Sfarmă-Lance nu mai e, iar Prințul Maekar stă îmbufnat la Castelul Verii, certat și cu regele, și cu Mâna.

Da, gândi Dunk, *iar acum un cavaler rătăcitor nesăbuit i-a dat fiul preferat pe mâna dușmanilor săi. Ce cale mai bună să te asiguri că prințul nu se clintește din Castelul Verii?*

— Mai e și Corbul Sângelui, spuse Dunk. El nu e slab.

— Nu e, fu de acord Lordul Peake, dar nimeni nu iubește un vrăjitor, iar fratricizii sunt blestemați în ochii zeilor și ai oamenilor. La primul semn de slăbiciune sau înfrângere, oamenii Corbului Sângelui se vor topi ca ninsorile verii. Iar dacă visul prințului se adeverește, și aici, la Zidurile Albe, se naște un dragon…

Dunk termină fraza în locul lui.

— … tronul este al tău.

— Al lui, punctă Lordul Gormon Peake. Eu nu sunt decât un umil servitor. Se ridică. Să nu încerci să părăsești castelul, ser. Dacă o faci, am s-o iau drept o dovadă de trădare și vei răspunde cu viața. Am mers prea departe ca să mai dăm înapoi.

Cerul plumburiu revărsa șiroaie de ploaie când John Scripcarul și Ser Galtry cel Verde își luară în mâini lăncile noi, la capetele opuse ale terenului. Unii dintre oaspeți se retrăgeau către sala mare, cuibăriți sub mantii.

Ser Galtry călărea un armăsar alb. O pană verde, pleoștită, îi împodobea coiful, aidoma celei de la grumăjerul calului său. Mantia pe care-o purta era un amestec de bucăți de material, fiecare având altă nuanță de verde. Apărătorile pentru picioare și mănușile de zale scânteiau, incrustate cu aur, iar pe scut erau înfățișați nouă chefali de jad, pe un fond verde-praz. Până și barba îi era vopsită verde, după moda bărbaților din Tyrosh, de dincolo de Marea Îngustă.

De nouă ori atacară cu lăncile înclinate Ser Galtry și Scripcarul, cavalerul verde al peticelor și tânărul lord al săbiilor și al scripcilor de aur, și de nouă ori li se sfărâmară lăncile. La cea de-a opta înfruntare, pământul începuse deja să se înmoaie și armăsarii imenși săltau prin bălți, împroșcând apa de ploaie. La cea de-a noua, Scripcarul se dezechilibră, dar se redresă înainte să cadă de pe cal.

— Bine lovit! strigă el, râzând. Aproape că m-ai doborât, ser.

— Încă puțin! strigă prin ploaie cavalerul verde.

— Nu, nu cred.

Scripcarul își azvârli cât colo lancea sfărâmată și un scutier îi dădu o alta în loc.

Următoarea înfruntare a fost și ultima. Lancea lui Ser Galtry trecu fără efect peste scutul Scripcarului, iar Ser John îl izbi pe cavalerul verde direct în piept, doborându-l din șa. Un imens val

mocirlos se stârni când Ser Galtry atinse pământul. Spre răsărit, Dunk zări scânteierea îndepărtată a unui fulger.

Tribunele se goleau cu repeziciune, oameni de rând și lorzi deopotrivă alergând de-a valma din calea ploii.

— Uite-i cum fug, șopti Alyn Cockshaw, strecurându-se în sus, pe lângă Dunk. Câțiva stropi de ploaie și toți lorzii viteji se duc scheunând să-și caute adăpost. Mă-ntreb ce-o să facă atunci când o să izbucnească adevărata furtună.

Adevărata furtună. Dunk știa că Lordul Alyn nu vorbea despre vreme. *Ce vrea omul ăsta? S-a hotărât dintr-odată să-mi devină prieten?*

Heraldul se urcă din nou pe platforma sa.

— Ser Tommard Heddle, un cavaler de la Zidurile Albe, în slujba Lordului Butterwell! strigă el, în timp ce un tunet bubuia în depărtare. Ser Uthor Underleaf. Veniți și vă dovediți vitejia!

Dunk aruncă o privire către Ser Uthor, tocmai la timp ca să-i vadă zâmbetul acrindu-se. *Nu e adversarul pentru care a plătit. Maestrul turnirului l-a înșelat, dar de ce? Altcineva și-a vârât coada, cineva pe care Cosgrove îl prețuiește mai mult decât pe Uthor Underleaf.* Dunk rumegă ideea o clipă. *Ceilalți nu știu că Uthor n-are de gând să câștige,* înțelese el dintr-odată. *Îl văd ca pe o amenințare, așa că vor ca Tom cel Negru să-l îndepărteze din calea Scripcarului.* Heddle însuși făcea parte din conspirația lui Peake; puteau conta pe faptul că va pierde la nevoie. Așadar, mai rămânea doar…

Și, dintr-odată, Lordul Peake însuși traversă năvalnic terenul noroios, cu mantia fluturând în urmă-i, să urce treptele spre platforma heraldului.

— Suntem trădați! strigă el. Corbul Sângelui are un spion printre noi. Oul de dragon a fost furat!

Ser John Scripcarul își întoarse calul.

— Oul meu? Cum e posibil așa ceva? Lordul Butterwell are străjeri în fața dormitorului, zi și

noapte.

— Uciși, declară Lordul Peake, dar unul a rostit numele ucigașului, înainte de-a muri.

Are de gând să mă acuze pe mine? se întrebă Dunk. O mulțime de oameni îl văzuseră atingând oul de dragon, în seara precedentă, când o urcase în brațe pe Lady Butterwell în patul soțului său. Degetul Lordului Gormon coborî acuzator.

— Uitați-l acolo. Fiul târfei. Puneți mâna pe el!

În celălalt capăt al terenului de turnir, Ser Glendon Ball ridică privirea nedumerit. Preț de o clipă, lăsă impresia că nu înțelege ce se întâmplă, până când văzu oameni alergând înspre el din toate direcțiile. Atunci, băiatul se mișcă mai repede decât și-ar fi putut imagina Dunk. Avea sabia pe jumătate scoasă din teacă în clipa în care primul om își aruncă brațul în jurul gâtului său. Ball se smuci din strânsoare, dar deja alți doi se năpusteau asupra lui. Se izbiră în el și-l traseră jos, în noroi. Alții se învălmășeau deasupra lor, răcnind și lovind cu picioarele. *În locul lui aș putea fi eu,* își dădu seama Dunk.

Se simțea la fel de neajutorat ca la Ashford, în ziua în care i s-a spus că trebuie să-și piardă o mână sau un picior.

Alyn Cockshaw îl trase îndărăt.

— Nu te amesteca, dacă vrei să-l găsești pe scutierul ăla al tău.

Dunk se întoarse spre el.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să știu unde poate fi găsit băiatul.

— Unde?

Dunk n-avea poftă de glume.

În capătul opus al terenului, Ser Glendon era tras cu brutalitate în picioare și imobilizat între doi oșteni cu zale și coifuri. Era mânjit de noroi din cap până-n picioare, iar pe obraji îi șiroiau sângele și ploaia. *Sânge de erou*, gândi Dunk, în timp ce Tom cel Negru descăleca în fața prizonierului.

— Unde e oul?

Din gura lui Ball picura sânge.

— De ce-aș fi furat oul? Eram pe cale să-l câștig.

Da, gândi Dunk*, și asta nu putea fi îngăduit.*

Tom cel Negru crestă obrazul lui Ball cu un pumn înmănușat în zale.

— Scotociți în desagile de șa! porunci Lordul Peake. Pun rămășag că vom găsi oul de dragon bine înfășurat și ascuns.

Lordul Alyn coborî glasul.

— Și așa va fi! Vino cu mine, dacă vrei să-ți găsești scutierul. E momentul cel mai potrivit, cât timp sunt ocupați cu toții.

Lordul nu așteptă răspunsul. Dunk se văzu nevoit să-l urmeze. Din trei pași mari ajunse lângă el.

— Dacă te-ai atins de Egg…

— Băieții nu-s pe gustul meu. Pe-aici. Iuțește pasul acum.

Pe sub o galerie acoperită, în josul unui șir de trepte acoperite de noroi, pe după un colț, Dunk îl urma cu pași mari, călcând prin băltoace, în timp ce ploaia cădea în jurul lor. Se ținură aproape de ziduri, la adăpostul umbrelor, până când, în cele din urmă, se opriră într-o curte închisă, pavată cu pietre netede și lucioase. În toate părțile se înălțau clădiri. Deasupra se aflau ferestre, toate închise și oblonite. În mijlocul curții era o fântână înconjurată de un zid scund de piatră.

Un loc pustiu, gândi Dunk. Nu-i plăcea senzația. Un vechi instinct îl făcu să întindă mâna după mânerul sabiei, uitând că Melcul îi câștigase arma. În timp ce își atingea pe bâjbâite șoldul, acolo unde ar fi trebuit să atârne teaca, Dunk simți înțepătura unui vârf de cuțit în șale.

— Dacă te întorci, îți scot rinichiul și i-l dau bucătarului lui Butterwell, să-l frigă pentru ospăț. Cuțitul împunse insistent spatele tunicii lui Dunk. La fântână! Fără mișcări bruște, ser.

Dacă l-a aruncat pe Egg în fântâna aia, n-o să-l salveze de mânia mea un cuțitaș de jucărie.

Dunk păși încet înainte. Simțea furia crescându-i în viscere.

Lama de la spate dispăru.

— Acum te poți întoarce să mă vezi, cavaler rătăcitor.

Dunk se întoarse.

— Lordul meu! Au legătură toate astea cu oul de dragon?

— Nu. Cu dragonul. Credeai c-am să stau cu mâinile în sân și-am să te las să-l furi? Ser Alyn se strâmbă. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu mă pot bizui pe Melcul ăla nenorocit să te omoare. Îmi vreau aurul înapoi, fiecare monedă.

El? se miră Dunk. *Acest lord dolofan, palid și parfumat, e dușmanul meu secret?* Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Ser Uthor și-a meritat aurul. Sunt tare de cap, atâta tot.

— Așa se pare. Dă-te înapoi.

Dunk făcu un pas în spate.

— Mai. Mai. Încă puțin.

Încă un pas și Dunk era lipit de fântână. Pietrele îi apăsau șalele.

— Așază-te pe margine. Nu te sperii de-o mică scaldă, nu? Nu poți să te uzi mai tare decât ești acum.

— Nu știu să înot. Dunk așeză o mână pe fântână. Pietrele erau ude. Una se mișcă sub apăsarea palmei sale.

— Ce păcat! Sari singur sau trebuie să-ți dau brânci?

Dunk privi în jos. Vedea stropii de ploaie ciupind suprafața apei, la șapte metri dedesubt. Pereții fântânii erau acoperiți de un strat vâscos de alge.

— Nu ți-am făcut niciun rău.

— Și nu-mi vei face niciodată. Daemon este al meu. Am să fiu la comanda gărzii sale regale. Nu

ești demn de o mantie albă.

— N-am susținut niciodată că sunt.

Daemon. Numele răsună în capul lui Dunk. *Nu John. Daemon, după tatăl său. Dunk Nătărăul, prost de dă-n gropi.*

— Daemon Blackfyre a zămislit șapte fii. Doi au murit pe Câmpul Ierbii Roșii, gemenii… Aegon și Aemon. Niște fanfaroni nenorociți fără minte, la fel ca tine. Când eram copii, le plăcea să ne chinuie și pe mine, și pe Daemon. Am plâns când Oțelul Înverșunat l-a dus pe Daemon în exil și, din nou, când Lordul Peake mi-a spus că vine acasă. Dar pe urmă te-a văzut *pe tine* pe drum și a uitat de existența mea. Cockshaw flutură cuțitul amenințător: Poți să intri în apă așa cum ești sau poți să intri sângerând. Ce preferi?

Dunk închise palma în jurul pietrei desprinse. Se dovedi mai puțin desprinsă decât sperase… Înainte să reușească s-o smulgă, Ser Alyn se năpusti. Dunk se răsuci într-o parte, astfel încât vârful cuțitului tăie prin carnea brațului său stâng. Și apoi piatra se smulse dintr- odată. Dunk o vârî în gura nobilului lord și îi simți dinții pârâind sub lovitură.

— Fântâna, nu-i așa? Îl lovi din nou pe lord în gură, apoi aruncă piatra, îl înhăță pe Cochskaw de încheietură și răsuci, până când osul trosni și pumnalul zăngăni pe pietre. După tine, stăpâne.

Cu un pas lateral, Dunk smuci brațul lordului și îi înfipse un picior în șale. Lordul Alyn se prăvăli cu capul în jos în fântână. Urmă un pleoscăit.

— Bună treabă, ser.

Dunk se răsuci valvârtej. Prin ploaie, nu reuși să deslușească decât o siluetă învăluită în mantie și un singur ochi alb. Abia când bărbatul se apropie, fața umbrită de glugă căpătă trăsăturile cunoscute ale lui Ser Maynard Plumm și ochiul palid se dovedi a fi nimic altceva decât broșa din piatra lunii care-i prindea mantia pe umăr.

Jos, în fântână, Lordul Alyn se zbătea și striga după ajutor.

— *Crimă!* Ajutor!

— A încercat să mă omoare, spuse Dunk.

— Asta explică tot sângele.

— Sânge? Dunk privi în jos. Brațul stâng îi era roșu de la umăr până la cot, iar tunica îi era lipită de piele. Oh!

Dunk nu-și amintea cum căzuse, dar se pomeni dintr-odată pe jos, cu picăturile de ploaie șiroindu-i pe față. Îl auzea pe Lordul Alyn scâncind din fântână, dar zbaterea lui era acum mai lipsită de vlagă.

— Trebuie să-ți legăm mâna. Ser Maynard își strecură brațul pe sub trupul lui Dunk. Sus, acum. Nu te pot ridica de unul singur. Folosește-ți picioarele.

Dunk s-a conformat.

— Lordul Alyn. O să se înece.

— N-o să-i ducă nimeni dorul. Cu atât mai puțin Scripcarul.

— Nu e… gâfâi Dunk, palid de durere,… scripcar.

— Nu. E Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său. Sau așa își va spune, dacă va ajunge vreodată pe Tronul de Fier. Ai fi surprins să afli câți lorzi preferă să aibă regi curajoși și nătărăi. Daemon e tânăr și neînfricat și îi stă bine pe cal.

Sunetele din fântână abia se mai auzeau.

— N-ar trebui să-i aruncăm nobilului lord o frânghie?

— Să-l salvezi acum ca să-l execuți mai târziu? Nu cred. Lasă-l să guste din mâncarea pe care ți-a pregătit-o ție. Hai, sprijină-te de mine!

Plumm îl ajută pe Dunk să străbată curtea. Văzute de aproape, trăsăturile lui Ser Maynard aveau ceva ciudat. Cu cât Dunk îl privea mai mult, cu atât părea să deslușească mai puțin.

— Te-am îndemnat să fugi, adu-ți aminte, dar ți-ai prețuit onoarea mai mult decât viața. O moarte onorabilă e bună și frumoasă, dar ce te faci dacă

viața care e-n pericol nu-ți aparține? Răspunsul tău ar fi același, ser?

— A cui viață? Dinspre fântână se auzi un ultim pleoscăit. A lui Egg? La Egg te referi? Dunk strânse cu putere brațul lui Plumm. Unde-i băiatul?

— La zei. Și cred că știi de ce.

Durerea care-i sfârtecă trupul în clipa aceea îl făcu pe Dunk să uite de brațu-i rănit. Gemu.

— A încercat să folosească cizma.

— Așa bănuiesc. I-a arătat inelul lui Maester Lothar, care i l-a dat lui Butterwell care, fără îndoială, s-a scăpat în nădragi la vederea lui și a început să se întrebe dacă nu cumva s-a alăturat cui nu trebuia și cât de multe știe Corbul Sângelui despre conspirația lui. Răspunsul la această întrebare este *multișor*, chicoti Plumm.

— Cine ești?

— Un prieten, răspunse Maynard Plumm. Unul care te-a urmărit și s-a întrebat ce cauți în cuibul năpârcilor. Acum taci din gură și te facem bine.

Ținându-se în umbră, cei doi își croiră drum înapoi spre micul cort al lui Dunk. Odată ajunși înăuntru, Ser Maynard aprinse un foc, umplu un vas cu vin și îl așeză pe flacără, la fiert.

— O tăietură curată și, cel puțin, nu e la mâna dreaptă, spuse el, sfâșiind mâneca tunicii pătate de sânge a lui Dunk. Se pare că n-a atins osul. Totuși, va trebui s-o spălăm, altfel s-ar putea să-ți pierzi brațul.

— Nu contează. Dunk era amețit și avea senzația c-o să vomite în orice clipă. Dacă Egg e mort…

— … vina îți aparține. Ar fi trebuit să-l ții departe de locul ăsta. Dar n-am spus nicio clipă că băiatul e mort. Am spus că e cu zeii. Ai pânză curată? Mătase?

— Tunica mea. Cea bună, pe care o am din Dorne. Cum adică e cu zeii?

— Toate la timpul potrivit. Mai întâi brațul.

Vinul începu în scurt timp să răspândească aburi. Ser Maynard găsi tunica bună a lui Dunk, o mirosi neîncrezător, apoi scoase un pumnal și începu s-o taie. Dunk își înăbuși protestul.

— Ambrose Butterwell n-a fost niciodată ceea ce s-ar putea numi un om hotărât, spuse Ser Maynard, făcând ghemotoc trei bucăți de mătase și înmuindu-le în vin. A avut îndoieli în privința acestui complot încă de la început, îndoieli care i-au fost amplificate în clipa în care a aflat că băiatul nu poartă sabia. Iar azi-dimineață, oul lui de dragon a dispărut și, odată cu el, ultimele sale rămășițe de curaj.

— Ser Glendon n-a furat oul, spuse Dunk. A fost în curte toată ziua, luptând în turnir sau privindu-i pe alții cum luptă.

— Cu toate astea, Peake va găsi oul în desaga lui de șa. Vinul fierbea. Plumm scoase o mănușă de piele și spuse: Încearcă să nu țipi.

Apoi trase o fâșie de mătase din vinul clocotit și începu să spele tăietura.

Dunk nu țipă. Scrâșni din dinți, își mușcă limba și își izbi șoldul cu pumnul atât de tare încât îl învineți, dar nu țipă. Ser Maynard folosi restul tunicii bune ca să facă un bandaj pe care i-l legă strâns în jurul brațului.

— Cum e? îl întrebă Plumm când isprăvi.

— Îngrozitor. Dunk tremura. Unde-i Egg?

— Cu zeii, ți-am spus.

Dunk ridică mâna sănătoasă și-l apucă pe Plumm de gât.

— Vorbește limpede. M-am săturat de aluzii și șarade. Spune-mi unde-l găsesc pe băiat sau îți frâng gâtul, așa prieten cum îmi ești.

— În templul septului. Ai face bine să mergi înarmat. Ser Maynard zâmbi. E destul de limpede pentru tine, Dunk?

Prima oprire a lui Dunk a fost în pavilionul lui Ser Uthor Underleaf.

Strecurându-se înăuntru, nu-l găsi decât pe scutierul Will, aplecat peste o covată și frecând hainele de corp ale stăpânului său.

— Iarăși tu? Ser Uthor e la ospăț. Ce vrei?

— Îmi vreau sabia și scutul.

— Ai adus răscumpărarea?

— Nu.

— Atunci de ce te-aș lăsa să-ți iei armele?

— Am nevoie de ele.

— Ăsta nu-i un motiv.

— Dar dacă ți-aș spune că te omor dacă încerci să mă împiedici?

Will gâfâi.

— Sunt acolo.

Dunk se opri în fața templului septului. *Zeii să m-ajute să nu fi ajuns prea târziu!* Avea centura sabiei la locul obișnuit, strânsă la brâu. Își legase scutul de brațul rănit și povara lui îi provoca junghiuri de durere la fiecare pas. Se temea că ar putea să țipe, la cea mai mică atingere. Dădu ușile în lături cu mâna sănătoasă.

Înăuntru, templul era întunecat și tăcut, luminat doar de flăcările lumânărilor care pâlpâiau pe altarele Celor Șapte. În dreptul Războinicului ardeau cele mai multe lumânări, cum era și de așteptat în timpul unui turnir. Mulți cavaleri veneau aici să se roage pentru putere și curaj, înainte să intre în luptă. Altarul Străinului era învăluit în umbră, cu o singură lumânare aprinsă. Mama și Tatăl aveau cu zecile fiecare, Fierarul și Fecioara ceva mai puține. Iar sub felinarul strălucitor al Babei era îngenuncheat Lordul Ambrose Butterwell, rugându-se în tăcere, cu capul plecat, pentru înțelepciune.

Nu era singur. De îndată ce Dunk porni spre el, doi oșteni înaintară să-i taie calea, cu fețele aspre sub coifurile fără vizieră. Amândoi purtau veșminte de zale pe sub cămășile cu dungi

vălurite, verzi, albe și galbene, ale Casei Butterwell.

— Stai pe loc, ser. N-ai ce căuta aici.

— Ba da, are. V-am prevenit c-o să mă găsească.

Glasul era al lui Egg.

Când băiatul ieși din umbrele de la picioarele Tatălui, cu țeasta rasă lucind în lumina lumânărilor, lui Dunk îi veni să alerge spre el, să-l ia pe sus cu un țipăt de bucurie și să-l strivească în brațe. Dar ceva din tonul lui Egg îl făcu să ezite. *Pare mai degrabă furios decât speriat și nu l-am văzut niciodată atât de serios. Și Butterwell în genunchi. Ceva e ciudat aici.*

Lordul Butterwell se ridică în picioare. Chiar și în lumina difuză a lumânărilor, carnea lui avea un aspect palid și lipicios.

— Lăsați-l să treacă, le spuse el străjerilor. Când aceștia se retraseră, îi făcu semn lui Dunk să se apropie. Nu i-am făcut băiatului niciun rău. L-am cunoscut bine pe tatăl său, pe când eram Mâna Regelui. Prințul Maekar trebuie să știe, nimic din toate acestea n-a fost ideea mea.

— Va ști, promise Dunk. Ce se petrece aici?

— Peake. Totul a fost pus la cale de el, jur pe Cei Șapte. Lordul Butterwell puse o mână pe altar. Să mă doboare zeii dacă mint. Mi-a spus pe cine trebuie să invit și pe cine nu și l-a adus aici pe acest tânăr pretendent. N-am vrut să iau parte la această trădare, trebuie să mă crezi. Tom Heddle, el m-a îndemnat, n-am să tăgăduiesc asta. Ginerele meu, căsătorit cu fiica mea cea mare, dar n-am să mint, a fost părtaș la toate acestea.

— E campionul tău, spuse Egg. Dacă a fost părtaș, atunci ai fost și tu.

Taci din gură! îi venea lui Dunk să răcnească. *Gura aia slobodă a ta o să ne bage-n mormânt pe amândoi.* Însă Butterwell părea să tremure de frică.

— Lordul meu, nu înțelegi. Heddle e la comanda garnizoanei mele.

— Trebuie să ai câțiva oșteni credincioși, spuse Egg.

— Cei de-aici, răspunse Lordul Butterwell. Alți câțiva. Am fost prea moale, recunosc, dar n-am fost trădător niciodată. Frey și cu mine am avut îndoieli încă de la bun început în privința pretendentului Lordului Peake. Nu poartă sabia! Dacă ar fi fost fiul tatălui său, Oțelul Înverșunat l-ar fi înarmat cu sabia Blackfyre. Și toată vorbăria lui despre un dragon… o nebunie. Nebunie și prostie. Nobilul lord își șterse cu mâneca sudoarea de pe față și continuă: Iar acum mi-au luat oul, oul de dragon pe care bunicul l-a primit de la însuși regele, ca recompensă pentru loialitatea sa. Era acolo azi-dimineață, când m-am trezit și străjerii mei jură că nimeni n-a intrat și n-a ieșit din dormitor. S-ar putea să-i fi cumpărat Lordul Peake, nu știu, dar oul a dispărut. Trebuie să fie la ei, sau…

Sau oul a făcut pui, gândi Dunk. Dacă în Westeros și-ar face din nou apariția un dragon viu, lorzii și oamenii de rând s-ar înghesui lângă prințul care l-ar putea revendica.

— Lordul meu, spuse el, aș dori să am o vorbă cu… scutierul meu, dacă ești atât de bun.

— Cum ți-e voia, ser.

Lordul Butterwell îngenunche să se roage din nou.

Dunk îl trase pe Egg deoparte și se lăsă într-un genunchi, să-i vorbească față în față.

— Îți trag o scatoalcă peste ureche de-ți întorc ochii la ceafă și-o să-ți petreci tot restul zilelor privind în spate.

— Ar trebui, ser. Egg avea grația să pară rușinat. Îmi pare rău. N-am vrut decât să trimit un corb la tatăl meu.

Ca să pot rămâne eu cavaler. Băiatul avusese intenții bune. Dunk aruncă o privire spre locul unde se ruga Lordul Butterwell.

— Ce i-ai făcut?

— L-am speriat, ser.

— Da, asta văd și eu. O să aibă bătături la genunchi până mâine dimineață.

— N-am știut ce altceva să fac, ser. Maesterul m-a adus la ei, după ce a văzut inelul tatălui meu.

— La ei?

— La Lordul Butterwell și la Lordul Frey, ser. Mai erau acolo și câțiva străjeri. Toată lumea era supărată. Cineva a furat oul de dragon.

— Sper că nu tu.

Egg clătină din cap.

— Nu, ser. Am știut că am intrat în bucluc din clipa în care maesterul i-a arătat Lordului Butterwell inelul meu. M-am gândit să spun că l-am furat, dar mi-am zis că n-o să mă creadă. Apoi mi-am amintit că l-am auzit o dată pe tata pomenind despre ceva ce-a spus Corbul Sângelui, cum că e mai bine să fii înfricoșător decât înfricoșat, așa că le-am zis că tata ne-a trimis aici să spionăm pentru el, că e pe drum încoace, cu o armată, că nobilul lord ar face mai bine să mă elibereze și să renunțe la trădare, dacă nu vrea să-și piardă capul. Băiatul afișă un zâmbet sfios: A mers mai bine decât mă așteptam, ser.

Lui Dunk îi venea să-l ia pe băiat de umeri și să-l scuture până-i clănțăne dinții. *Ăsta nu e un joc!* ar fi vrut să urle. *E pe viață și pe moarte.*

— Lordul Frey a auzit și el toate astea?

— Da. I-a urat Lordului Butterwell casă de piatră și a anunțat că se întoarce la Gemeni numaidecât. Atunci nobilul lord ne-a adus aici să ne rugăm.

Frey a putut să fugă, gândi Dunk, *dar Butterwell n-are unde și, mai devreme sau mai târziu, va începe să se întrebe de ce Prințul Maekar și oastea lui nu și-au făcut apariția.*

— Dacă Lordul Peake află că ești în castel…

Ușa principală a templului se deschise cu zgomot. Dunk se întoarse și-l văzu pe Tom Heddle cel Negru, privind mânios, în zale și platoșă, cu

ploaia șiroindu-i de pe mantia udă și băltind la picioarele lui. Alături de el avea o duzină de oșteni înarmați cu sulițe și topoare. Cerul din spatele lor fu străbătut de strălucirea albastră și albă a unui fulger care proiectă umbre trecătoare pe podeaua albă de piatră. O pală de vânt stârni toate lumânările din sept într-un dans.

O, șapte iaduri afurisite! Atât avu Dunk timp să gândească, înainte ca Heddle să spună.

— Iată băiatul. Luați-l!

Lordul Butterwell se ridicase în picioare.

— Nu. Stați pe loc. Băiatul nu va fi molestat. Tommard, ce-nseamnă toate astea?

Fața lui Heddle se strâmbă cu dispreț.

— Nu tuturor ne curge lapte prin vene, nobile lord. Îl vreau pe băiat.

— Nu înțelegi. Glasul lui Butterwell devenise un tremolo pițigăiat. S-a isprăvit cu noi. Lordul Frey a plecat și îl vor urma și alții. Prințul Maekar se apropie cu o oștire.

— Un motiv în plus să-l luăm ostatic pe băiat.

— Nu, nu, zise Butterwell. Nu mai vreau să am de-a face cu Lordul Peake și cu pretendentul lui. Nu vreau să lupt.

Tom cel Negru își privi stăpânul cu răceală.

— Lașule. Tom scuipă. Spune ce vrei. Lupți sau mori, lordul meu? Arătă spre Egg. Un cerb pentru primul om care scoate sabia.

— Nu, nu. Butterwell se întoarse către străjerii lui. Opriți-i, mă auziți? Vă poruncesc. Opriți-i!

Dar toți străjerii stăteau înmărmuriți, neștiind cui să dea ascultare.

— Trebuie s-o fac eu însumi, așadar?

Tom cel Negru scoase din teacă sabia lungă.

Dunk făcu la fel.

— Treci în spatele meu, Egg.

— Lăsați armele, amândoi! țipă Butterwell. Nu vreau vărsare de sânge în templu! Ser Tommard, acesta este scutul jurat al prințului. Te va ucide!

— Numai dacă se prăbușește peste mine. Tom cel Negru își dezveli dinții într-un rânjet aspru. L-am văzut încercând să lupte în turnir.

— Sunt mai priceput cu sabia, îl preveni Dunk.

Heddle răspunse cu un fornăit și atacă. Dunk îl îmbrânci pe Egg în spate și se întoarse să-i întâmpine sabia. A parat destul de bine prima lovitură, dar sabia lui Tom cel Negru i-a zdruncinat scutul și rana bandajată din spatele lui, trimițându-i un spasm de durere de-a lungul brațului. Încercă apoi să lovească spre capul lui Heddle, dar Tom cel Negru alunecă într-o parte și îl izbi din nou. Dunk abia reuși să pareze cu scutul la timp. Așchii de pin zburară și Heddle izbucni în râs, întețindu-și atacul, jos, sus și iarăși jos. Dunk preluă toate loviturile în scut, dar fiecare era o tortură și se pomeni pierzând teren.

— Vino-i de hac, ser! îl auzi pe Egg strigând. Vino-i de hac, vino-i de hac, e chiar acolo.

Dunk simțea gustul sângelui în gură și, mai rău, rana i se deschisese din nou. Îl cuprinse un val de amețeală. Sabia lui Tom cel Negru făcea fărâme scutul alungit. *Stejar și fier, fiți al meu scut, altfel eu pier și în iad mă duc,* gândi Dunk, înainte să-și aducă aminte că scutul său era din pin. Când se izbi cu spatele de altar, se împletici, căzu într-un genunchi și își dădu seama că nu mai are unde să se retragă.

— Nu ești cavaler, zise Tom cel Negru. Ai lacrimi în ochi, mocofane?

Lacrimi de durere. Dunk își forță genunchiul și se izbi, cu scutul înainte, de dușmanul său.

Tom cel Negru păși înapoi, clătinându-se, dar reuși să-și păstreze echilibrul. Dunk se năpusti spre el, lovindu-l cu scutul, iar și iar, folosindu-și statura și puterea ca să-l împingă pe Heddle cu spatele, până la jumătatea templului. Apoi, cu o mișcare bruscă, dădu scutul la o parte și lovi cu sabia-i lungă, iar Heddle țipă când oțelul mușcă prin lână și mușchi, adânc în coapsă. Sabia lui

zvâcni sălbatic, dar lovitura fu disperată și stângace. Dunk își lăsă scutul să preia o ultimă lovitură, pe care o contracară cu toată greutatea lui.

Tom cel Negru făcu un pas înapoi, clătinându-se, și privi în jos, cu oroare, la antebrațul care-i cădea pe podea, lângă altarul Străinului.

— Tu! gâfâi el. Tu, tu…

— Ți-am spus eu. Dunk îi tăie beregata. Sunt mai priceput cu sabia.

Doi dintre oșteni ieșiră alergând în ploaie, când un lac de sânge se revărsă din trupul lui Tom cel Negru. Ceilalți își apucară sulițele și ezitară, aruncându-i lui Dunk priviri precaute și așteptând ca stăpânul lor să vorbească.

— A fost… a fost o nelegiuire, articulă, în cele din urmă, Butterwell. Se întoarse către Dunk și Egg: Trebuie să plecăm de la Zidurile Albe înainte ca Gormon Peake să fie înștiințat de cei doi. Are mai mulți prieteni printre oaspeți decât mine. Poarta din spate din zidul nordic, ne strecurăm pe-acolo… veniți, trebuie să ne grăbim.

Dunk își trânti sabia în teacă.

— Egg, du-te cu Lordul Butterwell. Își trecu un braț pe după umerii băiatului și coborî glasul: Nu rămâne cu el mai mult decât ai nevoie. Ia-o înainte, cu Potop, și dispari înainte ca nobilul lord să treacă din nou de partea cealaltă. Ia-o spre Iazul Fecioarelor, e mai aproape decât Debarcaderul Regelui.

— Dar tu, ser?

— Nu-ți face griji în privința mea.

— Sunt scutierul tău.

— Da, încuviință Dunk, și vei face așa cum îți spun, altfel te alegi cu o scatoalcă peste ureche.

Mai mulți oameni părăseau sala mare a castelului, oprindu-se cât să-și tragă glugile pe cap, înainte să se aventureze prin ploaie. Printre ei erau Bătrânul Taur, sfrijitul Lord Caswell, din nou cherchelit. Amândoi îl ocoliră de departe pe Dunk.

Ser Mortimer Boggs îi aruncă o privire curioasă, dar nu îndrăzni să-i vorbească. Uthor Underleaf nu era la fel de sfios.

— Ai întârziat la ospăț, ser, zise el, scoțându-și mănușile. Și văd că porți iarăși sabie.

— O să-ți primești plata pentru ea, dacă asta te preocupă. Dunk își abandonase scutul sfărâmat și își acoperise brațul rănit cu mantia, să-și ascundă sângele. Dacă nu mor cumva, adăugă el. Atunci ai permisiunea să-mi jefuiești cadavrul.

Ser Uthor râse.

— Să fie curaj sau prostie? Ambele au cam același miros, din câte-mi amintesc. Nu e prea târziu să-mi accepți propunerea, ser.

— E mai târziu decât crezi, îl înștiință Dunk.

Nu așteptă răspunsul lui Underleaf, ci trecu pe lângă el, prin ușile duble. Sala mare duhnea a bere, a fum și a lână udă. În balconul de deasupra, câțiva muzicanți cântau încetișor. Râsete răsunau dinspre mesele de onoare, acolo unde Ser Kirby Pimm și Ser Lucas Nayland jucau un joc pe băute. Sus, pe dais, Lordul Peake vorbea pătruns cu Lordul Costayne, în timp ce proaspăta mireasă a Lordului Butterwell ședea părăsită în jilțul ei.

Jos, la mesele de rând, Dunk îl găsi pe Ser Kyle înecându-și amarul în berea Lordului Butterwell. Talerul său de lemn era plin de tocană vârtoasă, făcută din mâncarea rămasă după seara precedentă.

„O strachină brună“, așa era numită această mâncare în bodegile de la Debarcaderul Regelui. Era limpede că Ser Kyle n-avusese stomac pentru ea. Neatinsă, tocana se răcise și o peliculă de grăsime sclipea deasupra conținutului maro.

Dunk se strecură pe bancă, lângă el.

— Ser Kyle.

Motanul clătină din cap.

— Ser Duncan. Vrei niște bere?

— Nu.

Berea era ultimul lucru de care avea nevoie.

— Nu te simți bine, ser? Iartă-mă, dar arăți…

— … mai bine decât mă simt. Ce s-a întâmplat cu Glendon Ball?

— L-au dus în temniță. Ser Kyle își scutură capul. Odraslă de târfă sau nu, băiatul nu mi s-a părut niciodată hoț.

— Nici nu este.

Ser Kyle îl privi printre gene.

— Brațul tău… cum s-a…

— Un pumnal. Dunk se întoarse cu fața spre dais, încruntându-se. Scăpase de moarte de două ori în ziua aceea. Știa că așa ceva ar fi de-ajuns pentru cei mai mulți oameni. *Dunk Nătărăul, prost de dă-n gropi.* Se ridică în picioare: *Alteță!* strigă el. Câțiva oameni de pe băncile din apropiere lăsară jos lingurile, își întrerupseră conversațiile și se întoarseră să-l privească. Alteță! repetă Dunk, mai tare. Se îndreptă spre dais, pășind apăsat pe covorul myrishez. *Daemon!*

Acum, jumătate de sală amuți. La masa de onoare, bărbatul care își zicea Scripcarul se întoarse și-i zâmbi. Dunk observă că-și îmbrăcase tunica violet pentru ospăț. *Violet, ca să-i pună în evindență culoarea ochilor.*

— Ser Duncan, sunt încântat că te afli printre de noi. Ce dorești de la mine?

— Dreptate, răspunse Dunk. Pentru Glendon Ball.

Numele răsună, lovindu-se de ziduri, și, preț de o clipă, fiecare bărbat, femeie și copil din sală parcă a împietrit. Lordul Costayne izbi cu pumnul în masă și strigă.

— Moarte meritată, nu dreptate!

Alte glasuri i se făcură ecou, iar Ser Harbert Paege declară:

— E născut bastard. Toți bastarzii sunt hoți sau mai rău. Sângele își spune cuvântul.

În primul moment, Dunk fu cuprins de disperare. *Sunt singur aici.* Dar Ser Kyle Motanul se ridică în picioare, clătinându-se doar puțin.

— O fi băiatul bastard, lorzii mei, dar e bastardul Globului de Foc. E întocmai cum a spus Ser Harbert: Sângele își spune cuvântul.

Daemon se încruntă.

— Nimeni nu-l prețuiește pe Globul de Foc mai mult decât mine, spuse el. N-am să cred că acest fals prinț e din sămânța lui. A furat oul de dragon și a ucis trei oameni de ispravă pentru asta.

— N-a furat nimic și n-a ucis pe nimeni, insistă Dunk. Dacă au fost omorâți trei oameni, căutați-le ucigașul în altă parte. Alteța Ta știe la fel de bine ca mine că Ser Glendon a fost toată ziua în curte și a participat la o luptă după alta.

— Da, recunoscu Daemon. Asta m-a surprins și pe mine. Dar oul de dragon a fost găsit printre lucrurile lui.

— Chiar așa? Unde e oul acum?

Lordul Gormon Peake se ridică în picioare, cu privirea rece și poruncitoare.

— La loc sigur și bine păzit. Și de ce te preocupă asta pe tine, ser?

— Adu-l aici, îi ceru Dunk. Aș vrea să-l mai privesc o dată, lordul meu. Aseară l-am văzut doar o clipă.

Ochii lui Peake se îngustară.

— Alteță, i se adresă el lui Daemon, pare-mi-se că acest cavaler rătăcitor a venit la Zidurile Albe cu Ser Glendon, neinvitat. S-ar putea să fie părtaș la toate astea.

Dunk ignoră această remarcă.

— Alteță, oul de dragon pe care Lordul Peake l-a găsit printre lucrurile lui Ser Glendon a fost cel pe care l-a pus el însuși acolo. Cere-i să-l aducă, dacă poate. Cercetează-l cu ochii tăi. Pun rămășag că nu e decât o piatră vopsită.

În sală se dezlănțui haosul. O sută de glasuri începură să vorbească deodată și mulți cavaleri săriră în picioare. Daemon arăta aproape la fel de mic și de neajutorat cum arătase Ser Glendon când fusese acuzat.

— Ești beat, prietene?

Aș vrea să fiu.

— Am pierdut niște sânge, recunoscu Dunk, dar nu și mințile. Ser Glendon a fost acuzat pe nedrept.

— De ce? întrebă Daemon, nedumerit. Dacă Ball n-a făcut niciun rău, așa cum spui, de ce ar susține nobilul lord că a furat și ar încerca să-i dovedească vinovăția cu o piatră vopsită?

— Ca să-l înlăture din calea ta. Nobilul lord ți-a cumpărat alți adversari, cu aur și promisiuni, dar Ball n-a fost de vânzare.

Scripcarul roși.

— Nu-i adevărat.

— Ba da. Trimite după Ser Glendon și întreabă-l chiar tu.

— Asta am să și fac. Lord Peake, cere să-mi fie adus bastardul numaidecât. Și adu-mi și oul de dragon. Vreau să-l văd mai bine.

Gormon Peake îi aruncă lui Dunk o privire plină de dezgust.

— Alteță, bastardul este supus unui interogatoriu. În câteva ore vom avea o mărturisire completă, nu mă îndoiesc.

— Prin interogatoriu, lordul vrea să spună tortură, interveni Dunk. În câteva ore, Ser Glendon va mărturisi că ți-a ucis tatăl, Alteță, și ambii frați.

— Ajunge! Fața Lordului Peake era aproape stacojie. Încă o vorbă și-ți smulg limba din rădăcini.

— Ești un mincinos, răspunse Dunk. Iată, am spus trei vorbe.

— Și le vei regreta pe toate trei, îi promise Peake. Luați-l pe omul acesta și aruncați-l în lanțuri.

— Nu! Glasul lui Daemon era periculos de potolit. Vreau adevărul. Sunderland, Vyrwel, Smaliwood, luați-vă oamenii și mergeți să-l scoateți pe Ser Glendon din temniță. Aduceți-l aici și aveți grijă să nu pățească nimic. Dacă încearcă

cineva să vă împiedice, spuneți-i că aveți misiune de la rege.

— Cum poruncești, răspunse Lordul Vyrwel.

— Voi rezolva această problemă așa cum ar fi făcut tatăl meu, zise Scripcarul. Ser Glendon e acuzat de crime abominabile. În calitate de cavaler, are dreptul să se apere cu puterea armelor. Am să-l înfrunt pe terenul de turnir și am să las zeii să hotărască dacă e vinovat sau nevinovat.

Sânge de erou sau sânge de târfă, gândi Dunk, când doi dintre oamenii Lordului Vyrwel îl aruncară pe Ser Glendon, gol, la picioarele lui, *are, oricum, mult mai puțin decât înainte.*

Băiatul fusese bătut cu sălbăticie. Avea fața umflată și plină de vânătăi, avea mai mulți dinți sparți sau lipsă, din ochiul drept îi șiroia sânge, iar pe piept carnea îi era roșie și crăpată, acolo unde fusese ars cu fierul înroșit.

— Ești în siguranță acum, murmură Ser Kyle. Aici suntem doar cavaleri rătăcitori și zeii știu că suntem oameni pașnici.

Daemon le dăduse apartamentele maesterului și le poruncise să bandajeze toate rănile pe care le putea avea Ser Glendon și să-l pregătească pentru duel.

În timp ce spăla sângele de pe fața și mâinile băiatului, Dunk observă că trei unghii de la mâna stângă îi fuseseră smulse. Asta îl îngrijora mai mult decât celelalte răni.

— Poți ține lancea în mână?

— Lancea? Când încercă să vorbească, din gura lui Ser Glendon se scurse sânge amestecat cu salivă. Am toate degetele?

— Zece, zise Dunk, însă doar șapte unghii.

Ball clătină din cap.

— Tom cel Negru avea de gând să-mi taie toate degetele, dar a fost chemat în altă parte. Cu el trebuie să mă lupt?

— Nu. L-am omorât.

Asta îl făcu pe băiat să zâmbească.

— Trebuia s-o facă cineva.

— Vei lupta împotriva Scripcarului, dar numele lui adevărat este…

— … Daemon, da. Mi-au spus. Dragonul Negru. Ser Glendon râse. Tatăl meu a murit pentru el, aș fi fost bucuros omul lui. Aș fi luptat pentru el, aș fi ucis pentru el, aș fi murit pentru el, dar nu pot pierde pentru el. Întoarse capul și scuipă un dinte spart. Pot să capăt o cupă cu vin?

— Ser Kyle, adu plosca.

Băiatul bău cu nesaț, apoi se șterse la gură.

— Uită-te la mine. Tremur ca o fată.

Dunk se încruntă.

— Mai poți să te ții pe cal?

— Ajută-mă să mă spăl și adu-mi scutul, lancea și șaua, spuse Ser Glendon, și vei vedea ce pot să fac.

Era aproape dimineață când ploaia se domoli îndeajuns ca duelul să aibă loc. Curtea castelului era o mocirlă moale care sclipea udă în lumina sutelor de torțe. În spatele terenului de turnir, o ceață alburie se ridica, înălțând pe zidurile de piatră degete fantomatice, ca să înhațe meterezele castelului. Mulți dintre nuntași dispăruseră în orele scurse între timp, dar cei rămași urcau din nou în tribune și se așezau pe scândurile de pin îmbibate de ploaie. Printre ei se afla Ser Gormon Peake, înconjurat de un grup de lorzi mai mărunți și cavaleri de casă.

Doar câțiva ani trecuseră de când Dunk fusese scutierul bătrânului Ser Arlan. Nu uitase ce are de făcut. Încheie cataramele armurii ce nu-i era pe măsură lui Ser Glendon, îi prinse coiful de grumăjer, îl ajută să încalece și îi dădu scutul. Turnirurile anterioare lăsaseră scobituri adânci în lemn, dar globul strălucitor de foc se mai vedea și acum. *Arată la fel de tânăr ca Egg,* gândi Dunk. *Un băiețel speriat și înverșunat. O fi roibul mai bine antrenat și mai ager, dar un călăreț se*

descurcă mai bine pe calul pe care-l cunoaşte, iar acesta îi e străin.

— Voi avea nevoie de o lance, spuse Ser Glendon. O lance de război.

Dunk se duse la stativ. Lăncile de război erau mai scurte și mai grele decât cele de turnir pe care le folosise în duelurile anterioare, doi metri și jumătate de frasin masiv, cu un vârf ascuțit de fier. Dunk alese una și o scoase, trecându-și mâna pe toată lungimea ei, să se asigure că nu are crăpături.

La capătul opus al terenului, unul dintre scutierii lui Daemon îi oferea acestuia o lance identică. Era un scripcar, nimic mai mult. În loc de săbii și scripci, veșmintele calului său de război înfățișau acum dragonul cu trei capete al Casei Blackfyre, negru pe fond roșu. Prințul își spălase și vopseaua neagră din părul care acum i se revărsa pe umeri într-o cascadă de argint și aur, scânteind ca metalul bătut în lumina torțelor. *Tot aşa ar fi şi părul lui Egg, dacă l-ar lăsa vreodată să crească,* își dădu seama Dunk. Îi venea greu să și-l imagineze așa, dar știa că, într-o bună zi, va trebui, dacă vor trăi amândoi până atunci.

Heraldul urcă din nou pe platforma lui.

— Ser Glendon Bastardul e acuzat de furt și crimă, vesti el, iar acum vine să-și dovedească nevinovăția cu prețul trupului său. Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său, Rege de drept al Andalilor, al Rhoynarilor și al Primilor Oameni, Stăpân al Celor Șapte Regate și Apărător al Regatului, vine să dovedească adevărul acuzațiilor sale împotriva bastardului Glendon.

Și, dintr-odată, anii se risipiră și Dunk se afla din nou pe Pajiștea Ashford, ascultându-l pe Baelor Sfarmă-Lance chiar înainte de a porni în bătălia pentru propria-i viață. Vârî lancea de război înapoi, luă o lance de turnir din următorul rastel, o lance lungă de patru metri, suplă și elegantă.

— Ia-o pe asta, îi spuse lui Ser Glendon. E ceea ce am folosit la Ashford, la duelul judiciar de

șapte.

— Scripcarul a ales o lance de război. Are de gând să mă omoare.

— Pentru asta trebuie mai întâi să te nimerească. Dacă ținteşti bine, vârful lui nu te va atinge niciodată.

— Nu știu.

— Eu știu.

Ser Glendon îi smulse lancea din mână, se răsuci și porni la trap către teren.

— Cei Șapte să ne apere pe amândoi, așadar.

Undeva, la răsărit, un fulger brăzdă cerul rozaliu. Daemon lovi cu pintenii de aur în trupul armăsarului său și țâșni ca un fulger, coborându-și lancea de război cu vârful ei ucigaș de fier. Ser Glendon ridică scutul și alergă să-l întâmpine, legănându-și lancea mai lungă peste capul iepei, s-o izbească în pieptul tânărului pretendent. De sub copitele cailor țâșnea noroi, iar flăcările torțelor păreau mai strălucitoare când cei doi cavaleri trecură bubuind unul pe lângă celălalt.

Dunk închise ochii. Auzi un pârâit, un țipăt, o bufnitură.

— Nu! îl auzi el pe Lordul Peake strigând cu durere. Nuuuuuuu!

Preț de o fracțiune de secundă, lui Dunk aproape i se făcu milă de el. Deschise ochii. Fără călăreț, armăsarul mare și negru încetinea pasul, la trap. Dunk sări și-l apucă de căpăstru. La celălalt capăt al terenului, Ser Glendon Ball își întoarse iapa și își înălță lancea zdrobită. Oamenii năvăliră pe teren, acolo unde Scripcarul zăcea neclintit, cu fața în jos, într-o băltoacă. Când îl ajutară să se ridice, era plin de noroi din cap până-n picioare.

— Dragonul Maro! strigă cineva. Un val de râsete străbătu curtea, în timp ce zorile se revărsau peste Zidurile Albe.

Abia după câteva clipe, pe când Dunk și Ser Kyle îl ajutau pe Glendon Ball să coboare de pe cal, sună prima goarnă și santinelele de pe ziduri

dădură alarma. O oaste își făcuse apariția dincolo de zidurile castelului, ivindu-se din cețurile dimineții.

— Până la urmă, Egg n-a mințit, îi spuse Dunk, uluit, lui Ser Kyle.

De la Iazul Fecioarelor venise Lordul Mooton, de la Raventree Lordul Blackwood, de la Duskendale Lordul Darklyn. Domeniile regale din preajma Debarcaderului Regelui trimiseseră Casele Hayford, Rosby, Stokeworth, Massey și chiar săbiile jurate ale regelui, în frunte cu trei cavaleri ai Gărzii, sprijiniți de trei sute de Dinți ai Corbului, cu arcuri înalte din lemn alb de copac al inimii. Însăși smintita Danelle Lothston plecase cu oaste din turnurile ei bântuite de la Harrenhal, cu părul roșu în vânt și cu armura-i neagră, care-i venea ca o mănușă de fier.

Lumina soarelui ce răsărea scânteia pe vârfurile a cinci sute de lănci și de zece ori mai multe sulițe. Flamurile cenușii ale nopții renășteau în zeci de culori țipătoare. Iar deasupra tuturor fluturau doi dragoni regali, pe fundaluri negre ca noaptea: bestia cu trei capete a Regelui Aerys I Targaryen, roșie ca focul, și o fiară albă, înaripată, care scotea flăcări stacojii.

Până la urmă, nu e Maekar, își dădu seama Dunk, atunci când văzu acele stindarde. Stindardele prințului de la Castelul Verii înfățișau patru dragoni cu trei capete, doi câte doi, blazonul celui de-al patrulea fiu al răposatului Rege Daeron al II-lea Targaryen. Un singur dragon alb vestea prezența Mâinii Regelui, Lordul Brynden Rivers.

Corbul Sângelui în persoană venise la Zidurile Albe.

Prima Rebeliune Blackfyre se sfârșise pe Câmpul Ierbii Roșii în sânge și glorie. Cea de-a doua se sfârșise cu un scâncet.

— Nu ne pot intimida, declară Tânărul Daemon de pe meterezele castelului, după ce văzuse cercul

de fier care-i înconjura, căci cauza noastră este dreaptă. Vom trece cu sabia prin ei și vom merge neabătut la Debarcaderul Regelui! Să sune goarnele!

Însă cavalerii, lorzii și oștenii șușotiră între ei și câțiva începură să dea înapoi, îndreptându-se către grajduri sau spre câte-o ușă lăturalnică ori vreo ascunzătoare unde sperau că pot rămâne în siguranță. Iar când Daemon a scos sabia și a ridicat-o deasupra capului, toată suflarea a putut vedea că nu era Blackfyre.

— Astăzi va fi din nou ca pe Câmpul Ierbii Roșii, promise pretendentul.

— Las-o baltă, scripcarule! îi strigă un scutier cărunt. Prefer să trăiesc.

În cele din urmă, cel de-al doilea Daemon Blackfyre înaintă singur, își struni calul în fața oștirii regale și îl provocă pe Corbul Sângelui la duel.

— Am să vă înfrunt, pe tine ori pe lașul Aerys sau orice campion vei voi să numești.

Dar oamenii Corbului Sângelui îl înconjurară, îl traseră jos de pe cal și-l puseră în lanțuri de aur. Împlântară în pământul mocirlos stindardul pe care-l purtase și îi dădură foc. Flamura arse multă vreme, înălțând o dâră șerpuitoare de fum ce se făcea văzută până-n depărtări.

În ziua aceea n-a curs alt sânge decât al unui om aflat în slujba Lordului Vrywel, care s-a lăudat că el fusese unul dintre spionii Corbului Sângelui și că în curând avea să fie bine răsplătit.

— Încă puțin și-am să mă desfăt cu târfe și cu vin roșu dornishean, se pare că ar fi fost auzit spunând, chiar înainte ca unul dintre cavalerii Lordului Costayne să-i taie beregata.

— Bea asta, spuse el, când omul lui Vrywel se înecă de propriu-i sânge. Nu e dornishean, dar e roșu.

Altminteri, era o coloană tăcută, posomorâtă, de oameni care ieșeau, târându-și picioarele, pe

porțile castelului Zidurile Albe, ca să-și arunce armele într-un morman scânteietor înainte de-a fi legați și conduși să aștepte judecata Corbului Sângelui. Dunk ieși alături de ceilalți, împreună cu Ser Kyle Motanul și Glendon Ball. Îl căutaseră pe Ser Maynard, să-l ia cu ei, dar Plumm se făcuse nevăzut cândva în timpul nopții.

Abia târziu, în după-amiaza aceea, Ser Roland Crakehall din Garda Regelui îl găsi pe Dunk printre ceilalți prizonieri.

— Ser Duncan! Unde în șapte iaduri te-ai ascuns? Lordul Rivers întreabă de tine de câteva ore. Vino cu mine, rogu-te!

Dunk porni alături de el. Mantia lungă a Lordului Crakehall flutura la fiecare pală de vânt, albă ca lumina lunii pe zăpadă. La vederea ei, Dunk își aminti cuvintele pe care le rostise Scripcarul, sus, pe acoperiș: *Am visat că erai înveșmântat în alb, din cap până-n picioare, cu o mantie lungă și albă fluturând de pe umerii tăi largi.* Dunk pufni. *Da, și ai visat dragoni ieșind din ouă de piatră. La fel de verosimile amândouă.*

Pavilionul Mâinii se afla la câteva sute de metri de castel, în umbra unui ulm cu coroana lăbărțată. Câteva vaci pășteau prin preajmă.

Regii se ridică și cad, gândi Dunk, *iar vacile și oamenii de rând își văd de treburile lor.* Era o vorbă de-a bătrânului.

— Ce se va alege de ei? îl întrebă pe Ser Roland când trecură pe lângă un grup de ostatici așezați pe iarbă.

— Vor fi duși la Debarcaderul Regelui, la judecată. Cavalerii și oștenii ar trebui să scape destul de ușor. Ei n-au făcut decât să-și urmeze lorzii.

— Și lorzii?

— Unii vor fi iertați, dacă spun adevărul despre ceea ce știu și dacă cedează un fiu sau o fiică drept zălog al loialității lor. Le va fi mai greu celor care au primit iertarea după Câmpul Ierbii Roșii.

Aceștia vor fi întemnițați sau dezonorați. Cei mai ticăloși își vor pierde capul.

Corbul Sângelui trecuse deja la fapte. Dunk observă asta în drum spre pavilionul lui. Flancând intrarea, capetele schilodite ale lui Gormon Peake și Tom Heddle cel Negru fuseseră înfipte în țepe, cu scuturile etalate dedesubt. *Trei castele, negre pe fond portocaliu. Omul care l-a ucis pe Roger de Pennytree.*

Chiar și în moarte, ochii Lordului Gormon erau duri, ca de cremene. Dunk i-i închise cu degetele.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă unul dintre străjeri. Oricum o să-i scoată ciorile curând.

— Îi datoram măcar atât.

Dacă Roger n-ar fi murit în ziua aceea, bătrânul nici nu s-ar fi uitat la Dunk, când l-a zărit alergând după porci pe ulițele Debarcaderului Regelui. *Un rege mort de mult i-a dat o sabie unui fiu în locul celuilalt, ăsta a fost începutul. Iar acum sunt aici și bietul Roger e în mormânt.*

— Mâna așteaptă, porunci Roland Crakehall.

Dunk trecu pe lângă el, prezentându-se în fața Lordului Brynden Rivers, vrăjitorul, și a Mâinii Regelui. Egg stătea în fața lui, proaspăt îmbăiat și îmbrăcat în veșminte princiare, așa cum îi ședea bine unui nepot al regelui. În apropiere, Lordul Frey era așezat pe un scaun de campanie, cu o cupă de vin în mână și cu micuțul lui moștenitor hidos foindu-i-se în poală. Lordul Butterwell era prezent și el… în genunchi, palid la față și tremurând.

— Trădarea nu e mai puțin mârșavă dacă trădătorul se dovedește un laș, spuse Lordul Rivers. Ți-am auzit scâncelile, Lord Ambrose, și cred un cuvânt din zece. Ținând seama de asta, am să-ți îngădui să păstrezi a zecea parte din averea ta. Îți poți păstra și soția. Îți doresc să te bucuri de ea.

— Și Zidurile Albe? întrebă Butterwell, cu glas tremurător.

— Confiscate pentru Tronul de Fier. Am de gând să dărâm castelul piatră cu piatră și să împrăștii sare pe pământul pe care se află. În douăzeci de ani, nimeni nu-și va mai aminti că a existat. Bătrâni nebuni și tineri răzvrătiți fac și acum pelerinaje la Câmpul Ierbii Roșii, să planteze flori pe locul unde a căzut Daemon Blackfyre. Nu voi îngădui ca Zidurile Albe să devină un alt monument al Dragonului Negru. Lordul Rivers flutură o mână palidă: Acum fugi de-aici, gândacule.

— Mâna Regelui e milostivă.

Butterwell plecă împleticindu-se, atât de orb de durere, încât nici măcar nu a părut să-l recunoască pe Dunk când a trecut pe lângă el.

— Ai permisiunea mea să pleci și tu, Lord Frey, porunci Rivers. Vom vorbi mai târziu.

— Cum poruncește stăpânul meu.

Frey își conduse fiul afară din pavilion.

De-abia atunci Mâna Regelui se întoarse spre Dunk. Era mai bătrân decât și-l amintea, cu fața aspră și ridată, însă avea pielea albă ca osul, iar obrajii și gâtul încă purtau semnul dizgrațios din naștere, ca o pată de sânge despre care unii oameni ziceau că seamănă cu un corb. Avea cizmele negre, tunica stacojie. Peste ea purta o mantie fumurie, prinsă cu o broșă în forma unei mâini de fier. Părul îi cădea pe umeri, lung, alb și drept, pieptănat în față, ca să-i ascundă ochiul lipsă, cel pe care Oțelul Înverșunat i-l răpise pe Câmpul Ierbii Roșii. Ochiul rămas era foarte roșu. *Câți ochi are Corbul Sângelui? O mie și unul.*

— Prințul Maekar are, fără îndoială, un motiv întemeiat să-și lase fiul să fie scutier în slujba unui cavaler rătăcitor, spuse el, deși nu cred că asta presupunea să fie dus într-un castel plin de trădători care puneau la cale o rebeliune. Cum se face că mi-am găsit vărul într-un cuib de năpârci ca acesta, ser? Lordul Putinică vrea să mă facă să cred că Prințul Maekar te-a trimis aici, să adulmeci

rebeliunea deghizat în cavaler misterios. Acesta-i adevărul?

Dunk plecă un genunchi.

— Nu, stăpâne. Adică, da, stăpâne. Asta i-a spus Egg. Aegon, adică. Prințul Aegon. Așadar, partea aceea este adevărată. Nu este, însă, ceea ce s-ar numi adevărul adevărat.

— Înțeleg. Așadar, voi doi ați aflat despre această conspirație împotriva coroanei și v-ați hotărât s-o dejucați singuri. Așa stau lucrurile?

— Nici așa. Noi doar… într-un fel, am nimerit din întâmplare, cum s-ar zice.

Egg își încrucișă brațele.

— Iar Ser Duncan și cu mine aveam situația sub control înainte de-a apărea tu cu oastea ta.

— Am avut ajutoare, stăpâne, adăugă Dunk.

— Cavaleri rătăcitori.

— Da, stăpâne. Ser Kyle Motanul și Maynard Plumm. Și Ser Glendon Ball. El l-a doborât de pe cal pe Scripe… pe pretendent.

— Da, am auzit povestea asta deja de pe zeci de buze. Bastardul Mâțișorilor. Născut dintr-o târfă și-un trădător.

— Născut din eroi, zise Egg apăsat. Dacă e printre ostatici, vreau să fie găsit și eliberat. Și răsplătit.

— Și cine ești tu să-i spui Mâinii Regelui ce să facă?

Egg nici nu clipi.

— Știi cine sunt, vere.

— Scutierul tău e insolent, ser, îi zise lui Dunk Lordul Rivers. Ar trebui să-i tragi o mamă de bătaie să se lecuiască.

— Am încercat, stăpâne. Dar e prinț.

— E un dragon, zise Corbul Sângelui, asta e. Ridică-te, ser.

Dunk se ridică.

— Au existat întotdeauna Targaryeni care au visat lucrurile ce vor veni, încă dinainte de Cucerire, spuse Corbul Sângelui, așa că n-ar trebui

să ne mire, din când în când, dacă și un Blackfyre dovedește acest dar. Daemon a visat că dragonul se va naște la Zidurile Albe și așa a fost. Numai că nătărăul a greșit culoarea.

Dunk se uită la Egg. Văzu inelul. *Inelul tatălui său. E pe degetul lui, nu vârât în cizmă.*

— Aproape că-mi vine să te iau cu noi la Debarcaderul Regelui, îi zise lui Egg Lordul Rivers, și să te țin la curtea mea, ca… oaspete.

— Tata n-ar vedea asta cu ochi buni.

— Bănuiesc că nu. Prințul Maekar are o… fire… arțăgoasă. Poate c-ar trebui să te trimit înapoi la Castelul Verii…

— Locul meu e cu Ser Duncan. Sunt scutierul lui.

— Cei Șapte să ne apere pe amândoi. Cum poftești. Ești liber să pleci.

— Vom pleca, răspunse Egg, dar mai întâi avem nevoie de niște aur. Ser Duncan trebuie să-i plătească Melcului răscumpărarea.

Corbul Sângelui râse.

— Unde e băiatul umil pe care l-am întâlnit cândva la Debarcaderul Regelui? Cum spui, prințe. Am să-l însărcinez pe vistiernicul meu să-ți dea cât aur dorești. În limite rezonabile.

— Doar un împrumut, precizează Dunk. Am să-l înapoiez.

— Când înveți să lupți în turnir, fără îndoială. Lordul Rivers pocni din degete, concediindu-i, desfășură un pergament și începu să bifeze nume cu un condei.

Însemnează oamenii care trebuie să moară, își dădu seama Dunk.

— Stăpâne, spuse el, am văzut capetele afară. Asta înseamnă… Scripcarul… Daemon… ai să-i iei și lui capul?

Corbul Sângelui ridică privirea de pe pergament.

— Asta va hotărî Regele Aerys… dar Daemon are patru frați mai mici. Și surori. Dacă aș fi atât de nesăbuit să-i tai frumosul cap, mama lui ar jeli,

prietenii lui m-ar blestema și m-ar numi „ucigaș“, iar Oțelul Înverșunat l-ar încorona pe fratele său, Haegon. Mort, tânărul Daemon e un erou. Viu, e un obstacol în calea fratelui meu vitreg. N- are cum să-l facă rege pe un al treilea Blackfyre, atât timp cât cel de-al doilea rămâne, atât de supărător, în viață. În plus, un ostatic așa de nobil va fi o podoabă la curtea noastră și o mărturie vie a milosteniei și bunăvoinței Înălțimii Sale, Regele Aerys.

— Am și eu o întrebare, interveni Egg.

— Încep să pricep de ce era tatăl tău atât de dornic să scape de tine. Ce mai vrei de la mine, vere?

— Cine-a luat oul de dragon? La ușă erau străjeri și alții pe scări, n-avea cum să pătrundă nimeni neobservat în dormitorul Lordului Butterwell.

Lordul Rivers zâmbi.

— Dac-ar fi să ghicesc, aș spune că cineva a urcat prin puțul privatei.

— Puțul privatei e prea mic să poată fi urcat.

— Pentru un om. Un copil s-ar descurca.

— Sau un pitic! izbucni Dunk.

O mie și unul de ochi. De ce n-ar face parte câțiva dintr-o trupă de pitici comici?

Observații

[←1]

În engleză, *dragonfly*. Cuvânt compus, ce se poate traduce ad litteram prin „muscă-dragon“ (n. tr.).

[←2]
În engleză, „ou“ (n. tr.).

[←3]

Joc de cuvinte intraductibil, bazat pe omofonia cuvintelor „Plumm“ și „plum“; Plum – prună, în limba engleză (n. red.).

Table of Contents

DESPRE AUTOR 4
CAVALERUL RĂTĂCITOR 7
SABIA JURATĂ 117
CAVALERUL MISTERIOS 234